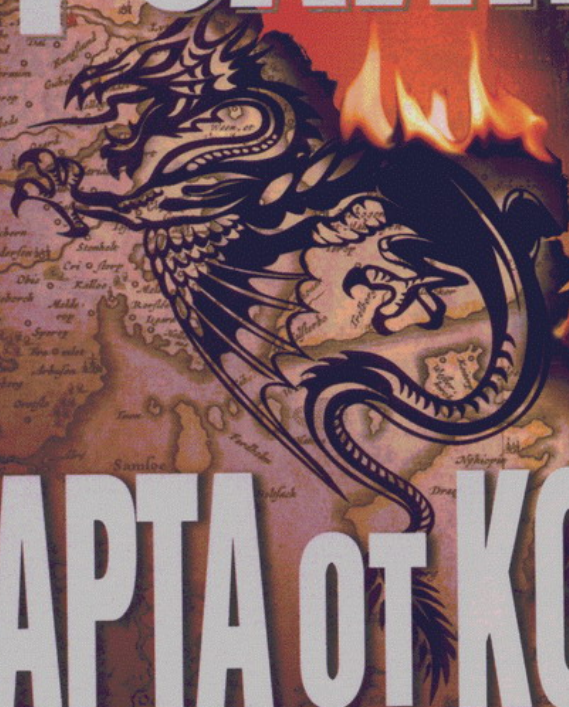


КРАЛ ЕТЕ НА ТРИЛЪРА

От автора на •ПЯСЪЧНА БУРЯ• и •АЙСБЕРГЪТ НА СМЪРТТА•

# ДЖЕЙМС РОЛИНС



# КАРТА ОТ КОСТИ

Обиколете света с екип от елитни учени убийци!

Джеймс Ролинс

Карта от кости

На Александра и Александър

Нека животът ви грее ярко като звездите.

## БЛАГОДАРНОСТИ

За книга с такъв мащаб ми беше необходима цяла армия помощници – приятели, семейството ми, литературни критици, библиотекари, музейни уредници, консултанти от туристически агенции, миячи на чинии и бавачки за домашните ми любимци. За начало, нека благодаря на Каролин Макгрей, която първа нашари с червено страниците, и на Стив Прей, чиито размисли и вдъхновение ми помогнаха да включа антиките и произведенията на изкуството в сюжета на тази книга. Не мога да пропусна, разбира се, и моята групичка приятели, с които се събирахме през седмица в ресторанта на Коко – Джуди Прей, Крис Кроу, Майкъл Галоуглас, Дейвид Марей, Денис Грейсън, Дейв Мийк, Роял Адамс, Джейн О'Рива, Дан Нийдълс, Зак Уоткинс и Каролин Уилямс. А за безценната ѝ помощ с езиците от сърце благодаря на моята приятелка от Великия бял север Дайан Дей-гъл. Специални благодарности на Дейвид Силвиан за безграничната му енергия, подкрепа и ентузиазъм и на Сюзан Тюнис за всички проверки и сверки на факти от всякакво естество, които направи за мен. Вдъхновението за тази история води началото си от книгите на сър Лорънс Гарднър и оригиналните проучвания на Дейвид Хъдсън. И накрая, четиримата, които уважавам заради приятелството им толкова, колкото и заради съветите им – редакторката ми Лиса Кюш и нейната колежка Мей Чен, както и агентите ми Рас Гален и Бани Барър. И както винаги, нека подчертая, че всички евентуални грешки във фактите и детайлите са мои и само мои.

Точността на всяка художествена измислица е отражение на фактите, представени в нея. И докато истината може понякога да е по-чудата от художествената измислица, то художествената измислица задължително трябва да се основава на истина. По тази причина всички произведения на изкуството, реликви, катакомби и съкровища, описани в тази история, са истински. Историческият процес, разказан на тези страници, действително е съществувал. Науката в сърцето на романа е стъпила на съвременни изследвания и открития.

„Свещените реликви бяха поверени на Рейналд фон Дасел, архиепископ на Кьолн (1159–67), след като император Барбароса разграби Милано. Това велико съкровище беше поверено на германския архиепископ заради помощта и съветите му в служба на настоящия император. Не всички останаха доволни, че такова съкровище напуска Италия... не без съпротива“.

Из „L'histoire de la Sainte Empire Romaine“ („История на  
Свещената римска империя“), 1845, HISTOIRES LITTRAIRES

## ПРОЛОГ

*Март 1162 г.*

Хората на архиепископа избягаха в долината. Зад тях, горе в зимния проход, панически цвилеха коне, посечени с меч или поразени от стрели. Мъже викаха, крещяха, ревяха. Трясъкът на стомана звънтеше сребърно като църковни камбани.

Ала не Божие дело се вършеше тук.

„Ариергардът трябва да удържи“.

Брат Йоаким опъваше с всички сили юздите на кобилата, която почти се плъзгаше по задница надолу по стръмнината. Тежко натовареният фургон беше стигнал без произшестввия до долината. Но до истинското спасение им оставаше цяла левга.

Стига да успееш да стигнат дотам...

Стиснал до болка юздите, Йоаким насочваше уплашената кобилка надолу. Животното прецапа едно ледено поточе и той рискува да хвърли поглед назад.

Макар пролетта да идваше, зимата още властваше над височините. Върховете грееха ярко, осветени от залязващото слънце. Снегът отразяваше светлината, скрежен талаз се различаше сякаш по склоновете на острите като бръснач хребети. Ала тук, в ниските клисури, топенето на снега беше превърнало горския килим в кално блато. Копитата на конете потъваха дълбоко и нищо чудно някое от животните да си счупеше крак. Фургонът затъваше почти до осите.

Йоаким пришпори кобилата да настигне фургона. Бяха впрегнали още коне. Отзад го буташа мъже. Трябваше да стигнат някак до пътя, виещ се по следващия склон.

– Дий! – извика коларят и изплющя с камшика. Водещият кон наведе глава, мускулите му се издуха. Без успех. Такъмите се опънаха, конете хъхреха, бяла пара се виеше пред ноздрите им; мъжете псуваха ядно.

Бавно, твърде бавно, фургонът се измъкна от калта с всмукващия звук на отворена гръдна рана. Но поне най-сет-не се движеше. Всяко забавяне бяха плащали с кръв. Умиращите виеха в прохода зад тях.

„Ариергардът трябва да удържи още малко“.

Фургонът се заклатушка по нанаторнището. Трите големи каменни саркофага се приплъзваха, едва удържани от дебелия въжета.

Ако някой се счупеше...

Брат Йоаким настигна клатушкация се фургон.

Брат Франц приближи коня си до неговия.

– Пътят напред изглежда чист.

– Реликвите не трябва да се връщат в Рим. Трябва да стигнем до германската граница.

Франц кимна с разбиране. Реликвите вече не бяха в безопасност на италианска територия сега, когато истинският папа беше изгнаник във Франция, а лъжовният се беше настанил в Рим.

Фургонът вече се движеше малко по-бързо по по-твърдата земя. Но дори и така се влачеше едва-едва – колкото бърз човешки ход. Йоаким, извил глава, все така гледаше към далечния хребет.

Звучите на битката бяха утихнали до стонове и плач, ехото ги донасяше през долината. Тръсъкът на мечове вече не се чуваше и това беше знак за поражението на ариергарда.

Йоаким се вираше назад, но височините бяха потънали в тежки сенки. Балдахинът на черните борове скриваше всичко.

После Йоаким забеляза нещо да сребрее между дърветата.

Появи се самотна фигура, обляна в крпка слънчева светлина; доспехите й лъщяха.

На Йоаким не му беше нужен гербът с червен дракон върху нагръдника на мъжа, за да го познае – беше помощникът на черния папа. Нечестивият сарацин беше приел християнското име Фиерабра, кръстил се беше на един от паладините на Карл Велики. Беше с една глава по-висок от всичките си хора. Истински гигант. Беше оцапан с повече християнска кръв, отколкото петнеше ръцете на всеки жив човек. Пок-ръстен едва миналата година, сарацинът се радваше на покровителството на кардинал Октавий, черния папа, приел името Виктор IV.

Фиерабра стоеше, окъпан в светлина, и не се опита да ги преследва.

Знаеше, че е закъснял.

Фургонът най-после стигна изровената суха земя на билото. Сега вече щяха да се движат бързо. Германската територия беше само на лева от тук. Засадата на сарацина се беше провалила.

Някакво движение привлече вниманието на Йоаким.

Фиерабра свали огромния си лък от черното си рамо, черно като сенките. Бавно нагласи стрела на тетивата и опъна лъка.

Йоаким се намръщи. „Какво се надява да постигне с една стрела?“ Лъкът трепна, стрелата излетя, изви се в дъга над долината и за миг се изгуби в слънчевия светлик. Йоаким оглеждаше напрегнато небето.

После, беззвучно като връхлитащ сокол, стрелата долетя и удари средния саркофаг.

Колкото и да изглеждаше невъзможно, капакът на саркофага се пропука със звук като от гръмотевица и въжетата се скъсаха. Вече нищо не задържаше трите саркофага и те се плъзнаха към задния край на фургона.

Няколко души се втурнаха да спрат каменните саркофази, преди да са паднали на земята, и протегнаха ръце. Фургонът вече беше спрял. Ала един от саркофазите се плъзна твърде много назад, падна и премаза един от войниците. Писъкът на войника преряза въздуха.

Франц скочи от седлото и се присъедини към мъжете, които се опитваха да вдигнат саркофага, затиснал ранения войник... и което беше по-важно, да го върнат във фургона.

Накрая успяха да измъкнат войника, но каменният ковчег беше твърде тежък, за да го вдигнат във фургона. I – Въжета! – извика Франц. – Трябват ни въжета! Един от мъжете се подхлъзна и саркофагът падна и се килна на една страна. Каменният капак тупна на земята.

Зад тях се чу тропот на копита. Приближаваше бързо. Йоаким се обърна, макар да знаеше какво ще види. Конете, покрити с пяна, лъщяха под слънцето, идваха към тях. Всички ездачи бяха облечени в черно. Още от хората на сарацина. Втора засада.

Йоаким само въздъхна. Изход нямаше.

Франц ахна – не заради неизбежната им гибел, а заради съдържанието на отворения саркофаг. Или по-скоро заради липсата на такова.

– Празен! – възкликна младият монах. – Празен е! Франц скочи във фургона и впери поглед в разтрошения от сарацинската стрела саркофаг.

– И тук няма нищо – възкликна и се свлече на колене. – Реликвите? Какво е станало? – обърна се към Йоаким и разчете липсата на изненада в очите му. – Знаел си!

Йоаким пак погледна към препускащите към тях коне. Керванът беше само примамка, начин да праметнат хората на черния папа. Истинският пратеник беше тръгнал ден преди тях с мулета; истинските реликви бяха увити в грубо тъкано платно и скрити в бала сено.

Йоаким се обърна и погледна през долината към Фиерабра. Сарацинът може и да получиеше дозата си кръв този ден, но черният папа никога нямаше да получи реликвите.

Никога.



*В наши дни  
22 юли, 23:46  
Кьолн, Германия*

Наближаваше полунощ. Джейсън подаде айпода<sup>1</sup> си на Манди.

– Чуй! Новият сингъл на Годсмак. Даже в Щатите не са го пуснали още. Супер, а?

Реакцията на Манди не оправда очакванията му. Тя само сви безразлично рамене, но все пак взе предложените ѝ миниатюрни слушалки, приглади черната си коса с боядисани в розово връхчета и ги пъкна в ушите си. Движението разтвори сакото ѝ достатъчно, за да се видят очертаните под те-ниската кръгли като ябълчици гърди.

Джейсън ги зяпна.

– Нищо не чувам – каза Манди, въздъхна уморено и вдигна вежда. „О!“ Джейсън погледна айпода и натисна „play“.

Опря ръце зад себе си. Дватамат седяха на рехавата тревица, обточваща открития площад – пешеходната зона Домворплац. В центъра му се издигаше огромната готическа катедрала.

Джейсън плъзна поглед по двете еднакви кули и украсата им от ред след ред мраморни барелефи – движеха се по цялата скала от религиозното до мистичното. Сега, през нощта и осветена отдолу, катедралата изглеждаше зловеща, сякаш нещо древно се е надигнало дълбоко изпод земята, нещо не от този свят.

Джейсън – чуваше тихичката мелодия от слушалките на айпода – наблюдаваше Манди. И двамата учеха в Бостън Колидж и сега, през лятната ваканция, обикаляха с раници на гръб Германия и Австрия. Пътуваха с още двама приятели, Бренда и Карл, но те се интересуваха повече от местните кръчми, отколкото от среднощната меса. Манди обаче беше ревностна католичка. Среднощни меси се провеждаха само на някои религиозни празници и всеки път на месата присъстваше самият архиепископ на Кьолн, както и тази нощ – на празника на тримата влъхви. Манди държеше да присъства.

Макар да беше протестант, Джейсън се беше съгласил да я придружи.

Чакаха да стане полунощ. Манди си тактуваше леко с глава. На Джейсън му харесваше как се полюшва бретонът и и как долната ѝ уста се издава леко напред. И изведнъж усети нещо да докосва ръката му.

---

1. От iPod – вид цифров плеър на „Apple“. – Б. пр.

Манди се беше поместила малко по към него и ръката ѝ за миг беше докоснала неговата. Очите ѝ обаче си оставаха приковани в катедралата.

Джейсън затаи дъх.

През последните десет дни двамата все по-често оставаха сами. Преди екскурзията бяха просто познати. Манди и Бренда бяха приятелки още от гимназията, а Карл и Джейсън бяха съквартиранти. Карл и Бренда бяха гаджета отскоро и предпочетоха да не пътуват сами от страх крехката им още връзка да не се вгорчи по време на пътуването.

Това не се беше случило.

Така че Джейсън и Манди често обикаляха забележителностите сами.

Не че Джейсън имаше нещо против. В колежа беше изучавал история на изкуството. Манди специализираше евро-пейстика. И тук суховатите текстове в учебниците им придобиваха плът и обем, тежест и реалност. Понеже споделяха общо влечение към откритията, скоро стана ясно, че им е приятно да са заедно.

Джейсън внимаваше да не поглежда към ръката ѝ – само премести своята малко по-близо. Нощта наистина ли беше станала малко по-светла?

За жалост песента свърши твърде скоро. Манди поизправи гръб, дръпна ръката си да свали слушалките и прошепна:

– По-добре да влизаме вече. – И кимна към хората, които се нижеха през отворената врата на катедралата. Стана, закопча консервативно черното си сако върху ярката си тениска, приглади дългата си до глезените пола и прибра розовите връхчета на косата си зад ушите. И само за миг се превърна от екстравагантна колежанка в примерна възпитаничка на католическо училище.

Джейсън зяпна ококорено внезапната трансформация. С черните си дънки и светлото си яке изведнъж се почувства твърде неподходящо облечен за религиозната служба.

– Добре си си – каза Манди. Изглежда, беше доловила притеснението му.

– Да бе – измърмори той.

Събраха си нещата, хвърлиха кутийките от кола в близкото кошче и тръгнаха през павирания Домворплац.

– Guten Abend – поздрави ги на вратата един облечен в черно расо свещеник. – Willkommen.

– Danke – промърмори Манди, докато се качваха по стъпалата.

Светлина от свещи се лееше през отворената врата на катедралата,

трептеше по каменните стъпала и сякаш засилваше усещането за древност. През деня бяха разгледали катедралата и екскурзоводът им беше обяснил, че строежът ѝ е започнал през тринадесети век. Трудно беше да осмислиш толкова дълъг период.

Окъпан от светлината на свещите, Джейсън мина през тежките резбовани врати и последва Манди в преддверието. Тя топна пръсти в съда със светената вода и се прекръсти. Джейсън изведнъж се почувства неудобно – съзнаваше, че тази вяра не е неговата. Беше натрапник тук. Страх го беше да не сбърка нещо и да изложи и себе си, и Манди.

– Ела – каза Манди. – Искам да намерим хубави места, но не твърде близо.

Когато влязоха в самата църква, неудобството му отстъпи пред благоговение. Макар вече да беше идвал тук и да беше научил доста за историята и художествената стойност на катедралата, великолепието ѝ отново го порази. Дългият централен кораб се простираше на повече от сто и трийсет метра пред него, разполовен от стометров напречен неф и с олтар в центъра на така оформения кръст.

Само че не дължината и ширината на катедралата приковаваха вниманието му, а невъзможната ѝ височина. Погледът му се вдигаше нагоре и още нагоре, воден сякаш от заострените арки, дългите колони и куполообразния покрив. Хиляди свещи проточваха тънки спирали дим, които се издигаха към небесата, светлинките им се отразяваха в стените и въздухът тежеше от уханието на тамян.

Манди го поведе напред. Пространството в напречния неф от двете страни на олтара беше преградено с въже, но в централния кораб имаше достатъчно празни места.

– Какво ще кажеш да седнем тук? – предложи тя и спря по средата на пътеката между седалките. Усмихна му се, наполовина признателно, наполовина срамежливо.

Той кимна, онемял от красотата ѝ – бе истинска мадона в черно.

Манди го хвана за ръка и го поведе към края на редицата! седалки, близо до стената.

Когато седнаха, не си дръпна ръката. Джейсън усещаше! топлината ѝ.

Нощта определено ставаше по-светла.

Удари камбана и хорът запя. Месата започваше. Джейсън се водеше по Манди – кога да стане, кога да коленичи и кога пак да седне в един сложен балет на вярата. Не разбираше нищо, но въпреки това беше заинтригуван, чувстваше се изгубен в бляскавата тържественост –

свещениците в дълги раса размахваха димящи кадилници, влезе шествието, което придружаваше появата на архиепископа с неговата висока митра и обточени със злато одежди, химните, изпълнявани! както от църковния хор, така и от богомолците, звучаха не-земно, пламъчетата на свещите трепкаха.

И навсякъде изкуството беше също толкова част от церемонията, колкото и участниците в нея. Дървената статуя на Дева Мария и Младенеца – Миланската мадона – грееше древна и изящна. Срещу нея мраморна статуя на свети Христофор държеше малко дете с прекрасна усмивка. А над всичко това – големи витражи от баварско цветно стъкло, тъмни сега, и все пак великолепни в отразената светлина на свещите, която превръщаше стъклото в скъпоценни камъни.

Но никое друго произведение на изкуството не привличаше погледа така, както златният саркофаг зад олтара, заключен в клетка от стъкло и метал. Златната мощехранителница с форма на църква беше сърцевината на цялата катедрала, причината за построяването на такъв великолепен молитвен дом, фокус на вяра и изкуство. Пак тя пазеше и най-свещените реликви на църквата. Била излята още преди да изкопаят основите на катедралата, през тринадесети век, от Николас от Вердюн, и се смяташе за най-добрия запазен екземпляр на средновековното златарско изкуство.

Докато Джейсън плъзгаше поглед по цялото това великолепие, службата бавно приближаваше края си, предизвестен от камбанен звън и молитви. Накрая дойде време и за Светото причастие – разчупването на свещения хляб. Богомолците бавно се придвижваха от местата си, нижеха се по централната пътечка да се причестят с тялото и кръвта на Христос.

Манди стана заедно с другите на тяхната редица, измъкна ръката си от неговата и прошепна:

– Няма да се бавя.

Джейсън гледаше как редът им се изпразва и бавната процесия се придвижва към олтара. Той също бе станал и използва момента да разгледа статуите до изповедалнята. Съжали за третата кола, която беше изпил, и хвърли поглед към предверието на катедралата. Там май имаше тоалетна.

Забеляза група монаси да влиза в катедралата – едновременно през всички врати. Макар всичките да бяха в дълги до земята пристегнати на кръста и с качулки черни раса, нещо веднага прикова вниманието му, нещо странно. Монасите се движеха твърде бързо, с уверена военна

прецизност; после хлътнаха в сенките.

Това да не беше някаква последна част от церемонията?

Плъзна поглед из катедралата и забеляза още закачулени фигури, при други врати, дори и в заградения с въже неф от двете страни на олтара. Макар да стояха със сведени благочестиво глави, нещо в стойката им напомняше за войници на пост.

Какво ставаше?

Манди тъкмо приемаше причастието. Зад нея имаше само шепа богомолци. „Тялото и кръвта на Христос“ – почти прочете по устните Джейсън.

„Амин“, отвърна наум.

Причастието свърши. Последните богомолци тръгнаха към местата си, Манди също. Джейсън ѝ махна, после седна до нея и тихичко попита:

– Какви са всичките тези монаси?

Тя беше коленичила, със сведена глава. Изпътка му и с това отговорът ѝ се изчерпа. Той се облегна назад. Повечето богомолци също коленичиха и свеждаха глави. Само малцина като Джейсън, които не бяха приели причастие, останаха седнали. Отпред свещеникът прибираше нещата си, а възрастният архиепископ седеше на издигнатия си подиум, опрял брадичка на гърдите си, може би задрямал.

Мистичността на церемонията вече не вълнуваше Джейсън, изобщо. Може да беше само от напрежението в мехура му, но за момента единственото му желание беше да се махне оттук. Дори посегна към лакътя на Манди, готов да я подкани вече да излизат.

Някакво движение отпред го спря. Монасите от двете страни на олтара извадиха изпод расата си оръжие. Смазаният метал улови светлината на свещите – тъпоноси узита с дъл-ги черни заглушители.

Пукот на стрелба, не по-силна от кашлицата на стар пушач – стреляха по олтара. Богомолците занадигаха глави. Зад олтара облеченият в бяло свещеник танцуваше под ударите на куршумите. Все едно го засипваха с торбички боя – червена боя. Срина се върху олтара и виното от счупената гарафа се смеси със собствената му кръв.

Богомолците се развижиха и наскачаха. Възрастният архиепископ едва не падна от подиума, толкова бързо се изправи, обзет от ужас. От внезапното движение митрата му падна на пода.

Монаси заляха редиците седалки... изотзад и отстрани. Раздаваха заповеди на немски, френски и английски.

Bleiben Sie in Ihren Sitzen...Ne bouge pas...

Гласовете бяха приглушени, лицата под качулките – скрити от черни копирени маски. Ала вдигнатите оръжия придаваха тежест на думите им.

„Останете си по местата или ще умрете!“ Манди седна, Джейсън също. Ръката ѝ потърси неговата. Той стисна пръстите ѝ и се огледа. Всички врати бяха затворени и под охрана.

Какво ставаше?

Откъм групата въоръжени монаси близо до главния вход се отдели една фигура, облечена също като другите, само че по-висока, отдели се и тръгна напред, сякаш я бяха призовали. Расото ѝ беше по-скоро като плащ. Явно това беше водачът или нещо такова – не носеше оръжие, просто си вървеше спокойно по централната пътека.

С архиепископа се срещнаха пред олтара. Последва разгорещен спор. Джейсън не разбра веднага, че говорят на латински. Архиепископът изведнъж отстъпи ужасено.

Мъжът с плаща се дръпна встрани. Двама мъже тръгнаха напред. Бързи искри на автоматична стрелба. Целта и не беше да убие. Стреляха по витрината, приютяваща златната мощехранителница. Стъклото се пропука и надупчи, но удържа. Беше бронирано.

– Крадци... – прошепна Джейсън. Всичко това явно беше добре организиран обир.

Архиепископът сякаш почерпи сила от издръжливостта на стъклото и поизправи гръб. Водачът на монасите протегна ръка и каза още нещо на латински. Архиепископът поклати глава.

– Lassen Sie dann das Blut Ihrer Schfe Ihre Hande beflecke – каза мъжът, вече на немски.

„Нека кръвта на стадото ти омърси ръцете ти“.

Водачът даде знак и други двама монаси пристъпиха напред. Заставаха от двете страни на бронираната витрина и вдигнаха големи метални дискове. Ефектът не закъсня.

Отслабеното бронирано стъкло се пръсна отвътре навън, сякаш под неударимия натиск на невидим вятър. Саркофагът грейна под треперливата светлина на свещите. Джейсън усети внезапно налягане, тъпанчетата му изпукаха, сякаш стените на катедралата внезапно се бяха изместили навътре, смазвайки всичко. Налягането го оглуши; стесни се сякаш и полезрението му.

Той се обърна към Манди.

Тя още стискаше здраво ръката му, но вратът ѝ беше извит силно назад, устата ѝ зееше.

– Манди...

С периферното си зрение Джейсън видя, че и други богомолци са застинали в тази мъчителна поза. Ръката на Манди започна да трепери в неговата, вибрираше като мембраната на високоговорител. Сълзи потекоха по страните ѝ и пред очите му станаха кървави. Тя не дишаше. После тялото ѝ се разтресе и се вкочани, тя изпусна ръката му, но не и преди слаб електрически удар да премине и в неговите пръсти.

Гледаше ужасен.

Тънка струйка дим се издигна от отворената уста на Манди.

Очите ѝ се бяха подбелили и се виждаше само склерата, но вече и тя почерняваше в ъгълчетата.

Мъртва.

Онемял от ужас, Джейсън огледа катедралата. Същото се случваше навсякъде. Само малцина бяха оцелели – две малки деца, затиснати между родителите си, пищаха. Джейсън разбра кои са останали незасегнати. Онези, които не бяха приели причастие.

Като него.

Сля се със сенките до стената. Като че ли никой не го забеляза. Гърбът му попадна на врата, неохранявана от монасите. Само че не беше истинска врата.

Джейсън я открехна и се вмъкна в изповедалнята.

Срина се на колене.

Молитви се заредиха на устните му.

После, също толкова внезапно, онова свърши. Усети го в главата си. Припукване. Спадане на налягането. Стените на катедралата се отдръпнаха с въздишка назад.

Той плачеше. Студени сълзи се стичаха по бузите му. Въздухът вонеше на изгоряла коса. Още отекваха викове и плач, но сега този скръбен хор идваше само от шепа гърла. От малцината оцелели. Някакъв мъж, бездомник, ако се съдеше по окъсаните му дрехи, се измъкна със залитане от редицата седалки и хукна по една странична пътечка. Преди да е направил и десет крачки, го простреляха в тила с един изстрел. Тялото му се строполи на пода.

„О, боже... о, боже...“ Джейсън преглъщаше хлиповете си и не сваляше поглед от олтара.

Четирима монаси извадиха златния саркофаг от потрошената витрина. Изритаха тялото на мъртвия свещеник от олтара и на негово място сложиха мощехранителницата. Водачът извади изпод плаща си голяма платнена торба. Монасите отвориха капака на мощехранителницата и

изсипаха съдържанието ѝ в торбата. После пуснаха празния безценен саркофаг на пода и повече никой не му обърна внимание.

Водачът метна торбата на рамо и тръгна по централната пътека с откраднатите реликви.

Архиепископът му извика нещо. Отново на латински. Прозвуча като Проклятие.

Онзи само махна с ръка.

Един от монасите застана зад архиепископа и насочи пистолет в тила му.

Джейсън се сви на топка – не искаше да гледа повече.

Затвори очи. Изстрели отекнаха из катедралата. Спорадични. Викове замлъкнаха. Смъртта бродеше из катедралата – монасите избиваха малцината оцелели.

Джейсън стискаше очи и се молеше.

Миг по-рано беше забелязал герба върху палтото на водача. Черният му плащ се беше разтворил, когато той вдигна ръка, и Джейсън мярна за миг аления символ отдолу – дра-кон, увил опашка около собствения си врат. Символът не му говореше нищо, но му се стори някак екзотичен, по-скоро персийски, отколкото европейски.

Катедралата тънеше в каменно мълчание.

Тропот на ботуши се приближи към скривалището му.

Джейсън стисна очи още по-силно, сякаш така можеше да се скрие от ужаса, от невъзможността това да се случва, от богохулството.

Всичко това заради торба кости.

И макар катедралата да беше построена като дом за тези кости и безброй крале да бяха свеждали глави пред тях, и дори тази меса да беше проведена в чест на трима отдавна мъртви мъже – тримата вълхви, – един въпрос не даваше мира на Джейсън.

Защо?

Изображения на тримата вълхви имаше навсякъде из катедралата – от камък, от стъкло, от злато. На един от стъклописите тримата мъдрещи пътуваха с камили през пустиня, водени от Витлеемската звезда. Друг изобразяваше преклонението пред новородения Христос – коленичилиите мъже му предлагаха дарове от злато, тамян и смирна.

Ала Джейсън затвори ума си за всичко това. Виждаше само последната усмивка на Манди. Усещаше само нежното докосване на ръката ѝ.

Всичко това вече го нямаше.

Ботушите спряха пред вратата.

Той изкрещя наум, разсъдъкът му диреше отговор за цялото това



кръвопролитие.

Защо?

Защо им бе да крадат костите на тримата вълхви?

## ДЕН ПЪРВИ

### ЗАД ОСМАТА ТОПКА

24 юли, 04:34

1. Фредерик, Мериленд

Саботьорът беше пристигнал.

Грейсън Пиърс провря мотоциклета си между тъмните сгради в сърцето на Форт Детрик. Не загаси двигателя – той беше електрически и мъркаше не по-силно от хладилник. Черните ръкавици, които носеше, бяха със същия цвят като боята на мотоциклета, никелофосфорно съединение, наречено NPL Суперчерно. То абсорбираше в по-голяма степен видимата светлина и в сравнение с него обикновеното черно изглеждаше ярко като светофар. Прилепналият по тялото му костюм и твърдият шлем бяха прикрити по същия начин.

Прегърбен над мотора, той приближи края на уличката. Отпред се отваряше вътрешен двор, тъмна бездна, оградена от тухлените сгради на Националния онкологичен институт, който работеше под шапката на ИМИИЗАСАЩ – Изследователския медицински институт по инфекциозни заболявания към армията на САЩ. Тук войната срещу биотероризма се водеше на терен от две хиляди квадратни метра лаборатории със строго ограничен достъп поради висок риск от заразяване, Грей изгаси двигателя, но не слезе от мотора. Лявото му коляно опираше в малката раница. В нея бяха седемдесетте хиляди долара. Остана в уличката. Предпочиташе тъмнината. Луната отдавна беше залязла, а слънцето щеше да изгрее чак след двайсет и две минути. Дори звездите се криеха зад разпокъсващата се опашка на снощната лятна буря.

Щеше ли да издържи уловката му?

Оформи думите в гърлото си и прикрепеният над адамовата му ябълка микрофон ги прие:

– Муле до Орел, стигнах до мястото на срещата. Продължавам пеша.

– Прието. Следим те по сателита.

Грей потисна желанието си да погледне нагоре и да помаха. Мразеше да го наблюдават, да следят под лупа всяка негова стъпка, но тук залогът беше твърде голям. Поне едно беше успял да си осигури – да

дойде сам на срещата. Човекът, с когото предстоеше да се срещне, беше плашлив. Цели шест месеца го беше обработвал, разменил беше свои връзки в Либия и Судан. Не се беше оказало лесно. Парите не можеха да купят много доверие. Особено в този бизнес.

Бръкна в раничката и извади торбата с парите. Избута бавно мотоциклета в една тъмна ниша.

Пресече уличката.

Малко очи бяха будни в този час на нощта – и повечето бяха електронни. Всичките му документи за самоличност бяха издържали проверките при Олд Фарм Гейт – служебния вход на базата. Сега му оставаше само да се надява, че уловката му ще издържи достатъчно, за да избегне електронното наблюдение.

Погледна светещия циферблат на водолазния си часовник – 04:45. Срещата беше за след петнайсет минути. Наистина много зависеше от успеха му тук.

Стигна до целта си. Сграда 470. По това време в сградата нямаше жив човек – следващия месец щяха да я събарят. Слабо охранявана, сградата беше идеална за срещата, а и имаше нещо иронично в избора ѝ. През шейсетте в същата тази сграда бяха отглеждали спори на антракс, бактериалната смърт беше ферментирала в огромни резервоари чак до 1971 – ва, когато токсичното производство бе забранено. След това сградата се бе превърнала в огромен склад за материали на Националния онкологичен институт.

Но ето че сега антраксният бизнес щеше да се развихри отново под покрива ѝ. Той погледна нагоре. Всички прозорци бяха тъмни. Щеше да се срещне с продавача на четвъртия етаж.

Отключи страничната врата с електронна карта, осигурена му от неговия човек в базата. Преметнал беше втората половина от заплащането през рамото си; първата я беше превел по банков път миналия месец. Носеше и друго – трий-сетсантиметров кинжал от карбонизирана пластмаса в прикрепена към китката му кания.

Единственото му оръжие.

Друго не би могъл да пренесе през охранявания вход.

Затвори вратата и тръгна към стълбището вдясно. Единствената светлина идваше от червения знак с надпис ИЗХОД. Вдигна ръка към мотористката си каска и я включи на режим нощно виждане. Светът грейна в отсенки на зелено и сребърно. Тръгна по стълбите и бързо се качи на четвъртия етаж.

Мина през вратата на площадката.

Нямаше представа къде точно ще се срещне с онзи. Знаеше само, че трябва да чака сигнал от него. Спря за миг при вратата, колкото да огледа какво има напред. Не му хареса.

Стълбището беше в ъгъла на сградата. Право напред имаше коридор; друг – наляво, под прав ъгъл с първия. По вътрешните стени се редяха врати от непрозрачно стъкло, вероятно на кабинети или канцеларии. По външните имаше прозорци. Той тръгна напред с бавна стъпка, нащрек и за най-слабото движение.

Поток от светлина се ливна през един от прозорците, право отгоре му.

Заслепен от лещите за нощно виждане, той се хвърли назад към тъмнината. Дали го бяха забелязали? Светлинният лъч прониза и другите прозорци напред, последователно, отдалечаваше се от него.

Грей се надигна и надникна през най-близкия прозорец към широкия двор пред сградата. Едно хъмви се движеше бавно долу. Лъчът на прожектора му пълзеше по двора.

Патрул.

Дали присъствието му нямаше да уплаши неговия човек?

Като кълнеше наум, Грей зачака джипът да свърши обиколката си. Патрулът се скри зад тежката конструкция, която се издигаше в средата на двора. Приличаше на някакъв ръждясващ космически кораб, но всъщност беше сферичен резервоар с вместимост един милион литра, три етажа висок и кацнал на десетина метални крака. Стълби и скеле обграждаха сферата – реконструираха я, за да я върнат към предишното й величие на изследователски център от времето на Студената война. Дори стоманената висяща пъ-гечка, обикаляла някога по екватора на сферата, беше сменена с нова.

Грей знаеше как наричат гигантския глобус в базата.

Осмата топка.

Патрулът се появи иззад сферата, пресече бавно двора и се отдалечи.

Доволен, Грей продължи по коридора. Двойна люлееща се врата преграждаше пътя напред, през тесните й прозорци се виждаше някакво по-голямо помещение. Грей мярна някакви високи резервоари – метални и стъклени. Някоя от старите лаборатории. Тъмна и без прозорци.

Приближаването му явно бе забелязано.

Нова светлина просветна откъм помещението, ярка, и той изключи нощното виждане. Фенерче. Примигна три пъти.

Сигнал.

Грей се приближи до вратата и бутна с крак едното крило. Мушна се през тесния отвор.

– Насам – каза спокойно нечий глас. Грей за пръв път чуваше гласа на свързката си на живо. До този момент гласът неизменно биваше електронно заглушен в параноичен стремеж към анонимност.

Гласът беше женски. Всичките му сетива се включиха на максимална готовност. Не обичаше изненадите.

Мина през лабиринт от маси с вдигнати върху тях столове.

Жената седеше на една маса. Другите столове още стояха обърнати на плота ѝ. С изключение на един. От другата страна на масата. Столът помръдна, когато жената го подритна.

– Седни.

Грей беше очаквал да се срещне с притеснен учен, решил да изкара нещо допълнително към заплатата си. Напоследък ставаше все по-лесно да купиш изменник в центровете за върхови изследвания.

ИМИИЗАСАЩ не правеше изключение... само че тук измяната можеше да доведе до хилядократно по-смъртоносни резултати. Всяка епруветка за продан, ако бъдеше разпръсната правилно в метро или на автобусна спирка, можеше да убие хиляди хора.

А тази жена продаваше петнайсет.

Той седна на стола и остави торбата с парите на масата.

Жената беше азиатка... не, евразийка. Очите ѝ не бяха толкова дръпнати, кожата ѝ имаше тъмен цвят, като силен слънчев тен с красив бронзов оттенък. Облечена беше с черен гащеризон с поло яка, не много различен от неговия, прилепнал по стройно гъвкаво тяло. Сребърен медальон висеше на шията ѝ, още по-светъл на черния фон, с фигурка на извит дракон. Грей я огледа. Лицето на Лейди Дракон не беше изопнато и напрегнато като неговото, а по-скоро отегчено до смърт.

Разбира се, източникът на тази показна самоувереност може и да беше деветмилиметровият зигзауер, насочен към гърдите му и снабден със заглушител. Но не оръжието, а следващите ѝ думи му смразиха кръвта.

– Добър вечер, капитан Пиърс.

Да чуе собственото си име и чина си от устата ѝ?! Той се смая.

„Щом знае това...“

Вече се движеше... и вече беше закъснял.

Пистолетът стреля почти от упор.

Ударът отхвърли тялото му назад, заедно със стола. Той падна по гръб, краката му се оплетоха в краката на стола. Болка смазваше

гърдите му и не му позволяваше да си поеме дъх. Усети в устата си вкус на кръв.

Предаден...

Тя заобиколи масата и се наведе над него, все така с насочен пистолет, за всеки случай. Сребърният медал бон с дракона се полюшваше и хвърляше ярки отблясъци.

– Подозирам, че записваш всичко това чрез шлема си, капитан Пиърс. Може би предаваш дори до Вашингтон... до Сигма. Нямах нищо против да си щипна малко ефирно време, нали?

Той не беше в положение да възразява. Жената се наведе още по-близо.

– През следващите десет минути Гилдията ще затвори напълно Форт Детрик. Ще зарази цялата база с антракс. Отплата за намесата на Сигма в нашата оманска операция. Но на вашия директор, Пейнтър Кроу, дължа нещо повече. Нещо лично. Това е за моята сестра в борбата, Касандра Санчес.

Пистолетът се вдигна към наличника му.

– Кръв за кръв.

Тя натисна спусъка.

05:02

*Вашингтон*

На четиридесет и две мили оттам предаваният от сателит образ прекъсна.

– Къде е подкреплението му? – Пейнтър Кроу го каза твърдо, след като преглътна серия ругатни. Паниката нямаше да им помогне с нищо.

– Още са на десет минути от него.

– Може ли да се възстанови връзката? Техникът поклати глава.

– Изгубихме главния източник от камерата в шлема му. Имаме само изглед към базата от сателита. – Младежът посочи друг монитор, който показваше от птичи поглед черно-бяло изображение на Форт Детрик, центрирано върху вътрешен двор, заобиколен от сгради.

Пейнтър закричи пред мониторите. Всичко се оказваше капан, заложен за Сигма – и за самия него. – Предупредете охраната на Форт Детрик.

– Сър? – Въпросът дойде от първия му заместник, Логан Грегъри.

Пейнтър разбираше колебанието му. Само шепа от влас-тимащите знаеха за съществуването на Сигма и за агентите, които работеха тук –

президентът, началниците на обединеното командване и непосредствените наблюдатели от АИОП. След миналогодишната основна рокада във висшите етажи организацията се наблюдаваше под лупа.

Грешките бяха недопустими.

– Няма да рискувам свой агент – каза Пейнтър. – Обадете им се.

– Слушам, сър. – Логан отиде при телефона. Приличаше повече на калифорнийски сърфист, отколкото на водещ стратег – руса коса, силен тен, атлетичен, макар и поомекнал в областта на корема. Пейнтър беше по-тъмната му сянка, наполовина от местното американско население, черна коса, сини очи. Но нямаше тен. Вече не помнеше кога за последно е излизал на слънце.

Искаше му се да се скрие някъде. Беше поел командването на организацията само преди осем месеца. И през повечето от тях се беше занимавал с реорганизирането ѝ и повишаването на сигурността, след като Сигма беше инфилтрирана от международен картел, познат като Гилдията. Нямаше как да се установи каква информация е била отклонена, продадена или разпространена през този период, така че всичко трябваше да бъде очистено и изградено наново от нулата. Дори централното командване беше изтеглено от Арлингтън и преместено в един подземен лабиринт тук, във Вашингтон.

Всъщност Пейнтър беше дошъл рано тази сутрин, за да си разопакова кашоните в новия си кабинет – и беше получил това спешно съобщение от сателитното разузнаване.

Гледаше втренчено монитора с образа от сателита.

Капан.

Той знаеше какво прави Гилдията. Преди месец беше пратил оперативни агенти на терен, първите за повече от година. Нещо като тест. Два екипа. Един в Лос Анджелис да проучи как и защо се е изгубила една ядрена база данни... и другия в собствения си заден двор, във Форт Детрик, само на час път от Вашингтон.

Атаката на Гилдията целеше да разтърси Сигма и шефа ѝ. Да докаже, че Гилдията все още е в състояние да подрони дейността на Сигма. С надеждата да принуди Сигма да се оттегли отново, да се прегрупира, а и дори да се разпусне. Ако групата на Пейнтър не функционираше, шансът на Гилдията за необезпокоявана дейност нарастваше многократно.

Това не биваше да се случи.

Пейнтър спря и се обърна към заместника си – не беше нужно да пита, защото въпросът беше изписан ясно на лицето му.

– Не мога да се свържа – каза Логан и кимна към телефона. – Нито

един номер в базата не отговаря.

Без съмнение и това беше дело на Гилдията...

Пейнтър впери очи в папката с досието на мисията на бюрото. На корицата ѝ имаше самотна гръцка буква.

Σ

В математиката гръцката буква сигма беше символ за „сумата от всички части“, събирането на различни множества в едно цяло. Тя беше емблематична и за организацията, която ръководеше Пейнтър – Сигма Форс.

Сигма оперираше под шапката на АИОП – отдела за изследователска и развойна дейност на министерството на отбраната – и бе скритата ръка на агенцията в реалния свят, пращана да охранява, придобива или неутрализира жизненоважни за сигурността на Щатите технологии. Щатните ѝ служители бяха свръхсекретен екип от бивши агенти на специалните сили, подбирани специално и подлагани на безмилостна подготовка по бързата процедура, подготовка, която покриваше широк кръг от научни дисциплини и създаваше военизиран екип от технически подготвени оперативни агенти.

Или, по-просто казано, учени-убийци.

Пейнтър отвори папката. Най-отгоре беше досието на ръководещия мисията.

Доктор и капитан Грейсън Пиърс.

Снимката на агента го гледаше от горния десен ъгъл на страницата. Снимали го бяха по време на едногодишния му престой в Левънуърт. Остригана почти до голо тъмна коса, гневни сини очи. Уелският му произход си личеше по изпъкналите скули, широките очи и силната челюст. Червендалестият му тен обаче си беше сто процента тексаски, лице, обжарено от слънцето сред сухите хълмове.

Пейнтър не си направи труда да разлисти дебелото цели два пръста досие. Знаеше подробностите до последната. Грей Пиърс беше постъпил в армията на осемнайсет, при рейнджърите на двапет и една, и се беше отличил както на бойното поле, така и извън него. После, на двапет и три, го беше съдил военен съд, защото ударил офицер. Пейнтър знаеше и тези подробности, както и предисторията между двамата в Босна. При подобни обстоятелства той сигурно би постъпил по същия начин. Само че в армията правилата бяха като изсечени в гранит. И награждаваният с медали и ордени войник беше лежал една година в



Левънуърт.

Само че Грей Пиърс беше твърде ценен, за да го отстранят завинаги.

Обучението и уменията му не биваше да отидат на вятъра.

Сигма го беше прибрала преди три години, директно от затвора.

Сега Грей беше пионка в играта между Гилдията и Сигма.

Пионка, която всеки момент щеше да бъде пожертвана.

– Свързах се с охраната на базата! – каза Логан с огромно облекчение.

– Прехвърли ги...

– Сър! – Техникът скочи, както си беше впрегнат към компютърната конзола с кабела на слушалките. – Улавям слаб аудиосигнал.

– Какво? – Пейнтър пристъпи към него и вдигна ръка в знак да го свърже.

Техникът включи сигнала към колоните. Само слаб глас стигна до тях – видеосигналът си оставаше нечетлив.

Една фраза се различи.

– Мамамустараебатиитъпотията...

05:07

*Фредерик, Мериланд*

Грей ритна и уцели жената в хълбока. Усети задоволително поддаване, но не чу нищо. Ушите му звънтяха от сблъсъка на куршума с шлема му от кевлар. Изстрелът беше на-пукал наличника като гъста паяжина. Нещо от електрониката беше дало на късо и лявото му ухо направо гореше, да не говорим за вбесяващия статичен шум.

Той обаче не обърна внимание на това.

Измъкна карбонизирания кинжал от канията на китката си и се хвърли под масите. Нов изстрел, не по-силен от хрип-яща кашлица, се промъкна през звънтежа в ушите му. От! ръба на масата се отчупиха трески.

Той излази от другата ѝ страна, приклепна и огледа помещението. Когато я ритна, жената беше изпуснала фенерчето и сега то лежеше на пода и хвърляше сенки във всички посоки. Грей опипа гърдите си. Мястото, където убийцата го беше уцелила с първия изстрел, още го болеше.

Но нямаше кръв.

– Течна телесна броня – извика от сенките жената.

Грей се сниши още повече, опитваше се да определи местоположението ѝ. При гмурването под масата вътрешният дисплей на шлема си беше омешал настройките и холографските му образи примигваха несвързано и нарушаваха чистотата на зрителното му поле, но Грей не смеше да го сваля.

Шлемът му беше най-сигурната защита срещу оръжието в ръцете на жената.

Шлемът и комбинезонът му.

Убийщата беше права. „Течна телесна броня“. Изработена от Изследователската лаборатория на американската армия през две хиляди и втора. Тъканта на комбинезона му беше напоена с втвърдяваща течност – твърди микрочастици силиций в разтвор на полиетилен гликол. При нормални движения материята се държеше като течност, но при удар от куршум се втвърдяваше в почти непробиваем щит. Костюмът току-що му беше спасил живота.

Засега поне.

Жената се обади отново, преспокойно, докато бавно описваше кръг по посока на вратата.

– Натъпках сградата с Ц-четири и тротил. Лесна работа – и без това чака ред да я разрушат. Армията на САЩ беше така добра да ми подготви жиците. Аз само промених малко детонатора и вместо да се срути навътре, сега сградата ще предаде богу дух с истинска експлозия.

Грей си представи гейзера от дим и отломки, литнал високо в ясно-утринно небе.

– Епруветките с антракс... – измърмори той, но явно достатъчно силно, за да се чуе.

– Стори ми се подходящо да използвам взривните материали на базата като система за токсично заразяване.

„Боже, тази откачалка е превърнала цялата сграда в биологична бомба“.

А и с този силен вятър не само базата беше в опасност, а и близкият град Фредерик.

Трябваше да спре някак тази жена. Но къде беше тя?

Запромъква се предпазливо към вратата, нащрек за пистолета ѝ, макар че това не биваше да го спира сега. Залогът беше твърде голям. Опитта се да превключи на нощно виждане, но си заслужи само нова искра до ухото. Вътрешният дисплей продължаваше да примигва, заслепяваше го на моменти и му пречеше.

Майната му.

Грей отвори с палец заключващия механизъм и ядно смъкна шлема.

Въздухът миришеше едновременно на мухъл и на дезинфектанти. Ниско приведен, Грей държеше шлема в едната си ръка и кинжала в другата. Стигна до задната стена и се запромъква към люлеещата се врата. Виждаше достатъчно добре, за да е сигурен, че не е помръднала. Убийщата още беше в помещението.

Къде обаче?

И как би могъл да я спре? Стисна дръжката на ножа. Кинжал срещу пистолет. Кофти ситуация.

Долови леко разместване на сенките близо до вратата. Спря и застина неподвижно. Жената клечеше на метър от вратата, зад прикритието на една маса.

Водниста светлина се сипваше откъм коридора през прозорците на двойната врата. Зората приближаваше и бавно гонеше мрака от коридора. За да избяга, жената трябваше да се открие на по-светлия фон. Засега се придържаше към сенките на лабораторията без прозорци и можеше само да гадае дали противникът ѝ е въоръжен, или не.

Грей трябваше да спре дай играе по гайдата на тази Лейди Дракон.

С широк замах метна шлема към отсрещната страна на лабораторията. Шлемът се стовари с трясък и дрънчене на стъкло – беше счупил един от старите резервоари.

Грей хукна към позицията ѝ. Разполагаше само със секунди.

Тя изскочи от скривалището си, завъртя се в движение и стреля по посока на шума. Едновременно с това отскочи към вратата, сякаш да използва отката на пистолета си като начална скорост.

Грей се впечатли напук на всичко – но не толкова, че да се забави.

Вече бе вдигнал ръка и сега хвърли кинжала. Със съвършена тежест и баланс, карбонизираното острие литна с безпогрешна точност.

Удари жената право в гърлото.

Грей не спря и за миг.

И едва сега осъзна грешката си.

Кинжалът отскочи безсилно и изтрака на пода.

„Течна телесна броня“.

Нищо чудно, че Лейди Дракон знаеше за комбинезона му. И тя носеше същия.

Все пак атаката наруши равновесието ѝ. Тя падна тежко и коляното ѝ изпука. Но като опитен убиец, нито за миг не изпусна мишената си от поглед.

От една крачка разстояние насочи зигзауера в лицето на Грей.

А този път той беше без шлем.

05:09

*Вашингтон*

– Пак загубихме връзка – ненужно отбеляза техникът. Пейнтър беше чул силния трясък преди миг, после сателитният сигнал млькна като отсечен.

– Охраната на базата още е на телефона – каза заместникът му със слушалката в ръка.

Пейнтър се опита да навърже в някакъв смислен ред какофонията, която бяха чули.

– Той си хвърли шлема.

Другите двама го погледнаха озадачено.

Пейнтър сведе поглед към досието пред себе си. Грейсън Пиърс не беше глупак. Освен с военните си умения беше привлякъл вниманието на Сигма най-вече с резултатите от тестовете си за интелигентност. Определено беше над нормата, доста над нея, но имаше войници и с по-високи резултати от неговите. Решаващият фактор се беше оказало странното му поведение по време на престоя в Левънуърт. Въпреки тежкия физически труд в лагера, Грейсън се беше хвърлил надолу с главата в ускорено изучаване не на друго, а на химия за напреднали и даоизъм. Тази разпосоченост в интересите му беше заинтригувала Пейнтър и бившия директор на Сигма д-р Шон Макнайт.

В много отношения Пиърс се оказа ходещо противоречие – уелсец, който живее в Тексас, изучава даоизъм, а продължава да носи броеница и учи химия във военен затвор. Именно тази уникалност на ума му спечели членството в Сигма.

Ала подобна отличителност си имаше цена.

Грейсън Пиърс не работеше добре в екип. Всъщност мразеше да работи в екип.

Като сега. Тръгнал на мисия сам. В противоречие с протокола.

– Сър? – обади се настойчиво заместникът му. Пейнтър си пое дълбоко дъх.

– Още две минути.

05:10

*Фредерик, Мериленд*

Първият куршум свирна край ухото му.

Грей извади късмет. Убийщата беше стреляла прибързано, преди да се прицели добре. Самият той, все още в движение, едва успя да се наведе. Изстрелите в главата не бяха толкова лесни, колкото изглеждаха във филмите.

Събори жената и затисна пистолета ѝ между двамата. Дори тя да стреляше, шансът му да оцелее беше голям.

Само дето щеше дяволски да го заболи. Тя стреля и доказа последното на практика.

Куршумът го удари в лявото бедро. Беше като удар с чук, който го натърти чак до костта. Той извика. И защо да не извика, по дяволите? Болката беше ужасна. Но не я пусна. Използва гнева си да забие лакът в гърлото ѝ. Само че телесната ѝ броня се втвърди и той не успя да направи нищо.

Мамка му.

Тя отново натисна спусъка. Той беше по-тежък и по-силен, но на нея не ѝ трябваше силата на юмука или коляното. Разполагаше с мощта на съвременното оръжейно изкуство. Куршумът го удари в корема. Вътрешностите му сякаш се залепиха за гръбнака, въздухът изсвистя от дробовете му. Жената бавно придвижваше пистолета нагоре.

Зигзауерите имаха по петнайсет патрона в пълнителите. Колко пъти беше стреляла? Със сигурност ѝ бяха останали достатъчно да го направи на кайма.

Трябваше да сложи край на това бъркотие.

Заби чело в лицето ѝ. Само че тя не беше новачка и в това. Обърна глава и пое удара със страничната част на черепа си. Все пак Грей си спечели достатъчно време да изрита един кабел, който висеше от съседната маса. Кабелът повлече настолната лампа и тя се сринна с трясък на пода. Абажурът от зелено стъкло се пръсна.

Стиснал жената в мечешка прегръдка, той я претърколи върху лампата. Излишно беше да се надява, че стъкълцата ще пробият бронята ѝ. Но не това беше целта на заниманието.

Чу как крушката се счупва под общото им тегло.

И така ставаше.

Грей я пусна и отскочи. Беше си чиста проба хазарт. Хвърли се към шалтера за осветлението до люлеещата се врата.

Грак на пистолет придружи удара в кръста му.

Вратът му се изви болезнено назад. Тялото му се удари в стената.

Ръката му напипа шалтера и го вдигна. Светлини запримигваха из лабораторията. Лоша инсталация.

Хвърли се към жената.

Не можеше да се надява, че ще я изпържи с ток. И това се случваше само във филмите. Не това беше целта му. Всъщност Грей се надяваше, че който и да е използвал последен масата, е оставил лампата включена.

Лейди Дракон седеше върху счупената лампа, ръката ѝ бе протегната към него, пистолетът – насочен. Натисна спусъка, но не уцели. Единият прозорец на люлеещата се врата се пръсна.

Грей се отдръпна встрани от обсега ѝ. Жената не беше в състояние да го следи с пистолета. Беше застинала, неспособна да помръдне.

– Течна телесна броня – повтори думите ѝ. – Течната ѝ част я прави еластична, но си има и един недостатък. – Приблужи я от страни и ѝ взе пистолета. – Пропиленгликолет е алкохол. Добър проводник на електричество. Дори малък заряд като от счупена крушка се разнася по костюма за секунди. И костюмът реагира като при всяко друго нападение.

Ритна я в подбедрицата. Костюмът беше твърд като камък.

– Втвърдява се целият.

Собственият ѝ костюм се беше превърнал в неин затвор.

Грей я претърси бързо. Тя се мъчеше да помръдне. С цената на много усилия би могла да постигне нещо, но не повече от рждалия Тенекиен човек от „Магьосника от Оз“.

Отказа се. Лицето ѝ се беше зачервило от напрежение.

– Няма да откриеш детонатор. Всичко е включено към таймер. Нагласен за... – Очите ѝ се сведоха към часовника на китката ѝ. – След две минути. Няма начин да деактивираш всички заряди.

Грей видя цифрите на часовника ѝ да падат под 02:00.

И нейният живот беше обвързан с тези цифри. Грей видя в очите ѝ да блясва страх – убийца или не, тя беше човешко същество, което се боеше от собствената си смъртност, – но останалата част от лицето ѝ само се втвърди още повече, сякаш за да е в унисон с костюма ѝ.

– Къде са епруветките?

Знаеше, че няма да му каже. Но следеше внимателно очите ѝ. За част от секундата те помръднаха леко нагоре, после се фокусираха върху него.

Покривът.

Имаше смисъл. Друго потвърждение не му трябваше. Антраксът – *Bacillus anthracis* – беше чувствителен на топлина. Ако бе искала фонтанът от токсични спори да се разпростре навън преди взрива,

епруветките трябваше да са някъде нависоко, та първоначалната ударна вълна да ги улови и да ги изстреля към небето. Не би рискувала горещината от взрива да изпържи превърнатите в оръжие бактерии.

Преди да е помръднал, тя го заплю и го уцели по бузата.

Грей не си направи труда да се избърше.

Нямаше време за това.

*01:48*

Стана и хукна към вратата.

– Няма да успееш! – извика тя след него. Изглежда, се беше сетила, че се опитва да обезвреди биологичната бомба, а не е хукнал да си спасява живота. И по някаква причина това го вбеси. Все едно го познаваше достатъчно добре, за да стигне до този извод.

Хукна по коридора и се хлъзна към стълбите. Изкачи на бегом двата етажа до покрива. Изходът беше модифициран според изискванията на Агенцията за трудова безопасност. Паник-лост запречваше вратата, с цел бърза евакуация в случай на пожар.

Паниката много добре описваше настоящия момент.

Той удари лоста – алармена система зави пронизително – и изскочи в сивкавото утро. Покривът беше зaleyт с асфалт. Пясък хрущеше под ботушите му. Той се огледа. Имаше твърде много места, където да скриеш няколко епруветки – въздухоотводи, комини, сателитни чинии.

Къде?

Времето изтичаше.

*05:13*

*Вашингтон*

– На покрива е! – каза техникът и заби пръст в монитора със сателитния образ.

Пейнтър се наведе напред и видя на екрана дребна движеща се фигурка. Какво правеше Грейсън на покрива? Пейнтър огледа района в непосредствена близост.

– Някакъв признак да го преследват?

– Нищо такова не засичам, сър. Логан се обади откъм телефона:

– Охраната на базата докладва, че в сграда 470 се е включила противопожарна аларма.

– Сигурно е задействал алармата при изхода – вметна техникът.

– Можеш ли да приближиш образа? – попита Пейнтър. Техникът кимна и образът се разшири, центриран върху Грейсън Пиърс. Шлема му го нямаше. Лявото му ухо изглеждаше изцапано с нещо... с кръв. Той все така стоеше до изхода.

– Какво прави? – попита техникът.

– Охраната на базата праща екип при сградата – докладва Логан.

Пейнтър поклати глава. Някаква студена увереност вледени кръвта му.

– Кажи им да не припарват там. И да евакуират всички в близост до сградата.

– Сър?

– Действай.

05:14

*Фредерик, Мериленд*

Грей внимаваше краката му да са точно под него, ръцете – разперени за равновесие. Летеше към земята. Молеше се законите на физиката, скоростта, траекторията и векторният анализ да не му изневерят.

Приготви се за сблъсъка.

Два етажа по-ниско и седем метра навън сферичният покрив на Осмата топка се надигна да го посрещне. Стоманеното кълбо с вместимост един милион литра лъщеше от утринната роса.

Той се изви във въздуха, защото гравитацията теглеше по-тежкия му торс надолу и краката му изоставаха, а това не беше добре.

После времето се забърза. Или пък беше той.

Краката му се удариха в повърхността на сферата. Течната телесна броня се циментира около глезените му, за да ги предпази от счупване. Инерцията го тласна напред и той се плюсна по корем с разперени ръце. Само че не беше уцелил центъра на сферичния покрив, а дъгата най-близо до сграда 470.

Задраска трескаво с пръсти, но нямаше за какво да се хване, нямаше сцепление.

Тялото му се плъзна надолу по хлъзгавата от росата стомана, леко извито. Той разтвори крака и повлече носовете на ботушите си за по-голямо триене. А после всичко отиде по дяволите и той вече падаше по стръмната дъга.

С притисната в стоманата буза, Грейсън не видя всящата пътечка, докато не се удари в нея. Първо с левия си крак, после и тялото му се



срина отгоре. Падна на ръце и колене върху металното скеле, издигнато около екватора на стоманения глобус. Изправи се с мъка, краката му се подгъваха от напрежението и страха.

Не можеше да повярва, че е жив.

Огледа извивката на сферата, докато вадеше биологичната бомба от чантичката на кръста си. Повърхността на кухия глобус беше надупчена от люкове, през които учените навремето бяха наблюдавали биологичните експерименти, провеждани вътре. През всичките години на редовна употреба нито един патоген не беше избягал от сферичния резервоар.

Грей се молеше тази сутрин да стане същото.

Погледна към бомбата в ръката си:

00:18.

Нямаше време за псувни, така че хукна по външната висяща пътечка да намери входен шлюз. Откри го половин полукълбо по-нататък. Стоманена врата с люк. Хукна към нея, хвана дръжката и дръпна.

Нищо. Вратата не помръдна.

Беше заключена.

05:15

*Вашингтон*

Пейнтър гледаше как Грейсън се бори с шлюза на гигантската сфера. Не му убягна трескавото напрежение, разпозна и разбра неотложността на момента. Беше видял колегата си да вади взривното устройство от комина. Знаеше каква е целта на мисията – да примамят на светло заподозрян трафикант на патогени с бойно приложение.

Не се съмняваше какъв вид смърт дебне във вътрешността на бомбата.

Антракс.

Грейсън очевидно не можеше да изключи устройството и по-късно да се отърве безопасно от него.

Късметът му изневеряваше.

Впросът беше с колко време разполага?

05:15

*Фредерик, Мериленд*

00:18

Грейсън хукна отново. Може би имаше и друг шлюз. Трополеше по

пътечката. Все едно тичаше със ски обувки – глезените му още бяха циментирани в оковите на телесната броня.

Още половин полукълбо.

И втори шлюз, право напред.

– Стой! Охраната на базата.

Силният суров звук на мегафона почти го накара да се подчини.

Почти. Продължи да тича. Лъч на прожектор се плисна отгоре му.

– Спири или ще стреляме! Нямаше време да преговаря.

Оглушителен звън на стрелба с автоматично оръжие обсипа сферата, няколко куршума рикошираха мелодично във висящата пътечка. Нищо един твърде близо. Предупредителни изстрели.

Стигна до втория шлюз, стисна дръжката, завъртя я и дръпна.

Шлюзът заяде за част от секундата, после се отвори с пукот. Грей само дете не се разхленчи от облекчение.

Метна устройството в кухата вътрешност на сферата, затръшна вратата, която се заключи автоматично, после облегна гръб на нея, плъзна се надолу и седна.

– Не мърдай!

Изобщо нямаше намерение да мърда. Добре си му беше седнал. Усети леко потръпване с гърба си. Сферата иззвънтя като камбана. Устройството се беше взривило в херметично затворената ѝ вътрешност.

Но това беше само началният акорд на гръмовна симфония.

Като сблъсък на титанични богове серия от мощни експлозии разтърси земята.

Бум... бум... бум...

Последователни, през равни интервали, по всички правила на изкуството.

Подготвеното разрушаване на сграда 470.

Макар и от другата страна на сферата, Грей усети лекото всмукване, после и великанската, последна въздишка на обречената сграда. Плътна стена от прах и отломки се ливна навън от епицентъра на сриващото се здание. Грей вдигна поглед тъкмо навреме, за да види как огромен гейзер от дим и прах разцъфва в небето, после се понася с вятъра.

Само че този вятър не носеше смърт.

Последна експлозия изтреща откъм умиращата сграда. Чу се трополене на тухли и камък – каменна лавина. Земята сякаш подскочи под него... после се чу нов звук.

Скърцане на метал.

Блъсната от експлозията и с разтърсени основи, Осмата топка се

наклони – две от подпорите ѝ изпукаха и се изкривиха, сякаш сферата се мъчеше да коленичи. Цялата конструкция се килна към улицата.

Изпукаха още подпори.

Осмата топка падаше и вече нищо не можеше да я спре.

Сферата с вместимост един милион литра се люшна към редицата джипове на охраната.

А Грей се падаше директно под нея.

Скочи и залази трескаво по накланящата се пътечка с надеждата да се махне от мястото на сблъсъка. Но сферата се завърташе и наклонът стана твърде стръмен. Висящата пътечка се превърна в стълба. Грейсът се хвана за металната рамка и запъна крака във вертикалните подпори на парапета. Трябваше да се измъкне някак изпод сянката на смазващата тежест.

Направи един последен отчаян скок, успя да се хване с ръце и да запъне отново краката си.

Осмата топка се удари в моравата в предната част на двора и потъна в напоената от дъжда глинеста почва. Ударната вълна плъзна по висящата пътечка и изхвърли Грей настрани. Той прелетя няколко метра и падна по гръб върху меката морава. Висял бе само на няколко метра от земята.

Надигна се и се опря на лакът.

Джиповете на охраната се бяха изтеглили навреме изпод падащата сфера.

Но скоро щяха да се върнат. И не биваше да го заварят тук.

Грей стана, изохка и закуцука към димния плащ на срутената сграда. Чак сега чу алармите – пицяха из цялата база. Съблече в движение комбинезона си и закачи идентификационните карти на цивилните си дрехи отдолу. Затича през двора, към следващата сграда, към нишата, където беше оставил мотоциклета си.

Завари го невредим.

Преметна крак през седалката и включи запалването. Двигателят замърка доволно. Посегна към газта и спря. Нещо беше закачено на дръжката. Той го откачи, огледа го за миг, после го пхна в джоба си.

„По дяволите...“ Даде газ и зави в съседната уличка. За момента поне пътят изглеждаше чист. Приведе се напред, форсира мотора и се стрелна между тъмните сгради. Стигна до Портър Стрийт и изви рязко наляво в обратен завой. По улицата се виждаха само няколко коли. И нито една не изглеждаше да е на военната полиция.

Той ги подмина на зигзаг и отпраши към по-рядко населената част

на базата около езеро Налин – парк с полегати хълмчета и кръпки широколистна гора.

Щеше да изчака врявата да позатихне и тогава да се измъкне. За момента беше в безопасност. Глождеше го само онова нещо в джоба му, което беше свалил от дръжката на мотоциклета.

Сребърна верижка... с драконов медальон.

05:48

Вашингтон

Пейнтър се дръпна от сателитната конзола. Техникът беше уловил бягството на Грейсън, появил се с мотоциклета си от прашния облак. Логан още беше на телефона и предаваше нареждане за отбой по серия обезопасени канали. По заповед отгоре неприятностите в базата щяха да бъдат отдадени на грешки в комуникацията, стари експлозиви и лошо миниране.

Името на Сигма Форс нямаше да се появи никъде.

Сателитният техник държеше слушалката до ухото си.

– Сър, телефонно обаждане от директора на АИОП.

– Прехвърли го тук. – Пейнтър вдигна слушалката на друг телефон и изчака прехвърлянето на кодираната комуникация.

Техникът му кимна и мъртвият ефир в слушалката отведнъж оживя. Макар никой да не заговори отсреща, Пейнтър усети присъствието на своя наставник и командир.

– Директор Макнайт? – каза той; подозираше, че директорът се обажда да научи подробности за мисията.

Подозрението му се оказа погрешно. Ясно долови потреса в гласа на шефа си.

– Пейнтър, току-що получих разузнавателни данни от Германия. Многобройни жертви. Загинали при необичайни обстоятелства в една катедрала. Трябва ни екип на терен там, преди да е паднала нощта.

– Толкова бързо?

– След четвърт час ще имаш подробностите. Ще ни трябва най-добрият ти агент да оглави екипа.

Пейнтър погледна сателитния монитор. Мотоциклетът се плъзгаше през хълмчетата, фаровете му намигаха през редкия балдахин на дърветата.

– Мисля, че имам човека, който ви трябва. Мога ли да попитам защо е тази спешност?

– Обадиха ни се рано тази сутрин с молба Сигма да разследва инцидента в Германия. Твоята група беше названа изрично.

– Назована? От кого?

За да се обезпокои до такава степен д-р Макнайт, явно се бяха обадили от най-високо, президентът например. Но и този път Пейнтър сгрещи в предположението си.

– От Ватикана – каза директорът.

## ВЕЧНИЯТ ГРАД

*24 юли, по обед (местно време)*

*2. Рим, Италия*

Дотук с надеждите да стигне навреме за срещата си.

Лейтенант Рейчъл Верона слизаше по тясното стълбище към подземията на базиликата „Сан Клементе“. Изкопните работи под църквата продължаваха вече два месеца, надзиравани от малък екип археолози от Неаполския университет.

– *Lasciate ogni speranza...* – измърмори Рейчъл. Гидът, Лена Джованна, преподавател в университета и ръководител на проекта, се обърна и я погледна. Беше висока жена, към петдесетте, но приведената й стойка я правеше да изглежда по-стара и по-ниска. Усмихна се уморено на Рейчъл.

– Значи познавате Данте Алегиери. Надежда всяка тука оставете.

Рейчъл се смути. Според Данте тези думи били написани на портите на Ада. Не вярваше, че някой ще чуе репликата й, но явно не беше отчела акустиката тук.

– Не исках да ви обидя. Жената й отвърна с тих смях.

– Не съм се обидила, лейтенант. Просто се изненадах, че човек от военната полиция цитира Данте. Дори да работи за *Carabinieri Tutela Partimonio Culturale*.

Рейчъл разбираше откъде идва недоразумението. Хората масово слагаха всички служби на карабинерите под един знаменател. Повечето цивилни виждаха само униформените мъже и жени, патрулиращи въоръжени по улиците и в сградите. Тя обаче беше постъпила в службите не като военен, а с университетска диплома по психология и история на изкуството. Бяха я привлекли още от университетската скамейка и още две години беше прекарала в офицерския колеж да изучава

международно право. Беше избрана лично от генерал Ренде, който ръководеше специалната част, разследваща кражбите на антики и произведения на изкуството – въпросната Tutela Patrimonio Culturale.

Рейчъл стигна до края на стълбището и се озова в локва смрадлива вода. Бурята от последните няколко дни беше на-воднила подземното ниво. Носеше в лявата си ръка новите си маркови обувки с високи токчета, подарък от майка ѝ за рождения ѝ ден. Не смееше да ги остави на стълбите. Крадци имаше навсякъде. Ако изгубеше обувките или ги обелеше, майка ѝ щеше дай го натяква до края на света.

Джованна, от своя страна, беше навлякла работен гащеризон, облекло много по-подходящо за проучването на наводнени руини от сините панталони и копринената блуза с цветни мотиви на Рейчъл. Но когато преди четвърт час пейджърът ѝ се разписка, Рейчъл беше на път за уговорения обяд с майка си и сестра си. Нямаше време да се връща в апартамента си и да си облече карабинерската униформа. Не и ако искаше, с малко късмет, да стигне навреме за обяда.

Така че беше дошла право тук и беше заварила двама местни карабинери, повикани като нея. Беше ги оставила да чакат в базиликата, докато тя извърши първоначалния оглед на местопрестъплението.

В известна степен дори се радваше на временното отлагане. Вече твърде дълго премълчаваше пред майка си факта, че с Джино са скъсали. В действителност бившият ѝ приятел се беше изнесъл още преди месец. Рейчъл живо си представяше обичайното разочарование в очите на майка си, придружено от също толкова обичайното сумтене в смисъл „Казвах ти аз“, макар репликата така и не биваше произнасяна на глас. А и по-голямата ѝ сестра, омъжена вече от три години, щеше многозначително да завърти брачната си халка с диамантите и да занима умно.

И двете не одобряваха професията, която си беше избрала Рейчъл.

– Как изобщо ще си намериш съпруг, лудетино? – бе викнала майка ѝ с вдигнати към небето ръце. – Отрязала си си хубавата коса като... като мъж. Спиш с пистолет под възглавницата. Никой мъж не може да понесе това.

В резултат Рейчъл рядко напускаше Рим да се види с роднините си в Кастел Гандолфо, където семейството ѝ се беше установило след Втората световна война, в сянката на лятната папска резиденция. Само баба ѝ я разбираше. Двете споделяха общ интерес към антиките и огнестрелните оръжия. Като малка Рейчъл слушаше в захлас историите ѝ за войната – мрачни разкази, прошарени с гробищен хумор. Баба ѝ дори пазеше един нацистки люгер Р – 08 в чекмеджето на нощното си шкафче,

смазан и излъскан, реликва, открадната от някакъв граничар по време на бягството им. Старата ѝ поппа не си падаше по плетките.

– Близо е – каза Джованна и зацапа към един осветен вход. – Моите студенти пазят мястото.

Рейчъл тръгна след водачката си, стигна до ниския вход и се приведе. Изправи се в пещероподобно помещение. Осветено от карбидни лампи и фенери, то беше с висок куполообразен таван, изграден от изсечени блокове вулканичен туф, грубо снабдени с хоросан. Изкуствена пещера. Явно храм от римско време.

Рейчъл пристъпи в помещението. Мисълта за огромната тежест на базиликата отгоре не я напускате нито за миг. Посветена през дванайсетти век на свети Климент, църквата била построена върху по-раншна базилика, датираща от четвърти век. Но дори и тази древна църква криеше една още по-дълбока мистерия – руините на римски сграден комплекс от първи век, който включваше и този езически храм. Такова надстройкаване не беше нещо необичайно – религията да погребва предишната, римска история на пластове.

Рейчъл усети познатото ѝ вълнение, сякаш времето я притискаше също толкова осезаемо като каменните блокове на базиликата. Макар столетията да се бяха погребали едно друго, всички те бяха тук. Най-ранната история на човечеството, запазена в камък и мълчание. Тази катедра била богата колкото и другата над нея.

– Това са двамата ми студенти – каза Джованна. – Тиа и Роберто.

Рейчъл проследи погледа на жената в полумрака, сведе очи и откри клещастите фигури на младежите, и двамата тъмнокоси и облечени с еднакво омърляни гащеризони. Прекъснаха заниманието си – описване на керамични чирепи – и станаха да ги посрещнат. Все така стиснала обувките си в едната ръка, Рейчъл се здрависа с тях. Макар и студенти, и двамата не изглеждаха на повече от петнайсет. Или пък ѝ се струваше така, защото току-що беше навършила трийсет и всички ѝ изглеждаха млади – с изключение на самата нея.

– Насам – каза Джованна и поведе Рейчъл към една ниша в срещнатата стена. – Изглежда, крадците са направили удара си по време на снощната буря.

Джованна насочи фенерчето си към една мраморна фигура. Фигурата беше висока приблизително метър – или щеше да е, ако главата ѝ не липсваше. Останали бяха само торсът, краката и стърчащ каменен фалос. Римски бог на плодородието.

Джованна поклати глава.

– Истинска трагедия. Това беше единствената непокътната статуя, която открихме тук.

Рейчъл разбираше възмущението ѝ. Протегна ръка и прокара пръсти по остатъка от врата на статуята. Усети позната грапавина и измърмори:

– Ножовка.

Ножовката беше любимият инструмент на съвременните иманяри при оскверняването на гробове – лесно се работи с нея и още по-лесно можеш да я скриеш. Само с този простицък инструмент крадците крадяха, повреждаха и осакатяха произведения на изкуството из цял Рим. Кражбата се извършваше буквално за секунди, често пред очите на всички, понякога дори зад гърба на музейния куратор. И парите си струваха риска. Търговията с крадени антики се беше оказала доходен бизнес, надминавай само от наркотиците, прането на пари и търговията с оръжие. По тази причина военните бяха създали *Comando Carabinieri Tutela Patrimonio Culturale* – Службата за опазване на културното наследство – още през 1992 – ра. Службата работеше в съдействие с Интерпол и се опитваше да намали поне в някаква степен незаконния трафик.

Рейчъл клекна пред статуята и усети познато жегване в стомаха. Малко тук и малко там, римската история постепенно биваше заличавана. А това беше престъпление срещу самото време.

– *Ans longa, vita brevis* – прошепна тя, цитирайки Хипократ. Един от любимите ѝ цитати. „Животът е кратък, изкуството – вечно“.

– Наистина – горчиво рече Джованна. – Беше великолепна находка. Рисунокът на длетото, чистият детайл, дело на истински майстор. Да я осакатят толкова жестоко...

– Защо не са откраднали цялата статуя? – попита Тиа. – Поне е щяла да се запази непокътната.

Рейчъл потупа фалическата издатина на статуята с една от обувките си.

– Въпреки удобната дръжка тук артефактът е твърде голям. Крадецът сигурно предварително се е бил свързал с международен търговец. Много по-лесно ще е да прекарат само главата през границата.

– Има ли някаква надежда да си я върнем? – попита Джованна.

Рейчъл ней даде никакви фалшиви обещания. От шестте хиляди откраднати миналата година антики бяха открити само шепи.

– Ще ми трябват снимки на статуята преди осакатяването, които да пратя на Интерпол, за предпочитане б близък план на главата.

– Имаме дигитална база данни – каза преподавателката. – Мога да



ви пратя снимки по електронната поща.

Рейчъл кимна и пак насочи вниманието си към обезглавената статуя.

– Или пък нашият Роберто може просто да ни каже какво е направил с главата.

Преподавателката стрелна с поглед младежа. Роберто отстъпи крачка назад.

– Ка... какво? – Погледът му се плъзна из помещението, после се спря на преподавателката му. – Professore... повярвайте ми, нищо не знам. Това е абсурдно!

Рейчъл продължаваше да се взира в обезглавената статуя... и в единствената улика, с която разполагаше. Беше преценила риска – дали да изиграе коза си сега, или по-късно, в управлението. Но последното би означавало да разпита всички замесени, да свали показанията им, цяла планина бумашина. Затвори очи и се замисли за обяда, който явно щеше да пропусне. Освен това единствената ѝ надежда да върне главата на статуята беше в бързината.

Отвори очи и заговори на статуята:

– Знаете ли, че шестдесет и четири процента от всички археологически кражби се извършват от хора, които участват в разкопките? – Обърна се към тримата.

Джованна се намръщи.

– Едва ли наистина вярвате, че Роберто...

– Кога открихте статуята? – попита Рейчъл.

– Д... два дни, преди два дни. Но съобщих за откритието в уебсайта на Неаполския университет. Много хора са знаели.

– Но колко от тях са знаели, че обектът няма да се охранява по време на снощната буря? – Рейчъл фокусираше вниманието си върху един човек. – Роберто, имаш ли да кажеш нещо?

Лицето му беше неподвижна маска на пълно изумление.

– Аз... не... нямам нищо общо с това. Рейчъл свали радиостанцията от колана си.

– Тогава няма да имаш нищо против да претърсим квартирата ти, нали? Току-виж открием ножовка, по чиито зъбци има достатъчно останал мраморен прах за сравнение с мрамора на тази статуя.

Познат безумен поглед се намести в очите му.

– Аз... аз...

– Минималната присъда е пет години – притисна го тя. – Без право на обжалване.

Видя как момчето пребледня въпреки слабата светлина на лампите.

– Освен ако не съдействаш, разбира се. Тогава може да се пледира за снизходителност.

Той поклати глава, но не стана ясно какво отрича.

– Е, дадох ти шанс. – Тя вдигна радиостанцията към устата си и натисна копчето. Статичният шум изграчи в просторното помещение.

– Не! – Роберто вдигна ръка да я спре, както беше предполагала, че ще направи. Погледът му се сведе към земята.

Проточи се дълго мълчание. Рейчъл не го наруши. Остави нарастващото напрежение да свърши своето. Накрая Роберто изпъшка:

– Аз... имам дългове... дългове от хазарт. Нямах избор.

– Dio Mio – възкликна преподавателката и вдигна ръка към челото си. – О, Роберто, как можа?

Студентът нямаше какво да каже.

Рейчъл познаваше натиска, на който е било подложено момчето. Не беше нещо необичайно. Такива като него бяха само тънка вейка в една много по-голяма организация, толкова нашироко разпространена и враснала се толкова дълбоко, че никога не биха могли да я изкоренят напълно. Оставаше им само да скубят плевелите.

Тя пак вдигна радиостанцията до устата си.

– Карабинер Жерард, идвам при вас с човек, който има допълнителна информация по случая. – ... capito, Tenente...

Рейчъл изключи радиото. Роберто стоеше, скрил лице в ръцете си, и мълчаливо оплакваше съсипаната си кариера.

– Как разбрахте, че... – почна Джованна.

Рейчъл не си направи труда да обясни, че твърде често членовете на организираната престъпност изнудват, подмамват или принуждават към съдействие членове на археологическите екипи. Тази корупция беше пуснала метастази навсякъде и обикновено се целеше в неосведомените и наивните.

Обърна гръб на Роберто. Често стигаше само да се определи кой член на изследователския екип е най-слабата му брънка. В случая с младежа тя беше стигнала до заключението си въз основа на предишния си опит, после го беше подложила на натиск да провери дали е била права. Поела бе известен риск, като бе изиграла коза си толкова рано. Ами ако не беше Роберто, а Тиа? Докато Рейчъл установи, че е тръгнала по погрешна следа, Тиа можеше да предупреди купувачите си. А можеше да е и Джованна, да добавяше нещо към университетската си заплата чрез продажбата на собственото си откритие? Нещата можеха да се объркат

по много начини. Но Рейчъл се беше научила, че без риск успехът често ти се изплъзва.

Джованна продължаваше да я гледа със същия въпрос в очите. Как се беше сетила да обвини Роберто?

Рейчъл погледна каменния фалос на статуята. Стъпила бе само на една улика... но затова пък каква.

– Не само горните глави се продават добре на черния пазар. Има огромно търсене за древно изкуство от еротично естество. Надминава четирикратно по продажби по-консервативните телесни части. Подозирам, че нито една от вас двете не би се замислила дори, преди да отреже този внушителен орган, но по някаква причина мъжете не обичат да го правят. Приемат го твърде лично.

Поклати глава и тръгна към стълбището за базиликата горе.

– Не искат да кастрират дори кучетата си.

*13:34*

Закъсняваше, много късняваше.

Погледна си часовника и забърза през каменната пища пред базиликата „Сан Клементе“. Спъна се в разхлабено паве, загуби равновесие, но все пак не падна. Погледна назад към павето, сякаш той беше виновно... а после надолу към обувките си.

„Merda!“

Едната беше лошо одраскана.

Завъртя очи към небето и се зачуди кой ли светец е обидила. Сигурно вече се редяха на опашка за номерче.

Продължи през площада през група велосипедисти, които се пръснаха около нея като подплашени гълъби. Закрачи по-внимателно и си припомни мъдрите думи на император Август.

„Festina lente“. Бързай бавно.

Но пък император Август не бе имал майка, която да му трие сол на главата до припадък.

Най-накрая стигна до своя мини купър, паркиран в другия край на площада. Обедното слънце го заливаше с ослепителен блясък. Усмивка разтегли лицето ѝ, първата за днес. Колата също ѝ беше подарък за рождения ден. От нея за нея. Само веднъж ставаш на трийсет години в края на краищата. Беше се поизхвърлила малко, особено с екстрите – кожен салон и най-висока класа модел кабриолет.

Но пък сребристият красавец беше радостта на живота ѝ.

Може би това беше и една от причините Джино да я зареже преди месец. Колата я вдъхновяваше много повече от мъжа, който споделяше леглото ѝ. Сделката си я биваше обаче. Колата ѝ даваше само положителни емоции.

Пък и... нали беше кабриолет – можеше и така, и иначе, и с покрив, и без покрив. А тя беше жена, която ценеше приспособимостта, и щом не можеше да я получи от мъжа до себе си, щеше да я получи от колата си.

Макар че днес беше твърде горещо за без покрив.

Срамота.

Тя отключи вратата, но преди да се е мушнала вътре, мобилният ѝ телефон изпиука.

Сега пък какво?

Сигурно беше карабинер Жерард, на чиито грижи току-що беше поверила Роберто. Щяха да разпитат студента в управлението в Париоли. Рейчъл погледна изписания на екранчето номер. Международният код отпреди беше познат – 39 – 06, – но не ѝ самият номер.

Защо ще ѝ се обажда някой от Ватикана?

Рейчъл вдигна капачето и сложи телефона на ухото си.

– Лейтенант Верона. Отвърна ѝ познат глас:

– Как е днес любимата ми племенница... освен че е разсърдила майка си?

– Вуйчо Вигор? – Още една усмивка. Вуйчо ѝ, познат повече като монсеньор Вигор Верона, оглавяваше папския институт по християнска археология. Само че сега не се обаждаше от кабинета си в университета.

– Обадох се на майка ти, защото мислех, че си с нея. Но изглежда, карабинерската работа не се съобразява с часовника. Факт, който, струва ми се, майка ти никак не одобрява.

– Тъкмо тръгвам към ресторанта.

– Да... стига да не беше моето обаждане.

– Какво е станало?

– Вече се извиних от твое име на майка ти. Ще се видиш с нея и със сестра си на вечеря, така каза. В „Матрициано“. Ти ще черпиш, разбира се, като компенсация за причиненото им неудобство.

Нямаше съмнение, че Рейчъл ще плати – при това не само в евро.

– За какво става въпрос?

– Искам да дойдеш при мен, във Ватикана. Веднага при това. Ще уредя да те чака пропуск при портата Санта Ана.

Рейчъл си погледна часовника. Предстоеше ѝ да прекоси

половината център на Рим.

– Трябваше да се срещна с генерал Ренде в управлението заради едно разследване.

– Вече говорих с командващия ти офицер. Той одобри идването ти тук. Всъщност цяла седмица ще си на мое разположение.

– Цяла седмица?

– Или повече. Ще ти обясня всичко, когато дойдеш. – После ѝ обясни къде ще се срещнат. Челото ѝ се набръчка, но преди да е попитала нещо друго, той сложи край на разговора.

– Ciao, bambina.

Тя се качи в колата си и поклати глава.

„Една седмица или повече?“ Изглежда, когато Ватиканът кажеше тежката си дума, дори военните слушаха и козируваха. От друга страна, генерал Ренде беше приятел на семейството и дружбата датираше вече трето поколение. Двамата с вуйчо Вигор бяха близки като братя. Не само шансът беше привлякъл вниманието на генерала върху Рейчъл, докато тя беше студентка в Римския университет. Вуйчо ѝ се грижеше за нея още откакто баща ѝ загина в пътна катастрофа преди петнайсет години.

Много лета двамата бяха обикаляли римските музеи – отсядаха при монахините от „Санта Бригида“ недалеч от Грегорианския университет, познат повече като „Ил Грег“, където вуйчо Вигор беше учил и където преподаваше и до днес. И макар че вуйчо ѝ сигурно би предпочел тя да постъпи в манастира и да тръгне по неговите стъпки, явно си беше дал сметка, че Рейчъл е твърде буйна за такова благочестиво призвание, и вместо това я беше насърчил да следва повика на сърцето си. Беше ѝ внушил и друг един дар по време на дългите им лета – уважение и любов към историята и изкуството, което увековечаваше най-великите изражения на човешкия дух в мрамор и гранит, в бои и платно, в стъкло и бронз.

А сега по всичко личеше, че вуйчо ѝ още не е приключил с нея.

Тя си сложи слънчевите очила – със синкав оттенък – и се вля в движението по Виа Лабикано в посока към огромния Колизей. Там имаше задръстване, както винаги, но тя заобиколи по задните улички, тесни и стеснени още повече от паркирани накриво коли. Рейчъл обаче се промуши успешно – сменяше скоростите умело като състезател на Гран При. Мина на ниска предавка, когато стигна до входа към кръговото, където пет улици се сливаха в истинска лудница. Туристите смятаха римските шофьори за избухливи, нетърпеливи и непредпазливи. Рейчъл ги намираще за твърде мудни.

Мушна се между тежко натоварен камион с открита каросерия и някакъв огромен ван – Мерцедес. Нейният мини купър изглеждаше като врабче, пърхашо между два слона. Рейчъл изпревари мерцедеса и се наместа в миниатюрното пространство пред него, спечели си гневен клаксон, но вече беше далеч. Прехвърча през кръговото и излезе на главната магистрала към река Тибър.

Докато караше, държеше под око трафика от всички страни. За да се движиш безопасно по римските улици, се изискваше не толкова предпазливост, колкото стратегическо планиране. Благодарение точно на този си оглед Рейчъл забеляза опашката.

Черният седан изпревари друг автомобил и се вля в колоната пет коли зад нея.

Кой я следеше... и защо?

14:05

След петнайсет минути Рейчъл отби мини купъра към един подземен гараж пред стените на Ватикана, слезе и огледа улицата зад себе си. Черното БМВ беше изчезнало малко след като беше пресякла Тибър. Все още нямаше и следа от него.

– Благодаря – каза тя в мобилния си телефон. – Колата изчезна.

– В безопасност ли си? – Беше дежурният от управлението. Обадила се беше да докладва за опашката и беше оставила линията отворена.

– Така изглежда.

– Искаш ли да пратя патрул?

– Няма нужда. На площада има достатъчно карабинери. Оттук нататък нищо не ме грози. Сiao.

Не изпитваше смущение, че е вдигнала фалшива тревога. Никой нямаше да ѝ се присмее. Карабинерите насърчаваха определено ниво на здравословна параноя у служителите си.

Намери място да паркира, слезе и заключи колата. Не прибра телефона – държеше го в ръка. Все пак би предпочела вместо него да държи деветмилиметровия си пистолет.

Изкачи рампата, излезе от гаража и тръгна към площад „Свети Петър“. Макар да се приближаваше към един от архитектурните шедеври на света, вниманието ѝ беше приковано към близките улици и алеи.

Все още нямаше следа от БМВ-то.

Хората в него сигурно бяха просто туристи, разглеждащи забележителностите на града от луксозното купе с климатик вместо пешком

под жаркото обедно слънце. Лятото беше напрегнат туристически сезон и всички посетители рано или късно се отправяха към Ватикана. Това навярно беше и причината да си помисли, че я следят. Не казваха ли, че всички пътища водят към Рим?

А в нейния случай поне всички коли по пътищата отиваха там.

Успокоена, тя прибра телефона в джоба си и пое през площад „Свети Петър“.

Както обикновено, погледът ѝ се плъзна по плацата. От другата страна на настлания с плочи от шуплест варовик площад се издигаше базиликата „Свети Петър“, построена над гробницата на светеца-мъченик. Куполът ѝ, проектиран от самия Микеланджело, беше най-високата точка в цял Рим. От двете ѝ страни двойната колонада на Бернини се извива-ше в широки арки, ограждащи плацата с форма на ключалка. Според Бернини колонадата трябвало да символизира ръцете на св. Петър, протегнати да прегърнат благоверните. Върху тези ръце стояха сто и четиридесет каменни светци и гледаха отвисоко зрелището долу.

А че беше зрелище, две мнения нямаше.

Някогашният Неронов цирк и сега си беше цирк.

От всички посоки гласове бърбореха на френски, арабски, полски, иврит, холандски, китайски. Организираните групи туристи гравитираха като островчета около гидовете си; други позираха с фалшиви усмивки пред камери и фотоапарати; имаше и набожни, които стояха на слънцето с библии в ръце и със сведени в молитва глави. Неколцина корейци бяха коленичили на плочите – всичките облечени в жълто. Из целия площад търговци си изкарваха хляба от тълпата – продаваха папски монети, ароматизирани броеници и осветени разпятия.

Рейчъл си отдъхна облекчено, когато стигна до другия край на плащада и се приближи до един от петте входа към главния комплекс. Портата Санта Ана. Портата най-близо до мястото, където отиваше.

Пристъпи към един от швейцарските гвардейци. Както повеляваше традицията при тази порта, гвардеецът беше облечен в тъмносиня униформа с бяла яка и черна барета на главата. Той си записа името ѝ, провери документите ѝ за самоличност, после я изгледа от главата до петите, сякаш не му се вярваше, че с тънката си снага може наистина да е лейтенант от карабинерите. Накрая, изглежда, остана доволен и я насочи встрани към един служител на ватиканската полиция – Виджиланцата, – който ѝ връчи ламиниран пропуск.

– Дръжте го у себе си през цялото време – предупреди я полицаят.

Въоръжена с пропускател, тя се вля в потока посетители през портата

и надолу по Виа дел Пелегрино.

В по-голямата си част градът-държава беше забранена зона. Единствените достъпни за обществеността места бяха базиликата „Св. Петър“, ватиканските музеи и Градината. Останалата част от стотен акра беше недостъпна, освен със специално разрешение.

Една част обаче беше наистина забранена територия, където присъпваха малцина.

Апостолическият дворец. Домът на папата.

Където отиваше тя.

Вървеше бързо между казармите от жълтеникави тухли на швейцарската гвардия и сивите каменни блокове на църквата „Света Ана“. Тук нямаше и следа от великолепието на най-святото от светите места, просто многолюден тротоар и плътна редица коли в сърцето на Ватикана. Подмина папската печатница и папската поща и пресече улицата към входа на Апостолическия дворец.

Плъзна поглед по сградата от сиви тухли. Приличаше повече на светска правителствена сграда, отколкото на седалище на Светия отец. Само че видът ѝ беше измамен. Дори и покривът. Изглеждаше износен и плосък, с нещо незабележителен. Тя обаче знаеше, че върху Апостолическия дворец има скрита градина с фонтани, обточени с решетки за увивни растения, алеи и усърдно под рязвани храсти. Всичко това беше маскирано с фалшив покрив, който да пази Негово светейшество от слуचाен поглед отдолу и от мощен снайпер по високите точки на Рим.

За Рейчъл дворецът символизираше самия Ватикана – тайнствен, потаен, дори леко параноичен, но в сърцето си – място на семпла красота и благочестие.

А същото май важеше и за нея самата. Макар да минаваше за набежена католичка, която ходеше на служба само по големите празници, все пак някъде в душата ѝ се криеше сърцевина от искрена вяра.

Стигна до охраната пред двореца и още на три пъти показва пропуска си на различни швейцарски гвардейци. Докато изчакваше поредната проверка, се зачуди дали това не е нещо като реверанс към далечното минало, когато Петър три пъти се е отрекъл от Христос, преди да пропее петлите.

Накрая я пуснаха в самия дворец. Чакаше я водач – американски семинарист, казваше се Джейкб. Беше жилест, малко над двайсетте, но русата му коса вече оредяваше. Носеше черни ленени панталони и бяла риза, закопчана догоре.

– Моля, последвайте ме. Наредено ми е да ви заведе при монсеньор



Верона. – Очите му се разшириха комично, когато погледна за втори път пропускател, и даже заекна от изненада. – Лейтенант Верона? Вие... роднина ли сте на монсеньора?

– Той ми е вуйчо.

Младият мъж се посъвзе и кимна отсечено.

– Извинете ме. Беше ми казано само да изчакам офицер от карабинерите. – Даде й знак да го последва. – Аз съм студент и помагам на монсеньор Верона в „Грег“.

Тя кимна. Повечето от студентите на вуйчо й го боготворяха. Той беше дълбоко отдаден на църквата, но беше запазил и строго научния си поглед върху нещата. Даже беше закачил на вратата на кабинета си в университета плакат със същия надпис, красял някога вратата на Платон: „Да не влиза никой, който не познава геометрията“.

Рейчъл последва студента в двореца. Бързо изгуби ориентация. Беше идвала тук само веднъж, когато бяха повишили вуйчо й в ръководител на папския институт за християнска археология. Беше присъствала на частната папска аудиенция. Сградата обаче беше огромна, с петстотин стаи, хиляда стълбища и двайсет вътрешни двора. Ето и сега, вместо да се отправят нагоре към папската резиденция на последния етаж, тръгнаха надолу.

Не разбираше защо вуйчо й беше пожелал да се срещнат тук, а не в университета. Да не би да е имало кражба? И ако бе така, защо не й беше казал по телефона? Но пък самата тя добре познаваше тукашния строг правилник за мълчание. Той беше вписан като каноничен закон. Ватиканът знаеше как да пази тайните си.

Стигнаха до малка, с нищо незабележителна врата.

Джейкъб я отвори и й направи път да влезе.

Рейчъл пристъпи в странна стая, сякаш излязла от романите на Кафка. Осветена силно до стерилност, стаята беше дълга и тясна, но таванът й беше много висок. Сиви стоманени кантонерки и чекмеджета обточваха стените от пода до тавана. Висока библиотечна стълба беше подпряна на една от стените – без нея не би могло да се стигне до най-горните чекмеджета. Макар и много чисто, помещението миришеше на прах и старост.

– Рейчъл! – извика вуйчо й от един ъгъл. С един свещеник седяха на бюро там. Махна й да се приближи. – Бързо пристигна, скъпа. Но пък аз и преди съм се возил с теб. Успя ли да блъснеш някого?

Тя му се усмихна и тръгна към бюрото. Вуйчо й не беше с обичайните си дрехи – дънки, тениска и плетена жилетка, а бе облечен

официално и подобавашо на поста си, в черно расо с цикламени кантове и копчета. Дори си беше сложи гел на прошарените къдрици, а козята си брадичка беше подрязал съвсем ниско.

– Това е отец Торес – представи ѝ той свещеника. – Официален пазител на костите.

Възрастният мъж се изправи. Беше нисък и набит, облечен целият в черно, с римска якичка. По лицето му мина намек за усмивка.

– Предпочитам титлата „ректор на reliquiae“.

Рейчъл огледа надвисналите покрай стените кантонерки. Беше чувала за това място, ватиканското хранилище на реликвите, но никога не беше идвала тук. Потисна тръпка на отвращение. Каталогизирани и прибрани във всички тези чекмеджета и рафтове, почиваха парчети от светци и мъченици; кости от пръсти, кичурчета коса, стъкленици с прах от клади, парчета от дрехи, мумифицирана кожа, изрезки от нокти, кръв. Малко хора знаеха, че по каноническия закон всеки католически олтар трябва да притежава свещена реликва. А с новите църкви и параклиси, които се строяха непрекъснато по целия свят, работата на този свещеник беше да опакова и да праща по пощата парченца от кости и други земни останки от различни светци.

Рейчъл не разбираше манията на Църквата по отношение на реликвите. От тази мисъл я побиваха тръпки. Рим беше претърпан до пръсване с реликви. Тук бяха някои от най-забележителните и необичайните – стъпалото на Мария Магдалина, гласните струни на свети Антон, езикът на свети Йоан, камъните от жлъчката на света Клара. Дори и цялото тяло на папа свети Пий X лежеше в „Св. Петър“, излято в бронз. Най-смущаващата реликва обаче беше запазена в едно светилище в Калката – предполагаемият препуциум на пениса на Исус Христос. Накрая успя да изграчи:

– Нещо... да не би нещо да е било откраднато? Вуйчо ѝ вдигна ръка към студента си.

– Джейкъб, би ли ни донесъл по едно капучино?

– Разбира се, монсеньор.

Вуйчо Вигор изчака младежа да излезе и да затвори вратата, след това я погледна твърдо.

– Чу ли за убийствата в Кьолн?

Въпросът я свари неподготвена. Цял ден беше тичала на-сам-натам и не ѝ беше останало време да гледа новините, но нямаше начин да не чуе за ужасните убийства в Германия предната нощ. Все още не се съобщаваха подробности.

– Само онова, което казаха по радиото – отговори тя. Той кимна.

– Курията получава сведения преди те да стигнат до медиите. Били са убити осемдесет и четирима души, включително архиепископът на Кьолн. Но начинът, по който са загинали, все още не е разкрит пред широката общественост.

– Какво имаш предвид?

– Има и застреляни, но повечето, изглежда, са убити с електричество.

– С електричество?

– Това е първоначалният извод. Докладите от аутопсиите още не са готови. Когато пристигнала полицията, част от телата още пушели.

– Боже! Как...

– За този отговор май ще трябва да почакаме. Катедралата гъмжи от всякакви следователи – криминолози, детективи, лаборанти, дори електротехници. Има екипи от немските служби, експерти по тероризма от Интерпол и агенти на Европол. Но понеже престъплението е било извършено в римокатолическа катедрала, тоест на осветена територия, Ватиканът се позова на своята Омерта.

– Кодът за мълчание.

Той изсумтя утвърдително.

– Църквата си съдейства с германските власти, но иначе е ограничила достъпа с надеждата местопрестъплението да не се превърне в цирк.

Рейчъл поклати глава.

– Но какво общо има това с мен?

– Според първоначалното разследване само един мотив изглежда възможен. Златната мощехранителница в катедралата е била разбита.

– Откраднали са мощехранителницата?

– Не. И точно там е работата. Не са я взели, макар да е от чисто злато. Безценен артефакт. Откраднали са само съдържанието ѝ. Мощите.

Отец Торес вметна:

– И то не какви да е мощи, а костите на библейските влъхви.

– Влъхви... имате предвид тримата мъдреци от библията? – Рейчъл не успя да прикрие удивлението си. – Откраднали са костите и са оставили златната кутия? Мощехранителницата със сигурност би донесла по-висока цена на черния пазар от костите.

Вуйчо Вигор въздъхна.

– По молба на държавния секретар дойдох тук да преценя произхода на въпросните реликви. Те имат забележително минало. Озовали са

се в Европа благодарение на колекционерската страст на света Елена, майката на император Константин. Като първи християнски император, Константин пратил майка си на поклонение със задачата да открие колкото се може повече свещени реликви. Най-известната от тях, разбира се, е Истинският кръст на Христос.

Рейчъл беше ходила в базиликата „Светият Кръст“ в Йерусалим, на Латеранския хълм. В една задна стаичка, зад стъклена витрина, бяха изложени най-известните реликви, издирени от света Елена – парче от Истинския кръст, пирон, използван при разпъването на Христос, и два тръна от мъченическата му корона. Споровете относно автентичността на тези реликви продължаваха. Мнозина вярваха, че света Елена е била измамена. Вуйчо ѝ продължи:

– По-малко известно е, че царица Елена е пътувала и извън Йерусалим и се е върнала при тайнствени обстоятелства с голям каменен саркофаг и твърдението, че е открила телата на тримата влъхви. Реликвите били пазени в една църква в Константинопол, но след смъртта на Константин били преместени в Милано и закопани в една базилика.

– Но нали каза, че били в Германия... Вуйчо ѝ вдигна ръка да я прекъсне.

– През дванайсети век германският император Фридрих Барбароса плякосал Милано и задигнал реликвите. Обстоятелствата около тази кражба са неясни и обвити с множество слухове. Но всички истории свършват по един начин – реликвите се озовали в Кьолн.

– И са били там до снощи – добави Рейчъл. Вуйчо ѝ кимна.

Рейчъл затвори очи. Двамата мъже мълчаха, оставяха ѝ време да помисли. Тя чу вратата да се отваря. Остана със затворени очи, понеже не искаше да прекъсва мисълта си.

– А убийствата? – попита. – Защо не са откраднали костите, когато църквата е била празна? Излиза, че обирът е бил планиран и като директен удар срещу Църквата. Убийството на богомолци говори и за втори-чен мотив освен кражбата – отмъщение.

– Много добре – каза един нов глас от прага.

Рейчъл се стресна и отвори очи. Моментално позна одеждите на новодошлия – черното расо с късо наметало, широкия шарф малко под кръста, цикламен, за да е в тон с шапчицата. Позна и човека, облякъл дрехите.

– Кардинал Спера – каза тя и склони почитателно глава.

Той ѝ даде знак да се изправи и златният му пръстен проблесна за миг, уловил светлината. Пръстенът го бележеше като кардинал, но той

носеше и втори пръстен, близък на първия, само че на другата си ръка, който го обозначаваше като ватиканския държавен секретар. Беше сицилианец, тъмнокож и мургав. Освен това беше млад за толкова висок пост, нямаше още петдесет години. Усмихна се топло.

– Виждам, монсеньор Верона, че сте били прав за племенницата си.

– Би било нередно да лъжа един кардинал, особено такъв, който се явява и дясната ръка на папата. – Вуйчо й се приближи до кардинала, но вместо да целуне благочестиво пръстените му, го прегърна дружески. – Как приема новината Негово светейшество?

Кардиналът поклати глава.

– След като се видяхме с теб сутринта, се свързах с Негово светейшество в Петербург. Ще лети насам утре заран.

„След като се срещнахме...“ Рейчъл вече разбираше защо вуйчо й се беше облякъл толкова официално. Бил е повикан при държавния секретар.

Кардинал Спера продължи:

– Имам грижата да съгласувам със Синода на епископите и с Колеж на кардиналите официалната му папска реакция. След това трябва да се подготвя за заупокойна служба утре. Ще се проведе по залез-слънце.

Рейчъл се изпълваше със страхопочитание. Макар папата да беше главата на Ватикана, неговият абсолютен монарх, истинската власт в държавата беше в ръцете на човека пред нея – той беше официалният й министър-председател. Направи й впечатление умората в очите му, сковаността в раменете. Явно беше на границите на изтощението.

– Има ли вече някакъв резултат от проучването ти? – попита кардиналът.

– Има – мрачно каза вуйчо й. – Крадците не притежават всички кости.

Рейчъл се размърда.

– Има и други, така ли? Вуйчо й се обърна към нея.

– Точно това се опитвахме да установим. Изглежда, след като костите били откраднати от Барбароса, Милано в продължение на векове се е опитвал да си ги върне. За да се уреди най-сетне спорът, през 1906 – а част от костите на влъхвите били пратени обратно в Милано и предадени за съхранение на базиликата на св. Еусторджо.

– Слава на Бога – каза кардинал Спера. – Значи не всички са изгубени.

Отец Торес се обади:

– Трябва да уредим незабавното им преместване тук. В депозитария

ще са на сигурно място.

– Докато това стане, ще наредя да подсилят охраната на базиликата – каза кардиналът и погледна към вуйчо й. – Искам на връщане от Кьолн да спреш в Милано и да прибереш костите.

Вуйчо й кимна.

– А, освен това успях да ти уредя по-ранен полет – продължи кардиналът. – Хеликоптерът ще откара и двама ви на летището след три часа.

„И двамата?“ – Още по-добре. – Вуйчо й се обърна към нея. – Изглежда, пак ще трябва да разочароваме майка ти. Май няма да има семейна вечеря.

– Аз ще... ще ходим в Кьолн, така ли?

– Като нунции на Ватикана – поясни вуйчо й.

Рейчъл се опита да не изостава с понятията. Нунциите бяха посланиците на Ватикана в чужбина.

– Нунции по спешност – поправи го кардинал Спера. – С временно назначение, докато не се справим с тази трагедия. Официално ще присъстваме като пасивни наблюдатели, които представляват интересите на Ватикана и ни държат в течение. Имам нужда от остри очи там. Някой, който познава кражбите на антики. – Кимна към Рейчъл. – И някой с обширни познания върху антиките. – Такова поне ни е прикритието – каза вуйчо Вигор. – Прикритие?

Кардинал Спера се намръщи и в гласа му прозвуча предупредителна нотка:

– Вигор! Вуйчо й се обърна към държавния секретар.

– Тя има право да знае. Останах с впечатлението, че то вече е решено.

– Ти го реши.

Двамата мъже се изгледаха твърдо. Накрая кардинал Спера въздъхна и махна отстъпчиво с ръка.

Вуйчо й се обърна към нея.

– Това с нунциите е само димна завеса.

– Тогава какво ще правим там? И той й каза.

*15:35*

Все още зашеметена, Рейчъл изчака вуйчо й да си каже няколко думи насаме с кардинал Спера в коридора. Отец Торес се бе заел да върне по местата им на лавиците дебелите книги, натрупани на бюрото му.

Най-накрая вуйчо ѝ се върна.

– Надявах се да хапнем по една козуначена кифла, но с новото ни разписание по-добре да не губим време. Пригответи си багажа – паспорта и каквото друго ще ти трябва за няколко дни в чужбина.

Рейчъл си знаеше своето.

– Шпиони на Ватикана? Отиваме там като шпиони? Вуйчо ѝ вдигна вежди.

– Нима наистина си толкова учудена? Ватиканът като суверенна държава винаги е имал свое разузнаване с щатни служители и оперативни агенти. Основната им задача е да се внедряват във враждебни страни, тайни общества и въобще навсякъде, където интересите на Ватикана за заплашени. Валтер Цижек, свещеник, подвизаваш; се под псевдонима Владимир Липински, разиграва КГБ години, преди да бъде заловен и да прекара над две десетилетия в съветски затвор.

– И ние току-що бяхме мобилизирани в разузнаването на Ватикана?

– Ти беше мобилизирана. Аз работя за него над петнайсет години.

– Какво? – Рейчъл едва не се задави.

– Какво по-добро прикритие за един агент от това на уважаван и опитен археолог на скромна служба във Ватикана? – Вуйчо ѝ ѝ даде знак да излезе. – Хайде. Да се хващаме на работа.

Рейчъл заситни след него; опитваше се да го види в тази нова светлина.

– Ще се срещнем с група американски учени. И те като нас ще разследват нападението тайно, като се съсредоточат основно върху убийствата, а кражбата на реликвите ще остане за нас.

– Защо е цялата тази секретност?

Вуйчо ѝ спря и я придърпа в един малък страничен параклис. По размери не надминаваше обикновен килер и миришеше силно на стар тамян.

– Само шепа хора знаят за това – каза той. – Работата е там, че има един оцелял от нападението. Едно момче. Още е в шок, но постепенно идва на себе си. Намира се в една болница в Кьолн, под охрана.

– Бил е свидетел на нападението? Вуйчо ѝ кимна мълчаливо.

– Разказът му за станалото звучи невероятно, но не може да се отхвърли с лека ръка. Всички смърти – или по-точно онези, причинени от токов удар – са настъпили едновременно. Умиращите са се сринали по местата си, някои седнали, други коленичили. Момчето няма обяснение как се е случило нещастieto, но е непреклонно по въпроса „кой“.

– Кой е убил богомолците?

– Не. Кои са загинали по този мъчителен начин. Рейчъл продължаваше да чака разбираем отговор.

– Хората, загинали от токов удар – по липса на по-добро определение, – са били онези и само онези, които са приели светлото причастие по време на службата.

– Какво?!

– Убило ги е причастие.

Побиха я студени тръпки. Ако плъзнеше слух, че вината е била в причастие, последствията щяха да се усетят по целия свят. Цялото свето тайнство щеше да бъде изложено на риск.

– Нафората е била отровна или... нещо такова?

– Още не се знае. Но Ватиканът иска незабавни отговори А Папският престол – още по-бързо. И при липсата на ресурс необходим за тайно разследване на такова равнище, особено на чужда земя, аз се принудих да прибегна до помощта на един приятел, който ми дължи услуга и който е на висок пост във военното разузнаване на Щатите, освен това е човек, комуто имам пълно доверие. Той обеща да прати екип на мястото по най-бързия начин – до довечера трябва да са там.

Рейчъл можа само да кимне, зашеметена от разкритията, струпали ѝ се през последния час.

– Мисля, че си права, Рейчъл – каза вуйчо ѝ. – Убийствата в Кьолн са директен удар срещу Църквата. Според мен обаче това е само началният гамбит в една много по-голяма игра. Въпросът е каква е играта?

Рейчъл кимна и добави:

– И какво общо имат костите на влхвите с всичко това.

– Именно. Докато ти си събереш багажа, аз ще мина през библиотеките и архивите. Вече имам екип от учени, които пресяват всички отпратки към тримата влхви. Докато стане време хеликоптерът да излети, ще разполагам с пълно досие за влхвите. – Прегърна я и ѝ прошепна в ухото: – Все още можеш да откажеш. Няма да ти се разсърдя.

Рейчъл поклати глава и се дръпна.

– Както гласи поговорката, *fortes fortuna adiuvat*.

– Съдбата наистина обича смелите. – Той я целуна нежно по бузата. – Хайде да тръгваме.

Изведе я от Апостолическия дворец, после се разделиха – той тръгна към Библиотеките, тя пое към портата Света Ана.

Стигна до подземния гараж и се качи в колата си. Даде газ и с рязък завои се вля в движението. Отметна наум всичко, което щеше да ѝ потрябва, като едновременно с това се опитваше да не мисли за основната



си задача.

Мина с висока скорост по моста над Тибър и пое към центъра на града. Понеже умът ѝ беше на автопилот, пропусна да забележи кога отново се е сдобила с опашка. Установи само, че опашката пак я следва.

Сърцето ѝ заби по-бързо.

Черното БМВ се движеше на пет коли зад нея и повтаряше всяко нейно движение около по-бавните коли и още по-бавните пешеходци. Тя направи няколко остри завоя, не толкова, че да предупреди онези в БМВ-то, а само в рамките на обичайното си безразсъдство по пътищата. Трябваше да е сигурна.

Черният седан не изостана.

Сега вече знаеше.

„По дяволите!“ Мушна се в тесните странични улички. Бяха задръстени. Гонката се превърна в автомобилно преследване на бавни обороти.

Качи се на един тротоар, за да заобиколи поредното задръстване. Промуши се някак до следващата пресечка, пешеходна алея, и сви в нея. Стреснати пешеходци отскачаха встрани. Колички със стока се обръщаха. Засипаха я псувни. Самун хляб удари задното ѝ стъкло, метнат от една особено ядосана матрона.

На следващото шосе натисна газта до близката пресечка, после направи завой, и още един. Тази част на Рим беше лабиринт от тесни улички. Нямаше начин опашката ѝ да не изостане.

На излизане от Виа Алдрованди сви на висока скорост покрай зоопарка Жиардино. Непрекъснато следеше трафика в огледалата за задно виждане. Беше се отървала от преследвачите си... поне засега.

Вече можеше да използва едната си ръка за нещо друго освен шофирането и извади трескаво телефона си. Натисна бутона за бързо набиране, настроен на управлението в Париоли. Трябваше ѝ подкрепление.

Докато чакаше сигнал, отново свърна от главния път към задните улички – предпочиташе да не поема никакви рискове. Кого толкова беше вбесила? Като служител на полицията за културното наследство си беше създавала немалко врагове сред фамилиите, оглавяващи организираната престъпност и трафика с крадени антики.

Телефонът ѝ изшпрака, зажука и повече нищо. Тя погледна екранчето. Озовала се беше в зона със слаб сигнал. Седемте хълма на Рим и каньоните му от мрамор и тухли разказваха играта на покритието.

Натисна бутона за повторно набиране.

Докато се молеше на светеца покровител на клетъчните телефони и

чакаше резултата от повторното набиране, се замисли дали е разумно да се връща въщи и реши, че не е.

Щеше да е на по-сигурно място във Ватикана, докато не тръгнеше за Германия.

Вля се във Виа Салария, стария Път на солта и една от главните пътни артерии на Рим, и най-сетне чу характерния звук на осъществена връзка.

– Централно бюро.

Преди да е отговорила дори, Рейчъл мярна нещо да се чернее отзад.

БМВ-то се изравни с мини купъра.

Втора кола се появи от другата ѝ страна.

Съвсем същата, само че бяла.

Имала бе не една опашка, а две. Съсредоточила се беше върху навиващия се на око черен автомобил и беше пропуснала белия. Фатална грешка.

Двете коли я притиснаха рязко, със скърцане на метал и одрана боя. Задните им прозорци вече бяха свалени. Тъпите носове на автоматични оръжия изникнаха в отворите.

Тя скочи върху спирачката, металът изпищя, но я бяха сгасчили яко. Нямахте измъкване.

## ТАЙНИ

*24 юли, 10:25 източно време*

*3. Вашингтон*

Трябваше да се махне оттук.

В съблекалнята на физкултурния салон Грейсън Пиърс обу черен колоездачески клин, после нахлузи широка фланелка от онези, които носеха футболистите. Седна на пейката и си обу маратонките.

Зад него вратата на съблекалнята се отвори. Той се обърна и видя Монк Кокалис – с баскетболна топка под мишница и обърната назад шапка-идиотка на главата. Висок около метър и шейсет, Монк приличаше на питбул по анцуг. Въпреки това се беше оказал агресивен и умел играч. Повечето хора го подценяваха, но той притежаваше свръхестествения талант да разчита мислите на противника – можеше да надхитри всеки защитник и атаките му много рядко не завършваха с точка.

Монк метна топката в кошчето при другите – уцели естествено, –

после тръгна към шкафчето си. Съблече си те-ниската, сви я на топка ѝ я бутна вътре. Извъртя очи към Грей.

– Така ли ще се облечеш за срещата си с командир Кроу? Грей се изправи. – Отивам при нашите.

– Шефът на операции нали каза да стоим тук? – Голяма работа.

Монк вдигна вежда. Рунтавите вежди бяха единственото окоسمение на бръснатата му глава. Предпочиташе да се придържа към външния вид, наложен му навремето в Зелените барети. Носеше и други физически атрибути от предишния си военен живот – сбръчкани белези от огнестрелни рани, три на брой, на рамото, на бедрото и на гърдите. Той единствен от отряда си беше оцелял при една засада в Афганис тан. По време на възстановителния му период в родината Сигма го беше привлякла заради невероятно високия му ко-ефициент на интелигентност и го беше подложила на скоростен курс по съдебна медицина.

– Мина ли вече през докторите? – попита Монк.

– Само контузии и две натъртени ребра. – „Ако не се брои наранената гордост“ – добави той наум и опипа болезненото място под седмото си ребро.

Вече беше докладвал за резултата от мисията. Беше се справил с бомбата, но не и с Лейди Дракон. Единствената им следа към основен източник на биологични оръжия се беше изпарила. Беше пратил медальона ѝ с дракончето на криминалистите за някаква следа от пръстови отпечатьци. Не очакваше да открият нещо.

Взе си раницата от пейката.

– Пейджърът ми ще е в мен. С метрото съм само на петнайсет минути.

– И ще оставиш директора да те чака?

Грей сви рамене. Писнало му беше – докладът, подробният медицински преглед, а сега и тайнственото привикване от директор Кроу. Заслужил си беше мъмрението. Не трябваше да отива сам във Форт Детрик. Издънил се беше, и го знаеше.

Но притокът на адреналин от отърваното на косъм фиаско тази сутрин още го държеше и не беше в състояние да се размотава тук и да чака послушно. Директор Кроу беше отишъл на среща в щаба на АИОП в Арлингтън. Никой не знаеше кога ще се върне. Междувременно Грей имаше нужда да се раздвижи, да изпусне малко пара.

Намести на гърба си малката раница.

– Чу ли кой друг е повикан за срещата с директора? – попита Монк.

– Кой?

– Кат Брайънт. – Сериозно? Кимване.

Капитан Катрин Брайънт беше постъпила в Сигма само преди десет месеца, но вече беше успяла да завърши ускорен курс по геология. Говореше се, че се готвела и по някаква инженерна дисциплина. Щеше да е вторият агент с две степени. Грейсън беше първият.

– Значи няма да ни пращат на мисия – каза Грей. – Никога не биха пратили някой толкова зелен като нея на терен.

– Никой от нас не е толкова зелен. – Монк си взе хавлия и тръгна към душовете. – Кат идва от флотското разузнаване все пак. От черните операции, поне така се разправя.

– Много неща се разправят – измърмори Грей и тръгна към изхода.

Въпреки необичайно високия среден коефициент на интелигентност на персонала си, Сигма беше гнездо на клюкари като всяка друга корпорация. Дори и привикването им при шефа тази сутрин беше предшествано от шушукане по коридорите и пространни телефонни разговори. Разбира се, част от това раздвижване се дължеше пряко на неговата мисия. Гилдията беше атакувала един от тях. И предположенията заваляха. Дали имаше ново изтичане на информация, или засадата е разчитала на старо такова, преди Сигма да се премести във Вашингтон от централата на АИОП в Арлингтън и чистката, проведена там?

Което и от двете да беше вярно, друг слух се носеше упорито из коридорите на Сигма – планирала се нова мисия по нареждане отвисоко, мисия жизненоважна за интересите на страната. Нищо друго обаче не се знаеше.

Грей мразеше тази игра на слухове и догадки. Предпочиташе да изчака и да чуе истината от самия командир. Пък и едва ли щяха да го пратят някъде в близко бъдеще. Щеше дълго да топли пейката на резервите.

Така че по-добре да се заеме с другите си отговорности.

Излезе от физкултурния салон и тръгна през лабиринта от коридори към асансьорите. Въздухът още миришеше на прясна боя и стар цимент.

Подземната крепост на централното командване на Сигма беше стар бункер и бомбено убежище. По време на Втората световна война приютявала хора с важен за страната научен потенциал, но скоро след това била изоставена и затворена. Малцина знаеха за съществуването ѝ под Меката на вашингтонската научна общност – комплекса от музеи и лаборатории, съставляващи Смитсоновия институт.

Сега подземният лабиринт си имаше нови обитатели. За пред

непосветените старият бункер беше приютил поредния мозъчен тръст. Много от членовете му работеха в различни лаборатории на института, занимаваха се с изследователска дейност и оползотворяваха отпуснатите ресурси. Новият дом на Сигма беше избран заради близостта си до всички тези изследователски лаборатории, покриващи широк кръг дисциплини. Би било твърде скъпо да изграждат нови. Така че Сигма беше заровена в сърцето на вашингтонската научна общност. Смитсоновият институт се беше превърнал едновременно в ресурс и в прикритие.

Грей притисна длан към охранителната плоча до асансьорната врата. Синя линия сканира отпечатъка му. Вратите се отвориха с тихо съскане. Той влезе и натисна най-горния бутон с надпис ЛОБИ. Асансьорната клетка потегли безшумно, от четвъртото ниво нагоре.

По-скоро долови, отколкото усети как сканират цялото му тяло в търсене на скрити електронни данни. Превантивна мярка срещу незаконното изнасяне на информация от командния център. Имаше си и недостатъци. През първата си седмица тук Монк беше вдигнал по тревога цялата система с МРЗ плейъра си.

Вратите се отвориха към обикновена на вид приемна, обслужвана от двама въоръжени пазачи и една секретарка. Спокойно можеше да мине за фойе на банка. Само че броят наблюдателни устройства и свръх-модерната система за сигурност можеха да съперничат на тези във Форт Нокс. Втори вход към бункера, голям обслужващ док, също толкова стриктно охраняван, беше скрит в частен подземен паркинг на половин миля оттук. Там беше и мотоциклетът му – на поправка. Така че щеше да походи пеша до станцията на метрото, където държеше един велосипед за спешни случаи.

– Добро утро, доктор Пиърс – каза секретарката.

– Здравей, Мелъди.

Младата жена не знаеше какво всъщност се крие долу и вярваше на изфабрикуваната история за мозъчния тръст, който също носеше името Сигма. Само охраната знаеше истината. Двамата въоръжени мъже кимнаха на Грей.

– Тръгвате ли си? – попита Мелъди.

– Само за час, после се връщам. – Грей прокара холографската си идентификационна карта през четящото устройство до бюрото ѝ, после притисна палец към екрана, за да бъде отчетено, че напуска командния център. Винаги беше смятал, че системата за безопасност тук е прекалено усложнена. Вече не смяташе така.

Ключалката на външната врата се освободи с прещракване. Един от

охранителите отвори вратата, излезе навън и я задържа.

– Приятен ден, сър.

Определението „приятен“ никак не пасваше на деня му дотук.

Напред се простираше дълъг коридор с ламперия, последван от стълбище, водещо към отворените за външни лица части на сградата. Грей излезе в просторно фоайе и подмина група японски туристи, разведжани от преводач и гид. Никой изобщо не го погледна.

Как беше... очевидното място е най-доброто скривалище.

Докато вървеше, Грей се заслуша в обясненията на екскурзовода, рецитирани напевно и сигурно за хиляден път:

– Дворецът Смитсоновиън бил завършен през 1855 – а, а крайгълният му камък бил положен от президент Джеймс Полк. Той е най-голямата и най-старата от всички сгради на института и в миналото е приютявал оригиналния музей на науката и изследователските лаборатории. Сега обаче служи за административна сграда и информационен център за петнайсетте музея на института, националната зоологическа градина и много изследователски лаборатории и галерии. Последвайте ме, моля, и ще видим...

Грей стигна до един страничен изход от двореца Смитсоновиън и бутна люлеещите се врати. Нямахше търпение да излезе на свобода. Примижа срещу яркото слънце и вдигна ръка над очите си. Движението го сръга в ребрата. Коктейлът от тилебол и кодеин явно губеше силата си.

Стигна до края на грижливо поддържания парк и поглед на назад към двореца. Получил галеното си име заради пара петите от червени тухли, кулите – кои по-големи, кои съв-сем малки, и високите куполи, „дворецът“ Смитсоновиън се смяташе за един от най-красивите представители на готи-ческия ренесанс в Съединените щати и сам по себе си беше сърцето на целия комплекс. Бункерът бил вкопан под него когато югозападната кула изгоряла до основи през 1866 – а и трябвало да бъде изградена наново. Тайният лабиринт бил проектиран като част от обновяването и накрая се превърнал в подземно бомбоубежище, предназначено да защити най-светлите умове на своето поколение... или поне онези във Вашингтон.

Сега криеше централното командване на Сигма.

Грей хвърли последен поглед към американското знаме, вешо се над най-високата кула, и пое през търговската зона към станцията на метрото.

Имаше си и други отговорности освен сигурността на Америка.

Нещо, което твърде дълго беше пренебрегвал.

16:25 (местно време)

Рим, Италия

Двете БМВ-та продължаваха да притискат помежду си мини купъра. Както и да се мъчеше, Рейчъл не успяваше да се отскубне.

Автоматите на задните седалки се извъртяха напред.

Преди да са открили огън, Рейчъл изключи от скорост и дръпна ръчната спирачка. Колата се разтресе с писък на раздран метал. Страничното ѝ огледало се пръсна. Маневрата попречи на стрелците, но не успя да освободи колата ѝ.

БМВ-тата продължаваха да влачат нейния мъник напред.

Купърът ѝ вече беше мъртва тежест, без собствена тяга, и Рейчъл се хвърли на пода – удари силно лявата си страна в скоростния лост. Поток куршуми пръсна прозореца откъм шофьорското място.

Втори път нямаше да извади такъв късмет.

Докато общата скорост на трите коли намаляваше, Рейчъл натисна контролния лост на съгваемия покрив. Прозорците започнаха да се спускат и платненият покрив се сгъна назад. Вятърът изсвири в купето.

Рейчъл се надяваше това да отклони вниманието им за краткото време, което ѝ беше необходимо. Отблъсна се от централната конзола, използва за опора ръба на прозореца откъм пътническото място и се прехвърли през наполовина отворения покрив. Белият седан още беше притиснат към тази страна на купъра. Рейчъл скочи на покрива му и се претърколи.

Скоростта им вече беше паднала под трийсет километра в час.

Куршуми свирнаха отдолу.

Тя скочи от покрива и полетя към колите, паркирани край пътя. Падна върху дългия покрив на един ягуар, плъзна се странично през ръба му и се плъсна на асфалта от другата му страна.

Главата ѝ се замая и тя остана да лежи неподвижно. Редицата паркирани коли ѝ беше като щит към шосето. На половин пресечка по-натък, неспособни да спрат достатъчно бързо, БМВ-тата внезапно изреваха и набраха скорост с писък на гуми.

Някъде в далечината се чува полицейски сирени.

Рейчъл се обърна по гръб и опипа колана си за мобилния си телефон. Калъфчето му беше празно. Тъкмо се беше опитвала да се свърже с управлението, когато онези я сгасиха.

„О, Господи...“ Надигна се с мъка. Не я беше страх, че убийците

ще се върнат. Мини купърът ѝ вече беше направил задръстване.

Имаше си по-голяма грижа. За разлика от първия път, сега беше зърнала регистрационния номер на черното БМВ.

SCV 03681.

Не и беше нужна сверка с базата данни, за да разбере къде е регистриран автомобилът. Специалните номера се издаваха само от едно място.

SCV означаваше Stato della Citta del Vaticano.

Град Ватикан.

Рейчъл стана. Главата я болеше. Усети вкус на кръв – беше си сцелила устната. Нямахше значение. Ако я бяха нападнали хора, свързани с Ватикана...

Сърцето ѝ биеше като лудо. Нов страх вля сила в мускулите ѝ. Още един човек беше в опасност.

Вуйчо ѝ...

*11:03 източно време*

*Такома Парк, Мериленд*

– Грей! Ти ли си?

Грейсън Пиърс вдигна колелото си на рамо и изкачи стъпалата към верандата на бащиния си дом – едноетажна къщичка с дървена веранда и широк фронтон.

Извика през отворената врата:

– Да, мамо!

Подпря колелото на парапета на верандата и болката в ребрата го стрелна отново. Беше се обадил от метростанцията да предупреди майка си, че идва. Държеше един планински бегач в местната станция за случаи като този.

– Обядът е почти готов.

– Какво? Ти готвиш? – Той отвори рамката с мрежа против насекоми и изтръгна жално скърцане от старите ѝ панти. Тя се затръшна след него. – Чудесата май нямат край, а?

– Хич не ми се прави на устат, младежо. Напълно способна съм да направя някой и друг сандвич. С шунка и кашкавал.

Грей мина през дневната, умело обзаведена с дъбови мебели, съчетаващи по чудесен начин модерното с антиките. Не пропусна да забележи праха по тях. Майка му не беше голяма домакиня, а и повечето си време винаги беше посвещавала на преподаването, първо в една



йезуитска гимназия в Тексас, а сега като хоноруван преподавател в биологическия факултет на университета „Джордж Вашингтон“. Родителите му се бяха преместили тук преди три години – в тихия исторически квартал на Такома Парк със старите му викториански домове и още по-старите единични къщи в селски стил. Грей имаше апартамент на няколко мили оттук, на Пинли Бранч Роуд. Искаше да е близо до родителите си и да им помага с каквото може. Особено сега.

– Къде е татко? – попита той, когато влезе в кухнята и видя, че баща му не е там.

Майка му затвори хладилника и се обърна. Държеше кутия мляко.

– В гаража е. Прави нова къщичка за птици.

– Поредната?

Тя му се намръщи.

– Харесва му. Освен това е полезно за него. Лекарят казва, че е добро да си има хоби. – Тя пристъпи към него с две чинии със сандвичи.

Явно беше дошла направо от кабинета си в университета. Още беше със синьото си сако върху бяла блузка, сивещата ѝ руса коса бе прибрана в кок на тила. Спретната, делова. Грей обаче забеляза изопнатата кожа около очите ѝ. Изглеждаше по-напрегната, по-слаба.

Взе чиниите от ръцете ѝ.

– Дърводелството може и да помага на татко, но защо прави само къщички за птици? Броят на птиците в Мериланд не е безкраен.

Тя се усмихна.

– Изяж си сандвичите. Да ти сложа ли туршия?

– Не. – Все така правеха. Говореха си за дреболии, за да избягнат трудните теми. Но някои неща не можеха да се отлагат безкрайно. – Къде са го намерили?

– При супермаркета. Загубил се. Накрая тръгнал в обратната посока. Запазил достатъчно присъствие на духа да се обади на Джон и Суз.

Съседите пък сигурно се бяха обадили на майка му, а тя на свой ред се беше обадила на него, притеснена и на ръба на паниката. Но след пет минути пак му се беше обадила. Баща му си бил у дома и бил добре. Въпреки това Грей прецени, че ще е добре да се отбие за малко.

– Пие ли си още арицепта? – попита той.

– Разбира се. Имам грижата да го взима всяка сутрин.

Бяха поставили на баща му диагноза Алцхаймер, в най-ранен стадий, малко след като родителите му се бяха преместили тук. Започнало беше с малки пристъпи на забравяне – къде си е оставил ключовете, телефонни номера, имената на съседите. Лекарите казаха, че

преместването от Тексас може да е изкарало на повърхността симптоми, които не са се изявявали по-рано. Мозъкът му срещал затруднения с каталогизирането на цялата нова информация тук. Но какъвто си беше упорит и решителен, баща му беше отказал да се върнат в Тексас. Постепенно, заедно със забравянето, се появиха и изблици на объркване и гняв. Не че и преди фитилът му не беше къс.

– Защо ти не му занесеш чинията? – предложи майка му. – Трябва да звънна в работата.

– Може би трябва да поговорим за медицинска сестра, която да ти помага.

Тя поклати глава – не толкова че отричаше нуждата от професионална помощ, колкото че отказваше да го обсъжда. Грей и преди се беше сблъсквал с тази стена. Баща му не би позволил чужда жена да се нанесе в къщата им, а майка му смяташе, че е нейна отговорност да се грижи за него. Само че настоящото положение ставаше непосилно както за майка му, така и за цялото семейство.

– Кога идва за последен път Кени? – попита той. По-малкият му брат управляваше новосъздадена компютърна фирма от другата страна на щатската граница, във Вирджиния: бе тръгнал по стъпките на баща им в инженерството – макар и електроинженерство в неговия случай, а не петролно.

– Знаеш го Кени... – рече майка му. – Чакай да сложа на баща ти малко туршия.

Грей поклати глава. Напоследък Кени все по-често споменаваше, че смята да се премести в Купертино, Калифорния. Измислил си беше достатъчно аргументи защо преместването е необходимо, но зад всички тях Грей съзираше истината. Брат му чисто и просто искаше да избяга, да се махне. Грей разбираше какво преживява брат му. Самият той беше направил същото, когато постъпи в армията. Сигурно беше семейна черта.

Майка му му подаде буркана с туршията да го отвори.

– Как върви в лабораторията?

– Добре – каза той. Капачката изпука, Грей извади един стрък копър и го сложи в чинията.

– Четох нещо за бюджетни съкращения в АИОП.

– Моята работа не я заплашва нищо – успокой я той. Родителите му не знаеха нищо за ролята му в Сигма. Мислеха, че се занимава с изследвания по поръчка на армията. Нямаха необходимото ниво на достъп до информация, за да научат истината.

Грей тръгна към задната врата. Майка му го проследи с поглед.

– Ще се зарадва да те види.

„Само ако и аз можех да кажа същото...“ Тръгна към гаража отзад. Чу акордите на радиостанция за кънтри музика през отворената врата. Това го върна към танците в „Подковите на мулето“. И към други, не толкова приятни спомени.

Застана на прага. Баща му клечеше пред едно менгеме и пилеше една летва.

– Татко – повика го Грей.

Баща му се обърна. Беше висок, с по-широки рамене от Грейсън. Беше се издържал с работа на петролните полета, Докато завърши колежа, и беше усвоил тънкостите на петролното инженерство в практиката. Всичко вървеше добре, докато не загуби левия си крак до коляното при трудова злополука. Обезщетението и пенсията за инвалидност му позволиха да се оттегли от активна работа на четиридесет и седем.

Това беше преди петнайсет години.

Половината от живота на Грейсън. Лошата половина.

– Грей? – Баща му изтри потта от челото си и няколко ситни стърготини полепнаха по кожата му. Навъси се. – Нямахме нужда да идваш чак дотук.

– Как иначе щеше да си получиш сандвичите? – Той размърда чинията.

– Майки ти ли ги направи?

– Знаеш я мама. Постарала се е.

– Тогава по-добре да ги изям. Да не й скършвам хатъра. Избута се от работния тезгях и закуцука с протезата си към малкия хладилник в дъното.

– Бира?

– Трябва да се връщам на работа.

– Една бира няма да те убие. Имам малко от онази помия, дето я обичаш, „Сам Адамс“.

Баща му предпочиташе „Будвайзер“. Но фактът, че беше заредил хладилника и със „Сам Адамс“, беше равносилен на потупване по рамото. Може би дори на прегръдка.

Не можеше да му откаже.

Грей взе бутилката и я отвори с отварачката, вградена в ръба на тезгяха. Баща му се приближи и приседна на едно високо столче. Вдигна собствената си бутилка – будвайзер естествено – за наздравница.

– Гадно е да остаряваш... но пък винаги има бира.

– Съвсем вярно. – Грей отпи голяма глътка. Май не беше редно да смесва кодеин с алкохол... но пък денят му беше започнал отдавна, много отдавна.

Баща му го гледаше. Мълчанието заплашваше много скоро да натежи.

– Е – каза Грей, – май вече не можеш да се прибереш сам въщи, а?

– Майната ти – отвърна баща му с престорен гняв, но после се ухили и поклати глава, с което съвсем развали впечатлението, че е ядосан. Баща му ценеше откровеността. – Поне не съм осъден престъпник, по дяволите.

– Не преставаш да ме заяждаш за Левънуърт. Виж, това никога няма да го забравиш!

Баща му пак вдигна бутилката за наздравица.

– Ще те заяждам, докато мога, мамка му. Погледите им се срещнаха. И Грей зърна нещо зад задевките на баща си, нещо, което рядко беше виждал преди. Страх.

Двамата никога не бяха общували с лекота. След злополуката баща му беше започнал да пие и често изпаднаше в тежки пристъпи на депресия. Трудно му беше изведнъж да се превърне в домакиня и да отглежда две момчета, докато съпругата му ходи на работа. За компенсация беше управлявал домакинството като лагер за новобранци. А Грей, роден бунтар, непрекъснато нарушаваше правилата.

Докато накрая, осемнайсетгодишен, просто си беше събрал багажа и си беше тръгнал посред нощ да се запише в армията.

След това двамата не си проговориха цели две години.

Майка му постепенно и с упорити усилия ги беше одобрила. Само че чувството за неудобство беше останало. Веднъж майка му беше казала, че двамата повече си приличат, отколкото се различават. По-страшните думи Грейсън не беше чувал.

– Ега ти гадостта... – тихо каза баща му.

– Будвайзерът наистина е гаден. – Грейсън вдигна бутилката си. – Точно затова пия „Сам Адамс“.

Баща му се ухили.

– Голям си задник.

– Ти ме отгледа.

– А и сигурно трябва да си задник, за да познаеш друг задник.

– Това не съм го казвал. Баща му завъртя театрално очи.

– Защо изобщо си правиш труда да идваш?

„Защото не знам още колко време ще си спомняш кой съм“

помисли си Грейсън, но не посмя да го каже на глас. В пъплите му си стоеше онзи стегнат възел, старо негодувание което не успяваше да прогони напълно. Имаше думи, които искаше да каже, които искаше да чуе... и с част от себе си съзнаваше, че времето му изтича.

– Откъде взе тези сандвичи? – попита баща му с пълна уста. – Хубави са.

Грей се постара нищо да не проличи по лицето му.

– Мама ги направи.

Баща му го изгледа смутено. – О...да.

Погледите им се срещнаха отново. Страхът в очите на баща му се разгоря по-ярко... омесен със срам. Преди петнайсет години беше изгубил част от мъжествеността си, а сега му предстоеше да се раздели с онова, което го правеше личност.

– Татко... аз...

– Пий си бирата. – Грей долови резеца на познат гняв и по-навик се сви в черупката си.

Отпиваше от бирата и мълчеше. Никой от двамата не беше в състояние да заговори другия. Може би майка му беше права. Двамата твърде много си приличаха.

Накрая пейджърът на колана му се разпищя и Грей бързо посегна към него. Номерът на Сигма.

– От работата ме търсят – измърмори той. – Аз... имам среща следобед.

Баща му кимна.

– Аз пък трябва да си довърша шибаната къщичка за птици. Стиснаха си ръцете като двама негласни противници. Грей се върна в къщата, взе си довиждане с майка си и смъкна колелото от верандата. Яхна го и натисна педалите към станцията на метрото. Телефонният номер, изписан на екрана на пейджъра му, беше последван от цифров код.

? 911.

Спешно повикване. Слава Богу.

*17:03 (местно време)*

*Ватиканът*

Търсенето на истината за тримата влъхви се беше превърнало в изтощителни археологически разкопки – но вместо да се ровят в камъни и пръст, монсеньор Вигор Верона и неговият екип от архивари се ровеха в разпадащи се от старост книги и ръкописи. Екипът бе свършил грубата

работа в главната Ватиканска библиотека и сега Вигор пресяваше отпратките за влъхвите в една от най-строго охраняваните части на Светия престол – Аркиво Сегрето Ватикано, скандалните Тайни архиви на Ватикана.

В момента крачеше по дългия подземен коридор. Всяка лампа се включваше с тихо прещракване при приближаването му и се изключваше след него, така че двамата с младия му студент Джейкъб се движеха в кръг от светлина. Минаха през главното хранилище за ръкописи, наречено накратко „carbonile“ или „бункера“. Построен през 1980 – а, бетонният коридор се издигаше на два етажа височина, като всяко ниво беше отделено с под от гъста метална мрежа и стръмни стълби между нивата. От едната страна километри стоманени рафтове съдържаха различни архиви – купища подвързани ръкописи и документи. На отсрещната стена имаше същите стоманени рафтове, само че скрити и заключени зад врати от метална мрежа за защита на по-крехките материали.

Имаше една поговорка за Светия престол – Ватиканът има твърде много тайни... и недостатъчно. Докато вървеше през огромното хранилище, Вигор си помисли, че второто е крайно съмнително. Ватиканът пазеше твърде много тайни дори от самия себе си.

Джейкъб носеше лаптоп с база данни по въпроса, който проучваха.

– Значи влъхвите не са били само трима? – каза той, докато вървяха към изхода на бункера.

Бяха слезли тук, за да дигитализират снимка на ваза, съхранявана понастоящем в музея „Киршер“. На вазата бяха изобразени не трима, а осем влъхви. Но дори и тази цифра варираше. Рисунка в гробницата на св. Петър показваше двама, а друга в една крипта в Домитала изобразяваше четирима.

– Никъде в Евангелията не се уточнява изрично броят на влъхвите – каза Вигор и си помисли, че умората от дългия ден вече започва да му тежи. Твърдо вярваше в метода на Сократ и смяташе, че да изказва на глас мислите си е полезно. – Само в Евангелието на Матей се споменава за тях, и то смътно. Общоприетото становище, че са били трима, произтича от броя на даровете, които са донесли – злато, ливан и мирна. Работата е там, че можа даже да не са били царе. Думата „magi“<sup>2</sup> идва от гръцката дума „magoi“, тоест „магьосник“<sup>3</sup>.

– Били са магьосници?

---

2. Magi (англ.) – магьосници, магове; the Magi – Влъхвите (библ.).

3. На български думата „влъхва“ също има значение „магьосник“. – Б.пр.

– Не в значението, което влагаме днес в тази дума. Magoi не носи смисъла на човек, занимаващ се с магии, а по-скоро на човек, притежаващ скрита мъдрост. Затова понякога наричат влъхвите „тримата мъдрецци“. Повечето теолози днес смятат, че влъхвите са били зороастрийски астролози от Персия или Вавилон. Наблюдавали са звездите и са предсказали появата на цар от запад, предвещавана от появата на нова звезда.

– Витлеемската звезда. Той кимна.

– Въпреки всички рисунки звездата всъщност не е била особено зрелищно явление. Според библията никои в Йерусалим не я е забелязал. Поне докато влъхвите не отишли при цар Ирод и не му казали за нея. Мъдреците помислили, че един новороден цар, предсказан от звездите, трябва да се е родил в царското семейство. Само че цар Ирод се смаял от вестта им и ги попитал кога са видели звездата. След това използвал свещените еврейски книги, за да определи къде точно може да се е родил този цар. И пратил влъхвите във Витлеем.

– Значи Ирод им е казал къде да отидат?

– Именно. Пратил ги е като шпиони. Само че по пътя за Витлеем, според Матей, звездата се появила отново и отвела влъхвите при детето. След това, предупредени от един ангел, те си тръгнали, без да кажат на Ирод кое и къде е било детето. Така започнало клането на младенците.

Джейкъб ускори крачка, за да не изостане.

– Но Мария, Йосиф и новороденото дете вече били избягали в Египет, след като и те били предупредени от ангел. Така че какво станало с влъхвите?

– Какво наистина? – През последния един час Вигор беше прехвърлял гностични и апокрифни текстове с отправки към влъхвите, от Протевангелиума на Яков до Книгата на Сет. Дали зад кражбата, на костите не се криеше и друг мотив освен обикновената парична печалба? В този случай знанието можеше да се окаже най-доброто оръжие.

Погледна си часовника. Времето изтичаше, но пък префектът на архивите щеше да продължи търсенето, разширявайки базата данни заедно с Джейкъб, който щеше да им препраща по-важните открития по електронната поща.

– Ами историческите имена на влъхвите? – попита Джейкъб. – Гаспар, Мелхиор и Балтазар?

– Чисти предположения. Имената се появяват за пръв път в „Excerpta Latina Barbari“ през шести век. Има и по-сетнешни отправки, но според мен те са по-скоро детски приказки, отколкото фактологически разкази; въпреки това може би си струва да ги прегледаме отново.

Разчитам на вас с префект Алберто да свършите и това.

– Ще направя всичко по силите си.

Вигор се намръщи. Задачата беше страховита. А и не можеше да се отърве от мисълта, че всичко това няма смисъл. Защо им е било да крадат костите на влъхвите?

Отговорът му убягваше. А и никак не беше сигурен, че истината ще се намери някъде из петдесетте километра рафтове на Тайния архив. Всички улики обаче водеха към едно заключение. Стъпили на реални факти или не, всички разкази за влъхвите наемкаха за някакво несметно съкровище от скрито знание, достъпно само за определена секта мъдречи.

Но какви всъщност бяха те?

Магьосници, астролози или свещеници?

Вигор мина покрай Стаята с пергаментите и го обля силен дъх на инсектициди и препарати против мухъл. Сигурно тъкмо бяха напръскали. Знаеше, че някои от най-редките документи в Стаята с пергаментите полилавяват, отстъпвайки пред резистентния на всякаква обработка лилав мухъл, който заплашваше да ги унищожи окончателно.

И толкова други неща тук бяха под заплаха... и не само от пожар, мухъл или недоглеждане, а и заради самото си количество. Само половината от съхраняваните тук документи бяха индексирани въобще. А всяка година постъпваха нови, стичаха се от ватиканските посланици, от големите епископии, от малките енории.

Невъзможно беше да се обработят всичките.

Самите Тайни архиви се бяха разпрострели като злокачествено раково образувание, пуснали бяха метастази от първоначалните си хранилища към стари тавански помещения, подземни крипти и празни кули. Вигор половин година беше проучвал досиетата на ватикански шпиони от миналото, негови отдавнашни колеги, агенти, внедрени на правителствени постове по целия свят – много от досиетата бяха кодирани и разказваха за политически интриги, обхващащи стотици години.

Вигор знаеше, че Ватиканът е колкото духовна, толкова и политическа институция. И врагове и на духовната, и на политическата му битност се стремяха да подкопаят Светия престол. Дори и днес. Задачата на свещеници като Вигор беше да стоят на пост между Ватикана и света. Тайни бойци, удържащи фронта. И макар Вигор да не беше съгласен с всичко, сторено в миналото и дори в настоящето, вярата му оставаше непоколебима... също като самия Ватикан.

Той се гордеше, че служи на папската институция.



Империи се издигаха и падаха. Философски течения идваха и си отиваха. Но в крайна сметка Ватиканът оставаше, оцеляваше, все така солиден и непоклатим. Той беше история, време и вяра, всичките запазени в камък.

Дори тук много от най-големите съкровища на света бяха защитени в заключените трезори, сейфове, килери и тъмните дървени стаички, наречени *armadi*, на Тайния архив. В едно чекмедже се пазеше писмо от Мария Стюарт, написано ден преди да я обезглавят; в друго – любовните писма на крал Хенри VIII и Ан Болейн. Имаше документи на Инквизицията, от процеси срещу вещици, от кръстоносните походи, писма от един персийски хан и една императрица от династията Мин. И може би най-мистериозният от всички – в една заключена метална кутия в специален трезор лежеше скрита Третата тайна на Фатима. Само на папата беше разрешено да прочете съдържанието ѝ, третото пророчество на сестра Лучия дос Сантос от Фатима. То предсказваше Третата световна война и датата на свършека на света.

Но онова, което Вигор търсеше в момента, не се охраняваше чак толкова строго.

Нужно беше само дълго да се изкачваш.

Имаше още една улика, която искаше да погледне, преди да тръгне за Германия с Рейчъл.

Стигнаха до малкия асансьор към горните помещения на Архивите, наречени *riani nobili*, или „благородните етажи“. Влязоха, Джейкъб натисна бутона и малката клетка се разтrese и пое със скърцане нагоре.

– Къде отиваме? – попита Джейкъб.

– В Torre dei Venti.

– Кулата на ветровете? Защо?

– Там се пази един древен документ. Копие от „Описание на света“ от шестнайсети век.

– Книгата на Марко Поло?

Той кимна. Асансьорът спря с подрусване. Излязоха и тръгнаха по дълъг коридор.

Джейкъб ускори крачка да настигне преподавателя си.

– Какво общо имат приключенията на Марко Поло с влъхвите?

– В тази книга той разказва митове от древна Персия, в които се споменава за влъхвите и какво е станало с тях. Всичко се върти около дар, даден им от детето Христос. Камък с велика сила. На основата на този камък влъхвите уж създали мистично братство на тайнствена мъдрост. Бих искал да проследя тази легенда.

Коридорът свърши при Кулата на ветровете. Празните стаи на тази кула бяха превзети от Тайния архив. За съжаление стаята, която търсеше Вигор, беше на последния етаж.

Той прокле липсата на асансьор и пое по тъмното стълбище, като прекъсна временно лекцията си, решил да пести дъх за дългото изкачване. Спиралното стълбище се извиваше ли, извиваше. Продължиха мълчаливо, докато най-сетне стълбището не се отвори към една от най-удивителните стаи във Ватикана.

Стаята на меридиана.

Джейкъб онемял загледа фреските, покриващи стените и тавана – изображения на библейски сцени с херувими и облачета отгоре. Единоединствено копие от светлина, проникващо през малка дупка в стената, пронизваше прашния въздух и се забиваше в настлания с мраморни плочи под с вдълбани символи на зодиака. Линия, маркираща меридиана, разполовяваше пода. Тази стая беше слънчевата обсерватория от шестнайсети век, използвана за създаването на Григорианския календар. Пак тук Галилей се беше опитал да докаже теорията си, че Земята се върти около слънцето.

За жалост се беше провалил и провалът му се беше пре-върнал в препъникамък за отношенията между католическата църква и научната общност. До ден днешен Църквата се опитваше да компенсира тогавашното си късогледство.

Вигор си пое дъх след дългото изкачване, изтри потта от челото си и поведе Джейкъб към съседна стая, в която се влизаше от Стаята с меридиана. На задната ѝ стена имаше библиотека, претъпкана с книги.

– Според общия индекс книгата, която търсим, трябва да е на третия рафт.

Джейкъб пръв влезе в стаята и се спъна в опънатата през прага на вратата жица.

Вигор чу звука от скъсването. Нямаше време за предупреждения.

Взривното устройство избухна и изхвърли тялото на Джейкъб през прага право върху него.

Двамата се строполиха назад, а откъм вратата се ливна стена от пламък и изрева над тях като разярен дракон.

## ПРЪСТ ПРИ ПРЪСТТА

*24 юли, 12:14 източно време*

#### 4. Вашингтон

Мисията беше получила червен приоритет, черно обозначение и сребърни протоколи по сигурността. При вида на това цветово кодиране директор Пейнтър Кроу поклати глава. Някой бюрократ се беше престарал.

Всичките тези обозначения се свеждаха до едно – НЕ СЕ ПРОВАЛЯЙТЕ. Когато ставаше въпрос за националната сигурност, нямаше второ място, нямаше сребърен медал, нямаше клакьори.

Пейнтър седеше на бюрото си и преглеждаше доклада на ръководител-операциите. Всичко изглеждаше наред. Акредитивните писма бяха готови, кодовете на обезопасената квартира – подновени, оборудването беше проверено, сателитното разписание – координирано, и още стотина други детайли – отменати. Пейнтър прокара пръст по предварителния анализ на цената. Другата седмица имаше среща по бюджета с шефовете на Общото командване.

Потърка очи. В това се беше превърнал животът му – бумашина, баланси и стрес. Денят се беше оказал от най-лошите. Първо засадата на Гилдията, а сега и тази международна операция. И въпреки това част от него се вълнуваше от новите предизвикателства и отговорности. Беше наследил Сигма от нейния създател Шон Макнайт, понастоящем директор на цялата АИОП. Пейнтър не искаше да разочарова наставника си. Двамата цяла сутрин бяха обсъждали засадата във Форт Детрик и предстоящата мисия, изграждали бяха стратегията за действие, точно като в добрите стари времена. Шон беше останал изненадан от избора на Пейнтър за водач на екипа, но в крайна сметка правото да реши беше негово.

И мисията беше получила зелена светлина.

Оставаше само да инструктира оперативните агенти. Щяха да летят в 02:00. Нямаше много време. Частен реактивен самолет вече зареждаше гориво на летище „Дълес“. Джетът беше собственост на „Кенсингтън Ойл“ – съвършеното прикритие. Пейнтър беше уредил последното сам – лейди Кара Кенсингтън му дължеше услуга и въщност доста се беше развеселила, когато той ѝ се обади с молба отново да помогне на Сигма.

– Вие, американците, май нищо не можете да свършите сами – точно така му каза.

Интеркомът на бюрото му звънна тихо. Той натисна бутона.

– Слушам.

– Директор Кроу, доктор Кокалис и доктор Брайънт са тук.

– Да влязат.

Камбанка звънна откъм вратата при освобождаването на ключалката. Монк Кокалис влетя първи, но веднага се спря да задържи вратата на Катрин Брайънт. Тя беше с една глава по-висока от него. Движеше се като лъвица, с грацията на съдържана сила. Правата ѝ кестенява коса беше сплетена на плитка, консервативна като облеклото ѝ – тъмносин костюм, бяла блуза, обувки на висок ток. Единственото цветно петно по нея беше игла с голям камък на ревера. Изумруд и злато. В хармония с блясъка на зелените ѝ очи.

Пейнтър знаеше защо Катрин носи златната игла. Малко то жабчей беше подарък от един водолазен отряд, към който навремето се беше присъединила в рамките на операция за военноморското разузнаване. Беше спасила двама мъже, като бе доказала уменията си да борави с нож. Един член на отря да обаче така и не се бе върнал. Тя носеше иглата в негова памет. Пейнтър подозираше, че не е било толкова просто, но в досието ѝ нямаше повече подробности.

– Седнете – каза той и им кимна. – Къде е Пиърс? Монк се размърда на стола си.

– Грей... капитан Пиърс трябваше спешно да навести семейството си. Току-що се върна. Ще дойде всеки момент.

„Прикрива го“, помисли си Пейнтър. Добре. Това беше една от причините да включи Монк Кокалис в мисията като партньор на Грейсън Пиърс. Уменията им се допълваха, но което беше по-важно – те се погаждаха като хора. Монк бе крайно дисциплиниран, дори неповратилив понякога в стремежа си да спазва указанията до точките и запетаите, докато Грейсън беше доста по-непокорен. И въпреки това Грейсън се вслушваше в Монк повече, отколкото във всеки друг от служителите на Сигма. Монк угасяваше нажежената стомана у Грей. Умееше да се шегува по особен начин и често това беше по-убедително и от най-обмисления аргумент. Бяха добра двойка.

От друга страна...

Пейнтър забеляза колко вдървен е гърбът на Кат Брайънт – седеше, а сякаш още стоеше мирно. Не беше нервна, по-скоро нащрек, с нотка на вълнение. Излъчваше самоувереност. Може би твърде много. Беше решил да я включи в мисията заради стажа ѝ в разузнавателните служби, а не толкова заради инженерството, което изучаваше понастоящем. Тя имаше опит с работата в Европейския съюз и особено в Средиземноморието. Познаваше микроелектронното наблюдение и

контраразузнаването. Но което беше по-важно, познаваше един от ватиканските агенти, с които щяха да работят съвместно по това разследване – монсеньор Верона. Двамата бяха работили заедно в разкриването на една международна организация за кражби на произведения на изкуството.

– Тогава по-добре да отхвърлим бумажината, докато чакаме Пиърс. – Пейнтър им връчи по едно дебело досие в черна папка. Трето такова чакаше Пиърс.

Монк погледна сребърната? върху папката.

– Това ще ви запознае с всички по-дребни детайли на операцията. – Пейнтър набра няколко команди на вградения в плота на бюрото му екран. Панорамните гледки на планински пейзажи с висока разделителна способност изчезнаха от трите плоски екрана – един зад рамото му, един вляво от него и един вдясно – и на мястото им се появи същата сребърна!. – Инструктажът ще ви го направя аз, а не ръководителят на операции, както обикновено.

– Категоризиране на информацията – меко каза Кат с южняшкия си акцент. Пейнтър знаеше, че тя може да заличи всички следи от акцента си при нужда. – Заради засадата.

Пейнтър кимна.

– Ограничаваме информацията заради предстоящата подробна системна проверка на протоколите ни за сигурност.

– И въпреки това започваме нова мисия? – попита Монк.

– Нямаме избор. Данни От...

Прекъсна го звънът на интеркома. Пейнтър натисна копчето.

– Директор Кроу – съобщи секретарката, – доктор Пиърс пристигна.

– Да влезе.

След миг Грейсън Пиърс влезе в кабинета. Беше с черни дънки, черни кожени обувки и колосана бяла риза. Косата му беше зализана назад, още влажна от душа.

– Съжалявам – каза Грейсън, докато заставаше между другите двама агенти. Очите му гледаха толкова сурово, че за искрено съжаление и дума не можеше да става. Тялото му остана напрегнато, сякаш очакваше конско.

И си го беше заслужил. След пробива в безопасността не му беше времето да си вири носа пред командването. Въпреки това известна доза неподчинение винаги се бе толерирала от командването на Сигма. Тези мъже и жени бяха най-добрите от най-добрите. Не можеше да се иска от

тях да действат самостоятелно на терен и едновременно да прекланят глава пред тоталитарен авторитаризъм тук. Нужна бе сръчна ръка да балансира между двете.

Пейнтър се вгледа в Грейсън. Бяха му докладвали, че е получил спешно съобщение от майка си и е излязъл от командния център. Зад твърдия му поглед долови отнесения блясък на силна умора. Дали се дължеше на засадата, или на домашните проблеми? Беше ли Грейсън във форма за новата задача?

Грейсън не сведе поглед. Просто чакаше.

Срещата нямаше за цел само инструктаж. Беше и нещо като тест.

Пейнтър му махна да седне.

– Семейството е важно – каза той, за да разчупи напрежението. – Просто не позволявай закъсненията да ти станат навик.

– Да, сър. – Грейсън седна, но очите му се стрелнаха от плоските екрани на стената към досиетата в ръцете на колегите му. Бръчка се вдълба между веждите му. Не го бяха смърмили и това го тревожеше. Добре.

Пейнтър плъзна третата папка към него.

– Тъкмо започвахме инструктажа.

Грейсън взе папката. Очите му се присвиха подозрително, но не каза нищо.

Пейнтър се облегна назад и докосна екрана на бюрото си. На левия екран се появи готическа катедрала, външна снимка. На десния се появи снимка от вътрешността. Навсякъде лежаха трупове. Пейнтър знаеше, че на екрана зад рамото му се вижда тебеширено очертание точно до олтара, който още беше оплиска й с кръв – на мястото, където беше лежало тялото на убит свещеник. Отец Георг Брейтман.

Пейнтър наблюдаваше агентите, които местеха очи от екран на екран.

– Клането в Кьолн – каза Кат Брайънт. Пейнтър кимна.

– Случило се е в края на среднощна меса за празника на библейските влъхви. Убити са осемдесет и пет души. Мотивът, изглежда, е обикновена кражба. Безценната мощехранителница на катедралата е била разбита. – Пейнтър показа на екраните допълнителни снимки на златния саркофаг и отломките от охранителната му витрина. – Откраднато е само съдържанието на мощехранителницата. Предполагаемите кости на библейските влъхви.

– Кости? – повтори Монк. – Оставили са щайга от масивно злато и са взели някакви кокалаци? Кой би направил такова нещо?

– Това тепърва ще се установява. Има само един оцелял от клането. – Пейнтър показа образ на млад мъж, когото изнасяха на носилка от катедралата, и друг – на същия младеж в болнично легло: очите му бяха отворени, но прибулени от шока. – Джейсън Пендълтън. Американец. Възраст – двайсет и две. Намерили го да се крие в изповедалнята. Не бил на себе си, когато го открили, но след като го включили на успокоителни, успял да разкаже това-онова. Престъпниците са били облечени като монаси. Не могъл да види лица, защото били с качулки и маски. Завзели катедралата. Вържени. Няколко души били застреляни, включително свещеникът и епископът.

Още снимки се появиха на екраните – огнестрелни рани, тебеширени очертания, паяжина от червени конци, маркиращи траекторията на изстрелите. Приличаше на типична сцена от местопрестъпление, само декорите бяха необичайни.

– И какво общо има това със Сигма? – попита Кат.

– Както казах, малцина са били застреляни. Смъртта на другите остава неизяснена. За да разбият охранителната витрина, нападателите са използвали устройство, което не само е пръснало на парчета клетката от метал и бронирано стъкло, а и – поне според оцелелия – е задействало вълна от смърт в катедралата.

Пейнтър протегна ръка и натисна един клавиш. На трите екрана се появиха снимки на трупове. Лицата на агентите останаха безизразни. И тримата се бяха нагледали на смърт. Телата бяха сгърчени, главите – отметнати назад. Една от снимките показваше в едър план лицето на мъртвец. Очите бяха отворени, роговицата помътена, а от ъгълчетата се проточваха черни следи от кървави сълзи. Устните бяха изтеглени силно назад, застинали в агония, зъбите – оголени, венците – кървави. Езикът беше подут, напукан, почернял по краищата.

Монк, с познанията си по медицина и криминалистика, присви очи. Може и да се правеше на разсеян клоун, но имаше изключително набито око.

– Пълните доклади от аутопсиите са в папките – каза Пейнтър. – Първоначалното заключение на съдебните лекари е, че смъртта е настъпила вследствие на някакъв вид епилептичен пристъп. Изключително силни конвулсии, придружени от жестока хипотермия, която рязко повишила вътрешната температура и в резултат външните повърхности на мозъка се втечнили напълно. В момента на смъртта сърцата на всички жертви са били в контрахирано състояние, толкова здраво свити, че в камерите нямало и капка кръв. Един от мъжете бил с пейсмейкър, който

избухнал в гърдите му. Друга жертва, жена, имала пирон в бедрената си кост и часове по-късно кракът ѝ още горял, нажежавал се отвътре навън.

Агентите успяха да запазят стоическите си изражения, но Монк беше присвил едното си око, а Кат беше пребледняла. Дори Грейсън се взираше някак твърде втренчено в снимките и не мигаше.

Той обаче се обади пръв:

– И сме сигурни, че смъртта на тези хора е свързана с устройството, използвано от крадците, така ли?

– Доколкото е възможно – да. Оцелелият младеж споменал, че усетил силен натиск в главата, когато включили устройството. Описва го като усещането при рязко спускане на самолет. Придружено със заглъхване и болка в ушите. Смъртта на жертвите е настъпила в този отрязък от време.

– Но Джейсън е оцелял – каза Кат и си пое дълбоко дъх.

– Както и неколцина други. Те обаче били застреляни по-късно от престъпниците. Разстреляни хладнокръвно.

Монк се размърда.

– Значи на някои хора е повлияло, на други – не. Защо? Имало ли е нещо общо между жертвите на пристъпа?

– Само едно. Факт, забелязан от Джейсън Пендълтън. Засегнати били само онези, приели Светото причастие.

Монк примигна.

– Точно по тази причина Ватиканът се свърза с американските власти. И по веригата надолу командването спусна това разследване на нас.

– Ватиканът – повтори Кат.

Пейнтър долови разбирането в очите ѝ. Сега вече ѝ беше ясно защо са я избрали за тази мисия и защо бяха прекъснали обучението ѝ.

Пейнтър продължи:

– Ватиканът се бои от последствията, ако се разчуе, че някаква група е взела на прицел Светото причастие. И че вероятно е отровила нафурата. Искат отговори по най-бързия начин, дори ако се наложи да се заобиколи някой и друг закон на международното право. Вашият екип ще работи с двама агенти от разузнаването на Светия престол. Тяхната основна задача ще е да разберат защо смъртта на толкова много хора, изглежда, е имала за цел да прикрие кражбата на костите. Дали е било чисто символичен жест? Или зад кражбата се крие и нещо друго?

– А нашата основна задача? – попита Кат.

– Да откриете кой е извършил престъплението и какво устройство



са използвали. Ако е способно да убива по този специфичен и насочен начин, трябва да знаем с какво си имаме работа и кой го контролира.

Грейсън си беше мълчал, само местеше поглед по страховитите образи с нещо като клинично любопитство.

– Бинарна отрова – измърмори накрая.

Пейнтър извърна поглед към него. Очите им се срещнаха, като огледала едно на друго, буреносно сини.

– Какво? – попита Монк.

– Жертвите – каза Грейсън и се обърна към него. – Смъртта им не е причинена от единично действие. Причината трябва да е била двойка, изисквала е както вътрешен, така и външен фактор. Устройството – външният фактор – е задействало масовите пристъпи. Но само онези, приели Светото причастие, са били засегнати. Следователно трябва да е имало и вътрешен фактор, за който още не знаем. Грейсън отново се обърна към Пейнтър.

– Имало ли е вино по време на службата?

– Пили са само шепа от богомолците. Но те са приели и нафора. – Пейнтър чакаше и наблюдаваше как скоростите в главата на мъжа срещу него се сменят и как той стига до заключение, което беше отнело повече време дори на експертите. Имаше си причина отвъд мускулите и рефлексите Грейсън да привлече вниманието на Пейнтър.

– Значи нафората е била отровена, няма друго обяснение – каза Грейсън. – Нещо е било посято в жертвите чрез хапката осветен хляб. Веднъж заразени, те вече са били податливи на силата, полето и каквото там генерира устройството.

– Грейсън погледна Пейнтър в очите. – Изследвана ли е нафората за външна намеса?

– В стомасите на жертвите не е било останало достатъчно за точен анализ, но е имало нераздадена нафора. Изпратена е в лаборатории из целия Европейски съюз.

– И?

Умората се беше изпарила без следа от очите му, изместена от крайно съсредоточение. Съвсем очевидно Грейсън беше във форма за новата задача. Но тестът още не беше приключил.

– Нищо не е било открито – продължи Пейнтър. – Всички анализи сочат само пшенично брашно, вода и обичайните съставки за приготвянето на безквасен хляб.

Бръчката между веждите на Грейсън се вдълба още повече.

– Не е възможно.

Пейнтър долови упоритата нотка в гласа му, упорита до войнственост почти. Пиърс оставаше напълно уверен в преценката си.

– Трябва да е имало още нещо – настоя той.

– Лабораториите на АИОП също направиха анализ. И стигнаха до същите резултати.

– Сгрешили са.

Монк протегна ръка да го успокои.

Кат скръсти ръце, в знак, че за нея въпросът е приключен.

– Тогава трябва да има друго обяснение за...

– Глупости – прекъсна я Грейсън. – Лабораториите са сгрешили, всичките.

Пейнтър сдържа усмивката си. Ето го и зачатъка на бъдещия водач, готов вече да се излюпи на бял свят – с остър ум, самоуверен до крайност, склонен да изслуша, но не и да бъде лесно разубеден.

– Прав си – накрая каза Пейнтър.

Докато очите на Кат и Монк се разширяваха от изненада, Грейсън само се облегна назад в стола си.

– Нашите лаборатории наистина откриха нещо.

– Какво?

– Карбонизирали пробата до съставните ѝ части и след това отделили всички органични компоненти. После отстранили всички незначителни като количество елементи, след като спектрометърът за маса ги измервал. Но след като отстранили всичко, на везните им пак останала една четвърт от сухото тегло на пробата. Сух белезникав прах.

– Не разбирам – каза Монк. Грейсън обясни:

– Оборудването не е могло да анализира този останал прах.

– Стоял си той на везните, а машините казвали на лаборантите, че там няма нищо.

– Не е възможно – каза Монк. – Та ние имаме най-доброто оборудване на света.

– Което въпреки всичко е останало сляпо за онова нещо.

– Прахообразната субстанция трябва да е била напълно инертна – каза Грейсън.

Пейнтър кимна.

– Да. И момчетата от лабораторията продължили да я изследват. Загрели я до точката ѝ на топене – 1160 градуса. Стопила се и се превърнала в прозрачна течност, която при понижаване на температурата се втвърдила в прозрачно, кехлибарено на цвят стъкло. Ако стриеш стъклото на прах, се получавал първоначалният белезникав прах. Но във

всяко свое състояние веществото оставало инертно, недоловимо за съвременното оборудване.

– Кое вещество може да прави това? – попита Кат.

– Нещо, което всички ние познаваме, но в състояние, което беше открито едва през последните две десетилетия. – Пейнтър показва следващата снимка. Тя беше на въгленов електрод в инертна газова камера. – Един от лаборантите работил в университета Корнел, където е разработен този тест. Извършили частично изпаряване на праха заедно със спектроскопия на емисията. Като използвали техниката на галваничното покритие, успели да върнат праха обратно към по-широко познатото му състояние.

Показа на екраните следващия образ. Беше снимка в едър план на черния електрод, само дето той вече не беше черен.

– Успели да накарат променената субстанция да се полепи по електрода.

Черният електрод, сега галванизиран, блестеше под лампите и блясъкът му не можеше да се сбърка с нищо. Грейсън се наведе напред.

– Злато.

*18:24 (местно време)*

*Рим, Италия*

Сирената на колата виеше в ушите на Рейчъл. Тя седеше на пътническото място в карабинерската патрулка, насинена и натъртена, главата ѝ се пръскаше от болка. Но мислите ѝ бяха насочени само към едно – вледеняващата увереност, че вуйчо ѝ е мъртъв. Страхът всеки миг щеше да я задуши, накъсваше дишането ѝ и забулваше очите ѝ.

Разсеяно чу полицая да говори по радиото. Неговата кола първа беше пристигнала на улицата, където ѝ бяха устроили засада. Рейчъл беше отказала медицинска помощ и беше използвала лейтенантския си чин, за да накара патрулния полицай да я закара във Ватикана.

Колата наближи моста над Тибър. Рейчъл все така се взираше в целта на пътуването си. От другата страна на канала се появи блестящият купол на „Св. Петър“, по-висок от всичко наоколо. Залязващото слънце го обливаше с отгънци на сребърно и златно. Но онова, което видя да се издига зад базиликата, я вледени. Тя стисна трескаво ръбовете на таблото.

Саждена колона от черен дим се къдреше в индиговото небе.

– Вуйчо...

Чу се вой на още сирени, някъде нагоре покрай реката. Пожарни коли и автомобили за спешна помощ.

Тя стисна полицая за ръката. Идеше ѝ да го изблъска от патрулката и сама да седне зад волана. Само че все още беше в шок.

– Може ли малко по-бързо?

Карабинер Норе кимна. Беше млад и отскоро на служба. Носеше черна униформа с червен кант по крачолите и сребрист шарф през гърдите. Завъртя волана и качи колата на тротоара, за да заобиколи задръстването. Колкото повече приближаваха Ватикана, толкова по-бавно пъп-леха колите. Струпването на пожарни и линейки беше запушило пътните артерии в района.

– Карай към портата „Санта Ана“.

Той зави и успя да се мушне в една тясна улица, която ги отведе на три пресечки от портата. Право напред се видя пожарът. Отвъд стените на Ватикана, Кулата на ветровете беше втората най-висока точка в целия свещен град. Горните ѝ етажи бяха обхванати от пламъци.

„О, не...“ Кулата приютяваше част от архивите на Ватикана. Рейчъл знаеше, че вуйчо ѝ беше отишъл да търси информация в библиотеките на Светия престол. След нападението срещу нея пожарът в Кулата на ветровете не можеше да е обикновено съвпадение.

Колата спря рязко и Рейчъл политна напред въпреки колана. Погледът ѝ се откъсна от горящата кула.

Пътят напред беше напълно непроходим.

Повече не можеше да чака. Отвори рязко вратата и понечи да слезе.

Силни пръсти стиснаха рамото ѝ.

– Лейтенант Верона – каза карабинер Норе. – Вземете. Може да ви потребява.

Рейчъл погледна черния пистолет – берета, служебното оръжие на младия мъж. Взе го и кимна признателно.

– Предупреди управлението. Да уведомят генерал Ренде от Културната, че съм се върнала във Ватикана. Може да се свърже с мен чрез канцеларията на държавния секретар.

Той кимна.

– Бъдете внимателна, лейтенант.

Рейчъл продължи пеша сред воя на сирени. Мушна пистолета под колана си и измъкна блузата си, така че да го скрие. Не беше с униформа и по-добре да не я виждаха как тича с оръжие към мястото на инцидента.

Тълпи изпълваха тротоарите. Рейчъл затича на зигзаг между

спрелите коли и дори се плъзна по капака на една за по-напряко. Отпред забеляза червена пожарна на общината – тъкмо се вмъкваше през портата „Санта Ана“. Едва-едва през тясната пролука. Цяла рота швейцарски гвардейци беше оформила кордон. Никакви церемониални алебарди този път. Всички държаха автомати.

Рейчъл си проби път към охранителната линия.

– Лейтенант Верона! – извика и вдигна високо картата си за самоличност. – Трябва да отида при кардинал Спера!

Израженията им си останаха сурови и непреклонни. Очевидно бяха получили заповеди да блокират подстъпите към Светия престол за всички освен за пожарните и линейките. Един лейтенант от карабинерите нямаше власт над швейцарската гвардия.

Ала откъм дъното на редицата един гвардеец мина напред. Рейчъл го позна – с него беше говорила по-рано същия Ден. Той мина през редицата на колегите си и стигна до нея.

– Лейтенант Верона. Имам заповед да ви придружа вътре. Елате с мен.

Обърна се и я поведе.

– Вуйчо ми... монсеньор Верона...

– Нищо не знам, освен че трябва да ви придружа. – Пове-де я към една електрическа количка, паркирана от другата страна на портата. – Заповед на кардинал Спера.

Рейчъл се качи във возилото. Тежката пожарна ги изпре-вари с рев към широкия двор пред музейния комплекс и се присъедини към другите пожарни. До тях имаше и два военни джипа с монтирани на покривите картечници.

Гвардеецът подкара количката надясно и заобиколи задръстването от пожарни пред музеите. Кулата продължаваше да гори. Някъде откъм задната страна силна водна струя бликна към небето в опит да достигне горящите горни нива. Пламъци изскачаха от прозорците на последните три етажа. Валма черен дим се кълбяха и се слягаха бавно. Кулата беше като кутийка с прахан, натъпкана с книги, пергаменти и свитъци.

Голямо нещастие. Онова, което щеше да пощади огънят, щяха да съсипят водата и димът. Трупани с векове архиви, писаната история на западната цивилизация щеше да изчезне от лицето на земята.

Страховете на Рейчъл обаче се съсредоточаваха само върху едно.

Вуйчо й.

Количката подмина градския гараж и продължи напред по павирана улица, успоредна на Лъвската стена, канарата от камък и хоросан,

която обграждаше свещения град. Заобиколиха музейния комплекс и стигнаха до обширните градини, превзели задната половина на града-държава. Фонтани танцуваха в далечината. Светът тънеше в отънъци на зеленото. Изглеждаше твърде пасторален за адския фон от дим, огън и вой на сирени.

Продължиха в мълчание към задната граница на парка.

Целта на пътуването им се появи напред. На завет в една ниша на стената се намираще хеликоптерната площадка на Ватикана. Преустроени кортове за тенис, най-обикновен настлан с бетон участък с няколко служебни постройки по края.

На пистата чакаше само един хеликоптер, сякаш изолирай от врявата. Перките вече се завъртаха и постепенно набираха скорост. Двигателът зарева. Рейчъл познаваше солидната бяла машина. Беше личният хеликоптер на папата, наричан на галено „папокоптер“.

Позна също черното расо и червения шарф на кардинал Спера. Той стоеше при отворената врата на пътническото отделение, приведен, за да избегне въздушната струя от перките. С едната си ръка придържаше шапчицата си.

Вдигна ръка за поздрав. Електрическото возило намали и Рейчъл скочи, без да изчака гвардеца да спре. Затича към кардинала.

Ако някой знаеше какво се е случило с вуйчо й, това щеше да е кардиналът.

Откъм задната част на хеликоптера се появи друг човек и забърза към нея. Тя се спусна към него и го прегърна.

– Вуйчо... – Сълзи се стичаха по лицето й, горещи сълзи, които бързо стопиха леда, обвинил сърцето й.

– Закъсняваш, дете.

– Забавиха ме – каза тя.

– И аз така чух. Генерал Ренде ме уведоми за нападението.

Рейчъл погледна към горящата кула. Усети миризмата на дим в косата на вуйчо си. Веждите му бяха опърлени.

– Изглежда, не само мен са нападнали. Слава Богу, че си добре.

Лицето на вуйчо й потъмня, гласът му се стегна.

– За жалост, не всички извадиха моя късмет.

– Кой?...

– Джейкъб. Загина при експлозията. Тялото му прикри моето и на практика ме спаси. – Рейчъл долови дълбоката тъга в думите му. – Хайде, трябва да тръгваме.

И я поведе към хеликоптера.

Кардинал Спера му кимна и каза тайнствено:

– Трябва да бъдат спрени.

Рейчъл се качи след вуйчо си в хеликоптера. Сложиха си коланите и вратата се затвори. Дебелата изолация до голяма степен заглушаваше шума на двигателя, но Рейчъл чу как рязко се усили ревят му. Хеликоптерът се отдели от земята и плавно се издигна във въздуха.

Вуйчо Вигор се облегна и затвори очи. Устните му потрепваха – молеше се. За Джейкъб... и може би и за тях двамата.

Когато отвори очи, вече напускаха въздушното пространство на Ватикана и завиваха над река Тибър. ' – Нападателят... – започна Рейчъл и замълча неуверено. – Колите им бяха с ватикански номера.

Вуйчо й кимна. Не беше изненадан.

– Изглежда, Ватиканът има шпиони не само в чужбина, а и такива, които шпионират срещу своите в самото му сърце.

– Кой?

Вуйчо й изпъшка и й махна да замълчи. Бръкна в джоба на самото си и й подаде сгънат лист.

– Оцелелият младеж от клането в Кьолн е работил с полицейски художник. Видял е това, избродирано на гърдите на един от нападателите.

Рейчъл разгъна листа. Нарисувана с изненадващи подробности, оттам я гледаше свитата на кълбо фигура на червен дракон, крилете – разперени, опашката завита и змийска, увита около врата му.

Рейчъл погледна вуйчо си.

– Това е древен символ – обясни той. – Датира още от четиринайсети век.

– Символ на какво?

– На Драконовия двор.

Рейчъл поклати глава – това не й говореше нищо.

– Това е средновековен алхимистки култ, основан от разколници на ранната църква, същата схизма, която е свързана с появата на антипапите.

Рейчъл знаеше за управлението на ватиканските антипапи: мъже, оглавявали Католическата църква, чието избиране по-късно било обявено за неканонично. Появата им се дължала на редица причини, най-често – узурпацията и изгнанието на законно избрания папа, обикновено от войнствена фракция, подкрепяна от някой крал или император. От трети до петнайсети век на папския престол били издигнати четиридесет антипапи. Най-неспокойният период бил през четиринайсети век, когато законното папство било изгласано от Рим и се преместило във

Франция. Цели седемдесет години папите управлявали в изгнание, а в Рим властвали корумпирани антипапи.

– Какво общо има такъв древен култ със сегашната ситуация? – попита Рейчъл.

– Драконовият двор е активен и днес. Европейският съюз дори признава суверенността му, подобно на Малтийските рицари, които имат статут на наблюдатели в Обединените нации. Призрачният Драконов двор е бил свързан с Европейския съвет на принцовете, с рицарите тамплиери и с розенкройцерите. Освен това Драконовият двор открито признава, че има свои членове и в редиците на Католическата църква. Дори тук, във Ватикана.

– Тук? – Рейчъл не успя да скрие потреса в гласа си. Някой се беше опитал да ги убие, нея и вуйчо й. Някой от Ватикана.

– Преди няколко години имаше голям скандал – продължи вуйчо й. – Един бивш йезуитски свещеник, отец Малахи Мартин, писа за тайна църква вътре в Църквата. Той беше сериозен учен, владееше седемнайсет езика, автор на много научни трактати и близък съратник на папа Йоан XXIII. Работил във Ватикана двайсет години. В последната му книга, написана точно преди смъртта му, се говореше за алхимистки култ в самия Ватикан, който изпълнявал тайни ритуали.

Рейчъл усети как стомахът й се надига и това нямаше нищо общо със завоя на хеликоптера към международното летище във Фиумичино.

– Тайна църква вътре в Църквата. И същите хора са били забъркани с клането в Кьолн? Защо? С каква цел?

– Освен за да откраднат костите на влъхвите? Нямам представа.

Рейчъл даде време на тези разкрития да си намерят място в главата й. Ако искаш да заловиш престъпник, най-напред трябва да го опознаеш. Определянето на мотива често е, оказваше по-полезно от веществените доказателства.

– Какво друго знаеш за Двора? – попита тя.

– Не много, въпреки дългата им история. През осми век Карл Велики завзел древна Европа в името на Светата църква, смазал езическите религии, обожествяващи природата, и ги заменил с католицизма.

Рейчъл кимна – беше добре запозната с бруталните тактики на Карл Велики.

– Но нещата се променят – продължи вуйчо й. – Онова, което е излязло от мода, се връща. През дванайсети век гностичните или иначе казано мистичните вярвания отбелязали нов разцвет, възродени от същите императори, които навремето ги изкоренили. И докато Църквата се



придвижвала към католицизма, който познаваме днес, постепенно се появил разкол, а императорите продължавали с гностичните си практики. Циреят на схизмата се пукнал в края на четиринайсети век. Папството в изгнание току-що се било върнало в Рим. За да усмири духовете, Сигизмунд Люксембургски, император на Свещената римска империя, подкрепил политически Ватикана и дори забранил гностичните практики сред долните класи.

– Само сред долните?

– Аристокрацията била пощадена. И докато изкоренявал с огън и меч мистичните вярвания сред селското население, императорът създал тайно общество сред членовете на кралските европейски фамилии, общество, посветено на алхимични, и мистични цели. Ординис Драконис. Императорският Драконов двор. Той съществува и до ден днешен. Но има много секти в различните страни; някои са мирни, по-скоро като братства с акцент върху церемониите, други обаче са се изродили и имат опасни водачи. Мога да се хвана на бас, че ако си имаме работа с Драконовия двор, то в основата е някоя от онези побеснели подсекти.

Рейчъл инстинктивно превключи на режим разпит. „Опознай врага си“.

– И каква е целта на тези по-опасни секти?

– Като аристократи, техните крайни в убежденията си лидери вярват, че те и членовете на култа им са истинските и избрани водачи на човечеството. Че са родени да управляват по силата на чистата си кръв.

– Хитлеровият синдром на чистата раса от господари. Той кимна.

– Но те се стремят и към нещо повече. Не само към короната. Стремят се и към всички форми на древно познание, за да осъществят каузата си за доминация и апокалипсис.

– Да пристъпят там, където дори Хитлер се е побоял да отиде – измърмори Рейчъл.

– Основно си придават важност, като междуременно манипулират отделни политици зад було от тайнственост и ритуали. Работят с такива елитарни групи като американската „Череп и кости“ и Билдербергерите в Европа. Сега обаче някой е пристъпил към открито действие и пролива кръв.

– И какво означава това? Вуйчо й поклати глава.

– Боя се, че въпросната секта е открила нещо много важно, нещо, което ги е накарало да изпълзят от дупката си и да излязат на открито.

– А жертвите?

– Предупреждение към Църквата. Също като нападенията срещу

нас. Едновременните опити за убийство днес не може да са съвпадение. Трябва да са били наредени от Драконовия двор, с цел да ни забавят и изплашат. Не може да е съвпадение. Дворът, или отделна негова фракция, в момента се зъби предупредително на Църквата, отърсва се от кожата, която е носил векове наред.

– Но с каква цел? Вуйчо й въздъхна.

– За да постигнат мечтата на всеки безумец. Рейчъл го гледаше.

Той й отговори с една дума:

– Армагедон.

*16:04 източно време*

*Над Атлантика*

Грей разклати чашата си и ледчетата изтракаха.

Кат Брайънт го погледна – седеше от другата страна на луксозната кабина на частния самолет. Не каза нищо, но навъсеното й чело говореше красноречиво. Беше се съсредоточила върху досието на мисията – за втори път. Грей вече го беше изчел от кора до кора. Не виждаше смисъл да го чете пак. Вместо това се беше загледал в сиво-синята плоча на Атлантическия океан и се мъчеше да отгатне защо са го насадили за командир на тази мисия. На петнайсет хиляди метра височина още не беше стигнал до отговора.

Стана и отиде до тежкия махагонов бар. Отново поклати глава при вида на разсипническия лукс – кристал, орех без дори един чеп, кожена тапицерия. Приличаше на тежкарска английска кръчма.

Но поне познаваше бармана.

– Още една кола? – попита Монк. Грей остави чашата си на бара.

– Май си стигнах лимита.

– Слаба ракия си ти – измърмори приятелят му.

Грей се обърна към кабината. Баща му веднъж беше казал, че да изиграеш ролята означава, че вече наполовина си я възприел като втора кожа. Разбира се, той имаше предвид каскадьорските изпълнения на Грей като общ работник на една петролна сонда под собствения му надзор. Тогава Грей беше само на шестнайсет и прекарваше лятото под жаркото слънце на Тексас. Работата беше тежка, а в същото време повечето му приятели от гимназията прекарваха ваканцията по плажовете на остров Саут Падре. Думите на баща му още звънтяха в главата му. „За да станеш мъж, първо трябва да се правиш на мъж“.

Може би същото важеше и за лидерството.

– Така, достатъчно с литературното четене – каза той, за да привлече погледа на Кат. Извърна глава и към Монк. – А колкото до теб, мисля, че вече изследва до дъно съдържанието на бара.

Монк сви рамене и мина в средната част на кабината.

– Остават ни по-малко от четири часа полет – каза Грей. С този самолет, „Сайтейшън Х“ по поръчка, който летеше със скорост съвсем малко по-ниска от скоростта на звука, щяха да кацнат в два през нощта по германско време. – Предлагам всички да поспим, колкото можем. Пристигнем ли, време за сън няма да има.

Монк се прозя.

– Не е нужно да повтаряш, командире.

– Но преди това да си сверим бележките. А такива не липсват.

Грей посочи седалките. Монк се тръшна с готовност. Грей седна от другата страна на масата, срещу Кат.

Познаваше Монк още откакто постъпи на служба в Сигма, но капитан Катрин Брайънт си оставаше неизвестна величина. Толкова беше затаила в обучението си, че малцина в Сигма я познаваха добре. Беше си спечелила известна репутация след постъпването си в Сигма и това кажи-речи беше всичко, което се знаеше за нея. Един техен колега я беше описал като ходещ компютър. Неизвестните около нея придобиваха допълнителна загадъчност и заради миналото ѝ като агент в разузнавателните служби. Отговаряла за черните операции, така се говореше по коридорите. Но никой не знаеше нищо със сигурност. Миналото ѝ изискваше ниво за достъп до секретна информация, каквото дори колегите ѝ в Сигма не притежаваха. Тази секретност само я изолираше допълнително от мъжете и жените, които бяха изразтавали във военната йерархия в групи, екипи и взводове.

Грей си имаше личен проблем с миналото ѝ. Имаше си собствени причини да не харесва агентите от разузнаването. Те работеха далеч от бойното поле, по-далеч дори от пилотите на бомбардировачи, но работата им можеше да е по-смъртоносна от тази на пилотите. Грей имаше кръв по ръцете си заради грешки на разузнаването. Невинна кръв. И не можеше да се отърси от недоверието си към тях.

Гледаше Кат. Зелените ѝ очи бяха сурови. Цялото и тяло изглеждаше някак колосано. Той изтласка встрани мислите за миналото ѝ. Сега тя беше член на неговия екип.

Пое си дълбоко дъх. Беше ѝ водач в крайна сметка.

„Играй ролята...“ Окашля се. Време беше да се хващат за работа. Вдигна един пръст.

– Така. Първо, какво знаем? Отговори Монк – напълно сериозно.

– Не много.

Кат запази безизразна физиономия.

– Знаем, че извършителите по някакъв начин са свързани с култ или тайно общество, известно като Кралския драконов двор.

– Това е все едно да кажеш, че са свързани с кришнарите – възрази Монк. – Групата се държи в сянка и параметрите ѝ са крайно неясни. Същност нямаме никаква представа кой се крие зад всичко това.

Грей кимна. Бяха им пратили информацията по факс, след като самолетът излетя. И което беше още по-притеснително, научили бяха за нападение срещу ватиканските си колеги. Това също трябваше да е дело на Драконовия двор. Но защо? В що за обвита с тайнственост военна зона щяха да се озоват след няколко часа? Трябваша му отговори.

– Нека да раздробим тогава цялото – каза Грей и си даде сметка, че говори като директор Кроу. Другите двама го гледаха с очакване. – Той се изкашля пак да си прочисти гърлото. – Да се върнем към основните неща. Средство, мотив и възможност.

– Възможност не е липсвала – каза Монк. – Ударили са след полунощ. Когато улиците са почти празни. Защо обаче не са изчакали да се изпразни и катедралата?

– За да пратят послание – отговори Кат. – Удар срещу Католическата църква.

– Не можем да правим такова заключение – възрази Монк.

– Погледни по-широко. Може да е било хитрост. С цел да тласне разследването в погрешна посока. Извършваш едно толкова кърваво престъпление и цялото внимание се съсредоточава натам, така че никой да не си блъска главата с незначителната кражба на торба прашни кости.

Кат не изглеждаше убедена, но нея трудно можеше да я разбере човек. Не издаваше нищо, точно както я бяха обучавали.

Грей сложи точка на спора:

– Във всеки случай и засега поне, въпросът за възможността не ни подсказва кой е извършител на убийствата. Да минем на мотива.

– Защо са откраднали костите? – каза Монк. – Може пък да поискат откуп за тях от Католическата църква?

Кат поклати глава.

– Ако е само заради парите, са щели да вземат и златната мощехранителница. Значи трябва да има нещо друго, свързано с костите. Нещо, за което ние не знаем. Така че може би ще е най-добре да оставим тази

нишка на ватиканските си колеги.

Грей се намръщи. Все още му беше странна мисълта, че ще работи с организация като Ватикана, институция, построена върху тайни и религиозни догми. Беше възпитан като римокатолик и макар вярата му още да беше силна, случвало се бе да изучава и други религии и философии – будизъм, даоизъм, юдаизъм. Научил беше много, но проучванията не му бяха дали отговор на един въпрос – какво точно търси?

– Засега ще отметнем мотива за това престъпление с голяма въпросителна – каза той. – Ще се заемем по-подробно с него, след като се срещнем с колегите. Което означава, че ни остава да обсъдим средствата.

– Което ни връща право към финансовата страна – каза Монк. – Операцията е била добре планирана и бързо изпълнена. Дори само по броя на извършителите си личи, че е струвала скъпо. Зад кражбата се крият пари.

– Пари и ниво на технология, което не разбираме – каза Кат.

Монк кимна.

– Ами онова странно злато в нафората?

– Моноатомно злато – измърмори Кат и изкриви устни. Грей си представи електрода със златното покритие. В папките им имаше щедро количество данни за странното злато, събрани от лаборатории по целия свят – Бритиш Еърд, Аргон Нашънъл Лаборътрис, лабораториите на „Боинг“ в Сиатъл, института „Нилс Бор“ в Копенхаген.

Прахът не беше обикновен златен прах – ситно стрито метално злато. А съвсем ново агрегатно състояние на златото, класифицирано като м-състояние. Вместо вещество с обичайната метална матрица белият пращец представляваше злато, разбито до отделни атоми. Моноатомно, или м-състояние. Доскоро учените не бяха подозирали, че златото може да се превръща, по естествен или изкуствен начин, в инертен елемент.

Но какво означаваше всичко това?

– Добре – каза Грей, – всички изчетохме материалите. Хайде да споделим впечатленията си по този въпрос и да видим дали няма да изскочи нещо.

Пръв се обади Монк:

– Първо, този номер може да го прави не само златото. Не бива да забравяме това. Изглежда, че всички преходни метали от периодичната таблица – платина, родий, иридий и други – също могат да се разтварят по този начин.

– Не се разтварят – каза Кат и сведе поглед към папката с фотокопираните статии от „Платинум Металс Ривю“, „Сайънтифик Америкън“ и дори „Джейнс Дифенс Уикли“, списанието на великобританското министерство на отбраната. Гледаше я така, сякаш я сърбят пръстите да я отвори.

– Терминът е „деагрегиране“ – продължи тя. – Металите в м-състояние се разпадат на индивидуални атоми и на микрогроздове. От физична гледна точка, това състояние се поражда, когато електроните с различен поляритет се слоят около ядрото на атома и в резултат всеки атом губи химическата си реактивност със съседа си.

– Искаш да кажеш, че се разлепват един от друг. – В очите на Монк затанцуваха весели пламъчета.

– Грубо казано – да – каза Кат. – Точно тази липса на химична реактивност кара метала да изгуби мателическия си вид и да деагрегира до прах. Прах, който не се засича от обикновеното лабораторно оборудване.

– А, така значи... – измърмори Монк.

Грей му се намръщи и Монк сви рамене. Грей знаеше, че приятелят му нарочно се прави на тъп.

– Според мен – продължи Кат, в неведение за разменените погледи, – това означава, че извършителите са знаели за тази липса на химическа реактивност и са разчитали златният прах така и да не бъде открит. Това е била втората им грешка.

– Втората? – попита Монк.

– Оставили са един очевиден жив. Онзи младеж, Джейсън Пендълтън. – Кат отвори папката. Все пак накрая не устоя на изкушението. – Да се върнем на златото. Какво ще кажете за тази статия върху свръхпроводимостта?

Грей кимна. Трябваше да ѝ го признае – беше уловила този най-интересен аспект на металите в м-състояние. Дори Монк я погледна с уважение.

Кат продължи:

– Макар прахът да се отчита като инертен от уредите за анализ, атомното състояние съвсем не е нискоенергично. Изглежда, всеки атом пренасочва енергията, използвана преди деагрегирането, за реакция със съседния атом навътре в себе си. Тази енергия деформира атомното ядро, раздува го в издължена форма, позната като... – Тя плъзна пръсти по статията. Грей забеляза подчертаните с жълт маркер редове.

– Асиметрично състояние с голяма скорост на осово въртене –

цитира тя. – От физиката е известно, че такива атоми с голяма скорост на въртене могат да си предават енергия без почти никаква енергийна загуба.

– Свръхпроводимост – сериозно каза Монк.

– Въведената в свръхпроводник енергия продължава да тече през материала, без да губи от силата си. Съвършеният свръхпроводник би позволил на енергията да протича безкрайно, до края на самото време.

Тримата се умълчаха; всеки разсъждаваше върху множес-твото усложнения, произтичащи от такава възможност. Най-накрая Монк се протегна.

– Супер. Разкатахме майката на загадката чак до нивото на атомните ядра. Дайте да върнем малко назад. Какво общо може да има всичко това с убийствата в катедралата? Защо, са отровили нафората с този откачен златен прах? И как е убил той хората?

Всичките му въпроси бяха добри. Кат затвори папката, сякаш да признае, че отговорите им не се съдържат там.

Грей започваше да разбира защо директорът му беше из-брал точно тези партньори. Причината надхвърляше миналото им – съответно на специалист по разузнаването и експерт по съдебна медицина. Кат притежаваше способността да се съсредоточава върху миниатюрното, да извлича детайли, които повечето хора биха пропуснали. Монк, от своя страна, успяваше по-добре да обхване цялостната картина и да различи нишки и мотиви, пресичащи широкия пейзаж.

Товага къде беше неговото място в екипа?

– Изглежда, ни чака много работа – изсумтя той. Монк вдигна вежда.

– Както казах в началото, почти нямаме на какво да стъпим.

– Точно затова ни пращат. Да разгадаем неразгадаемото. – Грей си погледна часовника и с мъка потисна една прозявка. – А за да направим това, трябва да поспим малко, преди да сме кацнали в Германия.

Другите двама кимнаха. Грей стана и отиде до една седалка малко встрани. Монк награби възглавници и одеяла. Кат затвори щорите на прозорците и каютата потъна в полумрак. Грей ги наблюдаваше.

Неговият екип. Негова отговорност.

„За да станеш мъж, първо трябва да се правиш на мъж“.

Взе от Монк една възглавница и седна. Не си спусна облегалката назад. Въпреки умората си не вярваше да заспи. Монк изключи вградените в тавана лампи. Настана мрак.

– Лека нощ, командире – каза Кат от другия край на каютата.

Докато колегите му се настаняваха удобно, Грей седеше в мрака и се чудеше как се е озовал тук. Времето се разтегли. Двигателите мърмореха тихо и приспивно. И въпреки това дори подобие на сън не се задаваше на хоризонта.

Взползва се от относителното уединение и бръкна в джоба на джинсите си. Измъкна броеница и стисна в длан разпятието – силно, до болка. Беше подарък по случай дипломирането му от дядо му, който бе починал само два месеца след това. По онова време Грей вече беше в тренировъчния лагер. Не беше успял да отиде на погребението. Въздъхна. След инструктажа днес се беше обадил на родителите си да ги излъже за спешна командировка, с която да обясни отсъствието си.

„Пак бягаш...“ Пръстите му запрехвърляха твърдите мъниста на броеницата.

Но не намери сили за молитва.

*22:24 (местно време)*

*Лозана, Швейцария*

Шато Соваж клечеше в планинския проход на Савойските Алпи като някакъв каменен великан. Стените му бяха дебели повече от три метра. Четвъртитата му кула стърчеше над тях. Единственият подстъп към портите му беше по каменен мост над прохода. Макар да не беше най-големият замък в швейцарския кантон, със сигурност беше един от най-старите, построен още през дванайсети век. Корените му бяха дори по-стари – бе вдигнат върху руините на римско укрепление от първи век.

Беше също така и един от най-старите замъци, които и до днес бяха собственост на частни лица, и принадлежеше на семейство Соваж още от петнайсети век, когато бернската армия извоювала контрола над Лозана по време на Реформацията. Парапетите му надвисваха над Женевското езеро в красивата Лозана, някога рибарско селце, а сега космополитен град с крайезерни паркове, музеи, курортни комплекси, клубове и кафенета.

Настоящият господар на замъка, барон Раул дьо Соваж, пренебрегна гледката към нощния град и се спусна по стълбите, които водеха към подземията на замъка. Беше призован. Огромно рунтаво куче – тежеше цели седемдесет килограма – го следваше по петите. Черно-кафявата му опърпана козина метеше древните стъпала.

Раул имаше и кучкарник с бойни кучета, стокилограмови зверове от Гран Канария<sup>4</sup>, късокосмести, дебеловрати и изтезавани методично за



изостряне на вродената им жестокост. Развъждаше шампиони за кървавите кучешки боеве в яма.

Сега обаче имаше да уреди един още по-кървав въпрос.

Подмина зандана под замъка с каменните му ниши. Сега нишите приютяваха богатата му колекция вино и служеха за отлична изба, но един участък още напомняше за старите дни. Четири каменни килии бяха осъвременени с врати от неръждаема стомана, електронни ключалки и видеонаблюдение. Близо до килиите една голяма стая все още пазеше древни инструменти за изтезания... както и някои по-модерни. Семейството му беше помогнало на няколко нацистки водачи да избягат от Австрия след Втората световна война, предимно от семейства, свързани с Хабсбургите. Бяха ги крили тук долу. Като плата, дядото на Раул беше взел своя дял, „данъка си“, както го наричаше, и така беше успял да запази замъка за семейството.

Сега обаче, на трийсет и три години, Раул беше на път да надмине дядо си. Незаконородено дете, Раул беше получил както титлата, така и имението едва шестнайсетгодишен след смъртта на баща си. Беше единственият му жив наследник от мъжки пол. А в семейство Соваж генетичните връзки имаха превес над тези по брак. Дори неговото раждане беше уредено по споразумение.

Друг от данъците на дядо му.

Барон Соваж се спусна още по-дълбоко в планинските недра, привел глава под ниския таван и следван от кучето си. Редица голи електрически крушки осветяваше пътя му.

Зиданите стъпала отстъпиха пред издялани в скалата стъпенки. Тук в древни времена бяха крачили римски легионери и често бяха водили жертвен бик или коза към пещерата отдолу. Римляните бяха превърнали пещерата в храм на бог Митра, бог на слънцето, внесен от Иран и приет присърце от войниците на империята. Митраизмът предшестваше християнството, но между двете религии съществуваха поразителни сходства. Рожденият ден на Митра се честваше на двацет и пети декември. Ритуалите включваха кръщение и поглъщане на свещено ястие от хляб и вино. Митра също имал дванайсет ученици, смятал неделята за свещена и говорел за Ад и Рай. След смъртта си Митра също бил погребан в гробница и три дни след това възкръснал.

На тези основания някои учени твърдяха, че християнството е включило митрастичната митология в ритуалите си. Нещо като този

замък, където новото стоеше на раменете на старото и силното надделяваше над слабото. Раул не виждаше нищо лошо в това, дори го уважаваше.

Такъв беше естественият ред на нещата.

Слезе по последните стъпала и се озова в широката пещера. Тава-нът беше естествен скален купол, с грубо изрязани звезди и стилизирано слънце. В дъното се издигаше стар митраистки жертвеник, на който бяха клали млади бичета. Зад него течеше дълбок студен поток, всъщност малка река. Раул си представи как телата на жертвите са били изхвърляни в нея, та водата да ги отнесе. Самият той се беше отървал от няколко по този начин... от онези, които не беше дал за храна на кучетата си.

Съблече коженото си палто. Отдолу носеше стара риза от груботъкано платно с бродиран извит дракон, символа на Ординис Драконис, негово рождено право, датиращо от поколения.

– Долу, Драко – нареди той на кучето.

Бернското планинско куче седна на пода. Не смееше да не се подчини.

Също като собственика си...

Раул удостои човека в пещерата с лек поклон, после продължи напред.

Суверенният велик император на Двора го чакаше пред олтара, облечен в черни кожени дрехи като онези, които предпочитаха мотористите. Макар да беше с две десетилетия по-стар от Раул, мъжът не му отстъпваше по ръст и ширина на раменете. Годиците не му тежаха, стойката му беше изправена, мускулатурата му – като на млад мъж. Шлемът му беше със спуснат визьор.

Водачът беше влязъл през един таен заден вход на пещерата... и беше довел някакъв непознат.

Беше забранено хора извън Двора да виждат лицето на императора. Непознатият беше със завързани очи като допълнителна предпазна мярка.

Раул забеляза и петимата бодигардове в дъното на пещерата, всичките с автоматични оръжия – елитната гвардия на императора.

Тръгна напред, с дясната ръка на гърдите. Падна на едно коляно пред императора. Раул оглавяваше позорно известния военен орден на Двора, *aderti exempti*, чест, датираща още от Влад Набивача, древен предтеча на рода Соваж. Но всички се кланяха на императора. Власт, която Раул се надяваше някой ден да стане негова.

– Стани – заповяда му суверенът. Раул се изправи.

– Американците са вече на път – каза императорът. Макар и приглушен от шлема, гласът му пак тежеше заповедно. – Готови ли са хората ти?

– Да, сър. Лично избрах дузина. Чакаме само вашата заповед.

– Добре. Нашите съюзници ни пращат човек, който да ни съдейства за операцията. Човек, който познава американските агенти.

Раул изкриви лице в гримаса. Не му трябваше помощ.

– Нещо против ли имаш?

– Не, сър.

– На летище „Ивердон“ ви чака самолет. При втори провал ще съм безкомпромисен.

Раул трепна. Той беше предвождал мисията за костите в Кьолн и се беше провалил в очистването на светилището. Един беше оцелял. И беше насочил властите по следите им. Раул се беше посрамил.

– Няма да се проваля – увери той водача си. Императорът го пронизваше с очи – силата на погледа му се усещаше дори през визьора.

– Знаеш дълга си. Едно последно кимване.

Императорът тръгна напред и го подмина. Бодигардовете му го последваха. Отиваше в замъка – той щеше да е на негово разположение до края на играта. Но преди това Раул трябваше да оправи кашата, която беше забъркал.

А това означаваше още едно пътуване до Германия.

Изчака императора да си тръгне. Драко изприпка след мъжете, сякаш усещаше къде е истинската сила. Но пък императорът беше идвал в замъка често през последните десет години, когато ключовете към проклятието и спасението бяха паднали в ръцете им.

И всичко това благодарение на едно невероятно откритие в музея на Кайро...

Сега бяха толкова близо...

След като императорът си отиде, Раул най-сетне се изправи лице в лице с непознатия. Онова, което видя, не му хареса и той си позволи да го покаже. Но поне облеклото на непознатия – изцяло черно – беше подобавашо.

Както и сребърното бижу.

На медальона на жената висеше сребърен дракон.

## ДЕН ВТОРИ

### ТРЕСКА

*25 юли, 02:14*

*5. Кьолн, Германия*

Ако питаха Грей, нощем църквите изглеждаха някак призрачни, като обитавани от духове. А тази – още повече. След скорошните убийства готическата катедрала излъчваше осезаем ужас.

Докато екипът му пресичаше площада, Грей оглеждаше катедрала – Дом, както я наричаха местните. Беше осветена от прожектори, чиито лъчи я обливаха в сребърни светлосенки. Фасадата почти изцяло беше заета от две масивни кули. Еднакви като близнаци, те се издигаха от двете страни на главния вход, само на няколко метра една от друга почти по цялата си височина, освен в най-горната част, където се изостряха рязко до кръстовете на върховете. Всеки кат на сто и петдесет метровата сграда беше украсен с богати барелефи. Прозорци с арки се катереха по кулите, сякаш устремени към нощното небе и луната високо горе.

– Все едно са оставили запалено в наша чест – каза Монк, зяпнал осветената катедрала, и намести раницата по-високо на рамото си.

И тримата бяха облечени в тъмни цивилни дрехи с цел да не изпъкват излишно. Отдолу обаче носеха прилепнали екипи от течна телесна броня. Черните им раници бяха натъпкали с инструментите на професията им, включително оръжия, доставени им на летището от свързка на ЦРУ – компактни Пистолети глок М – 27 с тритийно нощно виждане, заредени с патрони с кухи върхове четиридесети калибър.

Монк носеше и пушка, прикачена за лявото му бедро и скрита под дълго яке. Оръжието беше правено по поръчка точно за такава цел – с къса цев и компактно, като самия Монк, – със система за прицел, която осигуряваше висока точност при слаба светлина. Кат беше заложила на по-ниски технологии – успяла бе да прикрие по тялото си осем ножа. Поне едно острие щеше да е на сантиметри от ръката ѝ независимо от стойката на тялото ѝ.

Грей си погледна часовника. Светещите му стрелки сочеха четвърт час след два. Засага се справяха отлично по отношение на времето.

Прекосяха площада. Грей оглеждаше тънещите в мрак ъгли за

нещо подозрително. Всичко изглеждаше наред. По това време мястото пустеше. Само неколцина окъснели минавачи. И повечето от тях се клатушкаха – явно кръчмите тъкмо бяха затворили. Ала имаше признаци за по-раншно многобройно присъствие. Купчини цветя от опечалени се валяха по краищата на площада заедно с празни бирени бутилки, хвърлени от зяпачите. Восъчни могилки от разтопени свещи бележеха импровизирани светилища, някои със снимки на загинали роднини. Няколко по-големи свещи още горяха, миниатюрни пламъчета в нощта, самотни и изоставени.

Окъпано в светлина на свещи бдение течеше в една съседна църква, нощна заупокойна служба, която щеше да продължи до сутринта, с директна видеовръзка с папата. Нещата бяха координирани с цел площадът да се изпразни за през нощта.

Въпреки това привидно спокойствие Грей забеляза бдителността, с която колегите му оглеждаха терена. Предпочитаха да не поемат никакви рискове.

Пред катедралата беше паркиран голям ван с логото на общинската полиция отстраня. Той беше служил като основна база за действие на екипите криминолози. След като кац-наха, Грей беше информиран от оперативния ръководител на мисията Логан Грегъри – първи заместник на командир Кроу, че всички местни следствени екипи са били изтеглени в полунощ, но на сутринта ще се върнат. В шест нула-нула. Дотогава църквата беше на тяхно разположение.

С приближаването им една от страничните врати на катедралата се отвори и един висок слаб човек се очерта на светлия фон вътре и вдигна ръка.

– Монсеньор Верона – прошепна Кат под нос.

Свещеникът мина през полицейския кордон около катедралата, каза нещо на един от двамата постови, чиято задача беше да държат любопитните настрана от местопрестъплението, после поведе тримата през заграждението.

– Капитан Брайънт – каза монсеньорът с топла усмивка. – Въпреки трагичните обстоятелства много се радвам да ви видя отново.

– Благодаря ви, професоре – каза Кат със също толкова искрена усмивка, която смекчи чертите ѝ.

– Моля те, казвай ми Вигор.

Влязоха в преддверието на катедралата. Свещеникът затвори вратата и я заключи. После огледа внимателно двамата придружители на Кат.

Грей почувства осезаемо тежестта на погледа му. Свещеникът беше

висок почти колкото него, но по-слаб и жилест. Посребрената му коса беше пригладена назад и се закъдряше зад ушите. Имаше спретнато подрязана козя брадичка и беше облечен небрежно, с тъмносини джинси и черен пуловер; под него се виждаше бялата якичка на призиванието му.

Но не външният вид и облеклото поразиха Грей, а втреченият поглед. Под дружелюбния маниер на топлото посрещане се усещаше стоманена сърцевина. Дори Монк поизправи рамене под погледа на свещеника.

– Влизайте – каза Вигор. – Не бива да губим време. Поведе ги към затворените врати на кораба, отвори ги и им даде знак да влязат.

Озовал се в сърцето на църквата, Грей моментално бе поразен от две неща. Първо – от миризмата. Въздухът, макар и напоен с аромата на тамян, лъхаше силно и на нещо изгоряло.

Но не само това прикова вниманието му. Една жена седеше близо до централната пътека и побърза да стане и да ги поздрави. Приличаше на младата Одри Хепбърн – бяла като мляко кожа, къса черна коса с път по средата и прибрана зад ушите, очи с цвят на карамел. Не се усмихна. Погледът ѝ се плъзна по новодошлите и се задържа миг по-дълго върху Грей.

Той долови семейната прилика между жената и свещеника, повече по втречения поглед, отколкото по някакви физически черти.

– Племенницата ми – представи я Вигор. – Лейтенант Рейчъл Верона.

Тримата се представиха на свой ред. И макар да липсваше открита враждебност, двата лагера си оставаха разделени. Рейчъл беше нащрек и някак на разстояние, сякаш готова да извади пистолета си при нужда – Грей беше забелязал кобура под разкопчаната ѝ жилетка. Деветмилиметрова берета.

– Да започваме – каза Вигор. – Ватиканът успя да ни осигури известно уединение, като се позова на необходимото време за осветяване и благословия на храма, след като и последното тяло беше изнесено.

Монсеньорът ги поведе по централната пътека.

Грей забеляза, че пейките са разделени на маркирани участъци. Картички с имената на починалите бяха прикачени към лобните им места. Той заобикаляше внимателно тебеширените очертания по пода. Кръвта бе забърсана, но по хоросана между каменните плочи бяха останали тъмни петна. Жълти пластмасови маркери бележеха местата на гилзите, които отдавна бяха предадени на криминалистите.

Той плъзна поглед по кораба и си помисли как ли е изглеждало просторното помещение за първите пристигнали на местопрестъпление-то полицаи. Трупове навсякъде; миризма на изгоряла кръв – много по-силна от сега. Почти усещаше ехото на болката, уловена в този каменен капан също като миризмата. Настръхна. Все още се чувстваше достатъчно римокатолик, за да усети тежестта на това престъпление отвъд обикновената му жестокост. То беше престъпление срещу Бог. Беше сатанинско.

Дали и това не бе част от мотива?

Да се превърне един църковен празник в черна меса?

Монсеньорът заговори и привлече вниманието на всички:

– Ей там са намерили младежа да се крие. – Посочи към изповедал-нята до северната стена, в средата на дългия ко-раб.

Джейсън Пендълтън. Единственият оцелял.

Грей изпита някакво мрачно задоволство, че не всички са загинали през кървавата нощ. Нападателяте бяха допуснали грешка. Не бяха непогрешими. Грешаха като всички хора. Съсредоточи се върху тази мисъл. Макар престъплението да беше нечовешко, ръката, която го бе извършила, бе човешка като всяка друга. Не че сред хората нямаше и такива, които не заслужаваха това определение.

Ала хората можеха да бъдат залавяни и наказвани.

Стигнаха до подиума с мраморния олтар и епископския трон с висока облегалка. Вигор и племенницата му се прекръстиха. Вигор коленичи, после се изправи. Преведе ги през една врата в заградената с парапет източна част на олтара. Зад парапета олтарът също беше отбелязан с тебешир, а по мрамора имаше тъмни петна. Полицейска лента заграждаше един участък вдясно.

Съборен на пода и пропукал каменните плочи, златният саркофаг лежеше на едната си страна. Капакът му лежеше две стъпала по-долу. Грей изхлузи раницата си и коленичи.

Златната мощехранителница – в цялостния си вид – представляваше миниатюрна църква с вдлъбнати арковидни прозорци и библейски сцени от злато, рубини и смарагди, изобразяващи моменти от живота на Христос, от преклонението на влъхвите пред него до бичуването му и разпятието.

Грей си сложи латексови ръкавици.

– Тук са се пазели костите? Вигор кимна.

– От тринайсети век. Кат коленичи до Грей.

– Виждам, че вече са проверили за отпечатьци. – Посочи финия бял

прах, полепнал по пукнатините в релефните повърхности.

– Отпечатащи не са били намерени – каза Рейчъл. Монк плъзна поглед по вътрешността на катедралата.

– И нищо друго не е било откраднато?

– Извършена е пълна инвентаризация – продължи Рейчъл. – Вече успяхме да разпитахме целия персонал, включително свещениците.

– Може би ще е добре лично да разговарям с тях по-нататък – измърмори Грей. Все още оглеждаше мощехранителницата.

– Жилищата им са от другата страна на двора с галериите – отвърна Рейчъл с безизразен глас. – Никой не е видял, нито чул нещо. Но щом искате да си губите времето, моля.

Грей вдигна поглед към нея.

– Казах само, че „може“ да поискам да говоря с тях. Тя срещна погледа му съвсем спокойно.

– Аз пък останах с впечатлението, че това разследване е съвместно начинание. Ако ще си правим взаимни проверки на всяка крачка, няма да стигнем доникъде.

Грей си пое дълбоко дъх и преброи наум до десет. Разследването едва беше започнало, а вече беше настъпил юрисдикцията по мазолите. Трябваше да се вгледа по-рано в бдителната подозрителност на тази дама и да внимава повече къде стъпва.

Вигор сложи ръка на рамото ѝ.

– Уверявам ви, че ги разпитахме подробно. Сред моите колеги словесната предпазливост често надвива здравия разум и в този смисъл се съмнявам да извлечете нещо повече от нас, още повече че не носите свещеническа якичка.

Монк се намеси:

– Всичко това е супер. Но може ли да ми обърнете малко внимание най-сетне? – Всички погледи се приковаха в него и той се ухили криво. – Ако не се лъжа, попитах дали е било откраднато нещо друго.

Грей с облекчение усети, че вече не е център на вниманието. Както обикновено, Монк му пазеше гърба. Дипломат в телесна броня.

Рейчъл фиксира Монк с безкомпромисния си поглед.

– Както казах, нищо не е било...

– Да, благодаря ви, лейтенант. Но се чудех дали тук не са пазят и други реликви. Реликви, които крадците не са взели.

Рейчъл свъси объркано вежди.

– Помислих си – обясни Монк, – че онова, което крадци те не са взели, може да ни подсказва толкова, колкото и онова, което са взели. –



И сви рамене.

Лицето на жената се поотпусна малко, докато тя обмисляше новата гледна точка. Гневът ѝ постепенно се отцеди. Грей поклати мислено глава. Как го постигаше това Монк? Отговори монсеньорът:

– Извън кораба има съкровищница. Там се пазят реликви от първоначалната римска църква, намирала се тук – тоягата и веригата на свети Петър, както и няколко парчета от Христовия кръст. Също и жезълът на един готически епископ от четиринайсети век и инкрустираният със скъпоценни камъни меч на един курфюрст от петнайсети.

– И нищо от съкровищницата не е било откраднато?

– Всичко беше инвентаризирано – отговори Рейчъл. Очите ѝ все така бяха замислено присвити. – Нищо друго не са откраднали.

Кат беше коленичила до Грей, но погледът ѝ си остана прикован върху другите, които стояха прави.

– Значи са били взети само костите. Защо?

Грей насочи вниманието си към отворения саркофаг. Извади от раницата тънко като химикалка фенерче и огледа вътрешността на златния сандък. Беше гладка. Просто равни златни повърхности. Забеляза по дъното малко бял прах. Дали бе от онзи, латентния? Или изронено костно вещество?

Имаше само един начин да разбере.

Обърна се към раницата си и извади комплекта за събиране на вещественни доказателства. Използва портативна прахосмукачка на батерии, за да всмуче малко от прахта в стерилна епруветка.

– Какво правите? – попита Рейчъл.

– Ако това е костно вещество, може да ни отговори на някои въпроси.

– Като какви?

Той се дръпна малко назад и вдигна епруветката пред очите си. Съвсем мъничко сивкав прах.

– Бихме могли да го изследваме за възраст. Да разберем дали откраднатите кости са били на човек, живял по времето на Христос. Или не. Може би престъплението е имало за цел да прибере семейните кости на някой от Драконовия двор. Някой стар крал или принц.

Запечатана епруветката и я прибра.

– Бих искал също да взема проби от счупеното стъкло на охранителната витрина. То може да ни насочи към устройството, пръснало на парчета бронирано стъкло. Лабораториите ни могат да изследват кристалната микроструктура за фрактурни модели.

– Аз ще се заема с това – каза Монк и си свали раницата.

– А каменните зидове? – попита Рейчъл. – Или другите материали вътре в катедралата?

– Какво имате предвид? – попита Грей.

– Онова, което е отключило смъртоносния пристъп при богомолците, може да е повлияло също на камъка, мрамора, дървото, пластмасата. По начин, който не се вижда с просто око.

Грей не се беше сетил за това. А трябваше. Монк срещна погледа му и вдигна вежди. Италианската лейтенантка току-що беше доказала, че е нещо повече от красива опаковка.

Грей се обърна към Кат дай възложи събирането на пробите. Тя обаче изглеждаше твърде заета с друго. С периферното си зрение Грей беше забелязал интереса ѝ към мощехранителницата – тя само дето не беше пъхнала главата си вътре. В момента клечеше на мраморния йод, наведена над нещо.

– Кат?

Тя вдигна миниатюрна четчица с косми от норка.

– Минутка само. – В другата си ръка държеше малка бутанова горелка. Натисна копчето и от дулото изсъска миниатюрно синьо пламъче. Тя приближи пламъка до купчинка прах, която явно беше смела с четчицата от дъното на реликвария.

След няколко секунди сивкавата пудра се разтопи – бълбукаше и се пенеше, превръщаше се в прозирна кехлибарена течност. Разтече се по студения мрамор и се втвърди в стъкло. Блясъкът на фона на белия мрамор не можеше да се сбърка.

– Злато – каза Монк. Погледите на всички присъстващи бяха приковани в експеримента.

Кат изключи горелката.

– Остатъчният прах в реликвария... е същият като в нафората. Моноатомно злато, тоест злато в м-състояние.

Грей си спомни описанието на лабораторните тестове, дадено им от директор Кроу – как прахът може да се разтопи до течено стъкло. Стъкло, направено от масивно злато.

– Това е злато? – попита Рейчъл.

Сигма беше предоставила на Ватикана частична информация за отровената нафора, така че доставките им да бъдат проверявани за ново вмешателство. Двамата шпиони на Светия престол също бяха информирани, но очевидно таяха съмнения по въпроса.

– Сигурни ли сте? – добави Рейчъл.

Кат вече се бе заела да докаже заключението си. Държеше капкомер и изливаше съдържанието му върху стъклото. Грей знаеше какво има в капкомера. Бяха ги снабдили с него от лабораториите на Сигма точно за тази цел. Цианидно съединение. Миньорите отдавна използват един процес, наречен цианидно отделяне, чрез който отделяха златото от стари рудни отпадъци.

Там, където паднеше капка, стъклото се разливаше, сякаш изгорено с киселина. Но вместо да замъгли стъклото, цианидът оставяше следа от чисто злато, метална вена в стъклото. Всяко съмнение отпадна.

Монсеньор Верона гледеше немигащо и разсеяно опипваше свещеническата си якичка. Промърмори под нос:

– Стъгдите на града – чисто злато като прозрачно стъкло. Грей го погледна въпросително.

Вигор поклати глава.

– От „Откровение“... не ми обръщайте внимание.

Ала Грей забеляза как се вглъбява в себе си, полуизвърнат, потънал в мисли. Дали не знаеше нещо повече? Усещаше, че свещеникът не толкова премълчава информация, колкото си дава време да обмисли нещо.

Кат ги прекъсна. Беше се навела над пробата с лупа в ръка и ултравиолетова лампа.

– Струва ми се, че тук може да има и нещо друго освен злато. Забелязвам в златото миниатюрни локвички сребро.

Грей се премести по-близо. Кат му направи място да погледне през лупата, като засенчи стъклото с ръка, така че синият блясък на ултравиолетовата светлина да осветява пробата по-добре. Вените метално злато наистина изглеждаха надупчени от сребърен примес.

– Може да е платина – каза Кат. – Спомнете си, че моноатомното състояние се проявява не само при златото, а при всички преходни метали от периодичната таблица. Включително платината.

Грей кимна.

– Прахът може да не е чисто злато, а смес от няколко метала. Амалгама от различни преходни метали в м-състояние.

Рейчъл продължаваше да се взира в прошареното с метал стъкло.

– Възможно ли е прахта да е резултат от износването на стария саркофаг? Златото да се е изронило от старост или нещо такова?

Грей поклати глава.

– Процесът за превръщането на метално злато в м-състояние е сложен. Само старостта не е достатъчна.

– Но лейтенантът може и да има известно право – каза Кат. – Може

би устройството е повлияло на златото в реликвария и част от него е трансмутирало. Все още нямаме представа посредством какъв механизъм устройството...

– Аз може и да имам една идея – прекъсна я Монк. Той стоеше до счупената охранителна витрина, където беше събирал отломки. Пристъпи към един голям железен кръст върху постамент недалеч от витрината.

– Изглежда, някой от криминалистите е пропуснал една гилза – каза Монк. Протегна ръка и измъкна куха гилза изпод стъпалата на разпнатия Христос. Направи крачка назад, вдигна гилзата към кръста и я пусна. Тя прелетя петнайсет сантиметра празно пространство и се залепа със звън за кръста.

– Магнетизиран е – каза Монк.

После се чу още един звън. По-силен. По-остър. Кръстът се завъртя на половин оборот върху постамента си.

В продължение на половин секунда Грей не проумяваше какво е станало.

Монк се хвърли към олтара и изкрещя:

– Залегни! Изтрещяха още изстрели.

Грей усети как нещо го ритна в рамото, но телесната броня го спаси от сериозно нараняване. Рейчъл го хвана за ръката и го дръпна между два реда пейки. Куршуми се забиваха в дървото, отчупваха парченца мрамор.

Кат се хвърли към монсенъора и го прикри с тялото си. Един куршум я лизна по бедрото и едва не я събори, но двамата успяха да се скрият зад олтара при Монк.

Грей бе успял да зърне нападателите.

Мъже в раса с качулките.

Чу се рязко изпукване. Грей вдигна поглед и видя нещо черно с размерите на юмрук да прелита в дъга през църквата.

– Граната! – изкрещя той, дръпна раницата си и изблъска Рейчъл между пейките. Приведох се ниско и хукнаха към южната стена.

*03:20*

На Монк почти не му остана време да реагира, след като Грей извика да ги предупреди. Дръпна Кат и монсенъора и се просна отгоре им зад каменния олтар.

Гранатата падна в другия край на помещението и се взриви. Фонтан

от мрамор изригна нагоре и встрани и засипа дървените пейки. Последваха го облаци дим.

Полуоглушен от взрива, Монк без приказки дръпна Кат и Вигор да станат.

– След мен!

Щяха със сигурност да умрат, ако останеха тук. Една граната зад олтара и щяха да станат на хамбургер. Трябваше им по-защитима позиция.

Монк хукна към северната стена. Зад него изстрелите трещяха с все сила. Грей тичаше към отсрещната стена. И така ставаше. Заемеха ли позиции, можеха да открият кръстосан огън през средата на църквата.

Извън прикритието на олтара, Монк тичаше с всички сили. Насочи се към най-близкото убежище – широка дървена врата. Куршуми се забиваха в мраморния под, рикошираха в колоните и разкъсваха дървените пейки. Вече идваха от всички посоки. Част от нападателите бяха заели позиция навътре в църквата, влизаха през странични входове, обграждаха ги и им отрязваха пътя за бягство.

Трябваше им някакво укритие.

Монк измъкна късоносото пушкало и без да спира, нагласи приклада в сгъвката на левия си лакът и натисна спусъка. Заедно със стрелбата чу и остър стон откъм пейките. С това пушкало точността не беше от съществено значение.

Насочи цевта напред и се прицели в дръжката на вратата.

Едва ли можеше да разчита, че вратата води навън, но поне щеше да ги изведе от централния кораб. От няколко крачки разстояние натисна спусъка въпреки вялите протести на монсеньор Верона.

Нямаше време за дебати.

Изстрелът проби във вратата голяма колкото юмрук дупка, като отнесе и бравата, и дръжката. Монк връхлетя върху вратата. Тя се отвори с трясък под натиска на рамото му. Той се срина вътре, последван от Кат и монсеньора. Кат се обърна и затръшна вратата. Накуцваше.

– Не – каза свещеникът.

Чак сега Монк разбра причината за възраженията му.

Стаята с куполообразен таван беше голяма колкото единичен гараж. Монк плъзна поглед по стъклените витрини, препълнени със стари раса и отличителни знаци за ранг, тук-там по някоя скулптура. В някои от витрините грееше злато.

Попаднали бяха в съкровищницата на катедралата.

От която нямаше друг изход.

Капан.

Кат зае позиция с глока си в ръка и надникна през дупката във вратата.

– Идват.

03:22

Рейчъл стигна до края на дългата пейка. Беше останала без дъх, сърцето ѝ биеше бясно. Онези продължаваха да стрелят сякаш от всички посоки; куршумите отчупваха цели парчета дърво от съседните редове.

Ушите ѝ още бяха заглъхнали от взрива на гранатата, но слухът ѝ се връщаше. Свещениците и персоналът в жилищните помещения със сигурност бяха чули експлозията и се бяха обадили на полицията.

Стрелбата отслабна за миг – закачулените нападатели се престрояваха по-близо до централната пътека.

– Тичай към онази стена – подкани я Грей. – Зад колоните. Ще те прикривам.

Рейчъл погледна към колоните, поддържащи високия купол на тавана. Те предлагаха по-добро укритие от дървените пейки. Хвърли поглед през рамо към американеца.

– По мой сигнал – каза той, приклеknал между двете редици пейки. Погледите им се срещнаха. В очите му Рейчъл видя здравословен страх, но също и решителност и концентрация. Той ѝ кимна, извъртя се, после извика: – Тръгвай!

Рейчъл се хвърли към края на редицата. Зад нея избухна стрелба, по-силна от тази на нападателите. Пистолетите на капитана нямаха заглушители.

Тя се плъзна по мраморния под и се претърколи зад трите колони. Моментално се изправи, прилепила гръб към една. Надникна предпазливо иззад нея и видя командир Пиърс да се придвижва заднишком към нея – стреляше и с двата си пистолета.

Мъж в расо в края на същата редица падна назад уцелен. Друг, на централната пътека, извика и се стисна за врата в напразен опит да спре шурналата кръв. Останалите се бяха привели да избегнат стрелбата на американеца. В другия край на църквата дузина мъже се приближаваха в полукръг към вратата на съкровищницата и стреляха почти без прекъсване.

Когато Пиърс стигна задъхан до нея, Рейчъл се завъртя да провери

от другата страна на колоната покрай стената. Засега никой не беше заобиколил от тази страна. Но най-вероятно скоро щяха да го направят.

– И сега какво? – попита тя и извади пистолета си – беретата, която ѝ беше дал карабинерът в Рим.

– Тази редица колони е успоредна на стената. Гледаме да не се показваме и стреляме по всичко, което се движи.

– И целта ни е?

– Да се измъкнем някак от този смъртоносен капан. Рейчъл се намръщи. Ами другите? Американецът, изглежда забеляза тревогата ѝ.

– Ще се насочим към улицата. И ще повлечем след себе си колкото можем повече от тези копелета.

Тя кимна. Щяха да изиграят ролята на примамка.

– Да тръгваме.

Колоните покрай южната стена се издигаха през два метра. Те пое-ха бързо напред, привеждаха се ниско и използваша редиците пейки като допълнително прикритие. Пиърс стреляше високо, а Рейчъл имаше грижата никой да не стигне до пътеката между колоните и стената, като стреляше и при най-слабия знак за движение.

Замисълът им проработи. Стрелбата по тяхната позиция се усили. Но от друга страна, това ги забавяше и увеличаваше риска от втора граната. Бяха стигнали едва до половината на кораба и вече ставаше невъзможно да се придвижват от колона до колона.

Един куршум уцели американеца в гърба и той се просна по лице на пода. Рейчъл ахна ужасено. Само че той се надигна и стана.

Рейчъл се придвижваше бавно напред, с гръб към стената, насочваше пистолета си ту напред, ту назад. Вниманието ѝ беше насочено към кораба и така тя допусна същата грешка като нападателите предната нощ.

Вратата на изповедалнята зад нея се отвори. Преди да е помръднала, една ръка се стрелна и се уви около шията ѝ. Избиха пистолета от ръката ѝ. Студената стомана на пистолетно дуло се притисна във врата ѝ.

– Не мърдай – излая дълбок басов глас, докато Пиърс се обръщаше. Ръката на нападателя беше като дървесен ствол, спираше дишането ѝ. Беше висок, истински гигант, и почти я отлепяше от земята. – Хвърлете оръжията.

Стрелбата затихна. Вече беше ясно защо не са метнали втора граната. Дватамата си бяха мислили, че бягат, а стрелците всъщност ги бяха натиквали право в капана.

– Аз бих го послушал – обади се нов, копринен глас откъм килийката на каещите се в съседство до изповедалнята. Вратата се отвори и още един човек излезе оттам – в черна кожа от главата до петите.

Не беше монах, а жена. Стройна, евразийка. Вдигна пистолета си – черен зигзауер. Насочи го в лицето на Грей.

– Деја вц, капитан Пиърс?

03:26

Вратата беше проблем. Без останала без брава и лесно можеше да се отвори. А не смееха да я затискат с рамене. Повечето куршуми се спираха в масивното дърво, но някои попадаха на слабо място и го пробиваха, превръщаха го в швейцарско сирене.

Монк беше запянал вратата с крак, по-точно с пета, като тялото му оставаше встрани. Вибрациите от куршумите стигаха чак до коляното му.

– Побързайте там отзад – подкани ги той.

Насочи пушката си през дупката във вратата и стреля напосоки. Димящата гилза изскочи от затвора на пушкалото, удари се в дългите витрини и отскочи. Изстрелът вдъхна респект на нападателите от другата страна на вратата и те отстъпиха, но продължиха да стрелят от разстояние. Изглежда, знаеха, че плячката им е в капан.

Какво чакаха тогава?

Монк очакваше всеки момент да хвърлят граната към вратата. Молеше се каменната стена да го опази жив. И после какво? Изкъртеха ли онези вратата, тримата бяха обречени.

А вероятността някой да им се притече на помощ беше минимална. Беше чул пукота от пистолета на Грей в другия край на църквата. Звучеше така, сякаш се оттегля към централните врати. Монк знаеше, че командирът се опитва да отвлече стрелбата от тяхната позиция. Единствено благодарение на това още бяха живи.

Сега обаче пистолетът на Грей мълчеше.

Можеха да разчитат само на себе си.

Нова залп удари вратата, рамката се разтресе, кракът му също. Бедното му гореше от усилието и беше започнало да трепери.

– Ей, хора, сега или никога!

Дрънчене на ключове го накара да обърне очи. Монсеньор Верона от известно време се бореше с връзка ключове, дадена му от иконома на катедралата. Опитваше се да отключи третата бронирана витрина. Най-



накрая, с вик на облекчение, откри нужния ключ и предната стена на витрината се отвори като порта.

Кат се пресегна през рамото му и грабна един дълъг меч – декоративно оръжие от петнайсети век със златна дръжка, обсипана с геми. Острието обаче, три стъпки дълго, беше от излъскана стомана. Тя го изтегли покрай свещеника и като се държеше встрани от линията на стрелбата, го заби между вратата и рамката, за да я залости.

Монк си свали крака и заразтрива изтръпналото си коляно.

– Крайно време беше. – Мушна отново цевта на пушката си в дупката и стреля – повече от яд, отколкото с надеждата да уцели някого.

Рискува да надзърне през дупката. Един от нападателите лежеше по гръб. Половината му глава я нямаше. Затова пък се беше събрала цяла локва кръв. Един от изстрелите му на сляпо си беше намерил мишена.

Сега обаче нападателите им решиха да сложат край на играта.

Черен гладък ананас заподскача между пейките право към тяхната врата. Монк прилепи гръб към каменната стена и викна:

– Стреляйте в дупката!

03:28

Експлозията в другия край на църквата привлече погледите на всички – освен на Грей. С нищо не можеше да помогне на другите.

Мрачна усмивка разтегли лицето на високия мъж.

– Изглежда, приятелите ви...

Рейчъл се задвижи. Отклонил за миг вниманието си, мъжът беше охлабил хватката си, а навярно и я беше подценил – нали бе жена. Рейчъл сведе глава и я изви рязко назад, заби я в долната челюст на мъжа, достатъчно силно да изхрущят зъбите му.

С мълниеносно движение удари задържащата я ръка с долния ръб на дланта си и едновременно се наведе, заби лакът в корема му, после се извъртя и го удари с юрук в слабините.

Грей извъртя пистолета си към Лейди Дракон. Само че тя бе побърза – скочи напред и насочи пистолета си между веждите му, само на сантиметри от него.

Високият се преви и падна на колене. Рейчъл ритна пистолета му.

– Бягай! – изсъска й Грей, без да сваля очи от Лейди Дракон.

Наемницата на Гилдията срещна погледа му... и направи нещо изключително странно. Помръдна дулото на пистолета си към входа на църквата и му кимна да тръгне натам.

Пускаше го.

Грей отстъпи назад. Тя не стреля, но го държеше на прицел, готова да стреля, ако се опита да я нападне.

Вместо да се чуди на това неочаквано развитие на нещата, Грей се завъртя и стреля към монасите. Повали двамата най-близо. Бяха се заплеснали заради експлозията и бяха пропуснали мълниеносната промяна в съотношението на силите тук.

Грей стисна Рейчъл за ръката и я повлече към изхода.

Точно зад него се чу изстрел от пистолет. Куршумът го удари над лакътя и го завъртя, но само наруши стъпките му. Пистолетът на Лейди Дракон димеше. Беше стреляла по Грей, докато помагаше на високия да се изправи. Кръв се стичаше по лицето ѝ – от самонанесена рана, чиято цел беше да прикрие двойната ѝ игра. Съзнателно се беше целила зле.

Двамата с Рейчъл се шмугнаха зад последната колона. Вратата към предверието беше право пред тях. Никой не стоеше на пътя им.

Грей рискува да хвърли поглед към стрелбата в дъното на катедралата. Дим се издигаше на кълбета през взривената врата. Шепа стрелци обсипваха с куршуми отвора, за да са сигурни, че този път никой няма да избяга. После един от тях хвърли нова граната – право през избитата врата.

Другите стрелци прилекнаха да се предпазят от взрива.

Дим и отломки се пръснаха през празната рамка.

Грей се обърна. Рейчъл също беше видяла атаката. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. Той я усети как се отпуска отгоре му и коленете ѝ омекват. Нещо дълбоко в сърцето му се сви в унисон с нейната скръб. И той беше губил колеги. Обучили го бяха да скърби за тях по-късно.

Тя обаче беше изгубила свой близък роднина.

– Стегни се – грубо рече той. Само това можеше да направи. Трябваше да я изведе на безопасно място.

Тя вдигна очи към него и изглежда, почерпи сила от суровото му лице. Това ѝ трябваше сега. Не съчувствие. Сила. И преди го беше виждал – на бойното поле, под обстрел.

Тя кимна. Готова беше.

Хукнаха заедно към външните врати.

Двама убийци охраняваха фоайето, на пост до трупове на двама мъже в униформата на немската полиция, същите, които бяха стояли на пост при заграждението. Единият от облечените в монашески раса постови стреля и принуди Рейчъл и Грей да отскочат встрани. До централния изход нямаше как да стигнат, но само на няколко крачки вляво от

тях имаше друга врата.

По липса на избор двамата влетяха през нея. Вторият монах вдигна оръжието си и към тях полетя стена от огън. Типът стреляше с шибана огнехвъргачка. Грей затръшна вратата, но от процепите покрай касата блъвна огън. Грей бързо отстъпи. Вратата не се заключваше.

Хвърли поглед зад себе си.

Стъпала се издигаха в спирала нагоре.

– Стълбите към кулата – каза Рейчъл. Куршуми се забиха във вратата.

– Давай – каза той.

Бутна я пред себе си и хукнаха по витото стълбище. Зад и под тях вратата се отвори с трясък и Грей чу познат глас да крещи на немски:

– Хванете ги! Живи ги изгорете!

Гласът на високия мъж, водача на монасите.

Тежки стъпки загромолиха по стълбите.

Заради извивките на стълбището, нито една от групите нямаше пряка линия за стрелба към другата, но въпреки това предимството беше на страната на преследвачите. Грей и Рейчъл тичаха, а по петите ги гонеше фонтан от огън, изригваше на изблици зад тях, протягаше се покрай извивките на стълбището.

Тичаха и завиваха, тичаха и завиваха. Със стесняването на островърхата кула стъпалата ставаха все по-тесни. Високи прозорци с цветни витражи се низеха по стените, но бяха твърде тесни, за да предлагат някакъв изход, по-скоро бойни амбразури за стрелба с лък.

Накрая стигнаха до камбанарията. Огромна камбана висеше над стоманена решетка, под която се простираше кладенецът на кулата. Около камбаната имаше платформа.

Поне тук прозорците бяха достатъчно широки да се прекатериш и без стъкла, които да заглушават повика на мощната камбана – само че и те не предлагаха изход, защото бяха преградени с решетки.

– Наблюдателница – каза Рейчъл. Държеше пистолета, който ѝ беше дал Грай, насочен към отвора на стълбището.

Грей бързо обиколи камбаната. Друг изход освен стълбището нямаше. Градът се простираше под него – река Рейн искреше, прехвърлена от извития мост Хохенцолерн; музеят „Лудвиг“ беше ярко осветен, както и операта. Ала нямаше как да стигнат до улиците долу.

Чуха се далечни полицейски сирени, безнадежден и някак зловещо чужд вой.

Грей свъси вежди.

Рейчъл извика, той се обърна – и в същия миг откъм стълбището изригна огнен залп. Рейчъл изтича при него.

Времето им беше свършило.

03:34

Йегер Грел влезе във взривената съкровищница с пистолет в ръка. Беше изчакал димът от втората граната да се разнесе. Двамата му партньори бяха отишли при другите, които залагаха последните запалителни бомби близо до входа на църквата.

И той щеше да иде там – но първо искаше да види разкъсаните тела на онези, които бяха убили Ренар, другаря му по оръжие. Прекрачи прага, готов да се сблъска с вонята на кървава плът и разпилени вътрешности.

Отломките от вратата се бяха пръснали по пода. Той пристъпи с пистолета си напред. При втората му стъпка нещо го удари по ръката. Той се дръпна назад, зашеметен, неразбиращ. Сведе озадачен поглед към чуканчето на отсечената си китка, от което бликаше кръв. Не усещаше болка.

Вдигна поглед и видя как един меч – меч! – разсича въздуха. Острието стигна до врата му още преди изненадата да се изпише на лицето му. Не усети нищо, когато тялото му се катурна напред, а главата му, макар да беше невъзможно, политна назад.

После той продължи да пада, да пада и да пада... докато светът бързо потъваше в мрак.

03:35

Кат отстъпи назад и сведе меча. Наведе се, хвана трупа за едната ръка и го завлече встрани, така че да не се вижда от прага. Главата ѝ още звънтеше от експлозията.

Прошепна на Монк – поне се надяваше, че шепне: не чуваше дори собствените си думи.

– Помогни на монсеньора.

Монк премести поглед от обезглавеното тяло към окървавения меч в ръката ѝ; беше се ококорил и от шока, и от неохотно уважение. Приблизихи се до изложбената витрина и помогна на свещеника да излезе измежду експонатите. След първата граната тримата се бяха скрили зад бронираното ѝ стъкло, сигурни, че ще последва и втора.

Последвала беше.

Витрината си беше свършила работата – бе опазила най-ценното съкровище, което бе съхранявала някога – живота им. Шрапнелите бяха смлели всичко друго, но заслонени зад бронираното стъкло, те бяха оцелели.

Идеята беше на Кат.

След взрива, който сякаш още кълтеше в главата ѝ, тя беше изскочила от витрината и беше грабнала меча, който бе паднал на пода. Той се беше оказал по-подходящо оръжие от пистолета ѝ. Един изстрел би предупредил другите нападатели.

Сега цялата трепереше. Тялото ѝ помнеше последния ѝ бой с нож... както и последствията. Тя стисна силно дръжката на меча, извличаше сила от твърдата стомана.

Монсеньор Верона с мъка се изправи. Огледа крайниците си поред, сякаш не можеше да повярва, че са си по местата.

Кат се върна при зейналата рамка. С изключение на току-що обезглавения, като че ли никой друг от стрелците не проявяваше интерес към съкровищницата. Бяха се струпали при входа.

– Трябва да действаме. – Кат им даде знак да излязат и като се държеше близо до стената, ги поведе далеч от предните изходи, далеч от стрелците. Стигна до ъгъла, където корабът се пресичаше със страничния неф, и им махна да я последват.

Щом се скриха от полезрението на стрелците, монсеньорът посочи към дъното на нефа и прошепна:

– Натам.

Там имаше изход. Неохраняван. Стиснала меча от петнайсети век, Кат ги поведе напред. Вяха оцелели.

Но какво ставаше с другите?

03:38

Рейчъл стреляше надолу по стълбището и броеше наум патроните във втория пълнител. Девет. Имаха още амуниции, но не и време да заредят. Пиърс беше твърде зает с друго.

Поради липса на избор, стреляше на сляпо и засега удържаше нападателите на разстояние. Огнени езици все така се ливваха към нея като дъха на дракон.

Тази патова ситуация не можеше да продължи още дълго.

– Грей! – извика тя.

– Секунда още – отвърна той иззад камбаната.

Пламъците откъм стълбището за миг отслабнаха и тя побърза да натисне спусъка. Трябваше да ги задържи. Куршумът се удари в каменната стена и рикошира надолу.

После магазинът на пистолета се отвори автоматично.

Патроните бяха свършили.

Тя отстъпи заднишком и заобиколи камбаната.

Грей беше свалил раницата си и беше вързал въже за решетката на един от прозорците. Другия му край беше стегнал около кръста си, а самото въже беше навил около едната си ръка. Беше използвал малък лост от комплекта си с инструменти, за да изкърти две от решетките, и отворът беше широк точно колкото да се провреш навън.

– Хвани намотката – каза той.

Тя взе найлоновото въже, дълго приблизително пет метра. Нов огнен език се изстреля откъм стълбището. Онези си опитваха отново късмета, придвижваха се нагоре.

Грей грабна раницата си. Провря се между решетките, стъпи на каменния парапет отвън, надяна раницата на гърба си и се обърна към Рейчъл.

– Въжето.

Тя му го подаде.

– Внимавай.

– Малко е късно за това.

Погледна надолу между стъпалата си. Едва ли беше най-умното нещо в момента, помисли си Рейчъл. При вида на стометровата пропаст на всеки биха му омекнали коленете... а сега силата на краката беше най-важното нещо.

Грей се обърна с гръб към нея, стъпил на корниза на южната катедрална кула.

На четири метра, от другата страна на страховития зев, се издигаше северната кула, близък на южната. Понеже не беше разрешена за свободен достъп, на нейните прозорци нямаше решетки. Но нямаше и надежда да се прескочи от прозорец в южната в прозорец в северната кула, не и от изправено положение. Вместо това, Грей смяташе да се хвърли напред и да се улови за нещо, каквото се случи, по декоративната фасада на кулата отсреща.

Рискът беше огромен, но друг изход нямаша.

Грей присви колене. Рейчъл затаи дъх, вдигнала юмрук пред устата си.

Без да се колебае, Грей просто се наклони напред, скочи и метна намотаното въже далеч встрани. Прелетя пропастта и се удари току под перваза на прозореца отсреща. Протегнатите му ръце се впиха като по чудо в него. Но силата на сблъсъка го отхвърли назад. Ръцете му не можеха да го удържат. Започна да пада.

– Левият ти крак! – извика му тя.

Той я чу. Левият му крак задраска по каменната повърхност и пръстите му откриха грозния водоливник на долния ред. Той стъпи на главата му.

Хвана се отново за перваза и откри стъпенка и за десния си крак. Беше залепнал за стената като муха. Пое си дълбоко дъх, после се изкатери и се прехвърли през прозореца.

Рейчъл рискува да погледне зад себе си, наведе се да надникне под камбаната. Пламъците бяха престанали. Знаеше, че онези разбират какво означава липсата на стрелба откъм камбанарията.

Повече не можеше да чака. Промуши се през решетките. Первазът беше хлъзгав от птичи изпражнения, вятърът брулеше силно.

Грей вече беше завързал въжето от другата страна на пропастта. Беше направил мост.

– Побързай! Ще те хвана.

Тя срещна погледа му през празното пространство и видя в него непоколебима решителност.

– Ще те хвана – повтори той.

Рейчъл преглътна и посегна. Не поглеждай надолу, помисли си и хвана въжето. Да мести едната си ръка пред другата. Нищо повече не трябваше да прави.

Наведе се напред, стиснала въжето с две ръце; пръстите на краката ѝ все още бяха върху корнизата. Чу камбаната да звънти зад нея. Стресна се и погледна през рамо – видя по каменния под да подскача сребрист цилиндър.

Нямаше представа какво е... но със сигурност беше нещо гадно.

Друго насърчение ней трябваше – тя се засили и бързо се прехвърли по моста, ръка след ръка, като риташе с крака за инерция. Грей я улови през кръста.

– Бомба – прошепна тя и кимна назад към южната кула. – Какво...

Експлозията погълна другите думи. Ударната вълна я блъсна в гърба, тя влетя през прозореца и се стовари върху гърдите на Грей. Двата паднаха на пода на кулата. Стена от син нажежен пламък се ливна над тях през прозореца.

Грей я държеше здраво, прикрил я с тялото си.

След миг пламъците изчезнаха.

Грей се претърколи настрани и Рейчъл се надигна на лакът и погледна към южната кула. Тя гореше. Огнени езици се вихреха зад прозорците. Камбаната беше в огнения ад.

Грей застана до нея и издърпа въжето – възелът от другата страна беше изгорял. Прозоречните решетки на горящата кула светеха.

– Запалително устройство – каза той.

Пламъците се гънеха под напора на вятъра сякаш в памет на убитите, и тази нощ, и предната. Рейчъл си представи шеговитата усмивка на вуйчо си. Мъртъв. Изпълни я скръб... както и още нещо, нещо по-горещо и по-остро. Залитна, но Грей я хвана.

Полицейски сирени виеха през града.

– Трябва да тръгваме – каза той.

Рейчъл кимна.

– Ще ни мислят за мъртви. По-добре да си останем мъртви.

Забързаха надолу по стълбището. Сирените си чуваха вече по-силно – но по-близо от тях автомобилен двигател изрева хрипливо, после още един.

Грей погледна през един прозорец.

– Изтеглят се.

Рейчъл също погледна. Три етажа по-долу два черни вана се изтегляха право през пешеходната зона на площада.

– Хайде – каза Грей. – Имам лошо предчувствие.

И хукна надолу. Рейчъл го последва, доверила се на инстинкта му.

Стигнаха тичешком фойето. Една от вратите към кораба беше оставена отворена. Рейчъл надникна в църквата – където беше загинал вуйчо ѝ. Но нещо привлече погледа ѝ, нещо по-близо, на пода на централната пътека.

Сребристи цилиндри.

Поне десет. Свързани с червени жици.

– Бягай! – изкрещя тя и хукна.

Стигнаха заедно до централния вход и излетяха на площада.

Без да разменят и дума, хукнаха към единственото прикритие – големия ван на немската полиция. Пъхнаха се под него миг преди устройствата да експлодират.

Звукът беше като от фойерверки, които се запалват един след друг.

Разнесе се и трясък на счупено стъкло, достатъчно силен да се чуе през експлозиите. Рейчъл вдигна поглед. Огромният витраж от баварско



стъкло над централния вход се пръскаше в блестяща каскада от огън и цветни отломки.

Тя се мушна още по-навътре под вана, далеч от стъкления дъжд който се изсипваше безмилостно върху площада.

Нещо тежко падна до вана и Рейчъл се извъртя и погледна покрай гумите. Една от масивните дървени врати на катедралата лежеше на улицата и гореше.

После се намеси нов звук. Изненадани гласове. Приглушени. Откъм вътрешността на вана. Рейчъл погледна Грей, Нож се появи изневиделица в ръката му, сякаш по магия.

Заобиколиха към задната страна на вана.

Преди още да са докоснали дръжката, вратата се отвори.

Рейчъл зяпна невярващо, когато набитият колега на Грей скочи на паважа. Последва го жената от екипа им, с меч в ръка. И най-последен – един познат и обичан човек.

– Вуйчо! – Рейчъл се хвърли на врата му. Той също я прегърна, после каза:

– Не мога да разбера защо всички са решили да ме взривяват.

*04:45*

След час Грей крачеше из хотелската стая. Нервите му бяха опънати до скъсване. Бяха наели стаята под фалшива самоличност, след като решиха, че е най-добре да се разкарат от улиците по най-бързия начин. Хотел „Кристал“ на Урсулаплац се намираше на няма и половин миля от катедралата, малко кокетно хотелче с някак скандинавска обстановка, наблюдаваща на основните цветове.

Бяха се оттеглили тук да съставят план за действие.

Но първо им трябваше повече информация.

Ключ се пхна в ключалката на вратата и Грей сложи ръка на пистолета си. Нямахте намерение да поема никакви рискове. Отпусна се, когато новодошлият се оказа монсеньор Верона – връщаше се от разузнавателната си мисия.

Изражението му беше повече от мрачно.

– Какво става?

– Момчето е мъртво – каза монсеньорът.

– Кое момче?

– Джейсън Пендълтън. Оцелелият младеж. Току-що го съобщиха по Би Би Си. Убили са го в болничната му стая. Причината за смъртта

още е неизвестна, но има сериозни подозрения. Особено предвид съвпадението с опожаряването на катедралата.

Рейчъл тъжно поклати глава.

По-рано Грей с огромно облекчение беше установил, че всички са живи и здрави, като се изключеше някое и друго натъртване и ожулване. Въобще не се беше сетил за оцелелия от първото клане. Само че случилото се беше напълно логично. Нападението срещу катедралата очевидно бе почистваща операция с цел да се заличат евентуални следи. И, разбира се, това включваше и премахването на единствения очевидец.

– Научихте ли нещо друго? – попита той.

Беше пратил монсьора във фойето, след като се бяха регистрирали в хотела, за да разбере нещо повече за положението в катедралата. Той беше най-подходящият за тази задача. Говореше свободно езика, а свещеническата му якичка щеше да го постави извън всяко подозрение.

Дори и сега клаксони и сирени виеха сякаш из целия град. През прозореца на стаята им се виждаше Катедралният хълм. Малка армия от пожарни, линейки и полицейски коли се събираше там, червено-сините им лампи осветяваха сцената в дискотечен ритъм. Дим забулваше нощното небе. Улиците бяха пълни със зяпачи и новинарски екипи.

– Нищо ново не научих – каза Вигор. – Огънят още вилнее във вътрешността на катедралата. Не се е разпространил. Хванах интервю с един от тамошните свещеници. Никой не е пострадал. Но са загрижени за съдбата ни – моята и на племенницата ми.

– Това е добре – каза Грей и си спечели един остър поглед от Рейчъл. – Както вече казах, за момента те смятат, че са ни елиминирали. Трябва да се възползваме максимално от това. Докато не знаят, че сме живи, няма да ни надничат над раменете.

– Нито ще ни прашат убийци – каза Монк. – Тази част най-много ми харесва.

Кат – работеше с лаптоп, свързан към дигитална камера – се обади:

– В момента снимките се зареждат.

Грей стана и отиде до бюрото. Монк и другите не бяха влезли в полицейския ван само за да се скрият след бягството си, а и за да направят снимки на нападателите. Грей беше впечатлен от тази проява на съобразителност.

Черно-бели, големи колкото нокът изображения изпълниха екрана.

– Ето – каза Рейчъл и посочи една от снимките. – Този ме сграбчи.

– Водачът на групата – отбеляза Грей.

Кат кликна два пъти върху снимката и тя зае целия екран. Мъжът

беше уловен в крачка на излизане от катедралата. Беше с тъмна коса, дълга почти до раменете. Без брада и мустаци. Орлов нос и остри черти, лишени от изражение. Дори и на снимката излъчваше впечатление за превъзходство.

– Виж го само това самодоволно копеле – каза Монк. – Котката, която изяде канарчето.

– Някой разпознава ли го? – попита Грей. Групово поклащане на глави.

– Мога да я вържа към софтуера за лицево разпознаване на Сигма – предложи Кат.

– Засега недей – каза Грей и обясни, когато тя го погледна смръщено: – Не забравяй, че сме мъртви.

Плъзна очи из стаята. Макар обикновено да предпочиташе соловата игра, без Големия брат да му наднича през рамото, повече не можеше да се прави на самотния вълк. Сега имаше екип и отговаряше не само за своята кожа. Погледът му се спря на Рейчъл и Вигор. Вече не ставаше дума дори само за собствения му екип. Всички разчитаха на него. Изведнъж се почувства притиснат. Нищо не искаше повече от това да се свърже със Сигма, да се консултира с директор Кроу и да прехвърли отговорността на него.

Но не можеше... поне на първо време.

Окашля се и каза:

– Някой е знаел, че сме сами в катедралата. Или са я наблюдавали, или са получили предварителна информация.

– Изтичане – каза Вигор и потри рехавата козя брадичка под долната си устна.

– И това е възможно. Но мога само да гадая откъде е дошло. – Грей погледна към Вигор. – От вас или от нас.

Вигор въздъхна и кимна.

– Боя се, че вината може би е наша. Драконовият двор винаги е твърдял, че има свои членове в средите на Ватикана. А и засадата тук непосредствено след нападенията срещу мен и Рейчъл ме навеждат на мисълта, че проблемът е някъде в самия Свещен град.

– Не е задължително – отвърна Грей, обърна се към лаптопа и посочи друга миниатюрна снимка. – Увеличи тази.

Кат кликна два пъти върху нея. На екрана се появи образ на стройна жена, качваща се в един от вановете. Лицето ѝ се виждаше само като силует.

– Някой познава ли я? – попита Грей. Пак поклащане на глави.

Монк се приведе по-близо до екрана на лаптопа.

– Но не бих имал нищо против да се запознаем.

– Това е жената, която ме нападна във Форт Детрик. Монк се дръпна назад, изведнъж изгубил интерес към жената.

– Агентката на Гилдията?

Вигор и Рейчъл ги гледаха объркано. Грей нямаше време да ги запознава подробно с историята на Гилдията, очерта само основните ѝ характеристики – разпръснатата ѝ структура по подобие на терористичните клетки, връзките ѝ с руската мафия и интереса ѝ към новите технологии.

След като той приключи с обяснението, Кат попита:

– Значи смяташ, че изтичането може да е станало при нас?

– След Форт Детрик? – Грей се намръщи. – Кой може да каже откъде изтича информация? Фактът обаче, че Гилдията е тук и работи заедно с Драконовия двор, ме навежда на мисълта, че са били привлечени именно заради нашето участие. Но ми се струва, че и те са пропуснали началото на играта, също като нас.

– Защо смяташ така? – попита Рейчъл. Грей посочи екрана.

– Защото Лейди Дракон ме пусна да избягам. Последва потресено мълчание.

– Сигурен ли си? – попита Монк.

– Абсолютно. – Грей потърка натъртената си ръка над лакътя, където онази го беше уцелила на сбогуване.

– И защо ще прави такова нещо? – попита Рейчъл.

– Защото разиграва Драконовия двор. Както казах, според мен единствената причина да включат Гилдията в това начинание е участието на Сигма. Дворът е поискал съдействие от Гилдията за елиминирането или залавянето ни.

– И ако ни бяха убили, услугите на Гилдията повече нямаше да са необходими – каза Кат. – Партньорството щеше да приключи и Гилдията никога нямаше да разбере какво знае Дворът.

– Но сега Дворът ни мисли за мъртви – посочи Рейчъл.

– Именно. И това е още една причина да поддържаме тази заблуда колкото се може по-дълго. Щом ние сме мъртви, Дворът ще прекъсне връзките си с Гилдията.

– Един противник по-малко – каза Монк. Грей кимна.

– И какво ще правим сега? – попита Кат.

Виж, това беше загадка. Нямаха никакви улики... освен една. Грей хвърли поглед към раницата си.

– Прахта, която взехме от мощехранителницата. Тя трябва да съдържа ключа към всичко това. Но не знам каква ключалка отключва. И щом не можем да го пратим на Сигма за анализ...

– Мисля, че сте прав – обади се Вигор. – Отговорът се крие в прахта. Но може би ще е по-добре да се запитаме не що е то...

Монсеньорът млъкна внезапно, присви очи и сложи ръка на челото си.

– Що е то... – промърмори под нос.

– Вуйчо? – притеснено каза Рейчъл.

– Нещо... хрумна ми нещо, но не мога да го улова.

Грей си спомни, че и преди е виждал подобно изражение на силна вътрешна концентрация по лицето на свещеника – когато беше цитирал един стих от Откровението.

Свещеникът стисна ръка в юмрук.

– Убягва ми. Все едно се опитвам да улова сапунен мехур. – Поклати глава. – Може би съм преуморен.

Грей усещаше, че свещеникът е откровен... отчасти. Но все пак премълчаваше нещо, нещо, задействано от думите „що е то“. Стори му се, че за миг съзира зад объркването на възрастния мъж страх.

– Е, какъв е по-добрият въпрос? – попита Монк, за да ги върне към темата. – Започнахте да казвате какъв би бил по-добрият въпрос от този за естеството на прахта.

Вигор кимна.

– Вярно. Може би трябва да се запитаме как е попаднала прахта там. През няколко години костите се вадят внимателно от раликвария, за да се почисти саркофагът. Сигурен съм, че вътрешността му се почиства добре.

– Преди да ни нападнат тази нощ, се чудехме дали устройството не е променило някак златото на саркофага, превръщайки най-горния му слой в бял прах – каза Кат.

– И така прахът да се е озовал там? – попита Рейчъл.

– Възможно е – каза Монк. – Спомняте ли си намагнитизирания кръст в катедралата? Нещо странно се е случило там и се е отразило на металите. Защо не и на златото тогава?

На Грей му се искаше да бяха събрали повече проби и да бяха направили повече тестове, но не им беше останало време. А сега, след пожара в катедралата...

– Не – възрази Кат и въздъхна раздражено. – Спомнете си. Онзи прах не беше само злато. Имаше примеси и от други елементи. Може би

платина или някой друг от групата на преходните метали, които също деагрегират в прахообразната форма на м-състоянието.

Грей бавно кимна, спомнил си сребристите примеси в стопеното злато.

– Не мисля, че прахта е дошла от саркофага – каза Кат. Монк се намръщи.

– Но ако не е от златото на реликвария и щом го почистват основно през няколко години... тогава откъде може да се е взела?

Очите на Грей се разшириха – изведнъж му просветна. Вече разбираше смущението на Кат.

– От костите.

– Няма друго обяснение – потвърди Кат. Монк поклати глава.

– Лесно е да се каже. Нямаме кости, които да анализираме, за да потвърдим хипотезата ви. Отнесли са ги всичките.

Рейчъл и Вигор изведнъж се спогледаха.

– Какво? – попита Грей.

Рейчъл го погледна и той видя вълнението в очите ѝ.

– Не всички кости са у тях. Грей смръщи чело.

– А къде? Отговори Вигор:

– В Милано.

## ТОМА НЕВЕРНИ

*25 юли, 10:14*

*6. Езерото Комо, Италия*

Слязоха от наетия Мерцедес Е55 до пешеходната зона в центъра на крайезерното градче. Подрали пешеходци, излезли да позяпат витрините на магазините, изпъстриха настлания с калдъръм площад, който водеше към крайбрежната алея досами сините води на езерото.

Кат се протегна с прозявка, като бавно събуждаща се котка. Погледна си часовника.

– Три държави за четири часа.

Бяха пътували цяла нощ. През Германия до Швейцария, а после през Алпите до Италия. Пътували бяха с кола, вместо с влак или самолет, с цел да запазят анонимността си, а границите бяха пресичали под фалшива самоличност. Не искаха никой да разбере, че групата им е оцеляла след нападението в Кьолн.

Грей смяташе да се свърже с командването на Сигма, след като приберат костите от базиликата в Милано и пристигнат във Ватикана. В Рим щяха да се прегрупират и да съгласуват бъдещите си планове със съответните си началници. Въпреки риска от изтичане на информация Грей трябваше да информира Вашингтон за събитията в Кьолн, за да се направи преоценка на параметрите на мисията.

Планът беше да се редуват на волана по пътя от Кьолн до Милано, така че всички да поспят малко. Само дето не се беше получило така.

Монк се беше превил до колата, лицето му беше позеленяло.

– Заради шофирането й е – каза Вигор и го потупа по гърба. – Кара доста бързичко.

– Бил съм в бойни самолети, правил съм лупинги – изръмжа Монк. – Това... това е по-лошо.

Рейчъл се измъкна иззад волана и хлопна вратата на мерцедеса. Беше карала по целия път с главоломна скорост, летяла беше по немския аутобан и по острите завои на алпийските пътища със скорости, които противоречаха на законите на физиката.

Вдигна синкавите си слънчеви очила на челото си и каза успокоително на Монк.

– Просто трябва да хапнеш нещо. Знам едно хубаво бистро на плаца Кавур.

Макар и неохотно, Грей се беше съгласил да спрат за закуска. Трябваше да заредят, а и градчето беше достатъчно уединено. А и само шест часа след нападението в Кьолн сигурно все още цареше хаос. Докато стане ясно, че трупове им не са сред мъртвите в катедралата, щяха вече да са в Рим. Още малко и необходимостта да поддържат заблудата за мнимата си смърт щеше отпадне.

Всички бяха уморени от пътя и много гладни.

Рейчъл ги поведе през площада към бреговете на езерото.

Грей я проследи с поглед. Въпреки че беше шофирала цяла нощ, в движенията й нямаше и следа от умора. Даже изглеждаше оживена след алпийското си рали, като че ли надлъгването със законите на физиката бе някакъв вид йога.

За себе си Грей откри, че е едновременно облекчен и донякъде разочарован от тази нейна издръжливост. Помнеше как беше стискала ръката му, докато тичаха. Тревогата в очите й, когато прехвърли крака през корниза на катедралната кула. Как беше впила поглед в неговите тогава, с доверие и нужда.

Онази жена беше изчезнала някъде.

Гледката напред привлече погледа му. Езерото беше като синьо бижу, вградено в назъбените зелени хълмове на снижаващите се Алпи. Тук-там по билата още имаше сняг и белотата му се отразяваше в спокойните води.

– Лаго ди Комо – каза Вигор, който вървеше до него. – Някога Вергилий го е нарекъл най-великото езеро на света.

Стигнаха до крайбрежната алея – приличаше на алея на парк. От двете ѝ страни имаше широки лехи с камелии, азалии, рододендрони и магнолии. Настлана с едър калдъръм, тя минаваше покрай брега на езерото, обточена с кестени, кипариси и лаврови дръвчета с бяла кора. В езерото плаваха миниатюрни платноходки. Нагоре сред зелените хълмове къщи се впиваха на гроздове в скалната стена – цветна мозайка от кремаво, златно и червено.

Природните красоти и чистият въздух май се отразяваха добре на Монк – или пък беше от твърдата почва под краката му. Кат също изпиваше гледката с поглед.

– Ресторанте Имбаркадеро – каза Рейчъл и посочи през площада.

– Някоя закувалня би ни свършила същата работа – каза Грей и си погледна часовника.

– За теб – може би – намусено възрази Монк. Вигор пристъпи до него.

– Движихме се бързо. След час ще сме в Милано.

– Но костите... Вигор се намръщи.

– Вижте, Ватиканът си дава сметка за опасността някой да посегне на реликвите в базиликата на свети Еусторджо. Още преди да тръгнем, получих нареждане да ги прибера по обратния път към Рим. Междувременно Ватиканът се е погрижил за безопасността на костите, църквата е заключена, а местната полиция – предупредена.

– Това не би спряло Драконовия двор – каза Грей.

– Не мисля, че ще ударят посред бял ден. Те предпочитат сенките и тъмнината. А ние ще стигнем в Милано преди обяд.

– Няма да се забавим много, само ще поръчаме храна за вкъщи и пак поемаме на път – добави Кат.

Макар и неохотно, Грей трябваше да признае, че колежката му има право. И те имаха нужда да презаредят – не по-малко от автомобила.

Стигнаха до ресторанта и Рейчъл отвори портата, зад която се разкри отрупана с цветя тераса с изглед към езерото.

– В „Имбаркадеро“ предлагат най-хубавите местни специалитети. Непременно трябва да опитате risotto con pesce persico.



– Златен костур с ризото – преведе Вигор. – Пригответ го чудесно. Филетата се овалват в брашно и градински чай, пържат се в малко мазнина и се сервират хрупкави върху канапе от ризото с много масло.

Рейчъл ги отведе до една маса.

Донякъде умиловистивен, Грей си позволи да оцени по достойнство ентузиазма на Рейчъл. Тя заговори бързо на италиански на един възрастен мъж с дълга престилка, който излезе да ги посрещне. Накрая даже се прегърнаха.

Рейчъл се обърна към тях и им махна да седнат.

– Ако предпочитате нещо по-леко, опитайте тиквичките с пълнеж от хляб и бораджине. Но задължително си поръчайте аньолоти.

– Равиоли с патладжан и моцарела. – Вигор примлясна одобрително.

– Май и друг път сте идвали тук – каза Монк, отпусна се тежко на стола си и изгледа Грей.

Дотук с анонимността.

Вигор потупа Монк по рамото.

– Собствениците са наши семейни приятели от три поко-ления. Не се притеснявайте, те знаят как да запазят дискретност. – И махна на един закръглен сервитьор. – Ciao, Mario! Bianco Secco di Montecchia, per favore!

– Веднага, Padre! Имаме също и хубаво Chiarretto от Беладжо. Докараха го с ферибота снощи.

– Perfetto! Тогава по една бутилка от всяко, докато чакаме!

– Мезе?

– Разбира се, Марио. Не сме варвари.

Поръчката им беше сервирана с много приказки и смях – салатата от съомга с ябълков оцет, ечемичена яхния, телешко с хлебни трохи, таланти с бяла риба и нещо, наречено „папарделе“.

Марио донесе поднос голям колкото масата, отрупан с маслини и разнообразие от мезета... плюс с две бутилки вино, едната червено, другата бяло.

– Buono appetito! – гръмовно им пожела сервитьорът. Изглежда, италианците правеха от всяко ядене пир – дори и от храната за вкъщи. И потече вино. Чашите се вдигнаха. Парченцата салам и сирене бързо започнаха да привършват.

– Salute, Марио! – вдигна наздравица Рейчъл, когато подносът се опразни.

Монк се облегна, опита се да преглътне една оригния и не успя.

– Резервоарът ми се препълни.

Кат не беше яла по-малко, но разглеждаше менюто с десертите също толкова съсредоточено, колкото беше чела досието на мисията.

– Signogina? – подкани я Марио, забелязал очевидния ѝ интерес.

Тя посочи менюто.

– Macedonia con ranna. Монк изпъшка.

– Това е просто плодова салата със сметана. – Тя ги изгледа с широко отворени очи. – Леко е.

Грей се облегна назад. Не искаше да им разваля настроението. Усещаше, че всички имат нужда от тази кратка почивка. Щом пак поемеха на път, щяха да действат на бързи обороти. По най-бързия начин щяха да се придвижат до Милано, да приберат костите, а после с някой от високоскоростните влакове да стигнат до Рим, за предпочитане, преди да е паднала нощта.

Докато се хранеше, наблюдаваше Вигор Верона. Въпреки празничното настроение на компанията, монсеньорът изглеждаше умислен. Грей направо виждаше как се превключват скоростите в главата му.

Вигор изведнъж го погледна, бутна стола си назад и каза:

– Капитан Пиърс, докато чакаме да приготвят храната, дали не бихме могли да разменим няколко думи насаме? Да се поразходим по алеята?

Грей остави чашата си и стана. Другите ги изгледаха любопитно, но Грей им кимна да останат по местата си. Вигор го поведе към алеята край езерото.

– Има нещо, което бих искал да обсъдя с вас и да чуя мнението ви.

– Разбира се.

Спряха до един каменен парапет над празен пристан. Тук можеха да разговарят необезпокоявано.

Вигор плъзна поглед по езерото – потропваше с юмрук по парапета – и каза:

– Разбирам, че ролята на Ватикана във всичко това се свежда главно до разследването на кражбата на реликвите. И че щом се върнем в Рим, вие сигурно ще прекратите отношенията си с нас и ще продължите сами да преследвате Драконовия двор.

Грей се замисли дали да не отговори уклончиво, но свещеникът заслужаваше откровен отговор. Не можеше отново да поставя в опасност живота на този човек и на племенницата му.

– Мисля, че така ще е най-добре – каза той. – И съм сигурен, че началниците ни, и моят, и вашият, също ще се съгласят.

– Аз обаче не съм съгласен – разгорещено възрази Вигор.

Грей се намръщи. Вигор продължи:

– Ако сте прав, че костите са източникът на странния амалгамен прах, то според мен задачите ни тук са по-тясно свързани, отколкото си дават сметка вашата и моята организация.

– Не виждам как.

Вигор го погледна отново с онова особено съсредоточаване, което, изглежда, беше фамилна черта на семейство Верона.

– Тогава ми позволете да ви убедя. Първо, знаем, че Драконовият двор е аристократично общество, което търси тайно или изгубено познание. Съсредоточават усилията си главно върху древни гностични текстове и други тайнства.

– Мистични дрънканици.

Вигор го изгледа, килнал глава на една страна.

– Капитан Пиърс, ако не се лъжа, самият вие сте изучавали алтернативни религии и философии. От даоизъм до някои индуистки култове.

Грей се изчерви. Лесно беше да забравиш, че монсеньорът всъщност е опитен оперативен агент от ватиканското разузнаване. Явно му бяха изготвили досие.

– Търсенето на духовна истина винаги е похвално – продължи монсеньорът. – Без значение по кой път поема човек. Всъщност по определение „гносис“ означава „да търсиш истината, да намериш Бога“. Дори и Драконовия двор не бих могъл да порицая заради диренето им. Гностицизмът е бил част от католическата църква още от основаването ѝ. И дори преди него.

– Хубаво – каза Грей, неспособен да скрие напълно раздразнението си. – Само че какво общо има всичко това с убийствата в Кьолн?

Монсеньорът въздъхна.

– В известен смисъл днешното нападение може да се проследи назад във времето до конфликта между двама апостоли. Тома и Йоан.

Грей поклати глава.

– За какво говорите?

– В началото християнството било извън закона. Новопоявила се вяра, напълно различна от всички други за своето време. За разлика от другите религии, които събирали данък като задължителна част от вярата си, младото християнско семейство дарявало пари доброволно. Събраните средства се използвали за храна и подслон на сираци, с тях купували лекарства за болните, плащали ковчезите на бедните. Тази подкрепа за нищите привличала много хора въпреки риска от изповядването на

забранена от закона религия.

– Да, знам. Християнските добродетели и така нататък. Само че какво...

Свещеникът вдигна ръка.

– Ако ме оставите да продължа, може и да научите нещо ново.

Грей се наежи, но замълча. Освен че беше ватикански шпионин, Вигор беше и университетски преподавател. Явно не обичаше да му прекъсват лекциите.

– В ранните години на църквата потайността била от основно значение и включвала тайни срещи в пещери и крипти. По този начин различните групи често губели връзка една с друга. Най-напред заради разстоянието, като основни секти се оформили в Александрия, Антиохия, Картаген и Рим. При тази изолация скоро се появили разлики в ритуалите, а с тях – и разлики във философията. Евангелия се появявали навсякъде. Знаете онези, които са събрани в Библията – на Матей, Марк, Лука и Йоан. Но има и други. Тайното евангелие на Яков, на Мария Магдалина, на Филип. Евангелието на истината. Апокалипсисът на Петър. И много други. При толкова много евангелия, около тях започнали да се развиват секти. Младата църква започнала да се рои.

Грей кимна. Беше учил в йезуитската гимназия, където преподаваше майка му. Знаеше нещо от тази история.

– Но през втори век – продължи Вигор – епископът на Лион, свети Иринеи, написал пет тома под общото заглавие „Adversus Haereses“. „Срещу ересите“. Пълното заглавие било „Унищожението и отхвърлянето на лъжливото, така наречено знание“. Точно тогава всички раннохристиянски гностични вярвания били изхвърлени от християнската религия и се утвърдил четвороевангелският канон, който включвал само евангелията на Матей, Марк, Лука и Йоан. Всички други били обявени за еретични. Ако перифразирам Иринеи, така, както има четири части във вселената и четири основни вятъра, така и църквата се нуждаела само от четири стълба.

– Но защо са избрали точно тези четири евангелия от всички други?

– Защо наистина? Точно в това се коренят моите притеснения.

Грей слушаше с интерес. Въпреки раздражението си, че му четат лекция, му беше любопитно къде ще ги отведе всичко това.

Вигор плъзна поглед по езерото.

– Три от евангелията – на Матей, Марк и Лука – разказват еднаква история. Евангелието на Йоан обаче разказва историята съвсем различно, дори и събитията от живота на Христос се разминават с

хронологията в другите три. Но е имало по-фундаментална причина Йоан да бъде включен в стандартизираната Библия.

– Защо?

– Заради друг апостол. Тома.

– Тома Неверни? – Грей добре познаваше историята за единствения апостол, който отказал да повярва във възкресението на Христос, докато не го видел със собствените си очи.

Вигор кимна.

– Знаете ли обаче, че само в евангелието на Йоан се разказва историята за Тома Неверни? Само Йоан описва Тома като глупав и лишен от вяра ученик. Другите евангелия боготворят Тома. Знаете ли защо Йоан го е обругал по този начин?

Грей поклати глава. За всичките си години като римокатолик, така и не беше забелязал този дисбаланс в гледната точка.

– Йоан е искал да дискредитира Тома и по-точно – неговите последователи, които по онова време били многобройни.

Дори и днес има силно движение на християни в Индия. По времето на ранната църква обаче имало една фундаментална разлика между евангелията на Тома и на Йоан. Били толкова различни, че само едно от тях можело да оцелее.

– Какво имате предвид? Как е могло да са толкова различни?

– Разликата е още в самото начало на Библията, в Битие: „Да бъде светлина“. Дватама, и Йоан, и Тома, отъждествяват Исус с първичната светлина, светлината на сътворението. Оттам насетне интерпретациите им се различават коренно. Според Тома светлината не само създала вселената, но все още съществувала във всички неща, особено в човечеството, което било създадено по божие подобие, и тази светлина е скрита във всеки отделен човек и чака да бъде открита.

– А Йоан?

– Йоан погледнал на въпроса от съвсем различен ъгъл. Като Тома, и той вярвал, че първичната светлина е била олицетворена от Христос, но според него само и единствено Христос носел светлината. Останалата част от света тънела векови в мрак, включително и човечеството. И че пътят към тази светлина, към спасението и към Бога, може да бъде открит само чрез преклонението пред божествения Христос.

– Доста по-тесногърд възглед.

– И по-изгоден за младата църква. Йоан предлагал един по-ортодоксален метод за спасение, за сливане със светлината. Само чрез преклонението пред Христос. Точно тази простота и логичност се харесала

на църковните водачи в онова хаотично време. Тома пък твърдял, че всеки притежава вродена способност да открие Бог, като се вгледа в себе си и без Да се прекланя пред никого.

– И това учение е трябвало да бъде смазано. Монсеньорът само вдигна рамене.

– Но кое е правилното? Вигор се ухили.

– Кой знае? Аз не знам, нямам отговор на всички въпроси. Както е казал Исус: „Търси и ще намериш“.

Грей свъси вежди. Този цитат звучеше доста гностично, ако питаха него. Загледа се в езерото и платноходките. Свет-лината се отразяваше ярко в спокойните води. „Търси и ще намериш“. По тази пътека ли беше поел самият той, като бе изучавал толкова много философии? И така да беше, задово-лителни отговори не беше намерил.

А ставаше въпрос за незадоволителни отговори...

Грей се обърна към Вигор – даде си сметка колко се бяха отклонили от първоначалната тема.

– Какво общо има всичко това с убийствата в Кьолн?

– Ще ви кажа. – Вигор вдигна пръст. – Първо, мисля, че нападение-то е свързано с първоначалния конфликт между ортодоксалната вяра на Йоан и старата гностична традиция на Тома.

– И сега конфликтът е между Католическата църква, от една страна, и Драконовия двор, от друга?

– Не, и точно там е работата. Размишлявах върху това цяла нощ. Драконовият двор, макар и да търси познание чрез гностични мистерии, не търси Бог, а власт и само власт. Искат нов световен ред, връщане към нов феодализъм, в който те ще са феодалите, с правото да управляват човечеството заради генетичното си превъзходство. В този смисъл – не, не мисля, че Драконовият двор представлява гностичната страна на този древен конфликт. Мисля, че те са изкривили до перверзност гностичните традиции и не са нищо повече от жадни за власт мародери. Но корените им определено се крият в онази традиция.

Грей призна неохотно довода му, но това по никакъв начин не промени мнението му.

Вигор, изглежда, усети това и продължи:

– Второ. В евангелието на Тома има една история, която разказва как един ден Исус го дръпнал встрани и тайно му казал три неща. Когато другите апостоли го попитали какво му е казал, той отговорил така: „Ако ви разкрия дори едно от нещата, ще грабнете камъни и ще ги хвърлите по мен; но, от камъните ще излезе огън и ще ви изгори“.

Вигор гледаше Грей и чакаше, сякаш това беше някакъв тест.

Грей обаче беше на висота.

– Огън от камъни, който изгаря. Като онова, което се е случило на богомолците в катедралата.

Вигор кимна.

– Мислех си за този цитат, откакто за пръв път чух за убийствата.

– Връзката е доста прозрачна – каза Грей със съмнение.

– Сигурно, ако нямах трети исторически аргумент, с който да я подкрепя.

Грей се чувстваше като агне, което водят на заколение.

– Според исторически текстове – обясни Вигор – Тома отишъл да проповядва вярата си в Изтока и стигнал чак до Индия. Покръстил хиляди хора, построил църкви, разпространявал вярата и накрая починал в Индия. Но по онези земи си останал най-известен с едно нещо, с едно покръстване.

Грей чакаше.

Вигор завърши натъртено:

– Тома покръстил тримата влъхви.

Очите на Грей се разшириха. Умът му запреше нишките – свети Тома и неговата гностична традиция; тайните, нашепнати му от Христос; смъртоносен огън, излъчван от камъни; и всичко това свързано за пореден път с влъхвите. Дали връзката не продължаваше и по-далеч? Представи си снимките на жертвите в Германия. Обезобразените тела. И доклада на патолозите за втеченните външни слоеве на мозъците им. Спомни си също и миризмата на обгоряла плът в катедралата.

По някакъв начин костите бяха свързани със смъртта на онези хора.

Но как?

И да имаше някаква историческа връзка към тези улики, тя излизаше извън неговата компетентност и знания. След като призна това пред себе си, той вдигна поглед към монсенъора.

Вигор заговори, сигурен в аргументите си:

– Както казах в самото начало, мисля, че зад смъртта на хората в катедралата се крие нещо повече от напреднала технология. Мисля, че случилото се е тясно свързано с Църквата, с нейната ранна история, а може би и с времената преди основаването ѝ. И съм сигурен, че знанията ми ще са ценни и незаменими в това разследване.

Грей го гледаше замислено.

– Но не и племенницата ми – завърши Вигор, с което стана ясно защо беше пожелал да разговаря с Грей насаме. Протегна му ръката си. –

Щом се върнем в Рим, ще я пратя при нейните карабинери. Няма още веднъж да я изложат на опасност.

Грей стисна ръката на монсеньора. Най-сетне нещо, за което и двамата бяха съгласни.

10:45

Рейчъл чу зад себе си стъпки и си помисли, че Марио се връща с поръчката им. Вдигна поглед и едва не падна от стола си при вида на възрастната дама, която стоеше до нея, подпряна на бастун. Беше облечена в тъмносини панталони и по-светло лятно сако с цветни мотиви. Бялата ѝ коса беше накъдрена, а очите ѝ святкаха развеселено.

Марио стоеше зад новодошлата с широка усмивка.

– Изненада!

Рейчъл скочи под погледите на двамата американци.

– Nonna? Какво правиш тук?

Баба ѝ я потуша по бузата и заговори на италиански:

– Твоята побъркана майка! – Размаха пръсти във въздуха. – Отиде в Рим да те види. И ме остави с онзи синьор Барбари, да се грижел за мен. Сякаш имам нужда някой да ме наглежда. Освен това той винаги мирише на сирене.

– Nonna...

Баба ѝ я прекъсна безцеремонно.

– И дойдох на вилата. Хванах влака. А после Марио се обади и каза, че с Виги сте тук. Аз пък му казах да не ти казва нищо.

– Хубава изненада, нали? – повтори Марио. Хилеше се, горд от себе си. Сигурно през цялото време си беше хапал езика от усилие да не каже нищо.

– Кои са приятелите ти? – попита я баба и. Рейчъл ги представи.

– Това е баба ми.

Тя се здрависа с всеки поотделно и премина на английски:

– Викайте ми Камила. – Изгледа Монк от главата до петите. – Защо си се остригал така? Срамота. Но очите ти са хубави. Италианец ли си?

– Не, грък.

Тя кимна вещо.

– Не е лошо. – После се обърна към Кат. – Синьор Монк гадже ли ти е?

– Не – отвърна Кат малко по-гроснато от необходимото. – Определено не е.



– Стига де – възмути се Монк.

– Хубава двойка сте – заяви nonna Камила безапелационно. После се обърна към Марио. – Искам чаша от това прекрасно винце, per favore, Марио.

Той хукна да изпълни поръчката ѝ, все така ухилен до уши.

Грей и Вигор се връщаха от кратката си разходка. Докато вървяха към тях, Рейчъл забеляза, че Грей избягва да срещне погледа ѝ. Тя знаеше защо вуйчо ѝ беше поискал да разговаря насаме с него. А ако се съдеше по поведението на американеца, можеше да се досети и за резултата.

Рейчъл изведнъж изгуби интерес към виното си.

Вуйчо Вигор забеляза новодошлата на масата и суровото му изражение се разкриви от тотална изненада.

Nonna Камила още веднъж обясни как се е озовала тук, после я запознаха с Грей. Бабата на Рейчъл ѝ хвърли въпросителен поглед, преди да впие поглед в американеца. Очевидно видяното ѝ хареса – набола черна брада, буреносно сини очи, черна коса. Рейчъл знаеше, че баба ѝ умее да сватосва хората – генетична черта на всички италиански матрони.

Възрастната дама се наведе към нея и прошепна, без да сваля очи от Грей.

– Виждам красиви бебета. *Bellissimo bambini*.

– Nonna – предупредително сниши глас Рейчъл. Баба ѝ сви рамене и каза по-високо:

– Синьоре Пиърс, вие *italiano* ли сте? – Не.

– А искате ли да станете? Внучка ми... Рейчъл побърза да я прекъсне:

– Nonna, нямаме много време. – И си погледна демонстративно часовника. – Чака ни работа в Милано.

Баба ѝ грейна.

– Карабинерска работа. Проследявате откраднатото изкуство? – После изгледа Вигор. – Нещо, взето от църква?

– Нещо такова. Но не можем да говорим за разследване, което не е приключило.

Баба ѝ се прекръсти.

– Ужасно... да откраднеш от църква. Четох за убийствата в Германия. Ужасно, просто ужасно. – Плъзна поглед около масата, сякаш отмяташе наум чужденците. Очите ѝ се спряха на Рейчъл, съвсем леко присвити, Рейчъл не пропусна да забележи препускащите мисли зад

острия поглед на баба си. Въпреки външния си вид, баба й не пропускаше нищо. Кражбата на костите от катедралата в Кьолн беше централна новина във всички вестници. А ето ги и тях, пътуват с група американци, близо до границата с Швейцария, обратно в Италия. Беше ли се досетила баба й за истинската им цел?

– Ужасно – повтори възрастната дама.

Пристигна сервитьор с две големи кесии храна – хлябовете стърчаха от кесииите.

Вигор се наведе, целуна възрастната жена по двете бузи и каза:

– Момта, след няколко дни ще дойдем в Гандолфо да те видим.

Щом приключим с това нещо.

Грей понечи да мине край нея, но тя го хвана за ръката и го дръпна към себе си.

– Да се грижиш за внучка ми. Грей вдигна поглед към Рейчъл.

– Ще го имам предвид, макар че тя се грижи достатъчно добре за себе си.

Погледите им се срещнаха и на Рейчъл изведнъж й стана много горещо. Почувства се глупаво и отклони поглед. Не беше някоя ученичка в края на краищата. Никак даже.

Баба й целуна звучно Грей по бузата.

– Ние, жените Верона, винаги се грижим за себе си. Гледай да го запомниш.

Грей се усмихна.

– Тъй вярно.

Отстъпи встрани и бабата го плесна по задника.

– Ragazzo buono.

Когато всички се отправиха към портата, баба Камила даде знак на Рейчъл да почака. Протегна ръка към нея, отгърна отворения ѝ жакет и отдолу се показа празният кобур.

– Изгубила си нещо, а?

Рейчъл съвсем беше забравила, че още носи празния презраменен кобур. Беретата беше останала в катедралата. Баба й обаче го беше забелязала.

– Една жена никога не трябва да излиза от къщи гола. – Баба й взе чантичката си, отвори я и се видя матово черната дръжка на любимия ѝ нацистки люгер Р – 08. – Вземи моя.

– Nonna! Не бива да го носиш. Баба й само махна с ръка.

– Влаковете вече не са безопасни за сама жена. Твърде много цигани има. Но си мисля, че на теб може да ти потърбва повече, отколкото

на мен.

Погледна я и Рейчъл разбра, че се е досетила за опасностите, които криеше мисията им.

Рейчъл се пресегна и затвори решително чантичката ѝ.

– Grazie, Nonna. Аз ще се оправя, не се притеснявай. Баба ѝ сви рамене.

– Ужасно нещо, онова в Германия. – И завъртя многозначително очи. – По-добре внимавай.

– Ще внимавам, Nonna. – Понечи да се обърне, но баба ѝ я стисна за китката.

– Той те харесва. Синьоре Пиърс. – Nonna...

– Биха ви се родили bellissimo bambini.

Рейчъл въздъхна. Въпреки надвисналата опасност бабай не се отклоняваше от любимата си тема: бебета. Истинските съкровища на бабите по целия свят.

Спаси я Марио, който пристигна със сметката. Тя отстъпи настрани и плати в брой, като остави достатъчно и за обяда на баба си. После си събра нещата, целуна баба си и тръгна да настигне другите на площада.

Но отнесе със себе си бабиния си боен дух. Жените Верона определено знаеха как да се грижат за себе си. Настигна вуйчо си и останалите при колата. Фиксира Грей с най-добрия си отровен поглед.

– Ако си мислиш, че ще ме изриташ от това разследване, можеш да идеш до Рим пеша.

С ключовете в ръка заобиколи мерцедеса, доволна от сащисалата физиономия на американеца, който веднага се обърна към вуйчо ѝ.

Бяха я следили, стреляли бяха по нея, накрая се опитаха да я взривят. Нямаше никакво намерение сега да я зарежат на банкета край пътя.

Отключи своята врата, но другите остави заключени.

– Това се отнася и за теб, вуйчо.

– Рейчъл... – опита се да спори той.

Тя се настани зад волана, затръшна вратата си и включи двигателя.

– Рейчъл! – Вуйчо ѝ потропа по прозореца. Тя включи на скорост.

– Va bene! – извикай той през рева на форсирания двигател. – Оставаме заедно.

– Закълни се – извика му тя на свой ред. Ръката ѝ беше на скоростния лост.

– Dio mio... – Той завъртя очи към небето. – И се чудиш защо съм станал свещеник...

Тя отново форсира двигателя. Вуйчо ѝ сложи длан на прозореца.

– Предавам се. Кълна се. Изобщо не трябваше да го пробвам с жена от семейството.

Рейчъл се извърна и приклеши с поглед Грей. Той си беше мълчал досега, лицето му бе сурово. Изглеждаше готов да открадне някоя кола и да продължи сам. Дали не беше прекалила? Ала усещаше, че сега е моментът да заяви позицията си.

Сините очи на Грей бавно и ледено се преместиха върху вуйчо ѝ, после обратно към нея. И докато се гледаха, в този проточващ се миг, Рейчъл усети колко много иска да остане, искаше го до мозъка на костите си. Може би той също го разбра. Защото кимна много бавно, толкова бавно, че движението остана почти незабелязано.

Но и то беше достатъчно.

Тя отключи вратите и другите се качиха в колата.

Монк влезе последен и изсумтя:

– Лично аз нямах нищо против да повървя.

*11:05*

Грей наблюдаваше Рейчъл от задната седалка.

Тя си беше сложила слънчевите очила със синкав оттенък, които правеха изражението ѝ почти неразгадаемо. Устните ѝ обаче бяха стиснати на черта. Мускулите на дългия ѝ врат бяха напрегнати като тетива на лък, докато се оглеждаше за коли, преди да се включи в движението. Макар да бяха постигнали съгласие, още беше ядосана.

Как изобщо беше разбрала за какво са се договорили с вуйчо ѝ? Интуицията ѝ беше впечатляваща, както и безцере-монното ѝ отношение към конфликта. Но той помнеше и уязвимостта ѝ в катедралата, когато погледите им се бяха срещнали над пропастта между двете кули. Дори и тогава обаче, сред куршумите и огъня, тя беше издържала.

За миг погледите им се срещнаха в огледалото за задно виждане: очите ѝ бяха засенчени от очилата. Въпреки това той знаеше, че го изучава. Стана му неприятно и погледна встрани.

Ядоса се на собствената си реакция и стисна юмрук върху коляното си.

Досега не беше срещал жена, която толкова да го смуща-ва. Имал беше приятелки, но нищо, което да издържи повече от половин година, а дори и тези връзки датираха от гимназията. В младостта си беше твърде буен, а после твърде отдаден на военната си кариера, първо в армията, после при рейнджърите. Не се задържаше никъде повече от половин

година и романтичните му връзки обикновено се свеждаха до някоя отпуска за уикенда. И при всичките си флиртове никога не беше срещал жена, която да го плаши и интригува едновременно, не и до такава степен. Жена, която можеше с лекота да се смее на масата, а после да се втвърди като полиран диамант.

Облегна се назад и се загледа в летящия отстрани провинциален пейзаж. Постепенно езерният район остана зад тях и шосето пое надолу към подножието на Алпите. Пътуването беше кратко. До Милано имаше само четиридесет минути път с кола.

Грей се познаваше достатъчно, за да разбира отчасти с какво го привлича Рейчъл. Лесният път, обичайното, нерешителното никога не го бяха привличали. Но не беше и любител на крайностите – на безразсъдното, безцеремонното, нехармоничното. Предпочиташе хармонията, сплав от крайности с постигнато равновесие, но не за сметка на уникалността.

В общи линии – даоисткото виждане за връзката между ин и ян.

Дори и собствената му кариера беше отражение на същото – ученият и войникът. Дисциплините, които беше изучавал, се опитваха да свържат биологията и физиката. Веднъж беше обяснил този свой избор на Пейнтър Кроу. „Цялата химия, биология и математика се свеждат в крайна сметка до едно – до положителното и отрицателното, до нулата и единицата, до светлината и мрака“.

Откри, че вниманието му отново се е насочило към Рейчъл. Тя олицетворяваше същата тази философия, само че в добре оформена плът.

Гледаше я как вдига ръка да разтрие схванатия си врат. Устните ѝ се разтвориха леко, когато пръстите ѝ откриха болезненото място. Грей се зачуди какъв ли е вкусът им – на устните.

Преди мислите му да са се отплеснали още повече, Рейчъл вкара мерцедеса в остър завой и Грей политна към вратата. Тя свали ръката си, превключи на по-ниска скорост, даде газ и излезе от завоя още по-бързо.

Грей се хвана за дръжката на тавана. Монк изпъшка.

Рейчъл само се усмихна.

Защо точно тази жена тревожеше въображението му?

*06:07 източно време*

*Вашингтон*

Осем часа и нито дума.

Пейнтър крачеше из кабинета си. Дошъл беше още в десет предната вечер – веднага щом го уведомиха за експлозията в Кьолнската катедрала. Оттогава информацията беше малко.

Твърде малко.

Източникът на възпламеняването – бомби, пълни с черен барут, бял фосфор и запалимото масло LA – 60. Цели три часа бяха минали, докато овладеят пожара достатъчно, за да влезе вътре екип. Само че вътрешността на катедралата се беше превърнала в празна черупка, пълна с токсичен дим, обгоряла до камъка на стените и подовете. Бяха открити и обгорели останки от скелети.

Неговият екип?

Още два часа бяха минали, докато пристигне доклад за открити до две от телата останки от оръжия. Неидентифицирани автоматични пушки. Такива оръжия не бяха дадени на неговия екип. Така че поне някои от телата бяха на неизвестните нападатели.

Но другите?

Данните от сателитното наблюдение се оказаха безполезни. Нито едно от небесните очи не беше сканирало района по време на нападението. Колкото до наземното наблюдение – записите от камерите по улиците и тези на близките магазини още се проучваха. Очевидците бяха малко. Един бездомник, който спял близо до Катедралния хълм, видял няколко души да бягат от горящата катедрала. Но пък алкохолът в кръвта му показвал, че е мъртвопиян.

И толкоз. Обезопасената квартира в Кьолн не беше компрометирана. А от екипа – нито дума.

Нищо.

Пейнтър се боеше от най-лошото.

Почукване на полуотворената врата прекъсна мрачните му мисли.

Той се обърна и махна на Логан Грегъри да влезе. Първият му заместник се появи с дебел свитък документи под мишница и тъмни сенки под очите. Беше отказал да се прибере и беше останал до командира си през цялата дълга нощ.

Пейнтър го погледна с очакване, надяваше се на добра новина.

Логан поклати глава.

– Още не е засечена някоя от фалшивите им самоличности. – Проверявах ежечасно летища, железопътни гари и автобусни линии.

– Нещо по границите?

– Нищо. Но Европейският съюз е като раз граден двор. Може да са излезли от Германия по най-различни пътища.

– И във Ватикана също нямат новини? Логан пак поклати глава.

– Говорих с кардинал Спера преди няма и десет минути.

Откъм компютъра му прозвуча камбанка. Пейнтър заобиколи бюрото си и натисна един клавиш за начало на видеоконферентна връзка. Обърна се към плазмения екран на лявата стена. Появи се едрозърнест образ на началника му, шефа на АИОП.

Доктор Шон Макнайт беше в кабинета си в Арлингтън. Беше без обичайното си сако и ръкавите на ризата му бяха навити. Без вратовръзка. Прокара ръка през посребряващата си червена коса, познат жест на умора.

– Получих молбата ти – каза шефът.

Пейнтър изпъна гръб. Логан се беше оттеглил към вратата, извън обхвата на камерата. Понечи да излезе, за да ги остави насаме, но Пейнтър му даде знак да остане. Молбата му не засягаше сигурността.

Шон поклати глава.

– Не мога да я удовлетворя.

Пейнтър се намръщи. Беше поискал разрешение сам да замине по спешност на място. Да бъде на разположение в Германия по време на разследването. Току-виж другите изпуснали някоя улика. Пръстите му се свиха в юмрук от безсилие.

– Логан може да наглежда нещата тук – възрази Пейнтър. – А аз ще поддържам непрекъснат контакт с командването.

Шон го погледна строго.

– Пейнтър, сега ти си командването.

– Но...

– Вече не си оперативен агент.

Болката, изглежда, се беше изписала на лицето му. Шон въздъхна.

– Знаеш ли колко пъти съм седял в офиса си и съм чакал вести от теб? Помниш ли последната си операция, онази в Оман? Мислех те за мъртъв.

Пейнтър сведе очи към бюрото си. По него бяха натрупани папки и документи. Те не му носеха утеха. Не беше подозирал колко мъчителна е била тази работа за шефа му. Пейнтър поклати глава.

– Има само един начин да се справиш с неща като тези – каза шефът. – А мога да ти гарантирам, че този случай няма да ти е последният.

Пейнтър обърна лице към екрана. Болезнен възел се беше стегнал зад гръдната му кост, пулсираше и гореше.

– Трябва да имаш доверие на агентите си. Ти ги прашаш по задачи, но озоват ли се на терен, не ти остава друго, освен да им вярваш. Ти

избра водача на тази операция и подкреп-лението му. Смяташ ли, че са в състояние да се справят със задачата си при враждебни условия?

Пейнтър си представи Грейсън Пиърс, Монк Кокалис и Кат Брайнът. Те бяха сред най-добрите и най-умните в Сигма. Ако някой можеше да оцелее...

Пейнтър бавно кимна. Имаше им доверие.

– Тогава ги остави да си разиграват коня. Както аз правех с теб. Един кон тича най-добре с хлабава юзда. – Шон се приведе напред. – Сега ти остава само да ги чакаш. Това е твоята отговорност пред тях. Да бъдеш готов да откликнеш. А не да хукнеш към Германия.

– Разбирам – каза той, но от това не му стана по-леко. Болката в гърдите му не отслабна.

– Получи ли пакета, който ти пратих миналата седмица?

Пейнтър вдигна поглед с нещо като усмивка. Беше получил подарък от шефа си. Цяло стечке таблетки против стомашни киселини. Тогава го беше помислил за шега. Сега обаче не беше толкова сигурен.

Шон се облегна назад.

– Само това облекчение ще получаваш оттук нататък. Пейнтър долови истината в думите на наставника си. Истинската тежест на това да си водач.

– На терен беше по-лесно – измърмори той.

– Не винаги – напомни му Шон. – Съвсем не винаги.

*12:10 (местно време)*

*Милано, Италия*

– Заключено – каза Монк. – Точно както каза монсеньорът.

Грей нямаше какво да възрази. Всичко изглеждаше наред. Сърбеше го да влезе вътре, да грабне костите и да се махне оттук.

Стояха на сенчестия тротоар край скромната фасада на базиликата „Св. Еусторджо“, близо до една от страничните врати. Фасадата беше от червени тухли с оскъдна декорация; отзад се издигаше куличка с часовник и кръст на върха. Малкият напечен от слънцето площад в момента пустееше.

Преди няколко минути патрулка на общинската полиция беше минала бавно покрай базиликата. Всичко изглеждаше мирно и тихо.

По препоръка на Кат бяха огледали околността на църквата от разстояние. Грей дори беше надникнал през няколко прозореца с помощта на малък телескоп. Петте странични параклиса и централният кораб



изглеждаха празни.

Беше станало горещо.

Грей обаче го побиваха студени тръпки.

Дали щеше да е толкова предпазлив, ако беше сам?

– Да действаме – каза той.

Вигор се приближи до страничната врата и посегна към голямото желязно чукало – кръг със стилизиран кръст. Грей задържа ръката му.

– Не. Стигнахме дотук незабелязано. Нека продължим в същия дух.

– Обърна се към Кат и посочи ключалката. – Можеш ли да отвориш?

Кат приклекна и Монк и Грей я прикриха с телата си. Докато оглеждаше бравата, Кат ровеше в ключарския си комплект. След миг с прецизността на хирург се зае с ключалката.

– Командире – обади се Вигор. – Да разбием така една църква...

– Щом Ватиканът вече ви е дал разрешение да влезете, значи не я разбиваме.

Езичето прещрака и това сложи край на спора. Вратата се откряна.

Кат стана и метна раницата на гърба си. Грей даде знак на другите да се отдръпнат.

– Влизаме само аз и Монк. Вие наблюдавайте терена. – Посегна към яката си и пхна слушалката в ухото си. – Ще Държим връзка по радиото. Кат, ти остана с Рейчъл и Вигор.

Прилепи на гърлото си микрофон, който да улавя вибрациите.

Вигор пристъпи напред.

– Както вече казах, свещениците са по-склонни да разговарят със свой колега. Ще дойда с вас.

Грей се поколеба... но казаното от монсенъора звучеше логично.

– Стойте зад нас през цялото време.

Кат не протестира, че са я оставили навън, но очите на Рейчъл замаяха искри.

– Някой трябва да ни пази гърба, ако стане напечено – обясни й Грей директно.

Тя сви устни, но след миг кимна.

Доволен, Грей се обърна и отвори вратата, колкото да се вмъкне през отвора. В тъмното преддверие беше хладно. Вратите към кораба бяха затворени. Не видя нищо съмнително. Тишината на светилището се усещаше тежка, все едно си под вода.

Монк затвори външната врата, отгърна дългото си палто и сложи ръка върху автомата си. Вигор спази дадените му указания и застана над него.

Грей се приближи до централната врата към вътрешния кораб. Бутна я с длан. В другата си ръка държеше глока.

Корабът беше по-светъл от преддверието – заради високите прозорци. Излъсканите мраморни подове отразяваха светлината и изглеждаха почти като мокри. Базиликата беше много по-малка от катедралата в Кьолн. Нямаше страничен неф, а беше само дълга зала, прав кораб, който завършваш с олтар.

Грей застина, нащрек за някакво движение. Въпреки свет-лината имаше достатъчно ниши, където да се скрие човек. Редица колони поддържаше покривния купол. Пет миниа-тюрни параклиса се издуваха от дясната стена, приютили гробници на мъченици и светци.

Нищо не помръдваше. Единственият шум беше далечният рев на уличното движение – идваше сякаш от друг свят.

Грей влезе и бавно тръгна по централната пътека с пистолета в ръка.

Монк мина встрани, така че да покрива целия кораб. Прекосиха мълчаливо помещението. Нямаше и следа от персонала.

– Може да се излезли за обяд – чу се гласът на Монк по радиото.

– Кат, чуваш ли ме? – попита Грей.

– Ясно и силно, командире. Стигнаха до края на кораба.

Вигор посочи надясно, към параклиса най-близо до олтара...

В ъгъла на параклиса един гигантски саркофаг лежеше наполовина в сянка. Също като реликвария в Кьолн, светилището на влъхвите тук беше с формата на църква, но вместо от злато и скъпоценни камъни, този саркофаг беше недялан от един-единствен мраморен блок.

Грей тръгна натам.

Светилището беше високо около три и половина метра, пак толкова дълго и два метра широко. Единственият вход към вътрешността му беше през малък прозорец с решетки ниско на фасадата.

– *Finestra confessionis* – прошепна Вигор и посочи прозорчето. – Така богомолците могат да съзерцават реликвите коленичили.

Грей се приближи. Монк остана на пост. Ситуацията продължаваше да не му харесва. Наведе се и надникна в малкия прозорец. Зад стъклото се виждаше бяла камера с копринена тапицерија.

Костите бяха извадени, точно както беше казал монсеньорът. Ватиканът не искаше да поема никакви рискове. И с право.

– Ректорията се намира вляво от църквата – каза Вигор малко по-високо, отколкото му се искаше на Грей. – Там са кабинетите и жилищната част. Минава се през ризницата. – И посочи към другия край на

църквата.

Сякаш по негов сигнал една врата в дъното на кораба рязко се отвори. Грей падна на едно коляно. Монк дръпна монсеньора зад една колона и едновременно с това вдигна пушката си.

Един-единствен човек влезе през вратата, в неведение за присъствието им.

Млад мъж в черно с бяла якичка.

Свещеник.

Беше сам. Приблужи се до олтара и се зае да пали някакви свещи край него.

Грей изчака, докато свещеникът се приближи на два метра. Засега никой не го беше последвал. Той бавно стана и се показа.

Свещеникът застина – ръката му остана протегната към поредната свещ. Потрес се изписа на лицето му, когато забеляза пистолета в ръката на Грей.

– Chi sei?

Грей продължаваше да се колебае.

Вигор се показа иззад колоната.

– Padre...

Свещеникът подскочи и очите му се стрелнаха към монсеньора. Моментално забеляза якичката му и страхът на лицето му се замести с объркване.

– Аз съм монсеньор Верона – представи се Вигор и пристъпи напред. – Не се страхувайте.

– Монсеньор Верона? – Тревога набразди чертите на младия мъж. Той отстъпи крачка назад.

– Какво има? – попита Грей на италиански. Свещеникът поклати глава.

– Не може да сте монсеньор Верона. Вигор се приближи и му показа ватиканския си документ за самоличност.

Мъжът местеше поглед от картата към Вигор и обратно.

– Но... но... един човек дойде тук рано сутринта, малко след зазоряване. Висок човек. Много висок. С документ на името на монсеньор Верона. Носеше документи с всичките нужни печати от Ватикана. Които му даваха право да отнесе костите.

Грей и монсеньорът се спогледаха. Бяха ги надхитрили. Този път Драконовият двор беше заложил не на грубата сила, а на обикновена хитрост. По необходимост. Заради подсилената охрана. Сметнали, че истинският монсеньор Верона е игъртвъ, те си бяха присвоили ролята

му. Както знаеха и всичко друго, явно бяха знаели и за допълнителната задача на Зигор да прибере реликвите. Бяха използвали тази информация, за да измъкнат костите въпреки подсилените охранителни мерки.

Грей поклати глава. Продължаваха да се движат с една стъпка назад.

– По дяволите – измърмори Монк.

Свещеникът го погледна смръщено. Явно разбираше достатъчно английски, за да се възмути от такива изрази в Божия дом.

– Scuisi – побърза да се извини Монк.

Грей разбираше чувството на безсилие, разкъсващо колегата му. Даже двойно повече, защото беше ръководител на мисията. Едва успя да преглътне ругатните, които напиреха на езика му. Бяха действали твърде бавно, твърде предпазливо.

Радиото му изжужа.

Беше Кат. Изглежда, беше чула достатъчно от разменените реплики.

– Всичко чисто ли е, командире?

– Чисто... и твърде късно – горчиво отвърна той.

Кат и Рейчъл влязоха при тях. Вигор ги представи на свещеника.

– Значи костите ги няма – каза Рейчъл. Младият свещеник кимна.

– Монсеньор Верона, ако искате да видите документите, държим ги в сейфа в ризницата. Може би това ще ви помогне.

– Може да ги проверим за отпечатьци – умърлушено каза Рейчъл, най-после повалена от умората. – Възможно е да са били непредпазливи. Едва ли са очаквали, че сме им по петите. С повечко късмет, може да разберем кой ни е предал във Ватикана. И така да се сдобием с нова улика – всъщност единствената ни улика.

Грей кимна.

– Вземете ги. Да видим дали няма да открием нещо. Рейчъл и монсеньор Верона тръгнаха към ризницата. Грей се обърна и тръгна към саркофага.

– Някакви идеи? – попита Монк.

– Все още разполагаме със сивкавия прах от златната мощехранилница – каза Грей. – Във Ватикана ще уведомим когото трябва за станалото и ще изследваме праха по-подробно.

Когато вратата към ризницата се затвори, Грей коленичи до прозорчето, като се чудеше дали молитвите биха помогнали.

– Би трябвало да минем с вакуумната четка – каза той делово, макар че не се чувстваше така. – Да видим дали и тук ще се потвърди

наличието на амалгамния прах.

Наведе се по-близо и изви глава настрани, без да знае какво точно търси. Въпреки това го откри. Белег върху копринения таван на камерата. Червен печат върху бялата коприна. Миниатюрен извит дракон. Масилото изглеждаше прясно твърде прясно.

Само дете не беше мастило.

А кръв.

Предупреждение, оставено от Лейди Дракон.

Грей се изправи, внезапно проумял истината.

## ИГРА НА ЗАРОВЕ

*25 юли, 12:38*

*7. Милано, Италия*

Свещеникът затвори вратата на ризницата. В тази стаичка свещениците и момчетата, които им помагаша при олтаря, се преобличаха преди службите.

Рейчъл чу ключалката да изщраква зад тях.

Понечи да се обърне и се озова с пистолет пред гърдите. Пистолетът беше в ръката на свещеника. Очите му бяха станали студени и твърди като излъскания мрамор.

– Не мърдайте – нареди им той.

Рейчъл отстъпи крачка назад. Вигор бавно вдигна ръце.

От двете страни имаше дрешници с одеждите, които свещениците обличаха преди всяка служба. На една маса бяха натрупани сребърни потири. Голямо сребърно разпятие с позлата и масивна дръжка от ковано желязо беше опряно в единия ъгъл.

Вратата в другия край на ризницата се отвори.

Появи се познатият им едър като бик мъж. Мъжът, който беше нападнал Рейчъл в Кьолн. Държеше дълъг нож – острието му бе мокро от кръв. Влезе и избърса ножа в един епитрахил на закачалката в близкия дрешник.

Рейчъл зърна с периферното си зрение измъчената физиономия на вуйчо си.

Кръвта. Липсващите свещеници. О, Боже...

Високият мъж вече не беше с монашеско расо, а с обикновени дрехи – тъмносиви панталони, черна тениска и тъмно сако. Под сакоето се

очертаваше презраменен кобур. В едното му ухо беше пъхната слушалка, а на гърлото му имаше микрофон.

– Значи и двамата сте оцелели в Кьолн – каза той. Очите му се плъзгаха бавно по тялото на Рейчъл, сякаш оглеждаше спечелило награда теле на селски панаир. – Какъв късмет само. Сега ще можем да се опознаем по-добре.

Докосна микрофона на гърлото си и каза тихо:

– Разчистете църквата.

Рейчъл чу в кораба с трясък да се отварят врати. Грей и другите не очакваха нападение. Зачака кресчендото на изстрелите или взрив от граната. Но църквата остана тиха.

Същото, изглежда, забеляза и похитителят им.

– Докладвай – нареди той в микрофона си.

Рейчъл не чу отговора, но по физиономията му разбра, че новините не са добри.

Той се хвърли напред между Вигор и Рейчъл и викна на фалшивия свещеник:

– Пази ги!

Друг стрелец беше застанал на пост при задната врата на ризницата.

Похитителят им отвори рязко вратата към кораба. Въоръжен мъж се приближи до него, придружен от евразийката, която държеше зигзауера си отпуснат до бедрото.

– Няма никой – докладва мъжът.

Рейчъл мярна още стрелци, които претърсваха кораба и страничните параклиси.

– Всички изходи бяха завардени, нали?

– Да, сър.

– През цялото време?

– Да, сър.

Гигантът спря погледа си върху жената. Тя сви рамене.

– Може да са намерили някой отворен прозорец. Мъжът изръмжа, плъзна за последно поглед из базиликата, после нареди:

– Продължавайте да търсите. Трима да огледат навън. Не може да са стигнали далеч.

Докато гигантът се обръщаше, Рейчъл се задейства.

Посегна зад гърба си, грабна церемониалното разпятие и го заби право в слънчевия сплит на гиганта. Той изохка и се строполи назад върху свещеника. Рейчъл замахна назад изпод лакът и заби острия връх

на разпятието в лицето на стрелеца зад себе си.

Пистолетът му гръмна, но не уцели никого, защото той вече падаше през прага на вратата.

Рейчъл го прескочи и се озова в тесен коридор, вуйчо й я следваше по петите. Тя затръшна вратата и я подпря с разпятието – запъна го в отсрещната стена на коридорчето.

Вуйчо й заби пета в ръката на падналия стрелец. Изпукаха кости. После го изрита в лицето. Главата му издрънча в каменния под и тялото му се отпусна безжизнено.

Рейчъл се наведе и взе пистолета му.

Преди да се изправи, огледа двете посоки на тъмния коридор. Никой друг не се виждаше.

Нещо тежко се удари във вратата и я разтресе. Бикът се опитваше да я разбие.

Рейчъл се просна на пода и се загледа в тясната пролука между прага и вратата. Светлини и сенки играеха в цепнатината. Тя се прицели в най-тъмната сянка и стреля.

Куршумът изкара искра от мраморния под, но за нейно задоволство се чу и рев на неприятна изненада. Дори лека рана в стъпалото щеше да забави Бика.

Претърколи се и стана. Вуйчо й се беше отдалечил на няколко крачки по коридора.

– Чувам някой да стене – прошепна той. – По-нататък.

– Нямаме време.

Без да й обръща внимание, вуйчо й продължи напред. Рейчъл го последва. При липсата на каквато и да било информация за плана на сградата едната посока не беше по-лоша от другата. Стигнаха до откритата врата. Отвътре се чу стон.

Рейчъл влезе с рамото напред, готова да стреля.

Личеше, че стаята е била малка трапезария. Сега беше кланица. Един свещеник лежеше по очи в локва кръв на пода, тилът му бе превърнат в каша от мозък, раздробена кост и коса. Друг човек в черно расо лежеше проснат на една от масите, разпънат, крайниците му бяха стегнати към краката на масата. Беше по-възрастен. Расото му беше смъкнато до кръста. Гърдите му представляваха кървава локва. И двете му уши бяха отрязани. Усещаше се и миризма на обгорена плът.

Бяха го изтезавали.

До смърт.

Треперлив стон се чу отляво. На пода, с възрани ръце и крака,

лежеше млад мъж, само по боксерки, устата му бе запушена. Едното му око беше подуто и насинено, кръв течеше и от двете му ноздри. Вече беше ясно откъде се е взело расото на фалшивия свещеник.

Вигор заобиколи масата. Щом го видя, полуголият мъж започна да се мята, очите му се изцъклиха, около парцала в устата му изби пяна.

Рейчъл остана назад.

– Всичко е наред – опита се да го успокои Вигор.

Младежът видя якичката му и спря да се мята, само се тресеше от истерични хлипове. Вигор измъкна парцала от устата му и младежът тръсна глава и плю. Сълзи се застинаха по бузите му.

– Moltì... grazie – промълви той едва-едва. Вигор срязва найлоновите въжета.

През това време Рейчъл заключи вратата на трапезарията и за всеки случай я залости с един стол, като подпря облегалката му в бравата. Прозорци нямаше, само още една врата към вътрешността на Ректорията. Като държеше пистолета си насочен натам, тя отиде до телефона на от срещната стена.

Нямаше сигнал. Бяха срязали кабелите.

Рейчъл извади мобилния телефон на Грей и набра 112, универсалния номер за спешна помощ на Европейския съюз. След като се свърза, обясни, че е лейтенант от карабинерите, макар да не спомена името си, и поиска незабавна медицинска, полицейска и военна помощ.

После пусна телефона в джоба си.

Нямаше какво друго да направи при численото превъзходство на врага.

Само това – за себе си и за другите.

*12:45*

Към скривалището на Грей се приближиха стъпки. Той стоеше съвсем неподвижно, не дишаше дори. Стъпките спряха наблизко. Той наостри уши.

Мъжки глас. Познат глас, гневен. Водачът на монасите.

– Градските власти са уведомени.

Отговор не последва, макар Грей да беше сигурен, че е чул стъпки на двама души.

– Сейчан? – каза мъжът. – Чу ли ме?

Отвърна му отегчен глас. И той му беше познат. Лейди Дракон. Сега вече си имаше и име. „Сейчан“.



– Сигурно са излезли през някой прозорец, Раул – каза тя, като му върна услугата и го нарече по име. – Сигма си разбира от работата. Предупредих те. Имаме вече костите. По-добре да се разкараме, преди Сигма да се е върнала с подкрепления. Полицията сигурно вече е тръгнала насам. – Но онази кучка...

– Можеш да си уредиш сметките с нея по-късно.

Стъпките се отдалечиха. Ако се съдеше по звука, по-тежкия от двамата като че ли накуцваше. Думите на Лейди Дракон прозвучаха отново в главата му.

„Можеш да си уредиш сметките с нея по-късно“.

Означаваше ли това, че Рейчъл е избягала?

Изненада се колко голямо е облекчението му.

Някаква врата се затръшна в другия край на църквата. Грей наостри слух, докато звукът заглъхваше. Не чу повече стъпки, нито тропот на ботуши, нито гласове.

За всеки случай изчака още минута.

Църквата остана все така тиха и той сръчка Монк, който се беше свил в неудобна поза до него. Кат се беше сместила от другата страна на Монк. Обърнаха се под отвратителния съпровод на трошачи се сухи кости и протегнаха ръце нагоре. С общи усилия повдигнаха каменния капак на гробницата.

Светлина се плисна в импровизирания им бункер.

След като забеляза кървавото предупреждение на Лейди Дракон, Грей разбра, че са попаднали в капан. Всички изходи със сигурност се наблюдаваха. Рейчъл и вуйчо ѝ вече бяха влезли в ризницата и с нищо не можеше да им помогне.

За това поведе останалите към съседния параклис и масивната мраморна гробница там. Бяха преместили тежкия ѝ капак, колкото да се вмъкнат вътре, после го бяха избутали на мястото му миг преди вратите в църквата да се отворят едновременно.

Сега, след края на претърсването, Монк се измъкна навън с пушката си в ръка и разкърши тяло с отвратено сумтене. Костен прах се вдигна на облачета от дрехите му.

– Предлагам това повече да не го правим.

Грей държеше пистолета си в готовност.

Погледът му попадна върху някакъв предмет на пода, само на няколко стъпки от скривалището им. Медна монета. Спокойно можеше и да не я види. Наведе се да я вземе. Китайски „фен“, тяхната стотинка.

– Какво е това? – попита Монк. Грей пхна монетата в джоба си.

– Нищо. Да вървим.

Тръгна през кораба към ризницата, но хвърли поглед назад към криптата. Сейчан беше знаела.

12:48

Докато Вигор помагаше на свещеника да се изправи, Рейчъл стоеше на пост.

– Те... избиха всички – каза младият мъж. Ако не се подпираше на Вигор, сигурно щеше да се строполи обратно на пода. Гледаше навсякъде, само не и към окървавеното тяло на масата. Покри лицето си с една ръка и изхлипа. – Отец Белкаро...

– Какво стана? – попита Вигор.

– Появиха се преди час. Имаха разрешителни и папски печати, документи за самоличност. Само че отец Белкаро беше получил снимка по факса. – Очите на свещеника се разшириха. – Ваша снимка. От Ватикана. И веднага разбра, че го лъжат. Но онези чудовища вече се бяха намърдали тук. Телефонните линии бяха прекъснати. Бяхме заключени, отрязани от света. Исака комбинацията за сейфа на отец Белкаро.

Мъжът обърна виновно гръб на окървавеното тяло.

– Измъчвах го. Той не каза нищо. Но те направиха и по-лоши неща от... много по-лоши. Принудиха ме да гледам.

Младият свещеник стисна вуйчо й за лакътя.

– Не можех да допусна това да продължи. И... и им казах.

– И те са взели костите от сейфа?

Свещеникът кимна.

– Тогава всичко е изгубено.

– Въпреки това те искаха да са сигурни – продължи свещеникът, сякаш оглушал. Хвърли поглед към изтерзаното тяло на масата – знаеше, че и нему е била отредена същата съдба. – После се появихте вие. Съблякоха ме и ми запушиха устата.

Рейчъл си представи фалшивия свещеник с расото на този млад мъж. Измамата, изглежда, бе имала за цел да примамва нея и Кат в църквата.

Свещеникът се приближи до масата и покри с расото изтерзаното тяло, закри и лицето, сякаш да скрие собствения си срам. После бръкна в единия джоб на окървавеното расо и извади кутия цигари. Изглежда, възрастният свещеник не се беше отърсил от всичките си пороци... както и младият му колега.

С треперещи пръсти свещеникът отвори капачето и изтръска съдържанието. Шест цигари... и счупено парче тебешир. Хвърли цигарите и подаде на Вигор парчето с цвят на охра.

Вигор го взе.

Не беше тебешир. Беше кост.

– Отец Белкаро не искаше да се раздели с всичките свещени реликви – обясни младият свещеник. – Боеше се, че нещо може да им се случи. Затова отдели това парченце. За Църквата.

Рейчъл се зачуди доколко тази постъпка е била мотивирана от безкористното желание да се опазят реликвите и доколко от горделивост и от спомена за последния път, когато костите са били откраднати от Милано. Откарани в Кьолн. Славата си тази базилика дължеше най-вече на костите. Но във всеки случай отец Белкаро беше умрял като мъченик. Изтезавали го бяха, а той бе криел свещената реликва в джоба на дрехата си.

Силен гърмеж ги стресна.

Свещеникът се хвърли на пода.

Но Рейчъл позна звука на оръжието.

– Пушкалото на Монк... – каза тя и очите ѝ се разшириха с надежда.

*14:04*

Грей протегна ръка през димящата дупка във вратата на ризницата.

Монк метна пушката си на рамо.

– Май наистина задлъжнях на католическата църква с едномесечна заплата за дърводелски услуги.

Грей отвори. След гръмовния изстрел от пушкалото на Монк вече нямаше нужда да пазят тишина.

– Рейчъл! Вигор! – извика той.

Шум като от провлечени стъпки прозвуча в дъното на коридора. Отвори се врата и Рейчъл се подаде, с пистолет в ръка.

– Насам!

Вигор изведе в коридора някакъв полугол мъж. Мъжът изглеждаше блед и измъчен, но сякаш почерпи сила от присъствието им.

Или пък от звука на приближаващи се сирени.

– Отец Юстин Менели – представи го Вигор. После бързо обясни какво е станало.

– Значи все пак имаме една кост? – невярващо каза Грей.

– Предлагам да отнесем реликвата в Рим по най-бързия начин – каза Вигор. – Противниците ни не знаят, че е у нас, и ми се иска да се озовем зад стените на Ватикана, преди да са разбрали.

Рейчъл кимна.

– Отец Менели ще уведоми властите за случилото се тук. С изключение на подробностите около нашето присъствие, както и за реликвата, която е у нас.

– Има бърз влак за Рим, който потегля след десет минути – каза Вигор и си погледна часовника. – В шест ще сме в столицата.

Грей кимна. Колкото по-бързо и прикрито действаша, толкова по-добре.

– Да тръгваме.

Отец Менели им показа страничен изход недалеч от мястото, където бяха паркирали. Както обикновено, зад волана седна Рейчъл. Потеглиха сред воя на стичащи се сирени.

Грей се облегна назад и опипа китайската монета в джоба си. Усещаше, че пропуска нещо.

Нещо важно.

Но какво?

*15:39*

Рейчъл излезе от тоалетната и тръгна към купето първа класа на бързия влак ETR 500. Кат я придружаваше. Решили бяха никой да не се отделя самостоятелно от групата, дори за малко.

След преживените в Милано ужаси Рейчъл беше почувствала силна нужда да остане макар и за малко насаме. Цяла минута просто се взираше в отражението си в огледалото, разкъсвана от ярост и напираси сълзи. Нито една от двете емоции не надделя, затова тя просто си изми лицето.

Само това можеше да направи.

Но въпреки всичко ѝ стана по-добре след това символично пречистване.

Вървеше по коридора и почти не усещаше вибрациите под краката си. Elettro Treno Rapido, бързият електрически влак, беше най-новият и най-бърз влак в Италия, свързващ Милано с Неапол. Пътуваше с невестините триста километра в час.

– Е, какво ще ми кажеш за вашия командир? – попита тя Кат, като се възползва от възможността да поговорят насаме, по женски. Пък и

беше приятно да поговориш за нещо различно от убийства и кокали.

– Какво имаш предвид? – Кат дори не я погледна.

– Има ли си някого у вас, в Щатите? Приятелка, съпруга? Този въпрос ѝ спечели само кос поглед.

– Не виждам с какво личният му живот...

– Ами ти и Монк – прекъсна я Рейчъл, дала си сметка как е прозвучал предишният ѝ въпрос. – С вашите професии остава ли ви въобще време за личен живот? А рисковете, които поемате?

Беше ѝ любопитно как тези хора уравновесяват ежедневието си с тайните си и опасни мисии. Самата тя виждаше зор да открие мъж, способен да преглътне поста ѝ на лейтенант от полицията.

Кат въздъхна.

– По-добре е да не се обвързваш много. – Ръката ѝ се беше вдигнала към една миниатюрна емайлирана жабка на яката ѝ. Гласът ѝ стана по-суров, но прозвуча повече като надъхване, отколкото като истинска сила. – Сприятеляваш се при случай, но нищо повече. Така е по-лесно.

По-лесно за кого, зачуди се Рейчъл.

Стигнаха до купетата и това сложи край на темата. Бяха резервирали две купета. Едното беше спално с идеята да придремват на смени. Но засега никой не се беше възползвал от тази възможност. Всички се бяха събрали в другото купе, насядали от двете страни на масата. Щорите на прозорците бяха спуснати.

Рейчъл седна до вуйчо си, а Кат – до колегите си.

Грей беше извадил портативни уреди за анализ от раницата си и ги беше свързал с един лаптоп. Други уреди бяха наредени в спретната редица пред него. В средата на масата, върху чинийка за мостри от неръждаема стомана, лежеше реликвата – костица от един от вълхвите.

– Имаме късмет, че това парченце от пръст не попадна в мрежата им – каза Монк.

– Късметът няма нищо общо! – Рейчъл настръхна. – Заради тази костица достойни хора се простиха с живота си. Ако не се бяхме появили навреме, сигурно нямаше да се доберем и до това парченце.

– Късмет или не – изръмжа Грей, – важното е, че разполагаме с него. Да видим дали ще ни отговори на някои въпроси.

Сложи си очила, снабдени с бижутерска лупа, нахлузи и латексови ръкавици. После с миниатюрно хирургическо свредло отдели тънко парченце от центъра на костта и стри пробата на прах.

Рейчъл го наблюдаваше как работи. Ученият взимаше връх над войника. Следеше движенията на пръстите му – ефикасни, без излишно

усилие. Беше съсредоточен изцяло върху задачата. Две успоредни бръчки се бяха вкопали в челото му и не се изгладиха дори за миг. Дишаше през носа.

Не си го беше представяла в такава роля – него, мъжа, който скача-ше между горящи кули. Изведнъж ѝ се прииска да протегне ръка и да повдигне брадичката му, за да погледне и нея с тази натегната съсредоточеност. Какво ли би било? Представи си дълбочината на синьо-сивите му очи. Спомни си миговете на допир, ръката си в неговата, усещането за сила и нежност едновременно.

Изпълни я топлина. Усети, че бузите ѝ поруменяват, и побърза да отклони поглед.

Кат вдигна очи към нея. Нищо не се изписа на лицето ѝ, но въпреки това тя се почувства някак виновна, може би заради казаните преди малко думи. „По-добре е да не се обвързваш много. Така е по-лесно“.

Може бе Кат беше права...

– С този спектрометър за маса – каза накрая Грей – можем да определим дали в костта има метал в м-състояние. Така ще се опитаме да отхвърлим или да потвърдим хипотезата, че костите на влхвите са източникът на прахта, която намерихме в златния реликварий.

Смеси пудрата с дестилирана вода, после всмука с пипета гъстата течност и я прехвърли в епруветка. Сложи епруветката с пробата в портативния спектрометър, взе втора епруветка с чиста дестилирана вода и я вдигна нагоре.

– Това е стандартният начин за калибриране – обясни той и постави епруветката в друго гнездо. Натисна едно зелено копче и обърна екрана на лаптопа така, че всички да го виждат. Появи се графика с права линия през средата. Тук-там по някой малък пик нарушаваше правата линия. – Това е вода. Пиковите са от примеси в нищожни количества. Дори и дестилираната вода не е сто процента чиста.

После премести показалеца на уреда към гнездото с мътната проба. Пак натисна зеленото копче. – Това е компонентният анализ на пулверизираната кост.

Графиката върху екрана изчезна, заменена от новите данни.

Изглеждаше същата.

– Няма промяна – каза Рейчъл.

Свъсил вежди, Грей повтори експеримента, като дори извади епруветката и я разклати. Резултатът остана същият. Права линия.

– Продължава да го отчита като дестилирана вода – каза Кат.

– Не би трябвало – каза Монк. – Дори старият влхва да е страдал

от остеопороза, калцият в костта трябваше да даде висок пик. Да не говорим за въглерода и другите елементи.

Грей кимна и попита:

– Кат, имаш ли цианиден разтвор?

Тя взе раницата си, отвори я и извади малко шишенце.

Грей натопи в шишенцето клечка с памучен връх, после хвана костта с два пръста. Натри напоеното памуче в костта, обилно и с натиск, все едно лъскаше сребърна лъжица.

Само дето това не беше сребро.

На мястото на натривката кафеникаво-жълтеникавата кост придоби наситен златист цвят.

Грей вдигна очи и ги изгледа поред.

– Това не е кост.

Рейчъл не успя да скрие смайването си.

– Това е злато!

### 17:12

Половината пътуване Грей посвети на опити да опровергае твърдението на Рейчъл. Не само злато имаше в тези кости. Освен това не беше тежкото метално злато, а пак онова странно златно стъкло. Опита се да стигне отзад напред до точния състав.

Размишляваше усилено и върху друг проблем. Милано.

Анализираше отново и отново случилото се в базиликата, Беше вкарал екипа си в капан. Снощната засада в Кьолн можеше да си прости. Бяха ги хванали със смъкнати гащи. Никой не би могъл да предположи, че катедралата в Кьолн ще бъде подложена на такава безмилостна атака.

Но провалът им в Милано не можеше да се извини толкова лесно. Бяха влезли в базиликата подготвени и въпреки това едва не бяха изгубили всичко, включително и живота си.

Така че къде беше грешката?

Грей знаеше отговора. Той беше виновният. Изобщо не трябваше да спират при езерото Комо. Не трябваше да слуша Кат с нейните приказки за предпазливост – бяха изгубили прекалено много време да оглеждат базиликата отдалеч, бяха разкрили присъствието си и бяха дали възможност на Двора да ги забележи и да заложи капана си.

Не можеше да вини Кат. Предпазливостта беше неразривна част от работата на разузнаването. Работата на терен обаче изискваше бързи и

решителни действия, а не колебание.

Особено от страна на водещия мисията.

До този момент Грей беше действал като по учебник – залагаше на крайната предпазливост, така, както се очакваше от него. И може би точно там му беше грешката. Колебанието и съмненията не бяха семейни черти на фамилия Пиърс. Нито на бащата, нито на сина. Но къде минаваше границата между предпазливостта и неоправдания риск? Беше ли му по силите изобщо да постигне равновесие между тези две крайности?

Успехът на мисията – а вероятно и животът им – щеше да зависи от това.

Грей изсумтя. Беше му излязъл мехур на палеца, а купето вонеше на метилов алкохол.

– Не е чисто злато – обяви той заключението си. Другите го погледнаха. Двама работеха, двама дремеха.

– Фалшивата кост е смес от елементи от платиновата група – обясни Грей. – Който и да го е направил, е смесил амалгама от различни преходни метали в прахообразна форма и после ги е стопил до стъкло. При охлаждането са излези стъклото в калъп и са обработили повърхността така, че да прилича на кост.

Грей се зае да прибира уредите си.

– В химическия състав преобладава златото, но има също голям процент платина и по-малки количества иридий, дори осмий и паладий.

– Истински мишмаш – каза с прозъвка Монк.

– Мишмаш обаче, чиято точна рецепта може завинаги да си остане тайна – каза Грей, свъсил вежди към парчето кост. Три четвърти беше оставил недокоснати, а последната беше принесъл в жертва на експериментите си. – При упоритата липса на реактивност в м-състояние, дълбоко се съмнявам, че и най-модерните уреди за анализ ще ни дадат точното съотношение на металите. Дори и тестването променя съотношението в пробата.

– Като Хайзенберговия принцип на несигурността – каза Кат, беше вдигнала крака на отсрещната седалка, лаптопът бе в скута ѝ. Пишеше по клавиатурата, но това явно ней пречеше и да говори. – Дори самият акт на наблюдение променя реалността на наблюдавания обект.

– Значи, щом не можем да го изследваме напълно... – подхвана Монк, но поредната широка прозъвка му попречи да продължи.

Грей го потупа по рамото.

– След час пристигаме в Рим. Защо не поспиш малко в другото



купе?

– Добре съм си – каза Монк и преглътна още една прозявка.

– Това е заповед.

Монк стана и се протегна доволно.

– Е, щом е заповед... – Разтърка очи и тръгна към вратата. Но на прага спря.

– Да знаеш, може поначало да са го разбрали погрешно. Може би историята е разчала неправилно думите „костите на влъхвите“. Може би не е ставало въпрос за скелетите на онези типове, а за кости, направени от влъхвите.

Всички го гледаха.

Под тежестта на погледите им Монк сви рамене.

– Добре де, откъде да знам? И без това ми е трудно да мисля в момента.

Вратата се затвори.

– Твоят колега може и да не е толкова далече от истината – каза Вигор, след като в купето се възцари тишина.

Рейчъл се размърда и Грей я погледна. Допреди малко дремеше, облегнала глава на рамото на вуйчо си. Грей я беше наблюдавал скришом. Сънят смекчаваше всичките ѝ остри ръбове и изглеждаше много по-млада.

Сега се протегна и попита:

– Какво имаш предвид?

Вигор се беше навел над лаптопа на Монк. Също като този на Кат, и той беше свързан към интернет линията, вградена в купетата първа класа на новия влак. Търсеха нова информация. Кат се беше съсредоточила върху научната страна на загадката с бялото злато, а Вигор търсеше исторически отпратки, свързващи влъхвите с амалгамата.

– Някой е изковал тези фалшиви кости. Някой, който е притежавал умения, недостъпни за нас. Кой обаче? И защо са ги скрили в сърцето на една католическа катедрала?

– Възможно ли е да е някой, свързан с Драконовия двор? – попита Рейчъл. – Тяхното общество датира още от Средните векове.

– Или някой от средите на самата Църква? – предположи Кат.

– Не – твърдо каза Вигор. – Според мен е намесена трета група. Братство, което е съществувало преди другите две.

– Откъде си сигурен? – попита Грей.

– През 1982 – ра беше извършен анализ на част от погребалните одежди на влъхвите. Бяха датирани към втори век. Много преди появата

на Драконовия двор. Даже преди царица Елена, майката на Константин, да намери костите някъде на изток.

– И никой не е правил анализ на костите? – попита Грей. Вигор го погледна.

– Църквата забрани.

– Защо?

– Нужно е специално папско разрешение, за да се извърши анализ на кости, особено на реликви. А за реликвите на влѣхвите ще е нужно още по-специално разрешение.

– Църквата не иска най-ценните ѝ съкровища да бъдат обявени за фалшиви – обясни Рейчъл.

Вигор се намръщи на племенницата си.

– Църквата залага много на вярата. А светът определено има нужда от вяра.

Тя сви рамене, облегна се и затвори очи.

– Щом не е била нито Църквата, нито Дворът, кой тогава е изковал костите? – попита Грей.

– Мисля, че Монк е прав. Мисля, че ги е създало древно братство на магове. Група, която може би предхожда християнството и навярно датира още от египетски времена.

– Египтяни?

Вигор кликна с мишката и извика един файл на екрана.

– Чуйте това. През 1450 – а преди Христа фараон Тутмос III обединил най-добрите си майстори-занаятчии в група от трийсет и девет души, наречена Великото бяло братство – по името на тайнствения бял прах, който изучавали. Прахът се описва като направен от злато, но оформен в пирамидални самуни, наречени „бял хляб“. Самуните са изобразени в храма в Карнак като миниатюрни пирамиди, понякога с лъчи светлина, излъчваща се от тях.

– Какво са правели с тях? – попита Грей.

– Приготвяли ги единствено за фараоните. За ядене. Уж усилвали възприятията им.

Кат поизправи гръб и смъкна краката си от отсрещната седалка.

Грей се обърна към нея.

– Какво?

– Четох за някои качества на металите с висок спин – висока скорост на осово въртене. Особено за златото и платината. При поглъщане водят до стимулиране на ендокринната система и оттам до повишаване на концентрацията и вниманието. Помните ли статиите за

свръхпроводниците?

Грей кимна. Атомите с висок спин се държаха като свършени свръхпроводници.

– Изследователският институт на Военноморските сили потвърди, че комуникацията между мозъчните клетки не може да се обясни с чисто химични трансмисии между си-напсите. Мозъчните клетки комуникират твърде бързо. Заключение им е, че става въпрос за някаква форма на свръхпроводимост, но механизмът все още се проучва.

Грей се намръщи. Той, разбира се, беше изучавал свръхпроводимостта в научния курс към Сигма. Мнозина водещи физици вярваха, че именно тя ще доведе до следващия голям пробив в глобалните технологии с приложения буквално навсякъде. Покрай другата си специалност пък – биологията – се беше запознал с модерните теории за мисленето, паметта и органичния мозък. Но какво общо имаха всички тези неща с бялото злато?

Кат се наведе над лаптопа си и извика друга статия.

– Ето. Направих проучване на металите от платиновата група и приложението им. И намерих една статия за свински и телешки мозъци. Анализ на металното съдържание на мозъците на бозайници показва, че четири до пет процента от сухата маса е родий и иридий. – Тя кимна към пробата пред Грей. – Родий и иридий в моноатомно състояние.

– И смяташ, че тези елементи в м-състояние може да са източникът на мозъчната свръхпроводимост? Неговата комуникационна пътна мрежа? И че фараоните са поумнявали чрез консумация на тези прахчета?

Кат сви рамене.

– Трудно е да се каже. Изучаването на свръхпроводимостта е нещо съвсем ново.

– Само дето египтяните са знаели за него – изсумтя Грей.

– Не – възрази Вигор. – Но може да са открили въздействието му случайно или на принципа на пробата и грешката. Във всеки случай интересът и експериментирането с тези бели прахчета е налице в цялата човешка история, преминава от една цивилизация към следващата и набира сили.

– Колко напред можете да го проследите?

– Чак до това. – Вигор кимна към артефакта пред Грей.

– Наистина? – Вигор пак кимна, приел предизвикателството.

– Както казах, започнало е в Египет. Този бял прах е бил известен под много имена. Споменах вече за „белия хляб“, но също „бялата храна“ и „мфкзт“. Но най-старото му име може да се намери в египетската

„Книга на мъртвите“. Веществото е названо стотици пъти заедно с удивителните му свойства. Наречено е просто „що е то“.

Грей си спомни как монсеньорът се беше сепнал точно при тези три думи, когато превърна прахта в стъкло.

– Само че на еврейски – продължи Вигор – „що е то“ се превежда като „Ма На“.

– Манна – пророни Кат. Вигор кимна.

– Свещеният хляб на израилтяните. Според Стария завет той паднал от небето да нахрани умиращите от глад хора, които бягали от Египет, предвождани от Мойсей. – Монсеньорът им даде време да осмислят казаното и извика нови файлове. – Докато бил в Египет, Мойсей показал такава мъдрост и умения, че мнозина го смятали за потенциалния наследник на египетския трон. Такава висока оценка със сигурност му е осигурила достъп до най-високите нива на египетския мистицизъм.

– И вие твърдите, че Мойсей е откраднал тайната как се приготвя този прах? Египетския бял хляб?

– В Библията се явява под много имена. Манна. Свещен хляб. Умен хляб. Хляб на предложението. Толкова бил ценен, че го държали в кивота заедно с плочите с Десетте божи заповеди. Всичко това прибрано в златна кутия.

Грей не пропусна многозначително повдигнатата вежда на Вигор, която сякаш подчертаваше паралела с костите на влъхвите и тяхната златна мощехранителница.

– Не ми звучи много убедително – измърмори той. – А и съвпадението със звученето на „манна“ може да е чиста случайност.

– Кога за последен път сте чели Библията?

Грей не си направи труда да отговори.

– Много неща са озадачавали историците и теолозите във връзка с тази тайнствена манна. Библията разказва как Мойсей подпалил златното теле. Но вместо да се разтопи, златото се превърнало в прах... с който Мойсей нахранил израилтяните.

Грей свъси вежди. Също като с белия хляб на фараоните.

– И друго – към кого се обръща Мойсей с молба да направи този Свещен хляб, тази манна небесна? Според Библията не се е обърнал към пекар. А към Веселиил.

Грей чакаше обяснение. Не беше на „ти“ с библейските имена.

– Веселиил бил израилтянският златар. Същият, който направил кивота. Защо ще караш един златар да ти изпече хляб, освен ако хлябът не е бил хляб, а нещо друго?

Грей се намръщи. Възможно ли беше да е вярно?

– Има и текстове от еврейската Кабала, които изрично споменават бял прах от злато и го обявяват за вълшебен, но магията му е такава, че може да се използва и за добро, и за зло.

– И какво е станало с това познание? – попита Грей.

– Според повечето еврейски източници то било изгубено, когато Соломоновият храм бил унищожен от Навуходоносор през шести век преди Христа.

– И къде е отишло след това?

– Следващите намеци откриваме две столетия по-късно, във връзка с друга известна историческа личност, която също прекарала голяма част от живота си във Вавилон в компанията на учени и мистици. – Вигор направи драматична пауза. – Александър Велики.

Грей изправи гръб.

– Македонският цар?

– Александър завладял Египет през 332 – ра преди Христа, както и голяма част от света. През целия си живот силно се интересувал от езотеричното познание. Често изпращал на Аристотел научни дарове от целия свят, навсякъде, където го отвеждали походите му. Събрал и колекция от хелиополски свитъци, посветени на староегипетското тайно знание и магия. Неговият наследник Птолемей I ги събрал в Александрийската библиотека след смъртта му. Но в един александрийски текст се разказва за предмет, наречен Райекия камък. Твърдяло се, че притежава магически свойства, в твърдо състояние можел да надвиши собственото си тегло в злато, но когато го стриели на прах, тежал по-малко от перце и можел да се носи във въздуха.

– Левитация – прекъсна го Кат. Грей се обърна към нея.

– Това свойство на свръхпроводимите материали е добре документирано. Свръхпроводниците се носят във въздуха, ако бъдат поставени в силно магнитно поле. Дори тези прахчета в м-състояние показват свръхпроводима левитация. През 1984 – та лабораторни тестове в Аризона и Тексас са показали, че бързото охлаждане на моноатомен прах може да повиши регистрираното им тегло четири пъти. Ако ги затоплели отново обаче, теглото им изчезвало до под нулата.

– Какво искаш да кажеш – под нулата?

– Лабораторният съд тежал повече, когато веществото не било в него. Сякаш самият съд левитирал.

– Преоткритият райски камък – обяви Вигор.

Грей започна да долавя истината. Тайно познание, предадено през

поколенията.

– И къде ни води следата?

– Към времето на Христос – отговори Вигор. – В Новия завет също има намеци за тайнствено злато. Откровение, глава втора: „на оногова, който побеждава, ще дам да яде от съкровената манна, и ще му дам бяло камъче“. Пак в Откровение се описват къщите в Нови Йерусалим – градът беше от „чисто злато и подобен на чисто стъкло“.

Грей си спомни, че Вигор беше цитирал под нос същия стих, когато локвичката стопено стъкло се беше втвърдила на пода на катедралата в Кьолн.

– Кажете ми – продължи Вигор, – да сте виждали злато, което да прилича на стъкло? Звучи безсмислено, освен ако не включим възможността за злато в м-състояние... това „най-чисто от всяко злато“, описано в Библията.

Вигор посочи масата.

– Което ни връща към библейските влъхви. И към една история, разказана от Марко Поло след пребиваването му в Персия. Той разказва историята за влъхвите, които получили дар от детето Христос, и това навярно е алегория, но според мен е важно. Христос дал на влъхвите обикновен бял камък, без блясък, така нареченият Свещен камък. Според историята камъкът символизираше призив към влъхвите да останат непоколебими във вярата си. Докато пътували обратно към дома, камъкът избухнал в пламъци, които не могли да се угасят, вечен пламък, който често символизира просветление от по-висша степен.

Вигор, изглежда, забеляза объркването на Грей и продължи:

– В Месопотамия, където е възникнала тази легенда, терминът „висш огнен камък“ звучи не как да е, а „шеманна“. А в съкращения си вариант, само „огнен камък“... „манна“.

Вигор се облегна назад и скръсти ръце. Грей бавно кимна.

– Значи описахме пълен кръг. Обратно при манната и библейските влъхви.

– Обратно към времето, когато са били изработени костите – каза Вигор и кимна към масата.

– И това ли е краят на историята? – попита Грей. Вигор поклати глава.

– Искате ми се да се поровя още малко в историческите справки, но мисля, че историята не свършва тук. Мисля, че описаното досега от мен не са изолирани преоткривания на тайнствения прах, а непрекъснатата верига от изследвания, извършвани от тайно алхимистко общество, което

е усъвършенствало процеса през вековете. Мисля, че официалната научна общност едва сега започва да го преоткрива.

Грей се обърна към Кат, която отговаряше за научните им проучвания в Мрежата.

– Монсенъорът е прав. В момента се правят невероятни открития, свързани със свръхпроводимостта на м-състоянието. От левитацията до възможността за преминаване от едно измерение в друго. Както и по-практически приложения, разбира се. Обикновената платина и въглеродната платина вече се използват за лечение на рак на тестикулите и яйчни-ците. Предполагам, че Монк, с познанията му по съдебна медицина, може да каже повече подробности. Но има и още по-интересни открития, направени през последните няколко години.

Грей й даде знак да продължи.

– От „Бристол-Майерс“ съобщават за успехи в корекцията на ракови клетки след третиране с моноатомен рутений. Също с платина и иридий според „Платинум Метал Ривю“. Тези атоми на практика карат ДНК-то да се самокоригира и да възстанови оригиналния си вид без лекарства или лъчетерапия. Доказано е, че иридият стимулира епифизната жлеза и, изглежда, отстрелва „боклучавата ДНК“, което вероятно води до по-голяма продължителност на живота и отпушването на амортизирани от стареенето информационни магистрали в мозъка.

Кат се наведе напред.

– Ето една статия от август 2004 – та. Университетът „Пардю“ докладва за успехи при унищожаването на вируси чрез родий – със светлина, чийто източник е вътре в тялото. Дори и вирусът „Западен Нил“.

– Със светлина? – попита Вигор, присвил очи. Грей го погледна, забелязал внезапния му интерес. Кат кимна.

– Има много статии за тези атоми в м-състояние и светлината. От превръщането на ДНК в свръхпроводими снопове до междуклетъчна комуникация посредством светлинни вълни и опити с енергиите на нулевото поле.

Рейчъл най-после се включи в разговора. Очите й още бяха затворени. През цялото време ги беше слушала.

– Да се чуди човек.

– Какво? – обърна се към нея Грей.

Тя бавно отвори очи. Бяха съвсем ясни.

– Ами, ето че учените говорят за повишаване на вниманието, за левитация, трансмутация, чудотворни лечения, забавяне на стареенето. Звучи като списък с чудеса, описани в Библията. Това ме кара да се

питама защо толкова много чудеса са се случвали тогава, но не и сега. През последните няколко века се чувстваме късметлии, ако видим образа на Светата Дева върху мексиканска царевична питка. И изведнъж науката започва да преоткрива тези по-големи чудеса. И в голямата си част те са свързани с бял прах, познат много по-добре в миналото, отколкото днес. Възможно ли е едно толкова тайно познание да е било източникът на епидемията от чудеса в библейско време?

Грей се замисли над думите ѝ. Погледите им се срещнаха.

– И ако тези древни магове са знаели повече, отколкото ние знаем днес – подхвана той, – какво е направило с това познание онова неznайно братство от мъдречи и до каква степен са го усъвършенствали?

Рейчъл продължи:

– Може би точно това търси Драконовият двор! Може би са намерили някаква податка, нещо, свързано с костите, което би могло да ги отведе до пречистения краен продукт, какъвто и да е той. До последното откритие на маговете.

– И някъде по пътя Дворът е научил онзи смъртоносен номер, който използваша в Кьолн, научили са се как да използват праха, за да убиват. – Спомни си думите на мон-сеньора за еврейската Кабала – че белият прах можел да се използва и за добро, и за зло.

Лицето на Рейчъл се стегна.

– Ако успеят да се доберат до още по-голяма сила, ако открият достъп до най-голямата тайна на тези мъдречи от древността, биха могли да променят света изцяло, да го пресътворят според собствените си болни представи.

Грей плъзна поглед по другите. Кат изглеждаше замислена, сякаш пресмяташе нещо. Вигор беше потънал в собствените си мисли, но внезапното мълчание не му убягна.

Погледът му се вдигна към тях.

Грей се обърна към него.

– Вие какво мислите?

– Мисля, че трябва да ги спрем. Но за да го направим, трябва да потърсим отправки, улики към древните алхимици. А това означава да тръгнем по стъпките на Драконовия двор.

Грей поклати глава. Вече беше стигнал до заключението, че действат твърде предпазливо, твърде боязливо.

– Повече няма да ги следвам. Трябва да ги задминем. Нека те ни дияшат малко прахта – за разнообразие.

– Но откъде да започнем? – попита Рейчъл.



Преди някой да е отговорил, по влаковия интерком прозвуча автоматично съобщение:

– Roma... Stazione Termini... quindici minuti! Грей си погледна часовника. Петнайсет минути. Рейчъл го гледаше.

– Benvenuto a Roma – каза тя, когато той вдигна очи. – Lasci i giochi cominciare!

Грей си преведе и лека усмивка прекоси лицето му. Сякаш му беше прочела мислите.

„Добре дошли в Рим... И нека играта започне!“

18:05

Сейчан си сложи слънчеви очила „Версаче“ в черно и сребърно.

Когато си в Рим...

Слезе на Пиаца Пиа от бързия автобус. Носеше ефирна бяла лятна рокля и нищо друго, като се изключоха ботушки на „Харли-Дейвидсън“ с остри като игла точета и сребърни катарамы, в тон с колелото й.

Автобусът потегли. Зад нея коли заприщваха пътя, клаксони свиреха и аупусите бълваха дим надолу към Виа делла Консилиционе. Горещината и вонята на бензин се стовариха отгоре й едновременно. Тя се обърна на запад. Базиликата „Св. Петър“ се издигаше на фона на залязващото слънце. Куполът й грееше като злато.

Невпечатлена, Сейчан обърна гръб на Свещения град.

Не той беше целта й.

Пред нея се издигаше сграда, която беше достоен съперник на базиликата отзад. Масивната сграда с форма на барабан доминираше над всичко наоколо, крепост, надвиснала над река Тибър. Замъкът Сант'Анджело. На покрива му гигантска бронзова статуя на Архангел Михаил държеше високо гол меч. Скулптурата грееше на слънцето. Каменната конструкция под нея беше като черни сажди, с петносани ивици като следи от черни сълзи.

Колко подходящо, помисли си Сейчан.

Замъкът беше построен през втори век като мавзолей на император Адриан, но много скоро папската институция си го беше присвоила. Въпреки това замъкът се беше добил със знаменателна и мрачна история. Под ватиканско управление той беше служил като крепост, затвор, библиотека, дори и като бордей. Служил бе също и за тайно място за срещи на някои от по-разкрепостените папи, които държали любовниците и метресите си зад неговите стени, често дори като затворнички.

На Сейчан ѝ стана забавно, че точно там щеше да се състои и нейната среща. Прекоси градините до входа и мина под дебелия седем метра стена към първия етаж. Вътре беше сумрачно и хладно. Беше късно и туристите постепенно се изнасяха. Тя продължи напред по широкият, издялани от камък римски стъпала.

Замъкът бе истински лабиринт от стаи и коридори. Почти не минаваше ден, без някой посетител да се загуби.

Сейчан обаче знаеше къде отива – на средното ниво, в ресторант-тераса с изглед към Тибър. Там трябваше да се срещне със свързката си. След последното нападение беше твърде рисковано да се срещат в самия Ватикан. Така че свързката ѝ щеше да мине през Пасето дел Ворго, покрит проход над стар акведукт, който свързваше Апостолическия дворец с крепостта. Тайният проход бил построен през тринайсети век като път за бягство в случай на заплаха за живота на папата, но много по-често го бяха използвали за тайни любовни срещи.

Днес обаче в срещата нямаше да има нищо романтично.

Стигна до нужния ѝ етаж и последва знаците, указващи. Беше подарила с десет минути. Нищо. И без това трябваше да се обади на едно място.

Извади мобилния си телефон, натисна бутона за кодиране, после и друг – за бързо набиране. Частен номер, който – фигурираше в нито един указател. Облегна се на стената с телефон до ухото и зачака бавната международна връзка.

Линията зашумя, изпука и се чу твърд, нетърпящ глупости глас:

– Добър ден. Свързахте се с командването на Сигма.

## КРИПТОГРАФИЯ

*25 юли, 18:23*

*8. Рим, Италия*

– Трябват ми лист и химикалка – каза Грей. Държеше сателитния си телефон.

Чакаха в едно кафене на открито срещу централната гара. След като пристигнаха, Рейчъл се обади да поиска две коли на карабинерите да ги вземат и да ги откарат до Ватикана. Докато чакаха, Грей реши, че е време да наруши мълчанието и да се свърже с централното командване. Веднага го свързаха с директор Кроу.

След като Грей му докладва накратко за събитията в Кьолн и Милано, директорът на свой ред успя да го изненада с неочаквана новина.

– И защо се е обадила на вас? – попита Грей, докато Монк ровеше в раницата си за тефтерче и химикалка.

– Сейчан играе и с двете групи, за да подпомогне собствената си цел – отговори Пейнтър. – И дори не се опита да го скрие. Информацията, която ни предаде, е била открадната от оперативен агент на Драконовия двор, някой си Раул.

Грей се намръщи. Спомни си за онзи тип в Милано. [???] са – продължи Пейнтър. – и по тази причина я прехвърлиха на нас – както за да я разгадаем вместо нея, така и за да ви държи по следите на Двора. Тя никак не е глупава. Умението ѝ да манипулира трябва да е на изключителна висота, щом гилдията я е избрала за тази задача... а и вие двамата имате стари сметки за уреждане. Въпреки помощта ѝ в Кьолн и Милано, не бива да ѝ се доверяваш. Рано или късно тя ще се обърне срещу теб и ще се опита да изравни резултата.

Грей усети тежестта на металната монета в джоба си. Не беше нужно да го предупреждават. Тази жена беше от лед и стомана.

– Добре – каза Грей, вече с лист и химикалка в ръце; крепеше телефона с рамо. – Готов съм.

Пейнтър бавно му издиктува съобщението.

– И е разделено на строфи, като стихотворение, така ли? – попита Грей.

– Да. – Директорът продължи да диктува ред по ред, а Грей да пише.

След като приключиха, Пейнтър каза:

– Шифровчици вече работят по текста и при нас, и в Националната служба за сигурност.

Грей свъси вежди, загледан в листа.

– Ще видя какво можем да измъкнем от това. Може би с ресурсите на Ватикана ще направим някакъв пробив.

– А междувременно бъдете нащрек – предупреди го Пейнтър. – Тази Сейчан може да се окаже по-опасна и от целия Двор.

Грей не оспори последното твърдение. Уточниха набързо още някои неща, после Грей затвори телефона и го прибра. Всички го гледаха с очакване.

– Какво става? – попита Монк.

– Лейди Дракон се е обадила в Сигма. Предала им е гатанка, която да разрешим. Изглежда, не знае какви са следващите планове на Двора

и докато те се подготвят, иска ние да им дишаме във врата. Така че ни подхвърля някакъв дъвен откъс, нещо, което Драконовият двор е открит преди два месеца в Египет. По нейни твърдения нещо в съдържанието му е първопричината за настоящата им операция.

Вигор, без да оставя миниатюрната си чашка за еспreso, се наведе да прочете откъса заедно с останалите.

Когато пълната луна със слънцето се слее,  
постара ражда се.  
Що е то?  
Където дави се,  
но в мрак се носи и в изгубения цар се вглежда  
Що е то?  
Близникът чака за вода,  
но изгорен ще да е кост по кост върху олтара.  
Що е то?

– О, това много ще ни помогне, няма що – изръмжа Монк. Кат поклати глава.

– Какво общо има това с Драконовия двор, с металите с висок спин и с някакво изгубено общество на алхимици?

Рейчъл плъзна поглед по улицата.

– Учените във Ватикана може би ще успеят да ни помогнат. Кардинал Спера ни обеща пълното си съдействие.

Грей забеляза, че Вигор беше хвърлил само един поглед на листа и се беше обърнал. Отпиваше на малки глътки еспresото си.

На Грей му беше писнало от тази тайнственост. Писнало му бе от любезности. Ако Вигор искаше да участва в екипа му, беше крайно време да се държи като негов член.

– Знаеш нещо – обвини го Грей. Всички се обърнаха към тях.

– И ти би трябвало да го знаеш – отвърна Вигор.

– Какво имаш предвид?

– Това вече го обясних във влака. – Вигор почука с пръст по листа.

– Мелодиката на откъса би трябвало да ви е позната. Говорих ви за книга с подобен тестови модел. Повторението на фразата „що е то“.

Кат реагира първа.

– От египетската „Книга на мъртвите“.

– И по-точно „Папирусът на Ани“ – продължи Вигор. – Представява кратки стихове с неясно съдържание, един вид гатанки, и след

всяка се повтаря един и същ ред, отново и отново – „що е то“.

– Или на еврейски – „манна“ – каза Грей, припомнил си разговора.

Монк прокара ръка по четината, избила по бръснатия му череп.

– Но ако този откъс е от някаква добре известна египетска книга, защо изведнъж е подпалила огън под задника на Двора?

– Откъсът не е от „Книга на мъртвите“ – отговори Вигор. – Познавам достатъчно добре „Папирусът на Ани“, за да знам, че тези стихове не са оттам.

– А откъде са тогава? – попита Рейчъл. Вигор се обърна към Грей.

– Каза, че Драконовият двор е открил това в Египет... само преди няколко месеца.

– Точно така.

Вигор се обърна към Рейчъл.

– Сигурен съм, че като служител в културния отдел на карабинерите, си била информирана за неотдавнашния хаос в Египетския музей в Кайро. Музеят вдигна тревога през Интерпол.

Рейчъл кимна и обясни на другите.

– През 2004 – та Върховният съвет за антиките на Египет нареди да бъде опразнено подземие на Египетския музей заради предстоящ ремонт. Когато отворили подземие то обаче, се натъкнали на десетки хиляди фараонски и други артефакти в лабиринта на коридорите му. Подземие то, изглежда, се е било превърнало в отдавна забравено археологическо сметище.

– По предварителната им оценка ще минат пет години, докато каталогизират всичко – каза Вигор. – Но като преподавател по археология, съм чувал това-онова за откритията. Имало цяла стая с разпадащи се пергаменти, които според учените може би идват от изгубената Александрийска библиотека – основен бастион на гностичната философия.

Грей си спомни обяснението на Вигор за гностицизма и търсенето на тайно познание.

– Подобно откритие със сигурност би привлякло интереса на Драконовия двор.

– Като мухи на мед – каза Рейчъл. Вигор продължи:

– Един от каталогизираните артефакти бил от колекция на Абд ел-Латиф, уважаван египетски лекар и изследовател от петнайсети век, живял в Кайро. В неговата колекция, съхранявано в бронзово сандъче, се намирало допълнено издание от четиринайсети век на египетската „Книга на мъртвите“, което включвало копие от „Папирусът на Ани“. – Вигор впи поглед в Грей. – Било е откраднато преди четири месеца.

Грей усети как пулсът му се забързва.

– От Драконовия двор.

– Или от техен наемник. Те имат връзки навсякъде.

– Но ако книгата е само копие на оригинала – каза Монк, – какво значение има?

– „Папирусът на Ани“ съдържа стотици строфи. Бас лояв, че някой е фалшифицирал това копие и е скрил в него тези конкретни строфи – Вигор посочи листа пред Грей – сред другите, по-древни стихове.

– Нашите изгубени алхимици – вметна Кат.

– Скрили са игла в купа сено – каза Монк. Грей кимна.

– Докато някой учен от Драконовия двор не се досетил за фалшификацията, не разгадал отпратките и не задействал машината им. Но къде ни води това?

Вигор се обърна към улицата.

– Във влака спомена, че искаш да настигнем и задминем Драконовия двор. Сега е моментът да го направим.

– И как по-точно?

– Ще разгадаем гатанката.

– Но това може да отнеме дни. Вигор го погледна през рамо.

– Не и ако вече съм я разгадал.

Той посегна към тефтера със стиховете и отвори на чиста страница.

– Дайте да ви покажа.

После направи нещо много странно. Натопи пръста си в еспресото и омокри дъното на малката си чашка, притисна я към хартията и отпечата съвършен кафеникав кръг върху празната страница. Повтори същата операция, като застъпи първия кръг с втория, така че се получи стилизирана фигурка на снежен човек.

– Пълната луна, която се слива със слънцето.

– И какво доказва това? – попита Грей.

– *Vesica Pisces* – каза Рейчъл и лицето ѝ грейна с радостта на просветлението.

Вигор ѝ се ухили широко.

– Споменавал ли съм колко се гордея с моята племенница?

*19:02*

На Рейчъл не ѝ се искаше да се отказва от полицейския ескорт, но разбираше вълнението на вуйчо си. Той настояваше да използват друг транспорт, за да тръгнат възможно най-скоро по новата следа.

Така че се обади в управлението и отмени искането си за патрулните коли. Остави и неясно съобщение за генерал Ренде, че имали да свършат нещо. Последното беше по препоръка на Грей. Той смяташе, че е по-добре да не разгласяват намеренията си. Поне докато не попаднат на нещо съществено.

Колкото по-малко хора знаеха за откритието им, толкова по-добре.

Така че потърсиха алтернативен транспорт.

Рейчъл последва широкия гръб на Грей към задната част на градския автобус. Кат и Монк седнаха един до друг. Климатикът изтрака, двигателят разтrese пода и автобусът се вля в движението.

Рейчъл седна до Грей на редицата седалки срещу Монк, Кат и вуйчо си. Кат се беше намръщила. Беше настояла първо да се свържат с Ватикана и да си осигурят ескорт. Грей обаче беше отхвърлил предложението ѝ и това, изглежда, я тревожеше.

Рейчъл погледна Грей. Сякаш някаква нова решителност беше втвърдила чертите му. Напомни ѝ за поведението му в Кьолн, там горе, в горящата кула – една особена увереност, която не търпеше никакво колебание. Очите му гreeха с решимост, която беше изчезнала след първото нападение. Сега, се беше върнала... и я плашеше малко, караше сърцето ѝ да бие по-бързо.

Автобусът трещеше сред гъстия поток на уличното дви – жение.

– Така – започна Грей. – Приех на доверие думите ти, че тази отбивка от пътя ни е необходима. Може би е време да ни дадеш някакво обяснение, какво ще кажеш?

Вигор вдигна ръка в знак на съгласие.

– Ако бях навлязъл в подробности, щяхме да изпуснем автобуса.

Отвори отново тефтерчето.

– Тази фигура със застъпващите се кръгове се среща много често в целия християнски свят. В църкви, катедрали и базилики по целия свят. От тази фигура се заражда и цялата геометрия. Например. – Той обърна рисунката хоризонтално и закри с длан долната ѝ половина. После посочи общата част на двата кръга. – Тук се вижда геометричната форма на заострената арка. Почти всички готически прозорци и арки са оформени по този начин.

Същата лекция Рейчъл я беше слушала като дете. Имаш ли роднина ватикански археолог, нямаше начин да не познаваш значението на тези два свързани кръга.

– На мен пък ми приличат на две сплескани понички – каза Монк.

Вигор обърна рисунката в първоначалната ѝ посока – вертикално.

– Или на пълна луна, която се слива със слънцето – каза той, припомняйки им стиха от текста-загадка. – Колкото повече мисля за тези стихове, толкова повече пластове откривам, все едно белиш лук.

– Какво имаш предвид? – попита Грей.

– Скрили са тази отпратка не другаде, а в египетската „Книга на мъртвите“. Най-първата книга, която споменава манната. По-късните египетски текстове я наричат „бял хляб“ и така нататък. Логично е, че ако искаме да разберем какво са крили алхимиците, трябва да започнем от началото. Но пък самият отговор на първата загадка ни връща към изгрева на християнството. Така че началото не е едно. Дори и самият отговор предполага умножаване. Едно, което става много.

Рейчъл разбираше какво има предвид вуйчо й.

– Умножаването на рибите. Вигор кимна.

– Ще го обясни ли някой на нас, непосветените? – попита Монк.

– Тези свързани кръгове се наричат *Vasica Pisces*, или Съдът на рибите. – Вигор се наведе напред и закри с длани горната и долната половина от окръжностите, така че да изпъкне подобната на риба фигура помежду им.

Грей се наведе да погледне по-отблизо.

– Точно символът на рибата олицетворява християнството.

– Първият символ – уточни Вигор. – „Когато пълната луна със слънцето се слее, се ражда по-стара“. – Почука с пръст по рибата. – Някои учени смятат, че символът на рибата е бил използван, защото гръцката дума за риба, *ICHTHYS*, е акроним на *Iesous Christos Theou Yios Soter*, тоест Иисус Христос Син Божи, Спасителят. Истината обаче се крие тук, между тези два кръга, заключена в свещената геометрия. Тези склучени кръгове присъстват в много ранни рисунки – малкият Христос лежи в средния им участък. Ако обърнеш фигурата хоризонтално, рибата се превръща в стилизирано изображение на женски гениталии и утроба, и точно там е нарисувано бебето Иисус.

– Точно по тази причина рибата е символ на плодовитостта. Да си плодовит и да се множиш. Както казах, значения тук – колкото щеш.

– Не виждам къде ни води това – изсумтя Грей. Рейчъл също беше любопитна.

– Рим е пълен със символни изображения на риби. Вигор кимна.

– Вторият ред обаче гласи „по-стара ражда се“. Това несъмнено ни насочва към най-старото изображение на рибата като символ. То се намира в криптата на Лучина в катакомбите на свети Калият.

– Там ли отиваме? – попита Монк. Вигор кимна.



Рейчъл забеляза, че Грей не е доволен.

– Ами ако грешиш? – попита той.

– Не греша. Другите стихове в текста намекуват за същото... и това е ясно, разгадаеш ли гатанката за Vesica Pisces. Вижте следващия ред. „Където дави се, то в мрак се носи“. Една риба не може да се удави във вода, но може в земята. А и това за мрака. Всичко сочи към крипта.

– Но в Рим има много крипти и катакомби.

– Но не са много онези с две риби, две съвсем еднакви риби, риби – близнаци – каза Вигор.

В очите на Грей проблесна разбиране.

– Друг намек, в последния стих. „Близнакът чака за вода“. Вигор кимна.

– И трите стиха сочат към едно място. Катакомбите на свети Калист.

Монк се облегна назад.

– Поне този път не е църква. Омръзна ми да ме стрелят.

19:32

Вигор усещаше, че са на прав път.

Най-сетне.

Поведе ги през Порта сан Себастиано, една от най-поразителните порти в градските стени. През нея се влизаше и в парка около Виа Апия, запазен участък от славния древен римски път. Непосредствено зад портите обаче имаше няколко порутени тенекеджийници.

Вигор си спести грозната гледка и насочи вниманието си напред. Улицата се разклоняваше и точно на разклона се издигаше малка църква.

– Параклисът „Domine Quo Vadis“ – каза той.

Единствената му истинска публика беше Кат Брайънт. Вървеше до него. Двамата с Грей май се цупеха един на друг. Останалите вървяха след тях. Приятно му беше да остане насаме с нея за миг. Три години бяха минали, откакто заедно бяха обработвали доказателствата срещу нацистки военнопръстъпник, живеещ в предградията на Ню Йорк. Търгу-вал беше с крадени произведения на изкуството в Брюксел, Разследването беше дълго и сложно и често им се беше налагало да работят под прикритие. Вигор най-силно се беше впечатлил от способността на младата жена да се вживява във всяка роля толкова лесно, все едно си сменя дрехите.

Знаеше също ѝ за загубата, която беше понесла наскоро. Макар и да беше добра актриса и да криеше умело чувствата си, Вигор достатъчно дълго беше служил на паството си като свещеник, изповедник и съветник, за да различи незатихналата още скръб. Кат беше изгубила обичан човек и сърцето ѝ още не се беше изцелило.

Той посочи каменната църква, защото знаеше, че зад стените ѝ има послание за Кат.

– Параклиът е построен на мястото, където Исус се явил на свети Петър, който бягал от гоненията на Нерон. Христос отивал в Рим, а Петър бягал оттам. Тогава Петър му задал прословутия въпрос: „Domine, Quo Vadis“. „Господи, къде отиваш?“ Христос отговорил, че се връща в Рим, за да го разпънат отново. Тогава Петър се обърнал да посрещне собствената си екзекуция.

– Звучи като история за призраци – каза Кат. – Трябвало е да бяга.

– Както винаги, прагматична до дупка. Но ти най-добре знаеш, че понякога собственият ти живот е по-маловажен от каузата. Всички ние носим в телата си болестта, която ще ни убие. Не можем да избегнем смъртта. Но както добрите дела красят живота ни на земята, същото можем да направим и със смъртта си. Да положиш живота си в жертва е нещо достойно за уважение.

Кат го стрелна с поглед. Беше достатъчно умна да долови подтекста на разговора.

– Саможертвата е последният дар, който ние, смъртните, можем да дадем в живота си. Не бива да петним такъв щедър дар с мъка, а с уважение и преклонение, дори с радост за един живот, изживян пълноценно до самия му край.

Кат си пое дълбоко дъх. Пресякоха улицата пред малкия параклис. Тя плъзна поглед по сградата – макар Вигор да подозираше, че също толкова напрегнато се вглежда и в себе си.

– Дори и в историите за призраци може да има поука – завърши той и поведе групата по лявата улица.

Тук настилката беше от вулканичен калдъръм. Макар камъните да не бяха от оригиналната настилка на римския път, извеждал някога от градската порта, за да стигне чак до Гърция, съзнателното им уподобяване създаваше настроение на романтика. Постепенно сградите край пътя оредяха и от двете му страни се ширнаха полегати зелени хълмове, тук-там пасяха овце, скупчени на сянка под чадърите на високи линии. Порутени останки от древни зидове насичаха пейзажа заедно с някоя и друга гробница.

По това време, когато повечето атракции затваряха и слънцето отиваше на залез, Виа Апия беше почти изцяло на тяхно разположение. По някой окъснял посетител, пеша или с велосипед, кимаше на Вигор, забелязал якичката му. Измърморваха по едно „Райге“ и продължаваха по пътя си, като хвърляха поглед през рамо към уморената им група.

Вигор забеляза и оскъдно облечени жени покрай пътя – в компанията на по-сносно облечени мъже. След залез Виа Апия се превръщаше в стоянка на проститутки и подобните им, често биваше дори опасна за среднестатистическия турист. Разбойници и крадци все още дебнеха покрай римския път така, както го бяха правили и в древността.

– Вече не е далеч – обеща Вигор.

Пое през един участък с лозя – зелени стъбла, оплетени в Дървени и телени решетки – които се катереха по полегатите склонове. Напред се появи входът към двора, където се намираще тяхната цел – катакомбите на свети Калист.

– Командире – обърна се Кат към Грей, – не трябва ли поне да огледаме района предварително?

– Просто си дръжте очите отворени – каза той. – Никакво бавене повече.

Вигор си отбеляза твърдостта в гласа на американеца. Все още се вслушваше в другите, но не беше толкова склонен да променя решенията си. Вигор не можеше да реши дали това е добре, или напротив.

Грей им даде знак да продължат.

Подземната гробница затваряше в пет, но Вигор се беше обадил на уредника и беше уговорил тази специална „обиколка“. Дребен господин със снежнобяла грива и сива униформа излезе от сянката на един вход и закуцуква към тях – подпираше се на овчарска гега вместо бастун. Вигор го познаваше добре. Семейството му от поколения пасеше овце в този район. Беше се родил с кавал в устата.

– Монсеньор Верона – каза той. – Come va?

– Bene grazie. E lei, Giuseppe?

– Добре съм, Padre. Grazie. – Махна с ръка към къщурката, която му служеше за дом, докато наглеждаше катакомбите. – Имам една бутилка грапа. Знаем, че харесвате грапата от тукашните лозя.

– Друг път, Джузепе. Денят преваля, а ние, уви, бързам. Мъжът изгледа останалите, сякаш те бяха виновни цялото това бързане, после погледът му се спря на Рейчъл – Не може да бъде! Piccola Рейчъл... но вече не е толкова малка.

Рейчъл се усмихна – явнoй стана приятно, че си я спом-нят. За

последно беше идвала тук с вуйчо си, когато беше на девет. Побърза да прегърне уредника и го целуна по бузата – Ciao, Джузепе.

– Трябва да вдигнем тост за piccola Рейчъл, нали?

– След като си свършим работата тук – може би – настоя Вигор. Знаеше, че Джузепе сучае сам в къщурката си и копнее за компания.

– Sì... bene... – Джузепе махна с гегата към входа. – Отворено е. Ще заключи след вас. Като се качите, почукайте и ще ви отвори.

Вигор ги поведе към входа на катакомбите. Отвори вратата и махна на Другите да влязат. Джузепе бе оставил лампите светнати. Стълбището се спускаше пред тях.

Монк влезе заедно с Рейчъл и хвърли поглед назад към уредника.

– Трябва да го запознаеш с баба си. Бас ловя, че ще се харесат.

Рейчъл се ухили и последва набития американец през прага.

Вигор затвори вратата, мина отново напред и поведе групата надолу по стълбите.

– Тази катакомба е една от най-старите в Рим. Някога е била частна християнска гробница, но постепенно се разширила, когато неколцина папи поискали да бъдат погребани тук. Сега заема площ от деветдесет акра на четири подземни нива.

Вигор чу ключалката зад него да изщраква. Въздухът ставаше все по-влажен, колкото по-надолу се спускаха, с отчетлив мирис на глина и процеждаща се вода. В края на стълбището стигнаха до помещение с издълбани в стените хоризонтални ниши за покойниците. По стените имаше графити – но не бяха дело на съвременни вандали. Някои от надписите датираха още от петнайсети век – молитви, жалби, клетви.

– Колко навътре трябва да влезем? – попита Грей. Почти нямаше място двама души да вървят рамо до рамо в стеснявания се проход.

Дори и онези, които не страдаха от клаустрофобия, се чувстваха притиснати в този порутен подземен некропол. Особено сега, когато нямаше други посетители.

– Криптата на Лучина е много по-надълбоко. Намира се в най-древната част на катакомбата.

От помещението излизаха няколко галерии, но Вигор знаеше пътя и пое по дясната.

– Стойте близо до мен – предупреди той. – Човек лесно може да се изгуби тук.

Проходът се стесни още повече. Грей се обърна.

– Монк, пази ни гърба. На десет крачки. Но без да ни губиш от поглед.

– Готово. – Монк извади пушкалото си.

Напред се появи широка камера. Стените ѝ бяха надупчени от големи ниши и красиви арковидни гробове.

– Телата са били преместени – каза Вигор, водеше ги все по-дълбоко през Криптата на Цецилия. – Около пети век покрайнините на Рим били плячкосвани от поредица завоеватели. Готи, вандала, ломбарди. Много от най-важните покойници били преместени в църкви и параклиси зад стените на града. На практика тези катакомби се оказали до такава степен опразнени и изоставени, че до дванайсети век били забравени напълно и ги преоткрили едва през шестнайсети.

Грей се изкашля.

– Май непрекъснато се натъкваме на тази епоха. Вигор се обърна и го погледна.

– Дванайсети век – обясни Грей. – Пак тогава костите на влъхвите са били преместени от Италия в Германия. А според казаното от теб, пак тогава е имало ренесанс на гностичните вярвания, довели до създаването на схизма между императорите и папската институция.

– Било е неспокойно време, довело до изгнаничеството на папата в края на тринайсети век. Възможно е алхимиците да са търсели защита за наученото. Самите те са били принудени да минат в дълбока нелегалност и са оставяли след себе си следи – трохи, които да укажат пътя на други гностици.

– Като тази секта на Драконовия двор.

– Едва ли са си представяли, че точно такава група, извращаваща вярванията им, ще е достатъчно просветена да търси висшите им истини. Злощастна непредвиденост. Във всеки случай мисля, че си прав. Възможно е това да е времето, когато са били поставени отпратките. Аз бих казал някъде през тринайсети век, в разгара на конфликта. По онова време малцина са знаели за катакомбите. Какво по-добро място да се скрият отпратките към едно тайно общество?

Вигор ги водеше през серия от последователни галерии и крипти.

– Не е далеч. Остава да минем през Параклисите на тайнствата. – И посочи една галерия с шест камери. Ронещи се избелели фрески изобразяваха в детайли различни библейски сцени, редуващи се с изображения на Светото кръщение и причастия. Истински съкровища на раннохристиянското изкуство.

След като минаха през още няколко галерии, стигнаха до целта. Скромна крипта. Таванът беше изрисуван с характерен раннохристиянски мотив – добрия пастир Христос с агне на раменете.

Вигор обаче не погледна тавана, а посочи две съседни стени.

– Ето заради това дойдохме тук.

20:10

Грей се приближи до по-близката стена. На зелен фон имаше фреска с изображение на риба. Над нея, почти все едно рибата я носи на гърба си, беше изобразена кошница с хляб. Обърна се към другата стена. Фреската тук изглеждаше като огледален образ на първата, само че в кошницата имаше и бутилка вино.

– Всички тези образи са символични за Светото причастие – каза Вигор. – Риба, хляб и вино. Символизират също чудото с рибите, когато Христос нахранил множеството свои последователи, които били дошли да чуят проповедта му.

– Пак символизмът на умножението – каза Кат. – Като геометрията на Vesica Pisces.

– И сега какво? – попита Монк. Стоеше с пушката на рамо, обърнал лице към криптата.

– Ще последваме гатанката – отговори Грей. – Вторият стих е следният: „Където дави се, то в мрак се носи и в изгубения цар се вглежда“. Открихме къде се носи в мрак и сега остава да видим накъде гледа. – И посочи натам, накъдето беше обърната първата риба.

Навътре в галериите.

Грей тръгна натам, като се оглеждаше внимателно. Скоро откри и изображение на царе. Спря пред фреска, изобразяваща преклонението на влъхвите. Беше избеляла, но подробностите бяха достатъчно ясни. Дева Мария седеше на трон с малкия Христос в скута си. Пред нея в дълбок поклон стояха три фигури в дълги роби и предлагаха дарове.

– Тримата царе – каза Кат. – Пак влъхвите.

– Непрекъснато налитаме на тези типове – обади се Монк няколко крачки зад тях.

Рейчъл гледаше намръщено фреската.

– Но какво означава? Защо стиховете ни доведоха тук? Какво е научил Драконовият двор?

Грей затвори очи и остави мозъка си да пресее всички събития от изминалия ден. Не се опита да им наложи ред, просто позволи на мислите си да се реят свободно. Връзки се оформяха, разпадаха се, прегрупираха се. И той бавно започна да разбира.

– Истинският въпрос е защо древните алхимици ни доведоха тук? –

каза той. – При това конкретно изображение на влѣхвите. Както спомена Монк, в Италия буквално зад всеки ъгъл се натѣкваш на тези тримата. Така че с какво тази фреска е по-различна?

Никой не знаеше как да му отговори.

Рейчъл предложи възможна посока на търсене.

– Драконовият двор е поел по стѣпките на костите. Може би и ние трябва да погледнем от този ъгъл.

Грей кимна. Трябваше и сам да се сети. Нямаше нужда да преоткриват колелото. Драконовият двор вече беше решил гатанката. Те трябваше само да върнат лентата назад. Замисли се над това и откри един възможен отговор.

– Може би рибата гледа към това конкретно изображение на царете, защото те са погребани. В гробище. Под земята, където рибата би се удавила. Отговорът на гатанката не са живите влѣхви, а мъртвите и погребани влѣхви, в една крипта, която някога е била пълна с кости.

Вигор възкликна изненадано.

– И Драконовият двор е тръгнал да търси костите – каза Рейчъл.

– Според мен Драконовият двор вече е знаел, че костите не са кости – каза Грей. – Те са души по тази следа векове. Трябва да са знаели. Вижте какво стана в катедралата.

По някакъв начин са използвали прахообразното бяло злато, за да убият. Много по-напред са от нас.

– И се стремят към още по-голяма сила – каза Рейчъл. – Към последната тайна на влѣхвите.

Вигор присви съсредоточено очи.

– И ако си прав – за преместването на костите от Италия в Германия, – може би това преместване не е обикновено плячкосване, както ни учи историята, а е било направено с цел. Да се опази амалгамата.

Грей кимна.

– И Драконовият двор ги е оставил на съхранение в Кьолн... където са им били под око. Знаели са, че костите са важни, но не и какво да правят с тях.

– Досега – обади се Монк от поста си при входа.

– В крайна сметка обаче – продължи Грей – към какво сочат всички тези улики? Засега само към реликви в църква. Но не казват какво да се прави с тях, за какво се използват.

– Забравяме нещо – каза Кат. Беше мълчала през цялото време, разглеждаше съсредоточено фреската. – В текста се казва, че рибата „в изгубения цар се вглежда“. Не цар, в множествено число, а цар. Тук има

трима царе. Мисля, че пропускаме друго ниво на значение или символи-  
зъм. – Обърна се към другите. – За какъв „изгубен цар“ се намеква в  
откъса?

Грей безпомощно затърси отговор. Гатанките сякаш нямаха край.

Вигор беше опрял брадичка на ръката си и мислеше усилено.

– Има една фреска в съседна катакомба. Катакомбата на Доматила.  
На нея царете не са трима, а четирима. Защото в библията никъде не се  
посочва изрично броят на влъхвите, а раннохристиянските художници  
също не са били единодушни по този въпрос. Изгубеният цар може да е  
друг влъхва, който го няма тук.

– Четвърти влъхва? – попита Грей.

– Фигура, символизираща изгубеното познание на алхимиците. –  
Вигор кимна и вдигна глава. – Във втория стих се намеква, че костите  
на влъхвите могат да бъдат използвани, за да се намери този четвърти  
влъхва. Който и да е той. Рейчъл поклати глава.

– Не забравяйте, че тази улика е погребана в крипта. Бас лояв, че не  
четвъртия влъхва трябва да намерим, а гробницата му. Едните кости на-  
мират другите. Които навярно крият нов скрит запас от амалгама.

– Или нещо още по-велико. Което със сигурност би заинтересувало  
Драконовия двор.

– Но как могат костите на влъхвите да помогнат да се намери тази  
изгубена гробница? – попита Монк.

Грей тръгна обратно към криптата на Лучина.

– Отговорът трябва да се крие в третия стих.

*14:22 източно време*

*Вашингтон*

На вратата се почука и Пейнтър Кроу се стресна. Беше заспал на  
стола си, с наведена назад облегалка. Проклети ергономични мебели...

Изкашля се да прогони съня от гърлото си.

– Влез.

Беше Логан Грегъри. Косата му беше влажна, беше си сменил риза-  
та и самото. Изглеждаше така, сякаш току-що е дошъл на работа, а не  
стои тук денонощно.

Логан, изглежда, забеляза погледа на шефа и прокара ръка по коло-  
саната си риза.

– Слязох в гимнастическия салон да се пораздвижа. Държа си ре-  
зервен комплект дрехи в шкафчето.



Пейнтър нямаше какво да отговори на това. Младост. Лично той едва ли беше в състояние да стане от стола си, какво остава да се „пораздвижи“ в салона. От друга страна, Логан беше само с пет години помлад от него. Пейнтър си даваше сметка, че не толкова възрастта, колкото стресът му изпива силите.

– Сър – продължи Логан, – получих съобщение от генерал Ренде, нашата свързка с карабинерската служба в Рим. Командир Пиърс и другите отново са изчезнали. Пейнтър се наведе напред.

– Още едно нападение ли? Вече трябваше да се пристигнали във Ватикана.

– Не, сър. След като говорихте с тях, те са отменили поръчания карабинерски ескорт и са тръгнали сами. Генерал Ренде иска да знае какво сте им казали. Неговият оперативен агент, лейтенант Рейчъл Верона, го е информирала, че сте им свели разузнавателна информация. Генералът не е доволен, че е оставен на тъмно.

– И ти какво му каза? Логан вдигна вежди.

– Нищо, сър. Такава е официалната политика на Сигма, нали така? Не знаем нищо.

Пейнтър се усмихна. Понякога наистина си мислеше, че не знаят нищо.

– Ами капитан Пиърс, сър? Какво ще правим? Дали да не обявим тревога?

Пейнтър си спомни съвета на Шон Макнайт. Доверявай се на агентите си.

– Ще го чакаме да се обади. Няма данни за нечиста игра. Ще му дадем възможност да действа по свое усмотрение.

Логан, изглежда, не остана доволен от този отговор.

– Тогава какво ще наредите да направя?

– Предлагам да си починеш малко, Логан. Подозирам, че когато Пиърс се развихри, няма да ни остане време за сън.

– Слушам, сър. – Той тръгна към вратата.

Пейнтър се отпусна в стола си и покри очи с ръка. По дяволите, този стол наистина беше удобен. Унесе се, но нещо не му даваше мира и гонеше съня от очите му. Нещо го глождеше. Нещо, което беше казал Грей. Нещо, че не бива да се преповеряват на Сигма. Нещо за изтичане на информация.

Възможно ли беше?

Имаше само още един човек освен самия него, който знаеше всичко за операцията. Дори Шон Макнайт не знаеше всичко. Той бавно отвори

очи.

Не беше възможно.

20:22 (*местно време*)

*Рим, Италия*

В криптата на Лучина Грей застана пред втората фреска с рибата. Трябваше да разгадаят тази трета загадка. Монк зададе добър въпрос:

– Защо Драконовият двор просто не е взривил катакомбата? Защо са я оставили, та и други да тръгнат по следите на бялото злато?

Рейчъл застана до него.

– Щом допълненото копие на „Книга на мъртвите“ е у тях, от какво има да се страхуват? Ако Сейчан не беше откраднала текста с гатанките, никой не би се сетил да търси тук.

– Може пък Дворът да не е бил толкова сигурен в интерпретацията си – добави Кат. – Може би са искали тази история в камък да си остане непокътната, докато не стигнат до верния превод.

Грей претегли казаното и го изпълни усещането, че времето го притиска жестоко. Обърна се към фреската.

– Да видим тогава какво са открили. В третия стих се говори за рибата, която чака вода. Също като при първата, мисля, че трябва да проследим посоката на погледа.

Грей посочи друга галерия. Втората риба сочеше нататък. Но Вигор продължи да разглежда двете риби, гледаше ту едната, ту другата.

– Близнаци – измърмори той. – Какво?

Вигор посочи двете риби.

– Който и да е създал тази игра на гатанки, я е натъпкал със символи, пласт върху пласт. Като избора на тези две риби например. Почти еднакви на вид. Това, че нарича втората риба „близнак“, не може да е без значение.

– Не виждам връзката – каза Грей.

– Защото не знаеш гръцки. Грей се намръщи.

Изненадващо, Монк даде своя принос – доказа, че гръцкият му произход се простира и отвъд предпочитанията му към узото и странните танци.

– Близнак на гръцки е „дидимус“.

– Bravo – каза Вигор. – А на еврейски близнак е „Тома“. Също като в Дидимус Тома. Един от дванадесетте апостоли.

Грей си спомни разговора си с монсеньора при езерото Комо.

– Тома е бил апостолът в конфликт с Йоан.

– И онзи, който е покръстил влъхвите – напомни му Вигор. – Тома олицетворява гностичните вярвания. Мисля, че използването на думата „близък“ тук е един вид поклон пред евангелието на Тома. Това ме навежда на мисълта дали тези алхимици не са били от християните на Тома... богомолци, които са се вписвали донякъде в официалната политика на Рим, но тайно са поддържали гностичните си ритуали. Винаги се е шушукало за наличието на такава църква в Църквата. Църквата на Тома, паралелна и вътрешна за каноничната Църква. Това може би е доказателството.

Грей долови растящото вълнение в гласа му.

– Може би това общество от алхимици, което е имало своите корени във времената на Мойсей и Египет, се е сляло с католическата църква. Продължило е съществуването си, като е носело кръст и е превило коляно пред Църквата, откривайки обща основа с онези, които са почитали тайното евангелие на Тома.

– Скрили са се на очевидно място – каза Монк. Вигор кимна.

Грей се замисли за логиката в тази последователност. Може би си струваше да я разработят, но в момента ги чакаше друга загадка. Той посочи към галерията.

– Който и да ни е оставил тези гатанки, ни е оставил и трето предизвикателство.

„Близъкът чака за вода...“ Грей ги поведе по новата галерия. Оглеждаше се за фреска с вода. Мина покрай различни библейски сцени, но на нито една не беше изобразена вода. Имаше една рисунка на семейство около трапеза, но те като че ли пиеха вино. До нея имаше една фреска с четири мъжки фигури, вдигнали ръце към небето. Нито един от тях не държеше съд с вода.

Вигор извика зад него и той се обърна.

Другите се бяха скупчили пред една ниша. Той се върна при тях. Тази ниша вече я беше огледал. Фреската показваше мъж в роба, който удря с пръчка по камък. Нито капка вода нямаше тук.

– Това е изображение на Мойсей в пустинята – каза Вигор. Грей изчака по-подробно обяснение.

– Според Библията той ударил скала в пустинята и от нея бликнал извор с прясна вода, който утолил жаждата на бегълците израилтяни.

– Също като нашата риба – каза Монк.

– Това трябва да е фреската, за която се говори в стиха – каза Вигор. – Спомнете си, че Мойсей е знаел за манната и чудотворния бял

прах. Нормално е да го уважат.

– И какво ни казва тази люпеща се рисунка? – попита Грей.

– „Близнакът чака за вода, но изгорен ще да е кост по кост върху олтара“ – цитира Вигор. – Изгорен кост по кост. Мислете отзад напред. Както ни препоръча Рейчъл. Какво е направил Драконовият двор в Кьолн? Богомолците в известен смисъл са били изгорени, защото какво друго е силният токов удар в мозъка, ако не изгаряне. И е било намесено бяло злато. И вероятно амалгамата в костите на влхвите.

– Това ли е посланието? – попита неспокойно Рейчъл. – Да убиваш? Да оскверниш олтар, като онзи в Кьолн, да го омърсиш с кръв и убийство?

– Не – отговори Грей. – Драконовият двор възпламени костите и това, изглежда, не ги е довело до нищо ново, защото след това продължиха по същия път. Може би случилото се в Кьолн е било само пробен тест. Може би Драконовият двор не е бил напълно сигурен в интерпретацията на загадката, както предположи вуйчо ти. Във всеки случай те явно са знаели за част от способностите на белия прах. Със своето устройство доказаха, че могат да задействат и грубо да контролират енергията на тези свръхпроводници. Използваха я, за да убият. Но не смятам, че точно това й приложение са търсели алхимиците навремето.

Рейчъл все още изглеждаше като на тръни.

– Истинският отговор е тук – завърши Грей. – Щом Драконовият двор го е намерил, значи и ние можем.

– Да, но те са разполагали с месеци след кражбата на текста от музея в Кайро – каза Монк. – И знаят много повече за тези неща от нас.

Всички закимаха мрачно. Хроничното недоспиване си казваше думата – адреналинът изостряше сетивата, но взимаше своята дан. Гатанките изчерпваха малкото останали им резерви от проникателност и ги оставяха с тъпо чувство за поражение.

Ядосан на обземащата го слабост, Грей затвори очи. Прехвърли наум всичко, което беше научил. Амалгамата беше съставена от различни метали от платиновата група, чието точно съотношение не можеше да се определи дори и с най-съвременните лабораторни тестове. А след това била оформена като кости и прибрана за съхранение в катедрала.

Защо? Алхимиците наистина ли принадлежаха към тайна църква вътре в Католическата църква? Затова ли бяха успели да скрият костите в онова неспокойно време, ера на антипапи и ожесточени конфликти?

Каквото и да беше станало в миналото, Грей беше сигурен, че Драконовият двор е разгадал някак свойствата на амалгамата в м-състояние

и ги е приложил в устройството си. Може би отравянето на нафората е било само начин да се изпробва обсегът на тази сила. Но какво е било първоначалното ѝ, основно предназначение? Инструмент, оръжие?

Мислите му се давеха в неразгадаемия рецептурник с химикали, крит в продължение на векове, завещан на идните поколения като серия от податки към възможен склад с Древен вълшебен прах.

Неразгадаем рецептурник...

Тъкмо беше на път да се откаже, когато се сети за отговора, толкова внезапно, че болка прониза слепоочията му.

Не беше рецептурник.

– Това е ключ – изломоти той, сигурен, че е прав. Обърна се към другите. – Амалгамата е неразгадаем химически ключ, който не може да се уподоби. В неговата уникална химия се крие ключът към мястото, където се намира гробницата на четвъртия вълхва.

Вигор понечи да каже нещо, но Грей вдигна ръка да го спре.

– Драконовият двор знае как да възпламени тази сила, да задейства ключа. Но къде е ключалката? Не е в Кьолн. Там Драконовият двор се е провалил. Но сигурно имат и резервен вариант. Отговорът е тук. В тази фреска.

– Трябва да го разгадаем – продължи той, обърна се и посочи фреската. – Мойсей удря една скала. Олтарите обикновено са направени от камък. Означават ли нещо това? Трябва да идем в Синайската пустиня и да търсим скалата на Мойсей или какво?

– Не – каза Вигор и докосна нарисованата скала. – Спомнете си пластове символите в загадката. Това не е скалата на Мойсей, а камък. Фреската всъщност се казва „Мойсей-Петър удря камъка“.

Грей се намръщи.

– Защо две имена? Мойсей и Петър?

– Из цялата катакомба образът на свети Петър често е насложен върху дела на Мойсей. Това е начин да се изкаже почит към апостола.

Рейчъл се вгледа отблизо в нарисованото лице.

– Ако това е камъкът на свети Петър...

– На гръцки „камък“ е „petros“ – каза Вигор. – Точно затова апостолът Симон, син Ионин, бил наречен Петър, по-късно свети Петър. Според думите на Христос, „Ти си Петър и на тоя камък ще съградя църквата Си“.

Грей се опита да навърже всичко това.

– Да не би да казваш, че олтарът от гатанката е олтарът в базиликата „Св. Петър“?

Рейчъл изведнъж се намеси – Не. Разчитаме символизма отпред назад. В стиха е използвана думата „олтар“, но на рисунката е заменена с думата „камък“. Не олтар търсим, а камък.

– Супер – каза Монк. – Това определено стеснява параметрите на търсенето.

– Всъщност наистина ги стеснява – каза Рейчъл. – Вуйчо цитира най-важния библейски пасаж, който свързва свети Петър с камък. Петър е щял да бъде камъкът, върху който да се съгради Църквата. Спомнете си къде сме в момента. В крипта. – Тя почука по камъка на фреската. – Камък под земята.

Изглежда ги поред с такова вълнение, че очите й направо светеха в тъмното.

– Върху какво е построена базиликата „Св. Петър“? Кой камък е заровен под основите на църквата?

Грей отговори с блеснали очи:

– Гробницата на свети Петър.

– Камъкът на Църквата – почти едновременно с него възкликна Вигор.

Грей подушваше истината. Костите бяха ключът. Гробницата беше ключалката. Рейчъл кимна.

– Там ще е следващата цел на Драконовия двор. Трябва незабавно да се свържем с кардинал Спера.

– О, не... – Вигор застина.

– Какво? – попита Грей.

– Тази вечер... по залез-слънце... – Вигор си погледна часовника, блед като платно. Обърна се и тръгна към изхода на криптата. – Трябва да побързаме.

Грей го последва, другите също.

– Какво?

– Заупокойна служба за трагедията в Кьолн. Месата ще започне по залез-слънце. Ще присъстват хиляди хора, включително и папата.

Грей изведнъж разбра какво е уплашило до такава степен свещеника. Представи си убитите в Кьолнската катедрала. Службата щеше да е в центъра на вниманието и никой нямаше дори да се сети за Скави – некропола под базиликата „Св. Петър“, където се намираше гробницата на апостола.

Камъкът на църквата.

Ако Драконовият двор възпламенеше костите там...

Представи си тълпите, наблъскани в църквата, множеството на

площада отвън. О, Боже!

## СКАВИ

25 юли, 20:55

9. Рим, Италия

Летният ден беше дълъг.

Когато излязоха от катакомбите, над Виа Апия едва започваше да се смрачава. Грей заслони очите си с ръка. След сумрака в катакомбите косите лъчи на залязващото слънце му се струваха ослепителни.

Джузепе задържа вратата да излязат, после я затвори и я заключи.

– Всичко наред ли е, монсеньор? – Старецът сигурно беше забелязал напряжението им.

Вигор кимна.

– Само трябва да се обади на едно място.

Грей му подаде сателитния си телефон. Ватиканът трябваше да бъде предупреден и да се вдигне тревога. Грей знаеше, че монсеньорът има най-добри шансове да се свърже с достатъчно високопоставен ватикански служител.

На една стъпка встрани от тях Рейчъл вече беше извадила мобилния телефон и набираше номера на своето управление.

Изпукване на изстрел спря всички. Куршумът се удари в камъните, с които беше настлан дворът.

Грей реагира моментално, наполовина изненадан, наполовина – не.

– Натам! – извика той и посочи къщурката на уредника. Джузепе беше оставил вратата отворена.

Хукнаха вкупом към убежището. Грей помогна на стария уредник, Рейчъл също се притече на помощ и го прихвана от другата страна.

Преди да са стигнали до къщурката, вратата ѝ избухна в пламъци и отхвърли всички назад. Грей, Рейчъл и Джузепе паднаха един върху друг. Взривената врата отхвърча към средата на двора и се плъзна със стържене по камъните. По двора се посипаха отломки.

Грей се надигна на коляно и прикри Рейчъл и уредника. Кат покри Вигор по същия начин. Грей беше извадил пистолета си, но не виждаше цел, към която да го насочи. Този път нямаше закачулени фигури, изскачащи от нищото.

Околният пейзаж с лозята вече потъваше в сенки и сумрак. И

тишина.

– Монк – подвижна Грей.

Партньорът му вече беше извадил пушкалото си и гледаше през устройството за нощно виждане, прикрепено към дулото.

– Нищо не различавам.

Иззвъня телефон. Всички погледнаха Вигор. Той клечеше, стиснал сателитния телефон на Грей. Телефонът иззвъня повторно.

Грей му даде знак да се обади.

Вигор се подчини и вдигна сателитния телефон до ухото си.

– Pronto. – Замълча за миг, после свали телефона от ухото си и го протегна към Грей. – За тебе е.

Преди да е заговорил, гласът отсреща го поздрави:

– Здравсти, капитан Пиърс.

– Здравей, Сейчан.

– Виждам, че си получил съобщението ми до командването на Сигма.

Незнайно как Сейчан ги беше проследила дотук и им беше организирала тази малка засада. Но той знаеше защо. – Гатанката...

– Ако се съди по това как трескаво изхвърчахте от катакомбата, мога само да заключа, че сте разрешили загадката.

Грей не каза нищо.

– Раул също не пожела да сподели информацията си – спокойно каза Сейчан. – Изглежда, Драконовият двор предпочита да държи Гилдията настрана и в отбрана. Тая няма да стане. Така че ако бъдеш така добър и споделиш с мен какво сте разбрали, ще оставя всички ви живи. Грей покри микрофона с ръка.

– Монк?

– Все още нищо, командире – прошепна той.

Сейчан беше заела снайперистка позиция с директен изглед към двора. Лозята, дърветата и потъналите в сенки височини я скриваха добре. Сигурно се бе промъкнала там, докато те бяха в катакомбите, и бе заложила взрива в къщичката, за да ги принуди да останат на открито.

И сега тя командваше парада.

– Понеже явно бързате много – продължи тя, – времето трябва да е от значение. А аз мога да чакам цяла нощ и да ви отстрелвам един по един, докато не се разприказваш. – Сякаш за да подчертае последното, един куршум изтреща и отчупи парченца от камъка до крака му. – Така че бъди добро момче и говори.

Монк прошепна, без да обръща глава:



– Пушката ѝ сигурно има устройство за улавяне на изгорелите газове. Никаква топличка не долових при изстрела.

Притиснат до стената, Грей нямаше друг избор освен да преговаря.

– Какво искаш да знаеш? – попита той, за да спечели време.

– Тази нощ Драконовият двор е планирал операция. И според мен сте разбрали кое е мястото. Кажете ми и сте свободни да си вървите.

– Откъде да знам дали ще си удържиш на думата?

– О, няма откъде. Но пък нямаш и голям избор. Мислех, че това е очевидно, Грей. Мога ли да ти викам Грей? – И продължи без никаква пауза: – Докато сте ми полезни, ще ви позволя да се навъртате наоколо, но сигурно ти е ясно, че не всички сте ми нужни. Ще ти дам пример с някой от приятелите ти, ако се наложи.

Грей нямаше избор.

– Добре. Да. Разгадахме проклетата гатанка.

– Къде ще удари Драконовият двор?

– В една църква – бльфира той. – Близо до Колизеума има...

Нещо изсвири край лявото му ухо и уредникът извика стреснато. Грей се обърна и видя стареца да стиска рамото си. Кръв се стичаше между пръстите му. Джузепе седна немощно на каменната настилка. Рейчъл веднага му се притече на помощ.

– Монк, помогни им – каза Грей, като кълнеше наум. Колегата му имаше аптечка и необходимите познания.

Въпреки това се поколеба, сякаш не искаше да се раздели с пушката.

Грей му махна нетърпеливо. Сейчан нямаше да разкрие местоположението си – безсмислено беше да се надяват на такава грешка от нейна страна. Монк свали пушката си и отиде да помогне на уредника.

– Този път се отървахте леко – каза Сейчан в ухото му. – Още една лъжа и ще ви струва повече от малко кръв.

Пръстите на Грей се свиха около телефона.

– Разполагам със собствена информация – продължи жената – и ще разбера дали ме лъжеш.

Грей мислеше трескаво, надяваше се да намери начин да ѝ отклони вниманието, но стоновете на уредника му пречеха да се съсредоточи. А нямаше и време – нито време, нито избор. Налагаше се да ѝ каже истината. Благодарение на нея все още бяха в играта и сега беше дошло време да ѝ върне жеста. Може и да не му харесваше, но за момента с Гилдията бяха в една лодка. За това щеше да се погрижи друг път. А за да се стигне дотам, трябваше да са живи.

– Ако си права за насроченото време – каза той, – значи тази вечер Драконовият двор ще нападне Ватикана.

– Къде?

– Под базиликата. Гробницата на свети Петър. – И като Доказателство, че ѝ казва истината, ѝ разказа накратко как са стигнали до това заключение.

– Браво на вас – каза тя. – Знаех си, че ненапразно ви оставям да ми се пречкате в краката. А сега бъдете така добри да се простите с всичките си мобилни телефони. Хвърлете ги в горящата барака. И без номера, Грей. Не си въобразявай, че съм толкова глупава да не знам точно колко телефона има у теб и хората ти.

Грей се подчини. Кат събра всички телефони, после бавно и един по един ги хвърли през прага в ревящите пламъци.

Освен телефона на ухото на Грей.

– Arrivederci! засега, капитан Грей.

Телефонът внезапно избухна до ухото му – куршумът го изтръгна от пръстите му. Ухото му зазвънтя. Кръв се стичаше по врата му.

Грей се напрегна в очакване на още някой изстрел за довиждане. Вместо това чу гърления рев на запален двигател. Мотоциклет. Отдалечи се в ниското между хълмовете, без и за миг да се покаже на открито. Лейди Дракон си отиваше с нужната ѝ информация.

Грей се обърна.

Монк вече беше бинтовал рамото на уредника.

– Само драскотина. Извадил е късмет.

Но Грей знаеше, че късметът няма нищо общо. Тази жена можеше да простреля всеки от тях в което си око поиска.

– Как ти е ухото? – попита Монк. Грей поклати ядосано глава.

Въпреки това Монк се приближи да погледне. Протегна ръка и не особено нежно прегледа нараненото ухо.

– Само повърхностно ожулване. Стой мирно. – Почисти раната, после я напръска с нещо.

Щипеше ужасно.

– Течна превръзка – обясни Монк. – Засъхва за секунди. И дори побързо, ако ѝ духна малко. Но не искам да те възбудям чак толкова.

Рейчъл и Вигор помагаша на уредника да се изправи. Кат му донесе гегата. Очите на стареца сякаш не можеха да се откъснат от горящата Къщичка. Пламъците вече облизваха счупените прозорци.

Вигор сложи ръка на рамото му и се извини:

– Mi dispiace...

Възрастният мъж вдигна рамене и каза с изненадващо твърд глас:

– Овцете ми нали са живи и здрави. Винаги може да си построи човек нова къща.

– Трябва да намерим телефон – тихо каза Рейчъл на Грей. – Да предупредим Ватикана и генерал Ренде.

Грей знаеше, че прекъсването на комуникациите им е само тактика за забавяне, която да осигури малко време на Драконовия двор, а оттам – и на Гилдията. Погледна небето на запад.

Слънцето беше залязло. Само червеникаво сияние бележеше пътеката му.

Драконовият двор със сигурност вече се беше задействал.

Грей се обърна към уредника.

– Джузепе, имаш ли кола? Старецът кимна.

– От задната страна. – Поведе ги натам. Зад горящата къщичка беше достроен гараж, който приличаше повече на барака. Врата нямаше.

Колата беше завита с брезент. Джузепе я посочи с гегата.

– Ключовете са вътре. Сипах й бензин миналата седмица. Монк и Кат минаха напред да изкарат колата. Издърпаха с общи усилия брезента и отдолу се показва класическо мазерати „Себринг“ от шейсет и шеста, черно като обсидиан. На Грей му заприлича на ранните фордове „Мустанг“. Дълъг масивен автомобил с дебели гуми, създаден да развива висока скорост.

Вигор погледна към Джузепе.

Той сви рамене.

– На леля ми е... почти не е карана.

Рейчъл тръгна към колата. На лицето й бе изписано нещо твърде близко до екстаз.

Бързо се качиха. Джузепе се съгласи да изчака пожарната, все така на пост като уредник на катакомбите.

Рейчъл се настани зад волана. Тя познаваше най-добре Улиците на Рим. Не всички обаче бяха доволни от избора на шофьор.

– Монк – каза Рейчъл, след като завъртя ключа и двигателят изрева.

– Какво?

– Може би ще е по-добре да си затвориш очите.

## 21:22

Спряха за кратко пред една редица улични телефони, после Рейчъл отново се включи в движението – по начин, който й спечели гневен

клаксон от поредния засечен шофьор. Какъв му беше проблемът на този? Имаше цяла длан разстояние между нейната кола и фиата отзад. Предостатъчно място...

Предните фарове на мазератито пронизаха мрака. Нощта вече се беше спуснала. Редица автомобилни стопове се гънеше към центъра на града. Рейчъл заобикаляше и се промушваше между пречкащите ѝ се коли. На моменти дори навлизаше в отсрещното платно. Срамота беше да не се възползваш от празните участъци там.

Откъм задната седалка се чу стон.

Тя натисна газта още по-силно.

Никой не се оплака гласно.

Направила беше опит да се свърже от уличния телефон с генерал Ренде, докато вуйчо ѝ беше въртял на кардинал Спера. Нито един от двамата не успя. И генералът, и кардиналът бяха на службата, която вече беше започнала. Генерал Ренде лично ръководеше карабинерските сили, охраняващи площад „Св. Петър“. Кардинал Спера участваше в службата. Рейчъл и Вигор бяха оставили съобщения, тревогата беше вдигната. Но дали не бяха закъснели?

Всички бяха на заупокойната служба, само на крачка от мишената на Драконовия двор. Тълпите богомолци и зяпачи служеха като свършеното прикритие.

– Още колко? – попита Грей от мястото до шофьора. Беше отворил раницата в скута си и работеше бързо. Рейчъл бе заета с шофирането и не ѝ беше останало време да погледне какво прави.

Прелетяха покрай Траяновия форум, древноримския еквивалент на голям търговски център. Порутената полукръгла сграда се намираше на хълма Квиринал. Което означаваше...

– Още две мили – отговори Рейчъл.

– При толкова много хора никога няма да стигнем до предните входи – предупреди ги Вигор, беше се привел напред от задната седалка. – По-добре да си опитаме късмета при железопътния вход към Ватикана. Карай към Виа Аурелия покрай южната стена. Оттам е близо до гроба на базиликата. Ще минем през задния вход.

Рейчъл кимна. Движението вече се забавяше със струпването на автомобили към моста над река Тибър.

– Каж ми нещо за изкопите под базиликата – каза Грей. – Има ли друг вход към тях?

– Не – каза Вигор. – Гробницата на свети Петър е самостоятелен артефакт. Точно под базиликата се намират Свещените пещери – до тях

има пряк достъп от базиликата. Много от най-известните крипти и папки гробници се намират там. Но през 1939 – а работници подготвяли изкопа за гробницата на папа Пий XI и открили нов пласт под Пещерите, огромен некропол с древни мавзолеи, датиращи още от първи век. Нарекли го просто „Скави“, или „Изкопа“.

– Колко голям е районът? И какво представлява?

– Ходил ли си в подземния град в Сиатъл? – попита Вигор.

Грей го погледна през рамо.

– Бил съм на археологическа конференция там – обясни Вигор. – Под модерен Сиатъл лежи неговото минало, град на призраци от времето на Дивия запад, където можеш да видиш непокътнати магазинчета, улични лампи, дървени тротоари. Некрополът е нещо подобно, древно-римско гробище, погребано под Пещерите. Разкопките на археолозите разкриха лабиринт от гробове, светилища и каменни улици.

Рейчъл най-после стигна до моста. Щом се озоваха на другия бряг, се отделиха от основния поток коли, заобиколиха и поеха в посока, отдалечаваща ги от площад „Свети Петър“. На юг.

След няколко остри завоя мазератито пое с висока скорост покрай надвисналите крепостни стени на Ватикана. Тук беше съвсем тъмно – почти нямаше улични лампи.

– Направо – каза Вигор и посочи. Железопътните релси пресичаха пътя по каменен мост.

Точно тук ватиканският железен път напускаше Светия престол и се включваше в железопътната система на Рим. Папите често пътуваха с влак – потегляха от собствената гара на Ватикана, вътре в стените на града-държава.

– Завоят преди моста – каза Вигор.

Тя едва не го пропусна в тъмното. Завъртя рязко волана, задницата поднесе и мазератито свърна от широкия път в настлана с калдъръм уличка, която се изкачваше стръмно. Гумите хвърляха чакъл, а двигателът ръмжеше гневно. Уличката свърши пред релсите.

– Натам! – Вигор посочи наляво.

Нямаше улица, само успоредна на релсите тясна ивица, обрасла с треволяк, бурени и камънаци. Рейчъл завъртя волана и пое по нея.

Смени скоростите и продължи по-бавно към арката в крепостната стена. Фаровете подскачаха нагоре-надолу. Стигнаха до стената и тя провря автомобила в тесния проход между дебелия зид и релсите.

Светлината от фаровете се плисна по тъмносин служебен бус, блокирал странично пътя. Двама швейцарски гвардейци в тъмносини

униформи стояха на пост до буса. Пушките им бяха насочени към нарушителите.

Рейчъл наби спирачки, протегна ръка през прозореца, размаха карабинерската си карта и извика:

– Лейтенант Рейчъл Верона! С монсеньор Верона! Случаят е спешен!

Дадоха им знак да минат, но единият от гвардейците продължаваше да се цели в лицето на Рейчъл.

Вуйчо ѝ побърза да покаже собствените си ватикански документи за самоличност.

– Трябва да намерим кардинал Спера.

Лъч на фенерче обходи вътрешността на колата – спираше се поред на останалите пътници. За щастие, оръжията им бяха прибрани и не се виждаха. Моментът не беше подходящ за въпроси.

– Аз гарантирам за тях – строго заяви Вигор. – Същото би ви казал и кардинал Спера.

Бусът се изтегли встрани и освободи пътя към територията на Ватикана.

Вигор подаде глава през прозореца.

– Предупредиха ли ви вече? За възможното нападение? Гвардеецът се ококори.

– Не, монсеньор.

Рейчъл погледна Грей. „О, не...“ Потвърждаваха се страховете им, че при цялата суматоха около заупокоината служба предупреждението ще се придвижи твърде бавно по командната верига. Църквата се слаवेशе с бавните си реакции... към промените и спешните ситуации.

– Не пускайте никой друг да мине оттук – нареди Вигор. – Затворете достъпа.

Гвардеецът откликна на заповедния тон и кимна послушно. Вигор се облегна назад, посочи и каза:

– Завий по първата улица след гарата.

Не беше нужно да ѝ се казва, че трябва да побърза. Стрелнаха се през малък паркинг пред старата двуетажна сграда на ватиканската гара и влетяха в първата пряка вдясно. Минаха покрай Мозаечното студио, единствената ватиканска индустрия, после между Трибуналния дворец и Палацо Сан Карло. Сградите тук се сгъстяваха, а куполът на „Св. Петър“ вече изпълваше гледката пред тях.

– Спри пред Приюта на Санта Марта – нареди Вигор.

Рейчъл паркира колата до бордюра. Ризницата на „Св. Петър“ се

издигаше вляво от тях, свързана с исполинската базилика. Папският приют оставаше вдясно. Покрит тротоар свързваше ризницата с приюта. Рейчъл угаси двигателя. Оттук трябваше да продължат пеша.

Целта им – входът към Изкопа – беше от другата страна на ризницата.

Докато се измъкваха от колата, до слуха им достигна приглушено песнопение. Папският хор пееше „Аве Мария“. Месата беше започнала.

– След мен – каза Вигор.

Поведе ги през прохода към открития двор от другата страна. Районът беше необичайно безлюден. Цялото внимание на Ватикана се беше фокусирало навътре към сърцето на града, към базиликата и към папата. Рейчъл и преди беше виждала това. Големите служби, като тази специална заупокойна меса, можеха буквално да опразнят улиците на града-държава.

От другата страна на ризницата нисък мелодичен звук се присъедини към песнопението. Идваше от Арката на камбаните пред тях – тя изведнъж на площад „Св. Петър“. Звукът беше сбор от хиляди гласове, гласовете на хората, сбрали се на площада. През тясната порта на арката Рейчъл зърна морето от свещи.

– Насам – каза Вигор и извади връзка ключове. Отведе ги при една най-обикновена на вид врата в края на миниатюрния двор. – Оттук се слиза в Изкопа.

– Няма охрана – отбеляза Грей.

Единствената охрана бяха двама швейцарски гвардейци при Арката с камбаните. Бяха въоръжени с пушки и наблюдаваха зорко тълпата. Дори не погледнаха към новодошлите.

– Заключена е – каза Вигор. – Може би поне тук сме ги изпреварили.

– Не можем да разчитаме на това – предупреди го Грей. – Знаем, че имат свои хора във Ватикана. Сигурно имат и ключове.

– Малцина имат точно тези ключове. Като директор на папския археологически институт, на мен се полага един комплект. – Обърна се към Рейчъл и ѝ подаде два други ключа. – Тези са за вратата долу... и за гробницата на свети Петър.

Рейчъл отказа да ги вземе.

– Какво?

– Ти познаваш Изкопа по-добре от всеки друг. Аз трябва да откроя кардинал Спера. Папата трябва да бъде изведен на сигурно място и базиликата да бъде опразнена, без да се създаде паника. – Той вдигна ръка

към свещеническата си якичка. – Аз най-бързо ще се добера до когото трябва.

Рейчъл кимна и взе ключовете. Само човек с поста и влиянието на вуйчо ѝ можеше да стигне бързо при кардинала, особено по време на толкова важна меса. Сигурно затова още не бяха вдигнали тревога. Вечните процедурни спънки. Дори генерал Ренде нямаше правомощия на ватиканска територия.

Вигор изгледа остро Грей, преди да се обърне. Посланието не убягна на Рейчъл. „Грижи се за племенницата ми“.

Тя стисна ключовете. Поне не се опитваха да я отпратят. Вуйчо ѝ разбираше мащаба на опасността. Животът на хиляди хора зависеше от успеха им.

Вигор тръгна към вратата на ризницата. Оттам най-бързо се стигаше до сърцето на базиликата.

Грей се обърна към хората си и ги накара да си включат радиостанциите, измъкна и една резервна за Рейчъл, прикрепил микрофона към гърлото ѝ и ѝ показа как и най-тихият ѝ шепот се усилва от джаджата, така че другите да я чуят в слушалките си. Беше някак зловещо – толкова тих звук, а се чува толкова силно.

Тя се упражняваше, докато Монк се бореше с ключалката. Пътят към подземие то беше в мрак.

– До вратата има ключ за осветлението – прошепна тя, изненадана колко силно се чува гласът ѝ в слушалките.

– Няма да палим лампите – каза Грей.

Монк и Кат кимнаха и си сложиха специални очила. Грей подаде едни и на Рейчъл. Ношно виждане. Беше използвала такива очила по време на военното си обучение. Нахлузи ги на главата си. Светът изсветля в оттенъци на зелено и сребристо.

Грей тръгна напред. Рейчъл и Кат го последваха. Монк затвори тихо вратата зад тях. Беше тъмно, дори с очилата. Системата за ношно виждане все пак изискваше някаква светлина. Грей включи фенерче. Лъчът му прорязва ярко сумрака. Грей го прикрепил под дулото на пистолета си.

Рейчъл вдигна очилата си, но пътят напред то беше в пълен мрак. Фенерчето на Грей сигурно излъчваше ултравиолетова светлина, видима само през очилата.

Тя ги спусна отново пред очите си.

На това ниво неземната светлина осветяваше нещо като предвие. Няколко макета и витрини с експонати украсяваха помещението,



което беше част от туристическите обиколки. Единият макет беше на първата църква, построена от император Константин на същото това място. Другият беше на погребално светилище с формата на миниатюрен двуетажен храм. Точно такъв храм бележел навремето гроба на свети Петър. Според историците Константин построил куб, направен от мрамор и порфир, рядък камък, който се внасял от Египет. Погребалното светилище било затворено в този куб и оригиналната църква била построена около него.

Скоро след като започнали разкопките на некропола, бил открит кубът на Константин, точно под главния папски олтар на базиликата. Запазила се била и една стена от оригиналния храм, надраскана с християнски графити, включително гръцките букви, изписващи „Петрос ени“, тоест „Петър е вътре“.

И наистина, в една кухня в същия този изписан с графити зид били открити кости и дрехи, които съответствали на мъж с ръста и възрастта на свети Петър. Сега те бяха запечатани в бронирани кутии от специална пластмаса, изработени, колкото и да беше странно, от американското министерство на отбраната и прибрани на сигурно място в същата кухня.

Която беше и целта им в момента.

– Натам – прошепна Рейчъл и посочи към стръмно вито стълбище, водещо надолу.

Грей тръгна пръв.

Преддверието остана над тях. Продължаваха да слизат, все по-надолу и по-надолу.

Студ проникна през дрехите на Рейчъл. Със същия успех можеше да е гола. Очилата стесняваха полезрението ѝ и създаваха някакво клаустрофобично чувство.

В края на стълбите малка врата блокираше пътя. Рейчъл се промуши покрай Грей, телата им се докоснаха и тя долови за миг телесната му миризма, преди да извади ключа и да отключи вратата.

Той задържа ръката ѝ, преди да е отворила, и внимателно, но твърдо я избута зад себе си. След това откряхна вратата няколко сантиметра и надникна. Рейчъл и другите чакаха.

– Чисто е – каза той. – И тъмно като в гроб.

– Много смешно – измърмори Монк. Грей отвори вратата.

Рейчъл се стегна при мисълта, че ще последва взрив, стрелба или друго някакво нападение, но ги посрещна единствено тишина.

Влязоха и Грей се обърна към тях.

– Мисля, че монсеньорът ще се окаже прав. За пръв път изпреварихме Драконовия двор. Време е ние да заложим засада.

– Какъв е планът? – попита Монк.

– Планът е да не поемаме никакви рискове. Залагаме капана и се махаме. – Грей посочи вратата. – Монк, ти стой на пост тук. Това е единственият вход. Пази него и гърбовете ни.

– Нямах проблем.

Грей подаде на Кат две кутии – приличаха на картонените кутийки за яйца в супермаркетите.

– Звукови гранати и светлинни бомби. Предполагам, че ще дойдат на тъмно като нас и ще си отварят ушите. Да видим дали ще можем да ги ослепим и оглушим. Заложил ги по пътя към гробницата. Искам пълно покритие.

Кат кимна.

Грей се обърна към Рейчъл.

– Покажи ми гробницата на свети Петър.

Тя хлътна в тъмния некропол, стъпките ѝ отекваха по стар римски път. Фамилни крипти и мавзолеи се редяха покрай алеята – с квадратни страни от по шест метра. Стените бяха покрити с много тънки тухли, обичаен строителен материал през първи век. Фрески и мозайки красяха много от гробниците, но подробностите им се губеха заради очилата. Бяха се запазили и статуи, които сякаш помръдваха в злоещото осветление. Мъртвите оживяваха.

Рейчъл си представяше наум маршрута до центъра на некропола. Метална пътека извеждаше до платформа и правоъгълен прозорец. Тя посочи през него.

– Гробницата на свети Петър.

*21:40*

Грей насочи пистолета си и ултравиолетовото фенерче към гроба.

На десет крачки зад прозореца тухлена стена се издигаше успоредно на масивен мраморен куб. Близо до основата на стената имаше отвор. Грей се приведе и насочи фенерчето натам. В отвора се виждаше прозрачна кутия и парче бял материал с вид на глина.

Кост.

От свети Петър.

Настръхна, побиха го тръпки от преклонение и страх. Чувстваше се като археолог в тъмна пещера на някакъв изгубен континент, а не само

на няколко етажа под сърцето на Римокатолическата църква. От друга страна, може би точно тук беше истинското ѝ сърце.

– Командире? – повика го Кат и се приближи към тях. Беше поставила зарядите.

Грей се изправи и попита Рейчъл:

– Можем ли да се приближим още?

Тя извади втория ключ, който ѝ беше дал вуйчо ѝ, и отключи една порта, която водеше към вътрешното светилище.

– Трябва да действаме бързо – каза Грей. Усещаше, че времето им изтича. От друга страна, може и да не изтичаше. Може би Драконовият двор планираше да удари чак след полунощ, като в Кьолн. Но рискове не искаше да поема.

Извади инструментите, които беше настройвал по пътя насам. Огледа се и откри едно незабележимо място, Закрепи миниатюрната видеокамера в една пролука на съседния мавзолей и нагласи обектива ѝ към гробницата на свети Петър. Извади втора камера и я нагласи в обратната посока – с обектива към прозореца, така че да улови всяко раздвижване там.

– Какво правиш? – попита Рейчъл.

Приключил с камерите, Грей им даде знак да излязат.

– Не искам да задействаме капана твърде рано. Искам да стигнат спокойно дотук и да си разположат апаратурата. Тогава ще ударим. Не трябва да им оставяме никаква възможност да избягат с костите или устройството си. Излязоха и Рейчъл заключи.

– Монк – каза Грей по радиото, – как са нещата при теб?

– Цари мир и спокойствие. Добре.

Грей тръгна към един мавзолей наблизно, порутен и с отвор отпред. Тук отдавна нямаше кости. Извади лаптопа си от раницата и го скри в мавзолея, като включи в USB-порта му допълнителен предавател. Запиримигва зелена светлинка в знак за успешно свързване. Той натисна един бутон, който превключваше устройството на тъмен режим. Всички светлилки по компютъра и предавателя угаснаха. Добре.

Грей се изправи и докато вървяха по обратния път, обясни:

– Видеокамерите не могат да предават надалеч. Лаптопът ще приеме сигнала и ще го усили. Така ще има достатъчен обхват, за да стигне до повърхността. Ще следим записите с друг лаптоп. Слезе ли долу Драконовият двор, ще ги ударим със звуковете и светлинни заряди, после ще им се стоварим отгоре с цялата казарма швейцарски гвардейци.

Кат кимна и го изгледа.

– Ако се бяхме забавили от предпазливост при катакомбите, нямаше да имаме този шанс.

Грей кимна.

Най-последно късметът беше на тяхна страна. Малко смелост им беше помог...

Експлозиите прекъснаха мислите му. Не бяха силни, по-скоро приглушени, като дълбочинни заряди, взривени под вода. Отекнаха из целия некропол, придружени от по-силен трясък като от срутващи се камъни.

Грей клекна и в същия миг малки отвори надупчиха тавана над главата му. Камъни и пръст се посипаха върху мавзолеите и криптите. Преди още прахта от отломките да се е слегнала, през прашните отвори се развиха въжета, по които се запускаха мъже.

Цял атакуващ отряд.

Спуснаха се в некропола и изчезнаха.

Грей веднага разбра какво става. Драконовият двор си беше пробил път от горното ниво – Свещените пещери. До това ниво се стигаше от вътрешността на базиликата. Драконовият двор явно беше отишъл на заупокойната служба... и после, чрез ватиканския си помощник, беше вмъкнал на долното ниво, при папските крипти в Свещените пещери. Апаратурата им сигурно бе внесена тайно през последните няколко дни и скрита в сенките между гробниците там. После, възползвайки се от прикритието на службата, те бяха прибрали апаратурата, заложили бяха специални насочени заряди и сравнително тихо си бяха пробили път към долното ниво.

Отрядът щеше да се измъкне по същия начин и да се смеси с хилядите богомолци горе.

Това не биваше да се случва.

– Кат – прошепна Грей, – заведи Рейчъл при Монк. Не влизайте в бой. Качете се горе. Намерете швейцарските гвардейци.

Кат хвана Рейчъл за лакътя и попита:

– А ти?

Той вече се беше обърнал към гробницата на свети Петър.

– аз ще остана тук. Ще ги наблюдавам от лаптопа. И ще ги забавя, ако се наложи. Ще ви дам знак по радиото веднага щом задействам засадата.

Може би не всичко беше загубено. Монк се обади по радиото. Дори и със специалния микрофон думите му се чуваха тихо.

– Не идвайте тук. Взривиха дупка точно над изхода. Един голям камък за малко да ми пукне черепа. Копелетата занитват вратата.

Грей чу откъм дъното на некропола пукот на монтажен пистолет.  
 – Повече никой няма да мине оттук, нито навън, нито навътре – завърши Монк.  
 – Кат?  
 – Разбрах, командире.  
 – Всички да се прикрият – нареди той. – Чакате мой сигнал.  
 Грей се приведе ниско и хукна по улицата на подземното гробище.  
 Бяха сами.

21:44

Вигор влезе в „Св. Петър“ през вратата на ризницата, охранявана от двама швейцарски гвардейци. На три пъти беше показвал документите си, за да го пропуснат. Но поне най-после, макар и бавно, информация за очакваното нападение си пробиваше път по командната верига. Изглежда, не беше проявил достатъчно настойтелност, когато се обади преди двайсетина минути и каза, че не е съвсем сигурен дали Драконовият двор ще атакува гробницата.

Сега обаче нещата се движеха в правилната посока.

Подмина паметника на Пий VII и влезе в кораба приблизително в средата на църквата. Базиликата беше с формата на гигантски кръст на площ от двайсет и пет хиляди квадратни метра, толкова просторна, че два футболни отбора можеха да играят мач само в очертанията на кораба.

И в момента същото това огромно пространство беше пълно. Нямаше и едно свободно място на скамейките, и в кораба, и в страничния неф. Базиликата грееше от хилядите свещи и светлината на осемстотин канделабри. Папският хор изпълняваше „Exaudi Deus“, съвсем подходящо за заупокойна служба, но усиленият от колоните и от естествената акустика звук беше нетърпим като на рок концерт.

Вигор ускори крачка, едва се съдържаше да не затича. Паниката убиваше. Изходите бяха ограничен брой. Даде знак на двамата гвардейци да тръгнат вляво и вдясно и да предупредят другарите си. Самият той трябваше най-напред да измъкне папата, после да предупреди персонала на базиликата да започнат бавна евакуация на богомолците.

Пристъпи в кораба и вдигна поглед към папския олтар.

Кардинал Спера седеше до папата под бронзовия балдахин на Бернини – той се издигаше на осем ката, поддържан от четири масивни бронзови колони, украсени с маслиници и лаврови клонки от чисто

злато. На върха на балдахина имаше златна сфера, увенчана с кръст.

Вигор внимателно си пробиваше път напред. Не му беше останало време да се преоблече в подходящи за службата одежди, а дрехите му бяха омачкани от пътя. Неколцина богати богомолци го изгледаха намръщено. После забелязаха бялата му якичка, но въпреки това погледите им си останаха презрителни. Сигурно го вземаха за някой беден енорийски свещеник, дълбоко впечатлен от грандиозния спектакъл в базиликата.

Вигор стигна до първия ред скамейки и свърна вляво. Искаше да заобиколи към задната част на олтара и да поговори насаме с кардинал Спера.

Тъкмо минаваше покрай статуята на свети Лонгин, когато нечия ръка посегна към него от един потънал в сенки вход. Той погледна през рамо към човека, който го стискаше за лакътя. Беше слаб мъж на неговата възраст, с посребряла коса, човек, когото Вигор познаваше и уважаваше – префект Алберто, шефът на архивите.

– Вигор? – каза префектът.

– Чух...

Думите му се загубиха в един особено силен припев откъм хора.

Вигор се наведе по-близо до него и пристъпи в нишата пред вратата. Тя водеше към Свещените пещери.

– Не те чух, Алберто. Какво...

Алберто го стисна по-силно за ръката. Дулото на пистолет се впи в ребрата му. Пистолет със заглушител.

– Нито дума повече, Вигор – предупреди го префектът.

21:52

Скрит в криптата, Грей лежеше по корем, встрани, така че да не се вижда през отвора. Пистолетът му бе до отворения лаптоп. Беше превключил дисплея на тъмен режим и екранът светеше с ултравиолетова светлина. Два образа го разделяха – единият от камерата срещу гробницата на свети Петър, другият от втората, която следеше централната част за некропола.

Атакуващият отряд се беше разделил на две групи. Докато едната патрулираше в тъмното, другата си светеше с фенерчета, за да улесни работата си при гробницата. Работеха бързо и ефикасно, всеки зает със своята си задача. Вече бяха отворили портата, която блокираше достъпа до гробницата на светеца. Двама мъже стояха на едно коляно от двете

страни на прочутата гробница и прикрепваха две големи чинии.

Третия мъж го издаваха габаритите му.

Раул.

Той носеше стоманено куфарче. Отвори го и извади прозрачен пластмасов цилиндър, пълен с познат сивкав прах. Амалгамата. Сигурно бяха пулверизирали костта до прахообразната ѝ форма. Раул пхна цилиндъра през ниския отвор в гробницата на свети Петър.

Все едно поставяше батерия на радио...

Грей не можеше да чака повече. Апаратурата беше готова за действие. Сега беше единственият им шанс да хванат Двора неподготвен, може би дори да ги отблъснат, принуждавайки ги да изоставят джаджите си.

– Готови – прошепна Грей. Ръката му се премести към предавателя, който контролираше звуковите и светлинни бомби. – Обезвредете колкото се може повече, докато са зашеметени, но не поемайте никакви излишни рискове. И се движете непрекъснато. По възможност не на открито.

Всички му отговориха утвърдително. Монк беше близо до вратата. Кат и Рейчъл си бяха намерили друга подходяща за скривалище крипта. Атакующият отряд не подозираше за присъствието им.

Тримата мъже тръгнаха да се отдалечават от гробницата, влачеха кабели, които водеха до устройството. Раул затвори портата като допълнителна предпазна мярка, после, застанал на металната платформа, записна едното си ухо с ръка – явно даваше нареждане да започнат.

– Броя до пет – прошепна Грей. – Запушалките да са в ушите ви, очилата – на нулево приемане. Започваме.

Започна да брой наум. „Пет, четири, три...“ Сложи едната си ръка върху пистолета, а другата върху лаптопа. „Две, едно, нула“.

Натисна бутона на лаптопа.

Въпреки запушалките в ушите си пак усети натиска от звуковите заряди като внезапна тежест в гърдите. Преброи до три, докато угаснат светлинните снаряди. Превключи очилата си на нормален режим и извади тапите от ушите си. В некропола кънтяха изстрели. Грей се претърколи към входа на криптата.

Металната платформа беше празна.

Не се виждаше никой.

Раул и двамата му помощници бяха изчезнали.

Къде?

Стрелбата се усили. В тъмния некропол се вихреше битка. Грей си

спомни, че Раул беше получил съобщение точно преди той да възпламени звуковите и светлинни заряди. Предупреждение? От кого?

Огледа се. Светът тънеше в отсенки на зеленото. Изкачи стъпалата към платформата. Трябваше да прибере апаратурата и амалгамата, с цената на всичко.

През прозореца отпред внезапно се ливна светлина. Раул стоеше от другата страна, на няколко крачки от гробницата. Изглежда, се беше шумгнал през портата в момента на атаката. Срещна погледа на Грей и вдигна ръце. Държеше контролното устройство, което възпламеняваше амалгамата.

Твърде късно.

Съвсем безполезно, Грей се прицели и стреля.

Но куршумът отскочи от бронираното стъкло.

Раул се усмихна и завъртя ръчката на контролното устройство.

## ОСКВЕРНИТЕЛИ

*25 юли, 21:54*

*10. Ватиканът*

Първият трус изхвърли Вигор във въздуха. Или пък земята се беше сринала под краката му. Във всеки случай той полетя.

Викове изпълниха базиликата.

Докато падаше към пода, той се възползва от възможността да забие лакът право в носа на предателя Алберто, който беше политнал назад при труса. Замахна повторно и го удари силно в адамовата ябълка.

Мъжът се строполи тежко на пода. Пистолетът падна от ръката му. Вигор го грабна миг преди вторият трус да го събори на колене. Базиликата вече кънтеше от писъци и стонове. Но под всичко това се долавяше дълбока, куха вибрация, сякаш камбана, голяма колкото базиликата, е била ударена и всички са се озовали затворени в нея.

Вигор си спомни описанието, дадено от единствения оцелял свидетел на трагедията в Кьолн. Натиск, все едно стените се приближавали една към друга. Същото ставаше и сега. Всички звуци – виковете, молбите, молитвите – се чуваха съвсем ясно, но и някак приглушено.

Изправи се. Подът продължаваше да трепери. Плочите от излъскан мрамор сякаш се къдреха на вълни като вода. Вигор затъкна пистолета под колана си.



Обърна се да помогне на папата и кардинал Спера.

Пристъпи напред и в този миг го усети, още преди да го е видял. Внезапно повишаване на налягането, което го оглуши и сякаш смачка вътрешностите му. После го отпусна. Горе, при основата на четирите бронзови колони на Берниновия балдахин, огнени каскади от електрическа енергия се издигнаха на спирали, пукаха и хвърляха искри.

Плъзнаха се нагоре по колоните, после по тавана на балдахина и се срещнаха при златния глобус. Изтрещя гръм. Земята се разтресе отново и мраморният под се напука. От глобуса изригна ярка разклонена светкавица. Стрелна се нагоре, удари се в купола на Микеланджело и затанцува по него. Подът на базиликата подскочи отново, още по-силно отпреди.

По купола плъзнаха пукнатини. Заваля дъжд от мазилка, Базиликата се срутваше.

21:57

Монк с мъка се надигна. В едното му око се стичаше кръв. Беше паднал по лице в ъгъла на една крипта и сблъсъкът беше напукал очилата му и му беше сцепил веждата.

Не виждаше нищо. Клекна и затърси опипом оръжието си. Вграденото в пушката устройство за нощно виждане щеше да му е от полза сега.

Опипваше пода, който продължаваше да вибрира под пръстите му. След първия трус стрелбата беше спряла напълно.

Протегна ръка и записва широки дъги по пода около себе си. Пушкалото му не можеше да е излетяло далеч.

Усети нещо твърдо с върховете на пръстите си.

Слава Богу.

Протегна още малко ръка и осъзна грешката си. Не беше прикладът на пушката му. А върхът на нечий ботуш.

Миг по-късно усети горещо дуло, опряно в черепа му.

По дяволите!

21:58

Грей чу изстрел от пушка в другия край на некропола. Това беше първият изстрел след началото на трусовете, които го бяха изхвърлили от металната платформа. Беше паднал близо до мавзолея с лаптопа.

Свил се беше на топка, нещо го беше ударило силно в рамото, но очилата и пистолета си беше опазил. За разлика от радиостанцията.

Каменната улица бе засипана с парчета стъкло от прозореца на платформата – беше се пръснал още при първия силен трус.

Грей се огледа. Горе на металната платформа откъм гробницата все така се изливаше светлина. Трябваше да разбере какво става там. Но не можеше да шурмува портата сам. Не и без поне да познава терена.

Вмъкна се в мавзолея. Камерите, които беше поставил, би трябвало още да предават образ към лаптопа.

Проснат по корем, покри входа с пистолета в едната си ръка, а с другата включи лаптопа. Двойният образ се появи на екрана. Нищо не изглеждаше по-различно отпреди. Двама мъже с пушки, насочени към портата – охраната на Раул. Но от самия Раул нямаше следа. Гробницата изглеждаше същата. Ала образът, целият образ на екрана, пулсираше леко, в ритъм с вибрациите на каменния под. Сякаш камерите приемаха някакво излъчване, генерирано от зареденото устройство, някакво енергийно поле.

Къде беше Раул?

Грей протегна ръка и върна записа с цяла минута назад – стопа на го там, където Раул стоеше до гробницата с дистанционното в ръка.

На екрана Раул завъртя ръчката и се обърна да види резултата. Зелени светлинки грейнаха по повърхността на двете чинии, прикрепени към страните на гробницата. Някакво движение привлече вниманието на Грей и той центрира образа върху малкия отвор в гробницата и го увеличи. Цилиндърът с амалгамния прах завибрира... после се издигна над пода.

Левитираше.

Грей започваше да разбира. Спомни си казаното от Кат за способността на прахообразните метали в м-състояние да левитират, когато са поставени в силно магнитно поле, и да се държат като свръхпроводници. Спомни си и намагнитизирания кръст, който Монк случайно беше открил в Кьолн. Плочите със зелените светлинки явно бяха електромагнити, нямаше друго обяснение. Прословутото устройство на Двора се състоеше от прости магнити, които създаваха електромагнитно поле около амалгамата и активираха свръхпроводника в м-състояние.

Грей вече разбираше механизма на пулсиращата отвътре навън енергия.

Знаеше какво е убило богомолците.

О, Господи...

Изведнъж образът подскочи – първият трус. За секунда изображението се срива напълно, после се възстанови, леко накриво заради изместването на камерата. Раул отстъпи за-нишком от гробницата.

Грей не разбираше защо. На пръв поглед не ставаше нищо особено.

После го забеляза, полускритото в ярката светлина на фенерчетата. В основата на гробницата един участък от каменния под бавно се спускаше под ъгъл надолу, образуваше тясна рампа, водеща под гробницата. Синя потрепваща светлина сияеше някъде долу. Раул застана пред камерата и закри гледката. После пое по рампата и остави двамата си пазачи сами.

Ето къде беше изчезнал.

Грей превъртя записа до настоящия момент. През неравни интервали откъм рампата бликаше ярко сияние, ослепителни изливи бяла светлина. Светкавица на фотоапарат. Раул документираше видяното долу.

След няколко секунди и самият той се появи изпод земята.

С крайно доволна физиономия.

Беше спечелил.

## 21:59

Просната по корем на покрива на мавзолея, Кат успя да стреля и свали стрелеца, опрял пушка в главата на Монк. Но пореден трус отклони следващия ѝ изстрел встрани от целта. Другият стрелец от отряда на Двора не се поколеба. Сигурно се беше досетил къде се е скрила, по посоката, в която беше паднало тялото на другаря му.

Наведе се и удари Монк с металната дръжка на ловджийски нож, после го вдигна пред себе си като жив щит. Притисна острието към шията му.

– Излез! – извика той на английски със силен акцент, като че ли родният му език беше немски или нещо подобно. – Или реже глава на този тук.

Кат затвори очи. Същото като в Кабул. Двамата с капитан Маршал бяха изпратени да измъкнат двама пленени войни-ци, колеги от екипа им. И тогава ги заплашиха с обезглавяване. Но те нямаха избор. Макар онези да ги превъзхождаха числено три към едно, те нападнаха, тихо, само с ножове. Но тя беше пропуснала един пазач, скрил се в ниша. Изтрещя пушка и Маршал падна. Кат беше елиминирала този последен пазач само с един удар с ножа, но за капитана вече беше късно. Беше държала тялото му, докато той издъхваше, раздиран от ужасна болка, очите

му впити в нейните, умоляващи, разбиращи, невярващи... после нищо. Оцъкдени, мъртви очи. Един жизнен, нежен мъж, изчезнал като дим.

– Излез веднага! – извика онзи от дъното на некропола.

– Кат? – повика я Рейчъл в слушалката и я докосна по лакътя. Лейтенантката лежеше до нея на покрива.

– Ти не се показвай – каза Кат. – Опитай се да стигнеш до някое от въжетата, които извеждат отгук. – Такъв беше първоначалният им план: да скачат от покрив на покрив, да се доберат до някое от въжетата, които още висяха от горното ниво, да вдигнат тревога и да докарат подкрепления. Този план не биваше да се провали.

Рейчъл също го знаеше.

Кат си имаше свой дълг. Претърколи се по покрива на мавзолея и скочи леко на пръсти. Шмугна се няколко крипти по-нататък, за да прикрие предишната си позиция и да остави на Рейчъл пространство за бягство, после пристъпи на открито, на десетина метра от мъжа, който държеше Монк. Вдигна ръце и хвърли пистолета си настрана. Преплете пръсти и ги сложи на тила си. После каза студено:

– Предавам се.

Зашеметен и сляп, Монк се задърпа, но онзи беше обучен достатъчно добре, за да овладее съпротивата му – свали го на колене и притисна ножа по-силно до шията му. Кат се вгледа в очите на Монк, докато крачеше напред.

Три стъпки.

Онзи се поотпусна. Кат забеляза, че върхът на ножа се отклонява леко встрани.

И това стигаше.

Хвърли се напред и изтегли ножа от канията на китката си. Използва инерцията си да го метне. Ножът прелетя разстоянието за миг и се заби в окото на мъжа. Той падна назад и повлече и Монк.

Кат измъкна втори нож от ботуша си и го метна в посоката, указана ѝ от Монк и от едва доловимото раздвижване в сенките. Трети стрелец. Чу се кратък вик. От сенките се строполи мъж, пронизан в гърлото.

Монк се надигна неуверено, пръстите му зашариха трескаво и откриха ножа на другия мъж. Беше си изгубил очилата, а Кат нямаше резервни. Налагаше се да го води.

Помогна му да се изправи и праметна ръката му през рамото си.

– Спокойно, ще те вода.

Обърна се и в същия миг я заля светлина на фенерче. Усилена от очилата и за нощно виждане, тя я прониза чак до тила, ослепителна и

болезнена.

Четвърти стрелец.

Който беше пропуснала.

Отново.

22:02

Грей забеляза на компютърния екран внезапната светлина някъде дълбоко в некропола. Това не можеше да е на добре. Така се и оказа. В едната половина на разделения си екран видя как Раул вдига радиото до ухото си и се усмихва доволно. В другата половина видя как подкарват Кат и Монк под прицел; ръцете им бяха стегнати зад гърба с жълто тиксо.

Избутаха ги по стъпалата до платформата.

Раул остана при гробницата. Земята продължаваше да трепери. Единият от помощниците му стоеше до него; другият се беше спуснал под гробницата.

Раул повиши глас:

– Капитан Пиърс! Лейтенант Верона! Излезте или тези двамата ще умрат!

Грей не помръдна. Не разполагаше с човешка и огнева мощ да обърне ситуацията в своя полза. Нямахше начин да ги спаси. А да се подчини на искането на Раул означаваше само да се прости и със своя живот. Раул щеше да ги убие всичките. Затвори очи с мисълта, че обрича колегите си на смърт.

Нов глас го накара да ги отвори.

– Излизам! – Рейчъл се появи в обсега на втората камера, ръцете ѝ бяха вдигнати във въздуха.

Кат поклати глава. Тя също разбираше колко глупава е постъпката на италианката.

Двама въоръжени стрелци пресрещнаха Рейчъл и я заведоха при другите.

Раул пристъпи напред, насочи тежък пистолет към рамото на Рейчъл и изрева:

– Това е петдесет и шести калибър, Пиърс! Ще ѝ откъсне ръката! Излез или ще започна дай късам крайниците един по един! Броя до пет!

Грей видя ужаса в очите на Рейчъл.

Можеше ли да гледа как разкъсват приятелите му на парчета? И ако го направеше, какво щеше да спечели? Докато той се криеше, Раул и

хората му щяха да унищожат всички улики, скрити тук. И смъртта на другите щеше да е напразна.

– Пет...

Погледна към лаптопа, към Рейчъл...

Нямаше избор.

Преглътна един стон, смъкна раницата от гърба си, измъкна нещо от един вътрешен джоб и го скри в шепата си.

– Четири...

Грей превключи лаптопа на тъмен режим и го затвори. Ако самият той не оцелееше, поне можеше да се надява, че компютърът ще послужи като доказателство за случилото се тук.

– Три...

Грей изпъlja от мавзолея и заобиколи, за да скрие позицията си.

– Две...

Свърна назад към главната улица. – Едно...

Преплете пръсти и ги вдигна над главата си, после се показа.

– Тук съм. Не стреляй!

22:04

Рейчъл гледаше как водят Грей към тях.

По мрачното му лице разбра, че е сгрешила. Надявала се бе да му спечели малко време, време да направи нещо, за да ги спаси или да спаси поне себе си. Не искаше тя да е последната на свобода в некропола, да стои настрана и да гледа как другите ги убиват.

И макар Кат да се беше предала заради Монк, поне се беше опитала да го спаси, нищо че планът ѝ се оказа неуспешен. Рейчъл, от своя страна, беше действала, водена единствено от вярата си в способностите на Грей.

Водачът на Драконовия двор я бутна настрана, без да сваля очи от Грей, който се качваше по платформата, вдигна тежкия си пистолет и го насочи към гърдите на Грей.

– Ти ми причини предостатъчно неприятности – каза Раул и вдигна предпазителя. – И никаква телесна броня няма да спре този куршум.

Грей не му обърна внимание.

Очите му срещнаха очите на Монк, на Кат... после и тези на Рейчъл.

Разтвори леко пръстите върху главата си и между тях се показа матово черно яйце. Каза само една дума:

– Очите.

22:05

Грей разчиташе, че вниманието на Раул и хората му ще е приковано върху него, когато гранатата избухне над главата му. Макар да беше стиснал до болка очи, алената експлозия на светлинния заряд сякаш прогори клепачите му.

Ослепен, той се хвърли па земята и се претърколи встрани.

Чу гръмотевичния трясък на пистолета на Раул.

Посегна към ботуша си и измъкна глока си.

И щом светлинната експлозия угасна, отвори очи.

Един от хората на Раул лежеше под стълбите с голяма колкото юмрук дупка в гърдите – беше го улучил куршумът, предназначен за Грей.

Раул изрева и скочи от платформата, като слепешката обсипа платформата с куршуми.

– Залегни! – извика Грей.

Тежките куршуми пробиваха дупки в стоманата.

Другите паднаха на колене. Ръцете на Кат и Монк още бяха вързани зад гърбовете им.

Грей се извъртя, ритна един зашеметен стрелец в краката и го събори от платформата. Застреля друг, който бе приклепнал под стълбите.

Огледа се за Раул. За толкова едър мъж той се движеше удивително бързо. Беше скочил някъде извън полезрението му и продължаваше да стреля изотдолу, куршумите пробиваха дупки в платформата.

Грей не знаеше колко време ще трае ефектът на светлинната граната. Трябваше да действат веднага.

– Назад! – изсъска той на другите. – През портата!

За момента Раул не стреляше, сигурно за да презареди. Но нямаше съмнение, че отново ще ги нападне.

Някъде в некропола се чува викове. Още стрелци. Стичаха се да помогнат на застрашените си другари.

И сега какво? Оставаше му само един пълнител.

Някой зад него извика.

Грей погледна през рамо. Рейчъл залиташе назад, размахваше ръце във въздуха. Сигурно светлинната бомба беше зашеметила и нея. В мрака не беше забелязала тясната рампа Пред гробницата и беше стъпила заднишком на нея. Сграбчи лакътя на Кат в инстинктивен опит да спре падането си.

Но Кат не очакваше да я повлекат така и също загуби равновесие.

Двете се катурнаха и се затъркаляха надолу. Монк и Грей се спогледаха.

– Мамка му!

– Долу – каза Грей. Това беше единственото убежище, а и без това трябваше да опазят уликите под гробницата, каквито и да бяха те.

Монк слезе пръв, залиташе заради вързаните си зад гърба ръце.

Грей го последва под нов дъжд от куршуми. Парчета камък се разхвърчаха от фасадата на гробницата. Раул беше презаредил. И се опитваше да им попречи да слязат долу.

Грей се завъртя и погледът му попадна на зелената светлинна върху една от двете плочи, прикрепени към гробницата. Още беше активирана. Нямаше време да мисли, трябваше да действа – и той взе решение. Прицели се и стреля.

Куршумът разкъса дебелия сноп жици, водещ към плочата. Зелената светлинка примигна и угасна.

Грей хукна надолу по каменната рампа. Земята изведнъж спря да трепери. Ушите му изпукаха от внезапно изравнилото се налягане. Устройството беше дало на късо.

И в същия миг изпод краката му се чу силно стържене.

Грей се хвърли напред и падна в малка пещера в края на рампата, естествен скален джоб от вулканичен произход, каквито имаше много в хълмовете на Рим.

Зад него рампата се вдигаше, затваряше входа.

Грей се надигна и насочи пистолета към стесняващия се отвор. Като се беше надявал, активирането на устройството беше отворило гробницата и по същия начин деактивирането му я затваряше. Раул продължаваше да стреля отвън и куршумите му се забиваха в камъка.

Твърде късно, доволно си помисли Грей.

С едно последно изтъркване рампата над тях се затвори.

Настана мрак – но не непрогледен.

Грей се обърна.

Другите се бяха събрали около плоча от металночерна скала, положена на пода. Осветяваше я миниатюрна синя влада.

Грей се приближи. Около плочата едва имаше място и за четиримата.

– Хематит – каза Кат. Явно беше познала скалата, нали беше геоложка. Погледна затворилата се рампа, после отново плочата. – Железен окис.



Наведе се да разгледа сребристите линии, врязани в повърхността, миниатюрни реки на черния фон, осветени от синия пламък.

Огънят бавно намаля, смали се до пламъче, после угасна. Монк привлече вниманието им към нещо по-неотложно. Още един светещ предмет.

– Вижте!

Грей отиде при него. В един ъгъл на тъмната пещера имаше познат сребърен цилиндър. Запалителна граната. И таймер, който отброяваше секундите в мрака.

04:28

04:27

Грей си спомни, че единият от помощниците на Раул се беше спуснал тук, след като водачът им беше свършил със снимките. Слязъл беше да заложи бомбата.

– Изглежда, са смятали да унищожат тази улика – каза Монк и клекна да разгледа устройството. – Проклета работа.

Грей вдигна поглед към затворилата се рампа. Може би стрелбата на Раул отпреди малко не бе имала за цел да ги задържи далеч от рампата... а да ги вкара в капана ѝ.

Погледна отново бомбата.

След като светликът върху хематитовата плоча беше угаснал, единствената светлина в пещерата идваше от таймера.

04:04

04:03

04:02

22:06

Вигор усети внезапния спад на налягането. Вълната от електричество, раздиращо купола, се беше разпръснала за секунди. Енергията се беше стопила като призрочни синкави паяжини.

Въпреки това хаосът в базиликата не стихваше. Половината богомолци бяха успели да избягат, но изходите се бяха задръстили и това забавяше по-нататъшната евакуация. Швейцарската гвардия и ватиканската полиция правеха всичко по силите си да помогнат.

Някои се криеха под скамейките. Десетки бяха пострадали от падащата мазилка и седяха, стиснали с окървавени пръсти раните си. Помагаха им шепа смелчаци, истински християни.

Швейцарската гвардия се беше притекла на помощ на папата. Той

обаче беше отказал да напусне църквата, като капитан на потъващ кораб. Кардинал Спера стоеше неотлъчно до него. Бяха се оттеглили от балдахина в относителната безопасност на параклиса на Клементина.

Вигор тръгна към тях. Хаосът постепенно стихваше. Редът се възстановяваше. Вигор вдигна поглед към пострадалия купол. Той беше удържал – дали заради Божията милост, или заради инженерния гений на Микеланджело, не искаше да гадае.

– Свърши ли се? – попита го кардинал Спера.

– Ами... не знам – честно отговори Вигор. Имаше си по-голяма тревога.

Костите бяха възпламенени. Това беше ясно.

Но какво означаваше това за Рейчъл и другите?

Чу се нов глас, силен и свикнал да дава нареждания. Вигор се обърна и видя един широкоплещест побелял мъж да крачи към тях. Беше с черна униформа, фуражката беше под мишницата му. Генерал Жозеф Ренде, семеен приятел и шеф на местното карабинерско управление Париоли. Сега вече Вигор разбра защо редът се беше възстановил сравнително бързо. Карабинерите се бяха отзовали навреме и с целия си наличен състав.

– Защо Негово светейшество още е тук? – попита Ренде и кимна към папата, който бе плътно наобиколен от облечени в черно кардинали.

Вигор нямаше време да му обяснява. Стисна го за лакътя и прошепна:

– Трябва да слезем долу. В Изкопа. Ренде се намръщи.

– Току-що от управлението ми предадоха съобщение от Рейчъл – нещо за обир долу. И тогава започна цялата тази бъркотия.

Вигор поклати глава. Идеше му да се разкрещи от безсилие, но вместо това заговори твърдо и спокойно:

– Съберете колкото можете повече хора. Трябва да слезем долу. Веднага!

Генералът не чака да му повтарят, а реагира моментално – залая отсечени команди. Мъже в черни униформи се застичаха към него отвсякъде, всичките въоръжени.

– Насам! – каза Вигор и хукна към вратата на ризницата. Входът към Изкопа беше от другата страна, недалеч. Въпреки това Вигор имаше чувството, че се бавят фатално.

Рейчъл...

22:07

Грей стоеше на колене до Монк. Беше освободил китките на двамата си колеги с един нож, който Кат беше скрила в Дрехите си. Монк беше взел очилата му за нощно виждане, за да улесни задачата си.

– Сигурен ли си, че не можеш да я обезвредиш? – попита Грей.

– Ако имах повече време, по-добри инструменти... и ако беше по-светло... – Монк го погледна и поклати глава.

Грей погледна святкащия в тъмнината таймер.

02:22

02:21

Изправи се и отиде при Кат и Рейчъл от другата страна, Кат оглеждаше механизма на рампата с очите на опитен инженер. Усети приближаването на Грей, без да се обръща.

– Механизмът е съвсем прост – каза тя. – Разчита само на тежест, която държи рампата затворена. Ако махнеш тежестта, механизмът и гравитацията отварят рампата. Но нещо не се връзва.

– Какво имаш предвид?

– Доколкото мога да преценя, въпросната тежест – нещо като плоча-спусък – се намира под гробницата над главите ни.

– Гробът на свети Петър?

Кат кимна и го отведе малко настрани.

– Ето тук са издърпали стабилизиращия щифт, след като са затиснали плочата с гробницата. След това единственият начин да се отвори рампата е като се отстрани гробницата на Свети Петър от плочата. Само че нищо такова не се случило, когато Драконовият двор активира устройството си.

– Може и да се е случило... – Грей се спомни как цилиндърът със свръхпроводимата амалгама се беше издигнал във въздуха. – Кат, помниш ли какво ни разказа за експериментите, проведени в Аризона – тестването на прахообразните метали в м-състояние? Как при намагнитизиране тежали по-малко от нула?

Тя кимна и каза:

– Защото прахът всъщност е левитирал съда, в който се е намирал.

– Мисля, че същото се е случило и тук. Видях как цилиндърът с амалгамата левитира, след като включиха устройството. Може би полето около амалгамата е въздействало и на гробницата, също като при онзи лабораторен съд. Без да повдига масивната конструкция, амалгамата е намалила тежестта на каменната гробница.

Очите на Кат се разшириха.

– И механизмът се е задействал!

– Именно. Това подсказва ли ти как да отворим рампата оттук?

Кат отново се взря в механизма. После бавно поклати глава.

– Боя се, че не. Освен ако не преместим някак гробницата. Грей погледна таймера.

*01:44*

*22:08*

Вигор се спусна на бегом по витото стълбище към Изкопа. Не забеляза следи от влизане с взлом. Стигна до тясната врата.

– Чакай! – извика зад него генерал Ренде. – Нека някой от моите хора влезе първи. Ако има враждебни...

Вигор не му обърна внимание и натисна резето. Отключено. Слава Богу. Нямаше резервен ключ.

Натисна с рамо вратата. Тя не помръдна.

Той отскочи назад и заразтрива рамото си.

Вдигна резето и натисна отново.

Вратата не помръдваше, сякаш беше подпряна или закована от другата страна.

Вигор погледна към генерал Ренде.

– Нещо не е наред.

*22:08*

Рейчъл гледаше немигашчо таймера, който вече отброяваше под една минута.

– Трябва да има и друг изход!

Грей поклати глава на напразната ѝ надежда.

Рейчъл обаче не се отказа. Може и да не разбираше от инженерство, нито от обезвреждане на бомби. Но определено познаваше римската история.

– Няма кости – каза тя.

Грей я погледна, все едно се съмняваше в здравия ѝ разсъдък.

– Кат – каза тя, – ти спомена, че някой е трябвало да издърпа стабилизиращия щифт при първоначалното задействане на механизма и така да затвори рампата. Нали?

Кат кимна.

Рейчъл погледна другите.

– Тогава той е щял да се окаже заключен тук. Къде са костите му?

Очите на Кат се разшириха.

– Има друг изход! – възкликна Грей.

– Току-що казах същото. – Рейчъл извади от джоба си кибрит и драсна една клечка. – Трябва просто да открием отвор. Навярно таен тунел.

– Запалете си по една – каза Монк.

След секунди и четиримата държаха запалени клечки. Впериха поглед в пламъчетата – чакаха ги да потрепнат или да запламят по-силно, което щеше да е издаинически знак за скрит изход.

Рейчъл се разприказва от нерви.

– Ватиканският хълм е наречен така по името на гадателите, които се събирали тук. „Vates“ е латинската дума за „виждащ бъдещето“. Като много от оракулите по онова време, те се криели в пещери като тази и в тях изричали пророчествата си.

Гледаше пламъчето на клечката си, докато се придвижваше покрай стената. Нищо.

Опита се да не поглежда към таймера, но не се съдържа.

*00:22*

– Може би е зазидан – измърмори Монк. Рейчъл запали нова клечка.

– Разбира се – продължи тя на ръба на паниката, – повечето оракули били шарлатани. Както при прословутите сеанси в края на деветнайсети и началото на двайсети век, предсказателят обикновено имал съучастник, скрит в тайна ниша или тунел.

– Или под масата – каза Грей. Беше клекнал до хематитовата плоча. Държеше клечката си ниско до земята. Пламъчето трептеше и хвърляше танцуващи сенки по стените. – Побързайте.

Нямаше нужда да ги подканя.

*00:15.*

Това беше достатъчна мотивация.

Монк и Грей хванаха плочата и приклекнаха. После изпъшкаха и я вдигнаха.

Кат беше коленичила до тях и държеше запалена клечка.

– Има тесен тунел!

– Влизайте – нареди Грей.

Кат махна на Рейчъл да влезе първа.

Кладенецът беше стръмен и тя лесно се придвижи надолу,

плъзгаше се по задник. Кат се спусна след нея, после и Монк.

Рейчъл се извъртя да погледне назад, броеше наум. Оставаша четири секунди.

Монк подпря плочата с гръб и Грей се вмъкна с главата напред между разтворените му крака.

– Давай, Монк!

– Не е нужно да ми го казваш два пъти.

Монк се наведе и тежестта на плочата го тласна в кладенеца.

– Надолу! Надолу! – извика Грей. – Колкото се може по – ... Експлозията изяде остатъка от изречението му. Рейчъл, все още обърната назад и нагоре, видя оранжеви пламъци да облизват ръбовете на плочата.

Монк изруга.

Рейчъл зарязва всяка предпазливост и се хвърлуна надолу. Шахтата ставаше все по-стръмна. Скоро вече се пързалиеше по задник във влажния тунел и по никакъв начин не можеше да овладее нито скоростта, нито посоката на движението си.

Чу се нов звук.

Рев на вода.

О, не...

22:25

След петнайсетина минути Грей помогна на Рейчъл да излезе от река Тибър. Трепереха дружно на брега. Зъбите й тракаха. Той я притисна до себе си и заразтрива раменете и гърба ѝ.

– Аз... добре съм – каза тя, но не се отдръпна, дори напротив – сгуши се още повече в прегръдките му.

Монк и Кат излязоха от водата, мокри и кални.

– Трябва да се движим – каза Кат. – Иначе настинката ни е сто процента сигурна.

Монк се засмя.

Грей тръгна по високия бряг. Къде всъщност бяха? Шахтата ги беше изхвърлила в подземен поток. В пълния му мрак можеха само да се държат за коланите и да се оставят на течението, с надеждата че то ще ги изведе на безопасно място.

По време на подземното им пътешествие Грей беше напипал части от зидария – изглежда, бяха попаднали в древен отточен канал или нещо подобно. Оттам се озоваха в лабиринт от канали. Продължиха с течението, докато накрая не стигнаха искрящ водоем, явно осветяван от

отразена светлина някъде в края на тунела. Грей обходи водоема и откри къс каменен проход, който се изливаше в реката.

Другите го последваха – и сега всички бяха под звездното небе и пълната луна, която се отразяваше в реката. Бяха успели.

Монк изстиска ризата си и погледна назад към канала.

– Щом са имали задна вратичка, защо им е била цялата тази сложна история с костите на влхвите?

Грей беше размишлявал по същия въпрос и беше стигнал до отговор.

– Никои не би могъл да открие задната вратичка случайно. Съмнявам се, че и самият аз бих могъл да намеря обратния път през онзи лабиринт. Древните алхимици са скрили уликата си по такъв начин, че търсещият я трябва не само да разгадае гатанката, но и да познава и разбира в някаква степен амалгамата и нейните свойства.

– Било е замислено като тест – каза Рейчъл, потръпваща на лекия вятър. Явно и тя беше размишлявала върху този въпрос. – Изпитание преди да продължиш.

– Аз бих предпочел тест с многовариантен избор – намусено отбеляза Монк.

Грей поклати глава и се закатери по брега. С едната си ръка помагаше на Рейчъл. Силното ѝ треперене постепенно спря и само от време на време я разтърсваха тръпки.

Озоваха се на някаква улица. От другата ѝ страна имаше парк. А по-нагоре по хълма базиликата „Св. Петър“ грееше златна на фона на нощното небе. Около нея виеха сирени и лампите на пожарни и полицейски коли и линейки примигваха в отънъци на червено и синьо.

– Трябва да разберем какво е станало там – каза Грей.

– И да отидем някъде, където има баня и гореща вода – измърмори Монк.

Грей не възрази.

23:38

След час Рейчъл седеше, увита в топло одеяло. Още беше с мокрите си дрехи, но поне пътят дотук и разгорещените спорове със серия от упорити представители на охраната я бяха постоплили.

Всички се намираха на сигурно място в офиса на държавния секретар на Светия престол. Стаята беше украсена с фрески, креслата и двата дълги срещуположни дивана бяха с плюшена тапицерия. С тях в стаята

бяха кардинал Спера, генерал Ренде – и дълбоко облекченият ѝ вуйчо.

Вигор седеше до Рейчъл и държеше ръката ѝ. Не я беше пуснал, от както си бяха пробили път през кордона, за да стигнат дотук.

Двете групи бяха обменили накратко информация за случилото се.

– И Драконовият двор се е измъкнал пак, така ли? – попита Грей.

– Дори трупове са изнесли – каза Вигор. – Отне ни десет минути да разбием долната врата. И заварихме само няколко захвърлени оръжия. Сигурно са си отишли откъдето са дошли – през покрива. Грей кимна.

– Поне костите на свети Петър са непокътнати – каза кардинал Спера. – Щетите по базиликата и некропола могат да се отстранят. Но ако бяхме изгубили реликвите... – Той поклати глава. – Задължени сме на всички ви, много.

– И никой от богомолците не е загинал по време на големия танц в базиликата – каза Рейчъл с не по-малко облекчение.

Генерал Ренде вдигна една папка.

– Порезни рани, отоци, синини и няколко счупени кости, Повече хора са пострадали в мелето при вратите, отколкото от трусовете.

Кардинал Спера въртеше разсеяно двата златни пръстена, обозначаващи поста му, по един на всяка ръка, като посягаше тук към единия, ту към другия – несъзнателен тик, който издаваше безпокойството му.

– А пещерата под гробницата? Какво намерихте там? Рейчъл се намръщи.

– Имаше...

– Беше много тъмно и не се виждаше почти нищо – прекъсна я Грей. Улови погледа ѝ – в неговия се четеше извинение, но и твърдост. – Имаше една голяма плоча с някакъв надпис, но подозирам, че запалителната бомба я е обгорила.

Може и никога да не разберем какво е имало там. Рейчъл разбираше неохотата му да навлиза в подробности. Главният префект на архивите беше изчезнал по време на бъркотията, и той като Драконовия двор. Щом префект Алберто бе работил за Двора, кой друг можеше да участва в конспирацията? Кардинал Спера вече беше обещал да претърси стаята и личната документация на Алберто. Може би това щеше да им подсказва нещо.

Междувременно дискретността беше от първостепенно значение.

Грей се окашля.

– Ако сме приключили с разбора, бих оценил ватиканското гостоприемство във вид на стаи, където да се преоблечем и да починем поне



малко.

– Разбира се. – Кардинал Спера се изправи. – Ще наредя да ви заведат.

– Бих искал и да огледам още веднъж Изкопа. Да видя дали не сме пропуснали нещо.

Генерал Ренде кимна.

– Един от моите хора ще ви придружи. Грей се обърна към Монк и Кат.

– Ще се видим по-късно в стаите ви. – Очите му пробягаха към Рейчъл и Вигор, в знак че включва и тях.

Рейчъл кимна, разбрала мълчаливата команда.

„Не говорете с никого“.

Щяха да разговарят по-късно, насаме.

Грей излезе с генерал Ренде.

Рейчъл го гледаше как излиза и си мислеше за ръцете му около себе си. Уви се по-плътно с одеялото. Не беше същото.

### 23:43

Грей тръгна право към мавзолея, където беше скрил нещата си. Намери раницата си непокътната.

Един млад карабинер стоеше до него, изправен като да беше глътнал бастун. Червените кантове на униформата му се спускаха прави като улуци, а белият шарф бе като теглен с линия диагонал през гърдите му. Сребърната му кокарда лъщеше като излъскана с плюнка.

Младежът изглежда раницата все едно Грей току-що я беше откраднал.

Грей не си направи труда да му обяснява. Мислите му бяха заети с твърде много неща. Макар раницата му да си беше тук, лаптопа го нямаше. Някой го беше взел. Само един човек би откраднал компютъра и би оставил раницата – някой, чието отсъствие тази вечер определено се навиваше на очи.

Сейчан.

Ядосан, Грей излезе от некропола. Младият карабинер познаваше пътя и Грей го следваше, почти без да забелязва вътрешните дворове, стълбищата и коридорите. Мозъкът му работеше трескаво. След петминутен преход влетя в апартамента, предоставен на колегите му, като зарязан ескорта си навън, Централната стая се пръскаше по шевовете от позлатени декорации, бродирана тапицерия и богати гоблени. Масивен

кристален полилей висеше от облачетата и херувимите по тавана.

Свещи примигваха в стенни анлици и стоящи канделабри.

Кат седеше на един от столовете. Вигор – на друг. Грей беше прекъснал разговора им с появата си. Преоблекли се бяха в бели халати, все едно са отседнали в някой от скъпарските апартаменти на хотел „Риц“.

– Монк е в банята – каза Кат и кимна на една страна.

– Рейчъл също – добави Вигор и кимна в противоположната посока. От тази просторна дневна се влизаше в другите предоставени им стаи.

– Намерил си част от оборудването ни – продължи Кат.

– Но не и лаптопа. Мисля, че Сейчан го е отмъкнала. Кат вдигна вежда.

Грей се чувстваше твърде мръсен, за да седне на който и да било от столовете, така че закри из стаята.

– Вигор, можеш ли утре сутринта да ни измъкнеш тайно оттук, така че никой да не ни види?

– Ами... сигурно бих могъл. Ако се налага. Защо?

– Искам възможно най-скоро да минем отново в нелегалност. Колкото по-малко се знае за действията ни, толкова по-добре.

Монк влезе и попита:

– Отиваме ли някъде? – Бъркаше е пръст в едното си ухо. Лейкопласт затваряше раната над окото му. И той беше с бял халат, в неговия случай – разтворен. Поне си беше увил хавлиена кърпа на кръста.

Преди Грей да отговори, вратата на срещуположната стена се отвори. Рейчъл влезе боса и с халат, плътно пристегнат с колана. Но при всяка крачка се откриваше гледка към прасеца и голяма част от бедрото ѝ. Косата ѝ беше измита, още влажна и несресана. Тя прокара пръсти през нея вместо гребен и Грей си помисли, че разчорлена му харесва повече.

– Капитане? – Монк се тръшна на един стол и вдигна крака на съседния, като не забрави да си нагласи подобавашо хавлиената кърпа.

Грей преглътна със свито гърло. „За какво говорех?“ – Та къде ще ходим? – подсказа му Кат.

– Там, където ще намерим следващата подсказка – каза Грей и пак се окашля да си прочисти гърлото. – След видяното тази вечер искаме ли Драконовият двор да се добере до знанието, което се крие в края на този лов за съкровища?

Никой не тръгна да спори.

Монк заопипва лейкопласта на челото си.

– Какво всъщност стана тази вечер, по дяволите?

– Аз може и да имам някаква представа. – Думите на Грей привлякоха вниманието на всички. – Някой от вас запознат ли е с полетата на Майснер?

Кат вдигна ръка.

– Чувала съм да използват този термин във връзка със свръхпроводимостта.

Грей кимна.

– Когато зареден свръхпроводник е изложен на силно електромагнитно поле, се образува Майснерово поле. Силата на това поле е право пропорционална на интензитета на магнитното поле и количеството енергия в свръхпроводника. Именно Майснеровото поле позволява на свръхпроводниците да левитират в магнитно поле. Но са наблюдавани и други, по-странни ефекти при манипулирането на свръхпроводници. Необясними изливи на енергия, истинска антигравитация, дори изкривяване на пространството.

– Това ли се случи в базиликата? – попита Вигор.

– Активирането на амалгамата, както тук, така и в Кьолн, е постигнато само с помощта на две големи електромагнитни плочи.

– Големи магнити? – попита Монк.

– Настроени към специфична енергийна сигнатура, която задейства латентната сила на свръхпроводника в м-състояние.

Кат се размърда.

– И освободената енергия – това Майснерово поле – е левитирала гробницата... или поне е намалила теглото ѝ. Но как да обясним електрическата буря вътре в базиликата?

– Мога само да гадая. Балдахинът от злато и бронз над папския олтар се намира точно над гробницата на свети Петър. Според мен металните колони на балдахина са действали като гигантски гръмоотводи. Поели са част от енергията, излъчена долу, и са я отвели нагоре.

– Но защо древните алхимици ще искат да навредят на базиликата? – попита Рейчъл.

– Не са искали – отговори Вигор. – И не са. Спомнете си, че според собствените ни разсъждения, тези улики са били заложени някъде през тринайсети век.

Грей кимна.

Вигор помълча, после почеса брадичката си.

– Всъщност през този период е било доста лесно да се конструира тайната камера. Ватиканът бил почти празен. Той се превръща в център на папската власт едва през 1377 – а, когато папите се връщат от

стогодишното си изгнание във Франция. Преди това папският престол се помещавал в Латеранския дворец в Рим. Така че през тринайсети век Ватиканът е бил лишен от значение и следователно от особено внимание.

Вигор се обърна към Рейчъл.

– Следователно електрическата буря не може да е била запланувана от алхимиците. Балдахинът на Бернини е бил поставен чак през седемнайсети век. Векове след залагането на уликите. Бурята е просто злощастна случайност.

– За разлика от случилото се в Кьолн – възрази Грей. – Драконови-ят двор съзнателно е сложил злато в м-състояние в нафората. Мисля, че са използвали богомолците като морски свинчета в някакъв зловещ експеримент. Първото им изпитание на терен. С цел да преценят силата на амалгамата и да докажат теориите си. Погълнатото злато в м-състояние се е държало като бронзовия балдахин тук. Абсорбирало е енергията от Майснеровото поле и е убило богомолците с токов удар отвътре навън.

– Толкова много смърт... – промълви Рейчъл.

– Само експеримент, нищо повече.

– Трябва да ги спрем – отсече Вигор прегракнало. Грей кимна.

– Но първо трябва да решим къде е следващата ни цел. Аз запомних рисунката. Мога да ви я скицирам.

Рейчъл го погледна, после погледна вуйчо си.

– Какво? – попита Грей.

Вигор се надигна и извади сгънат лист. Наведе се и го приглади на масата. Беше карта на Европа. Грей се намръщи.

– Познах очертаванията върху скалата – каза Рейчъл. – Ориентирах се по миниатюрната делта – тя е достатъчно издайническа, особено ако живееш край Средиземно море. Вижте.

Наведе се напред и оформи четвъртита кутийка с палците и показалците на двете си ръце. Наложил кутийката върху източния край на картата.

Грей се приведе също като останалите. Ограденият участък от крайбрежието представляваше приблизително съответствие на рисунката от вдълбани в хематитовата плоча очертавания.

– Значи е било карта – каза той.

– И пламтящата звезда... – Рейчъл го погледна.

– Сигурно са сложили на това място в плочата малко количество злато в м-състояние. То е поело Майснеровото поле и се е възпламенило.

– И е отбелязало едно определено място върху картата. – Рейчъл забодеше пръст върху хартиената карта пред тях.

Върхът на пръста ѝ сочеше името на голям град в устието на Нил, там, където реката се вливаше в Средиземно море.

– Александрия – каза Грей. – В Египет.

Вдигна очи; лицето му бе само на сантиметри от лицето на Рейчъл. Погледите им се срещнаха. И двамата застинаха за част от секундата. Устните ѝ се разтвориха леко, сякаш се бе канела да каже нещо, но изведнъж го е забравила.

– Този египетски град е бил един от основните центрове на гностическата наука – каза Вигор и развали магията. – Някога е бил дом на прословутата Александрийска библиотека, огромно хранилище на древно познание. Основана от самия Александър Велики.

– Александър – каза Грей. – Ти вече спомена, че е бил един от хората, които са знаели за белия прах от злато.

Вигор кимна, очите му блестяха.

– Още един цар, или мъдрец, или влъхва, както искате го наречете – каза Грей. – Възможно ли е той да е четвъртият влъхва, когото ни е ukazано да търсим?

– Не мога да кажа със сигурност – отвърна Вигор.

– Аз мога – намеси се уверено Рейчъл. – Стихът в гатанката изрично ни препраща към „изгубения“ цар.

Грей си спомни гатанката за рибата. „Където дави се, то в мрак се носи и в изгубения цар се вглежда“.

– Ами ако не е било само алегория? – настоя Рейчъл. – Ако значението е буквално?

Грей не разбираше, но Вигор се ококори и възкликна:

– Разбира се! Трябваше и сам да се сетя.

– За какво? – попита Монк. Рейчъл обясни:

– Александър Велики е починал млад. На трийсет и три.

Погребението му е добре документирано в историческите източници. Тялото му е било положено в град Александрия. – Тя посочи картата. – Само че... само че... Вигор я изпревари развълнувано:

– Гробът му изчезнал. Грей сведе очи към картата.

– И това го прави „изгубеният“ цар – измърмори той. – Което значи, че вече знаем къде отиваме.

Образът на лаптопа вървеше отново, без звук, само видео. От появата на Драконовия двор до бягството на екипа на Сигма. Отговори все така нямаше. Каквото и да лежеше под гробницата на свети Петър, си оставаше загадка.

Разочарован, той затвори лаптопа.

Командир Пиърс не беше напълно откровен по време на разбора. Лъжата му беше очевидна. Беше открил нещо в гробницата.

Какво обаче? И колко точно знаеше?

Кардинал Спера започна да върти златния си пръстен.

Време беше да се сложи край на всичко това.

## ДЕН ТРЕТИ

### АЛЕКСАНДРИЯ

26 юли, 07:05

11. Над Средиземно море

Щяха да пристигнат в Египет след два часа.

Но борда на частния самолет Грей се зае да прегледа съдържанието на раницата си. Директор Кроу беше успял да ги снабди с нови запаси и оръжия. Дори с портативни компютри. Беше се оказал достатъчно предвидлив дори да премести самолета им „Сайтейшън Х“ от Германия на международното летище „Леонардо да Винчи“ в Рим.

Грей си погледна часовника. Бяха излетели преди половин час. Разполагаха само с двата часа до кацането в Александрия, за да изработят стратегията си. Няколкото часа почивка в Рим поне бяха посъживили малко членовете на групата. Бяха поели преди зазоряване – измъкнаха се от Ватикана, без никой да ги усети.

Директор Кроу им беше осигурил допълнително прикритие – бе организиран фалшив летателен план до Мароко. След това беше използвал връзките си в Националната разузнавателна служба, за да промени повивните им малко преди да завият към Египет. Повече от това не можеха да направят, за да прикрият следите си.

Сега оставаше само един детайл за изглаждане.

Къде да започнат търсенето си в Александрия?

За да отговорят на този въпрос, бяха превърнали каютата на „Сайтейшън Х“ в мозъчен тръст. Кат, Рейчъл и Вигор седяха приведени над работните си станции. Монк беше в пилотската кабина и координираше транспорта и логистиката, които щяха да им трябват в Александрия. Вече беше разглобил и прегледал новото си пушкало. Както сам беше казал: „Чувствам се гол без него. А това е нещо, което и на вас не би ви харесало, повярвайте ми“.

Междувременно Грей си имаше своя задача, макар тя да не беше пряко свързана с настоящия им проблем. Намерението му беше да научи повече за тайната на свръхпроводниците.

Но преди това...

Стана и отиде при тримата си колеги.

– Някакъв напредък? Отговори му Кат:

– Поделихме си задачите. Преглеждаме всички отпратки и документи, като се започне отпреди раждането на Александър до смъртта му и последвалото изчезване на гроба му.

Вигор разтърка очи. Той беше спал най-малко от всички. Само едночасова дрямка. Вместо това беше направил допълнително проучване във ватиканските архиви. Сигурен беше, че главният префект на библиотеките, предателят доктор Алберто Менарди, е човекът, разрешил гатанките за Драконовия двор. Надявал се бе да проследи стъпките му и да научи нещо ново. Но успехът му беше частичен.

Кат продължи:

– Александър все още е обвит в загадки. Дори и родителите му. Майка му е Олимпия. Баща му е цар Филип Втори Македонски. Но и по този въпрос има разногласия. Александър смятал, че негов баща е бог Зевс Амон и че самият той е полубог.

– Не е бил от най-скромните – каза Грей.

– Бил е човек с много вътрешни противоречия – обади се Вигор. – Безпапетни пьянства, от една страна, и изключителна военна стратегия, от друга. Предан до смърт на приятелите си, но разгневят ли го – бил способен на всичко. Поддържал хомосексуални връзки, а се оженил два пъти – за една персийска танцьорка и за дъщерята на един персийски цар, като последният брак е бил продиктуван от желанието му да обедини Персия и Гърция. Но да се върнем към родителите му. Добре известно е, че баща му и майка му се мразели. Някои историци смятат, че Олимпия може би е имала пръст в убийството на цар Филип. Но по-интересно е твърдението на един хронист от онези времена, Псевдо-Калистен, Той твърди, че Александър не е син на Филип, а на един египетски придворен магьосник, Нектанебо.

– Магьосник... като другото значение на „влъхва“? – каза Грей в знак, че е разбрал връзката.

– Които и да са били родителите му – продължи Кат, – Александър е роден на двацети юли 356 – а преди Христа.

Вигор вдигна рамене.

– Но дори и това може да не е вярно. На същата тази дата в Ефес изгорял храмът на Артемида. Едно от Седемте чудеса на древния свят. Историкът Плутарх пише, че Артемида била твърде заета с раждането на Александър и затова не изпратила помощ на горящия си храм. Някои учени смятат, че изборът на датата е по-скоро пропаганда и истинската дата на раждането на Александър е изместена, за да съвпадне със



злощастното събитие и така да представи царя като феникс, който се издига от пепелта.

– А е било забележително издигане – каза Кат. – Александър е живял само трийсет и три години, но през време на краткия си живот е завладял огромна част от познатия тогава свят. Разгромил е цар Дарий, после продължил към Египет, където основал Александрия, а оттам – към Вавилон.

Вигор завърши:

– Накрая придвижил войските си на изток към Индия с намерение да завладее района на Пенджаб. Същият район, където свети Тома покъсно покръстил тримата влъхви.

– Обединявайки Египет и Индия – отбеляза Грей.

– Свързвайки линия на древно познание – каза Рейчъл и се размърда пред собствения си лаптоп. Не вдигна очи, потънала в проучването си, само разкърши схванатия си гръб.

На Грей гледката му хареса.

Тя като че ли забеляза погледа му и без да обръща глава, само го стрелна с очи. Той се смути и отклони поглед.

– Той... Александър дори издирил индийски учени и дълго разговарял с тях на философски теми. Интересувал се от новите науки, което е разбираемо, защото го бил обучавал не друг, а самият Аристотел.

– Но починал без време – продължи Кат. – Умрял през 323 – та преди Христа. Във Вавилон. При тайнствени обстоятелства. Някои казват, че е починал от естествена смърт, други обаче смятат, че е бил отровен или се е заразил с чума.

– Казват също – добави Вигор, – че на смъртното си ложе в царския дворец във Вавилон не откъсвал очи от прословутите Висящи градини, кула със скулптирани тераси, градини и водопади. Друго от Седемте чудеса на древния свят.

– Значи животът му е започнал с разрушението на едно и е свършил в близост до друго.

– Може значението на този факт да е просто алегорично – призна Вигор и се почеса по брадата. – Но животът на Александър наистина изглежда странно обвързан със Седемте чудеса. Дори и първото описание на Седемте чудеса е направено от един александрийски библиотекар, Калимах, през трети век преди Христа. Исполинската бронзова статуя от Родос, друго от чудесата, високият колкото десететажна сграда Колос до пристанището на острова с факла в ръка, също като вашата Статуя на свободата, всъщност изобразявал Александър Велики. После,

статуята на Зевс в Олимпия, внушителна скулптура от злато и мрамор. Според твърденията на самия Александър фигурата изобразявала баща му. Освен това няма съмнение, че Александър е бил при пирамидите в Гиза. Прекарал е цяло десетилетие в Египет. Така че животът му, изглежда, е свързан с всички тези шедьоври на древния свят.

– Това може ли да е от значение? – попита Грей. Вигор сви рамене.

– Не мога да кажа. Но самата Александрия някога е била ' Дом на друго от Седемте чудеса, последното построено, макар вече да го няма. Александрийският фар. Той се издигал на тесен нос в залива на града и го разделял на две половини. Представлявал кула на три нива от варовикови блокове, спое-ени с разтопено олово. Бил е по-висок от вашата Статуя на свободата, приблизително колкото съвременна четиридесетатажна сграда. На върха му горял огън, усилян от златно огледало. Светлината му служела като ориентир за корабите от цели петдесет километра. Дори съвременната дума за фар в много от основните езици произлиза от него. В древна Александрия са го наричали „Pharos“. На френски е „phare“. На испански и италиански – „faro“.

– И какво общо има това с гроба на Александър, който търсим?

– Бяхме насочени към Александрия – каза Вигор. – И търсим отпратки, оставени от древно общество на магове. Не мога да се отърва от мисълта, че фарът, този блестящ символ на пътеводна светлина, би бил от значение за въпросните магове. А има и една легенда във връзка с Александрийския фар – че златната му светлина била толкова силна, че можела да подпалва кораби от разстояние. Може би това е намек за някакъв неизвестен източник на енергия.

Вигор въздъхна, поклати глава и добави:

– Но как се връзва всичко това – не знам.

Грей оценяваше по достойнство интелекта на монсенъора, но му трябваше по-конкретна информация, нещо, към което да се насочат в Александрия.

– Тогава да се захванем направо със сърцето на загадката. Александър е умрял във Вавилон. Какво е станало след това?

Отговори му Кат, наведена над лаптопа си. Плъзна пръст по списък, който си беше съставила.

– Има много исторически отпратки за процесията, пренесла тялото му от Вавилон в Александрия. След като го погребали в Александрия, гробницата му се превърнала в светилище, което гостуващите високопоставени особи задължително посещавали. Включително Юлий Цезар и император Калигула.

– По онова време – добави Вигор – градът бил управляван от един от бившите генерали на Александър, Птолемей, и неговите наследници. Те построили Александрийската библиотека, превърнали града в основен център на интелектуални и философски проучвания и привлекли учени от целия познат свят.

– А какво е станало с гробницата?

– Точно това е интересното – каза Кат. – Предполага се, че гробницата е представлявала масивен саркофаг, направен от злато. Но според други хроники, включително и на основния хронист от онова време – Страбон, – гробницата е била направена от стъкло.

– Може би златно стъкло – каза Грей. – Едно от състоянията на праха в м-състояние.

Кат кимна.

– В началото на трети век след Христа Септимий Север затворил гробницата за посетители с оглед на безопасността ѝ. Интересно е да се отбележи и друго – че той поставил в гробницата много тайни книги. Ето един цитат. – Тя се наведе към екрана. – „Тъй че никой да не прочете книгите, нито да види тялото“. – Погледна Грей. – Това очевидно поддържа теорията, че нещо много важно е било скрито в гробницата. Била е превърната в един вид хранилище на тайно познание и Септимий се страхувал то да не бъде изгубено или откраднато.

Вигор доуточни:

– Александрия е била нападена многократно от началото на Новата ера до трети век. Нападенията ставали все по-сериозни. Самият Юлий Цезар опожарил голяма част от Александрийската библиотека, за да предотврати нападение при пристанището. Тези нападения продължили и довели до окончателното разрушение на библиотеката през седми век. За мен е разбираемо защо Септимий би искал да запази част от библиотеката, като я скрие. Сигурно е прибрал в гробницата най-важните свитъци.

– И не само военни агресори заплашвали Александрия – добави Кат. – Ударила я серия от страшни епидемии. Чести земетресения повредили значителни части от града. През четвърти век цял участък от града се сринал в залива, като повлякъл Птолемеевия царски квартал, включително двореца на Клеопатра и голяма част от царското гробище. През 1996 – а един френски изследовател, Франк Годио, открил части от този изгубен град в Източния пристан на Александрия. Друг археолог, Онър Фрост, смята, че такава може да е била и съдбата на Александровата гробница, тоест да е потънала в морето.

– Това не ми се струва правдоподобно – каза Вигор. – Има всякакви слухове за местонахождението на гробницата, но повечето исторически документи я поставят в центъра на града, далеч от крайбрежието.

– Докато, както казах, Септимий Север не я затворил – продължи Кат. – Може дори да я е преместил.

Вигор се намръщи.

– Както и да е. Въпросът е, че междуременно търсачи на съкровища и археолози са опоскали целия град и околностите му. Дори и днес има нещо като златна треска по изгубения гроб. Преди няколко години екип от немски геофизици използва дълбочинен радар да докаже, че подпочвеният слой на Александрия е надупчен от аномалии и кухини. Има много места, където да скриеш гробница. Претърсването им може да отнеме десетилетия.

– Ние не разполагаме с десетилетия – каза Грей. – Не знам дали имаме и двайсет и четири часа.

Закрачи из тясната кабина, ядосан от безсилието си. Знаеше, че Драконовият двор разполага със същата информация като тях. Бързо щяха да съобразят, че хематитовата плоча под гробницата на свети Петър е карта, която сочи към Александрия.

Накрая попита нервно:

– Е, къде ще търсим най-напред?

– Аз може и да имам нещо – обади се Рейчъл за пръв път от известно време. Докато останалите бяха разговаряли, тя тракаше трескаво по клавиатурата и току примижаваше към екрана. – Или две неща.

Всички се обърнаха към нея.

– Има една отпратка от девети век, свидетелство от императора на Константинопол, че някакво, цитирам: „приказно съкровище“ е скрито вътре или под Александрийския фар. Всъщност халифът, управлявал Александрия по онова време, почти съборил половината фар в опити да го намери.

Грей забеляза интереса на Вигор към казаното. Спомни си, че самият Вигор беше говорил надълго и нашироко за фара. Сигурно Рейчъл се беше вдъхновила от неговите думи и се беше разровила в Мрежата за допълнителна информация.

– Периодично и други са подхващали търсенето, но фарът е имал стратегическа роля за пристанището.

Вигор кимна; очите му грееха от вълнение.

– Какво по-добро място да скриеш нещо, което не искаш да бъде изкопано, от подземията на сграда, която е твърде важна, за да я съборят

с лека ръка?

– После всичко приключило през 1303 – та, когато силно земетресение разтресло Източното Средиземноморие. Фарът бил разрушен и се сринал в същия залив, където лежали Птолемеевите руини.

– А какво е станало с оригиналното му местоположение? – попита Грей.

– Различни неща. Но през петнайсети век един султан построил крепост на полуострова. Тя си е там и до днес, крепостта на Каит Бей. В строежа ѝ е използвана и част от оригиналните варовикови блокове на фара.

– И щом съкровището така и не е било намерено – подхвана Вигор, – значи трябва още да е там... под крепостта.

– Ако въобще е съществувало – предупреди Грей.

– Поне е добро начало на търсенето ни – възрази Вигор.

– И какво ще правим? Ще почукаме на вратата и ще попитаме дали нямат нещо против да им разкопаем основите?

Кат предложи по-практично решение.

– Ще се свържем с Националната разузнавателна служба. Те имат достъп до сателити с дълбочинна радарна система. Ще поискаме да минат над мястото. А ние ще потърсим в Данните им кухни или други странни образувания, също като немските геофизици в града. Това може и да ни помогне да стесним периметъра на търсенето.

Грей кимна. Идеята не беше лоша. Но щеше да отнеме време. Той вече беше проверил. Оставаха осем часа до след-ващото преминаване на сателита.

Рейчъл предложи алтернатива.

– Спомняте ли си за задната вратичка към кухнята под гробницата на свети Петър? Може би не се налага да минаваме през централния вход в крепостта на Каит Бей. Може да има заден вход. Под вода, като в Рим.

Грей хареса идеята ѝ.

Рейчъл сякаш почерпи сила от одобрението, изписало се на лицето му.

– Туристическите агенции организират гмуркания близо до Каит Бей и Птолемеевите руини. Лесно можем да се слеем с туристите и да огледаме крайбрежната линия на пристана.

– Това може да не ни даде нищо – каза Кат, – но поне няма да седим със скръстени ръце, докато някой сателит мине оттам.

Грей кимна. Все беше някакво начало. Монк влезе от пилотската

кабина.

– Осигурих бус и хотелски резервации под фалшивите ни самоличности, а на митницата ще ни пуснат без проверка благодарение на известно съдействие от Вашингтон. Мисля, че това изчерпва нуждите ни засега.

– Не. – Грей се обърна към него. – Ще ни трябва и лодка. По възможност нещо бързо.

– Добре – изсумтя Монк, после кимна към Рейчъл. – Но няма тя да я кара, нали?

08:55

*Рим, Италия*

Жежкото утро не подобряваше настроението на Раул. Беше едва девет, а температурите вече удряха тавана. Слънчевите лъчи напичаха каменния площад навън и блясъкът им беше направо непоносим. Голото му тяло лъщеше от пот. Той застана на вратата към балкона. Беше отворена, но въздухът не помръдваше.

Мразеше Рим.

Презираше оглупелите стада, облечените в тъмни цветове местни, които пушеха непрекъснато, постоянните приказки, викове и клаксони. Въздухът буквално миришеше на бензин.

Дори и онази курва, която беше забърсал в Травестере – дори и нейната коса миришеше на цигари и пот. Цялата вонеше на Рим. Той потърка охлузените си кокалчета. Поне сексът беше задоволителен. Беше се погрижил никой да не чуе виковете ѝ. Харесало му беше как се извиваше под ножа му, докато той прокараваше върха му около големите кафяви зърна и надолу по гърдите. Но повече му беше харесало да я удри с юмрук в лицето, плът в плът, докато я чукаше.

Изкара си на тялото ѝ омразата си към Рим, към онова американско копеле, което за малко да го ослепи, да не говорим, че му отне възможността да ги убие бавно. А сега беше научил, че онези пак са избягали някак от съдбата си.

Извърна се с гръб към прозореца. Тялото на курвата вече беше увиито в чаршафите. Неговите хора щяха да се отърват от трупа. За него той не означаваше нищо.

Телефонът на нощното шкафче иззвъня. Раул очакваше този разговор. Именно той му беше скапал настроението.

Вдигна слушалката.

– Получих доклада за снощната мисия. – Както и беше очаквал, обаждаше се Императорът на ордена. Гласът му се беше стегнал от ярост.

– Сър... Прекъснах го.

– Оправдания не приемам. Провалът е едно, но неподчинение няма да търпя.

Раул се намръщи.

– Никога не бих направил такова нещо.

– А какво ще кажеш тогава за онази жена, Рейчъл Верона?

– Сър? – Той си представи чернокосата кучка. Спомни си миризмата ѝ, когато я беше стиснал за врата и я бе заплашил с ножа. Беше усетил пулса в гърлото ѝ, когато я стисна по-силно и я повдигна на пръсти.

– Беше ти наредено да я заловиш – не да я убиваш. Другите трябваше да бъдат елиминирани. Такива бяха заповедите ти.

– Да, сър. Разбрано. Но вече за трети път не мога да използвам цялата си сила срещу американския отряд заради нея. Те продължават да ни се пречат точно заради това ограничение. – Не беше планирал да търси оправдания за провалите си, но сега му предоставяха едно наготово. – Трябва да съм наясно. Кое е по-важно – мисията или жената?

Проточи се дълго мълчание. Раул се усмихна. Ръчна с пръст трупа на леглото.

– Аргументът ти е смислен. – Яростта в гласа на другия мъж се беше стопила. – Жената е важна, но мисията не може да бъде излагана на риск. Богатството и властта в края на този път трябва да са наши.

И Раул знаеше защо. Беше му внушавано още от детството. Крайната цел на тяхната секта. Да наложат нов световен ред, начело с техния Двор – наследници на крале и императори, генетично чисти и по-висши от останалите хора. Това беше рожденото им право. От поколения, от столетия, техният Двор беше търсил съкровището и тайното познание на това изгубено общество от магове. Онзи, който го притежаваше, щеше да притежава „ключовете към света“, както беше написано в един древен текст, съхраняван в библиотеката на Двора.

И сега бяха съвсем близо.

– Значи имам зелена светлина да действам, без да се съобразявам с безопасността на жената?

Отговори му въздишка. Раул се зачуди дали Императорът въобще си е дал сметка, че въздиша.

– Загубата ѝ ще е разочарование – отговори той. – Но мисията не бива да се проваля. Не и след толкова много години. И за да бъде

съвсем ясно – противниците ни трябва да бъдат унищожени с цената на всичко. Това достатъчно ясно ли е?

– Да, сър.

– Добре. Но нека кажа също, че ако възникне възможност жената да бъде заловена – толкова по-добре. Без обаче да се поемат излишни рискове.

Раул зададе въпрос, който отдавна го гложеше. Досега не го беше задавал. Беше се научил, че е най-добре да не любопитства и да се подчинява безпрекословно. Въпреки това сега го зададе.

– Защо е толкова важна?

– Драконовата кръв тече гъста във вените ѝ. Чак до хабсбургските ни корени. Тя всъщност беше избрана за теб, Раул. За партньорка. Двоят смята такава кръвна връзка за много ценна.

Раул изправи гръб. Досега му беше отказвано поколение. Малкото жени, прихванали от него, бяха принуждавани да абортират или биваха убивани. Забранено беше кралската кръвна линия да се замърсява, като се създават деца с кръв от простолюдието.

– Надявам се тази информация да насочи мислите ти към възможност да опазиш живота ѝ. Но както казах, дори и от кръвта ѝ можем да се откажем, ако обратното заплашва мисията. Разбрано?

– Да, сър. – Раул откри, че е останал без дъх. Пак си представи как я притиска до себе си, притиснал ножа в гърлото ѝ. Миризмата на страха ѝ. От нея определено би излязла добра баронеса... а ако не това, то поне отлична кобила за разплод. Драконовият двор държеше няколко такива жени, скрити на различни места из целия континент, затворени и държащи живи с единствената цел да раждат деца.

Надърви се само при мисълта за такава възможност.

– В Александрия всичко е уредено – завърши Императорът. – Играта приближава към края си. Вземи онова, което ни трябва. И убий всички, които ти се изпратят на пътя.

Раул кимна, макар че Императорът не можеше да го види. Представи си чернокосата кучка... и какво щеше да направи с нея.

09:34

Рейчъл стоеше зад кормилото на моторницата с едно коляно на седалката зад себе си за опора. След като подминаха шамандурата, даде газ и полетя през залива. Лодката се плъзгаше по огледалото на водата и само от време на време подекачаше, пресякла дирята на друга



моторница.

Вятърът брулеше косата ѝ. Водни пръски охлаждаха лицето ѝ. Слънчевата светлина се отразяваше ярко в сапфиреносините води на Средиземно море. Всичките ѝ сетива звънтяха в хармония.

Точно това ѝ трябваше след полета и часовете пред компютъра. Бяха кацнали преди четиридесет минути. Минаха за нула време през митницата благодарение на Монк и неговите благодетели, а лодката и екипировката вече ги чакаха на пристана.

Рейчъл погледна назад.

Александрия се издигаше от дъгата на синия залив, модерен град с високи жилищни сгради и хотели. Палми растяха нагъсто в парковата зона, разделяща града от морето. Почти нямаше следи от древното минало на града. Дори и Александрийската библиотека, изгубена преди векове, се беше възродила наново под формата на огромен комплекс от стъкло, стомана, бетон, декоративни езерца и минирелсова железница.

Тук обаче, във водата, част от миналото оживяваше. Стари дървени рибарски лодки кръстосваха залива, боядисани в ярки цветове като скъпоценни камъни – рубиненочервено, сапфиреносиньо, смарагдовозелено. Някои бяха вдигнали платна – с четвъртита форма, а посоката им се определяше с помощта на две гребла, също като в Древен Египет.

А напред се издигаше цитадела, сякаш излязла от Средновековието – крепостта на Каит Бей. Увенчаваше тясна ивица суша, разделяща залива на две половини. Издигнат път с каменна настилка свързваше крепостта със сушата. Покрай него рибари с дълги прътове в ръце си почиваха и си подвикваха, както сигурно го бяха правили и техните прадеди преди векове.

Рейчъл плъзна поглед по крепостта. Изградена изцяло от бял камък, тя се открояваше ярко на фона на наситено сините води. Основната цитадела се издигаше върху каменни основи с височина седем метра. Високите стени се охраняваха от четири кули и заобикаляха една централна, по-висока кула. Над вътрешната крепост се издигаше знаме с египетските цветове – червено, бяло и черно, заедно със златния орел на Саладин.

Рейчъл примижа и си представи какво се е издигало някога върху тези основи – високият колкото четиридесететажна сграда Александрийски фар, построен на пластове като сватбена торта, украсен с гигантска статуя на Посейдон и с огромен мангал на върха, от който се издигали пламъци и дим.

Нищо не беше останало от това чудо на древния свят, освен може

би няколко варовикови блока, вградени в сегашната цитадела. Френски археолози бяха открили срутени блокове на дъното на Източния пристан, заедно със седемметрова отломка от статуя, вероятно статуята на Посейдон. Само това беше останало от Александрийския фар след земресението, разтърсило района.

Или не? Дали нямаше и друго съкровище, съкровище още по-древно, скрито под основите на крепостта?

Изгубената гробница на Александър Велики?

Това бяха дошли да открият.

Зад нея другите се бяха събрали около купа водолазна екипировка, проверяваха кислородните бутилки, регулаторите и коланите с тежести.

– Наистина ли ни трябва всичко това? – попита Грей и взе една водолазна маска. – Плътни непромокаеми костюми и всичките тези специални, джаджи за глава?

– Всичкото ще ви трябва, да – каза Вигор. Вуйчо й беше опитен водолаз, нали беше археолог от Средиземноморието, нямаше как иначе. Много от най-вълнуващите находки в района бяха открити именно под вода, включително и тук, в Александрия, където наскоро беше открит изгубеният дворец на Клеопатра, потънал под вълните на същия този залив.

Но си имаше причина тези подводни съкровища да останат скрити толкова дълго.

Вуйчо й обясни:

– Замърсяването тук, в Източния пристан, и изливащи-те се отходни води правят залива опасен за изследователите, освен ако не са подходящо екипирани. Египетското министерство на туризма обяви плановете си да отвори тук морски археологически парк, обслужван от лодки със стъклени дъна. Някои безскрупулни туроператори вече предлагат водолазни обиколки. Но има съвсем реална опасност от токсини на тежки метали и тиф, ако влезеш без съответната защита.

– Супер – измърмори Монк, стисна зъби и провеси глава през борда като куче през прозореца на кола. – Ако не се удавя, ще прихвана някоя гадна болест, от която ще ми окапе месото. Не случайно си избрах специалните армейски сили, а не военноморските или авиацията. Твърдата земя под краката ти си е друго.

– Можеш да останеш в лодката – каза Кат. Монк й се облещи.

Ако искаха да открият някакъв подводен тунел към тайна съкровищница под крепостта, трябваше да участват всички. А и всички бяха опитни водолази. Щяха да се гмуркат на смени, като един почива в

лодката и я пази.

Монк беше настоял да поеме първата смяна.

Рейчъл насочи лодката покрай източната страна на полуострова. Цитаделата на Каит Бей растеше пред тях, изпълваше хоризонта. От нея не изглеждаше толкова голяма. Нямаше да е лесно да огледат водите наоколо ѝ.

Някаква тревога започна да я гложди. Тя беше предложила да претърсят района. Ами ако грешеше? Може да беше пропуснала улика, сочеща другаде.

Намали скоростта, макар че ѝ идеше да отвори докрай дросела в унисон с растящото си вътрешно напрежение.

Баха разграфили района на квадранти за по-систематично претърсване на залива около крепостта. Вече се приближаваха към първото място за гмуркане.

Грей застана до нея и се подпря с ръка на облегалката. Пръстите му докоснаха за миг рамото ѝ.

– Това е квадрант А. Тя кимна и каза:

– Ще пусна котвата тук и ще вдигна оранжевия флаг, който предупреждава, че във водата има гмуркачи.

– Добре ли си? – попита той и се приведе към нея.

– Просто се надявам да не съм пратила всички ни за зелен хайвер.

Той се усмихна и суровите му черти малко се смекчиха.

– Ти ни даде нещо за начало, а аз и това не можах да измисля.

Предпочитам да търся зелен хайвер, отколкото да не правя нищо.

Без да го осъзнава, тя нагласи рамото си така, че да се притисне в ръката му. Той не се отдръпна.

– Планът е добър – каза той. Гласът му бе мек.

Тя кимна, понеже думите ѝ изневериха, и отклони поглед от проклетите му очи. Изключи двигателя и спусна котвата. Усети трептенето под седалката, когато стоманеното въже се разви.

Грей се обърна към другите.

– Обличаме се. Гмуркаме се, проверяваме подводната връзка и започваме търсенето.

Не свали ръката си от рамото ѝ. Беше ѝ добре да я усеща там.

*10:14*

Грей падна заднишком в морето.

Водата го захлупи. Нито сантиметър от кожата му не беше в

съприкосновение със замърсените води на залива. Ръбовеите на водолазния костюм бяха двойно подсилени. На врата и китките имаше запечатващи ивици от специална непронусклива материя. Маската покриваше изцяло лицето и главата му. Регулаторът беше вграден в маската и оставаше устата му свободна.

Грей реши, че разширеният обхват на периферното зрение си е струвал времето за навличане на всичките тези „доспехи“, особено като се имаше предвид намалената видимост.

Тинята и пясъкът размътваха водата и се виждаше само на четирипет метра.

Можеше да е и по-зле.

Надуваемата му жилетка го издигна на повърхността компенсирайки колана с тежестите. Той изчака Рейчъл и Вигор да скочат във водата от другата страна на лодката. Кат вече беше скочила от неговата страна.

Грей изпробва връзката – ултразвуково устройство, излъчващо на високи честоти.

– Чувате ли ме? Обадете се.

Получи положителни отговори от всички, дори от Монк, който беше поел първата вахта в лодката. Той разполагаше и с инфрачервена видеосистема за наблюдение на групата под водата.

– Ще се спуснем към дъното и ще се придвижим в широка дъга към брега. Всеки знае позицията си.

Утвърдителни отговори.

– Спускаме се – каза той.

Изпусна въздуха от жилетката и тежестите го повлякоха надолу. Точно в този момент много новаци в гмуркането получаваха панически пристъп на клаустрофобия. На Грей никога не му се беше случвало. Точно обратното – изпълваше го чувство на пълна свобода. Беше безтегловен, като птица в полет, можеше да направи всяко салто, което му дойде наум.

Забеляза Рейчъл, която се спускаше от другата страна на лодката. Отличаваше я широката червена ивица през гърдите на черния ѝ костюм. Всеки от тях имаше ивица с различен цвят, за да се разпознават полесно. Неговата беше синя, на Кат – розова, на Вигор – зелена. Монк също се беше напъхал в костюма си, готов да поеме смяната си. Неговата ивица беше жълта и в известен смисъл му пасваше, предвид отношението му към гмуркането.

Грей наблюдаваше Рейчъл. Също като него, и тя, изглежда, се наслаждаваше на подводната свобода. Извиваше се и се стрелкаше в бавна

спирала надолу с минимум движение на плавниците. Грей се заплесна за миг по извивките на тялото ѝ, после се съсредоточи върху собствено-то си спускане.

Песъчливото дъно се приближи. Беше обсипано с боклуци.

Грей нагласи надуваемата си жилетка така, че да го държи малко над дъното. Огледа се вляво и вдясно. Другите бяха заели подобни позиции.

– Всички виждат ли останалите? – попита той. Кимания и утвърдителни отговори.

– Монк, как работи подводната видеокамера?

– Приличате на банда призраци. Видимостта е под всякаква критика. Отдалечите ли се, смятайте, че не ви виждам.

– Поддържай контакт по радиото. Ако възникне нещо, вдигаш тревога и подкарваш лодката към нас. – Грей беше почти сигурен, че са взели преднина пред Драконовия двор, но не искаше да поема никакви рискове с Раул. Не знаеше колко голяма е преднината им. Но пък наоколо имаше и много други лодки. И беше посред бял ден.

Въпреки всичко изброено трябваше да действат бързо. Грей посочи с ръка.

– Добре, поемаме към брега и се дръжте на не повече от пет метра един от друг. По всяко време трябва да имате визуален контакт със съседите си.

Четиримата можеха да покрият дъга с дължина двайсет и пет метра. Стигнаха ли брега, без да открият нищо, щяха да се придвижат двайсет и пет метра по-нататък и да заплуват обратно към чакащата ги лодка. Напред и назад, квадрант след квадрант, щяха да опоскат цялото крайбрежие около крепостта.

Грей заплува напред. Имаше водолазен нож в кания на китката си и фенерче, прикрепено към другата. Слънцето беше точно над тях и водата не беше много дълбока – само тринайсет метра, – така че нямаше нужда от допълнително осветление, но фенерчето щеше да му потрива, стигнаха ли до ниши и подземни пещери. Не хранеше празни надежди, че веднага ще забележат търсения тунел – ако се забелязваше толкова лесно, досега все някой щеше да го е открил.

Поредната гатанка за разрешаване.

Плуваше и се чудеше какво може да са пропуснали. В картата върху хематитовата плоча сигурно бе имало и друга подсказка освен отбелязаната с миниатюрната клада Александрия. Такава, която да указва по-точно местоположението в града. Бяха ли я пропуснали? Или пък

Раул бе отмъкнал нещо от пещерата под гробницата на свети Петър? Възможно ли беше Драконовият двор вече да разполага с отговора?

Несъзнателно беше започнал да плува по-бързо. Изгуби от поглед Кат, която се придвижваше вдясно от него. Той беше последен от своята страна. Намали и след малко я видя. Успокоен, продължи напред. Нещо се появи пред него, стърчеше от песъчливото дъно. Скала? Риф?

Той се оттласна напред.

И то се появи от тинестия сумрак.

Какво беше това, по дяволите?

Каменното лице го гледаше, човешко лице, огладено от морето и времето, но чертите му още бяха изненадващо ясни, изражението – стическо. Горната част на торса му се сливаше с приклекло лъвско тяло.

Забелязала промяната в движението му, Кат се приближи.

– Сфинкс?

– Тук има още един – обяви Вигор. – Счупен, полегнал е на една страна. Водолази са съобщавали за десетки такива фигури, пръснати по дъното в сянката на крепостта. Били са част от украсата на фара.

Въпреки спешната им задача Грей не можеше да откъсне смаяния си поглед от статуята. Оглеждаше лицето ѝ, издялано от ръце, изтлели преди две хилядолетия. Протегна ръка да го докосне. Осъзнаваше огромната пропаст във времето между себе си и древния скулптор.

Вигор се обади сякаш отникъде:

– Съвсем подобаващо за такива майстори на загадките е да охраняват тайната си.

Грей дръпна ръка.

– Какво имаш предвид? Вигор се изкиска.

– Не знаеш ли легендата за Сфинкса? Чудовището тероризирало народа на Тива – задавало на хората гатанки и ги изяждало, ако не отговорели правилно. „Какво е това, което има един глас и е четирикрако, двукрако и трикрако?“

– И отговорът е? – попита Грей.

– Човекът – отговори до него Кат. – Лази на четири крака, преди да проходи, после ходи на два, а в старостта си се подпира с бастун.

Вигор продължи:

– Едип разгадал гатанката и Сфинксът се хвърлил от една склала и умрял.

– Паднал е отвисоко – каза Грей. – Също като тези сфинксове тук.

Оттласна се от каменната статуя и заплува напред. Имаха си своя гатанка за разгадаване. След още десет минути мълчаливо претърсване

стигнаха до каменистия бряг. Грей беше минал покрай група срутени огромни блокове, но не беше видял нито проход, нито отвор, нито някакво указание.

– Връщаме се – нареди той.

Преместиха се встрани по протежение на брега и поеха обратно към лодката.

– Всичко наред ли е при теб, Монк? – попита Грей.

– Пека си се на слънчицето и хващам тен, шефе.

– Гледай слънцезащитното ти масло да е с висок фактор, поне трийсет. Ние ще се позабавим тук долу.

– Ясно, капитане.

Продължиха така още четиридесет минути, напред и назад между лодката и брега. Грей попадна на ръждясалия корпус на някакъв потънал кораб, на още огромни каменни блокове, дори на парче от обелиск с някакъв надпис. Риби с разноцветни окраски танцуваха около тях.

Той провери скалата за въздуха. Оставаше му половин бутилка.

– Как сте с въздуха? – попита другите.

След като сравниха показанията си, решиха да останат под вода още двамадесет минути. Щяха да починат половин час и после пак да се гмурнат.

Грей плуваше почти механично. Продължаваше да го гложди чувството, че са пропуснали нещо важно, нещо много важно. Ами ако Драконовият двор беше взел някакъв предмет от пещерата, друго някакво указание? Раздвижи крака по-бързо. Трябваше да се освободи от този страх. Трябваше да действа все едно с Драконовия двор имат една и съща информация и равен старт.

Тишината започна да го потиска.

– Нещо просто не е наред – измърмори той. Системата за свързка предаде гласа му към останалите.

– Намери ли нещо? – попита Кат и призрачната ѝ фигура се придвижи по-близо.

– Не. И точно там е проблемът. Колкото по-дълго стоя тук долу, толкова повече се засилва убеждението ми, че грешим.

– Съжалявам – каза Рейчъл отчаяно. – Май не трябваше да настоявам...

– Не. – Грей си спомни тревогата ѝ горе. Идеше му сам да се изрита, задето е налял масло в огъня на притесненията ѝ. – Рейчъл, мисля, че ти правилно уцели мястото, където да търсим. Проблемът е в моя план. Цялото това претърсване квадрант по квадрант. Нещо не му е наред, и

толкова.

– Какво имаш предвид? – попита Кат. – Може и да ни отнеме известно време, но ще покрием целия район.

Именно. Кат го каза добре. Той не беше човек на систематичните, бавни методи. Макар някои проблеми да се разрешаваха най-добре по този начин, тази загадка не беше от тях.

– Пропуснали сме нещо – каза той. – Сигурен съм. Разбрахме накъде сочи картата в гробницата и долетяхме тук. Прегледахме каквото можахме от архивите, книгите и файловете, за да разрешим загадка, над която историците неуспешно си блъскат главите от хиляда години. Кои сме ние, че да я разрешим за един ден?

– Какво искаш да направим, Грей? – попита Кат. Грей спря.

– Ще се върнем в първото квадратче. Основяхме търсенето си на информация, която е достъпна за всички. Единственото ни предимство пред безбройните търсачи на съкровища от последните столетия е онова, което открихме под гробницата на свети Петър. И сме пропуснали нещо там.

„Или е било откраднато“, помисли си. Но не изрече на глас тази си тревога.

– Може би не сме пропуснали улика в гробницата – каза Вигор. – А просто не сме се вгледали достатъчно надълбоко. Спомнете си катакомбите. Гатанките там бяха многопластови. Възможно ли е и тази да има други пластове?

Отвърна му мълчание... докато един от тях най-неочаквано не разгада всичко.

– Онази проклета пламтяща звезда – изруга Монк. – Тя не сочеше само към град Александрия... а и надолу, към самата хематитова плоча.

Грей имаше чувството, че изведнъж са го ударили между очите. До такава степен се бяха фокусирали върху вдълбаната в плочата карта, пламтящата звезда и така нататък, че бяха пропуснали необичайния материал, върху който беше изобразено всичко това.

– Хематит – каза Кат.

– Какво знаеш за него? – попита Грей; разчиташе на професионалните й познания по геология.

– Хематитът е железен окис. Големи залежи са открити из цяла Европа. Съставен е предимно от желязо, но понякога съдържа и немалки количества иридий и титан.

– Иридий? – повтори Рейчъл. – Това нали е един от елементите в амалгамата. В костите на влхвите.



– Да – отговори Кат и дори връзката от разстояние не скри внезапното напрежение в гласа ѝ. – Но мисля, че не това е важното.

– А какво? – попита Грей.

– Съжалявам, капитане. Трябваше да се сетя по-рано. Желязото в хематита често е слабо магнетизирано, не толкова, колкото при магнетита, но понякога се използва вместо него.

Грей разбра какво се крие зад думите ѝ. Първата гробница също беше отворена посредством магнетизъм.

– Значи звездата не е сочала само към Александрия, а и към намагнетизиран камък, нещо, което ние трябва да намерим.

– И какво са правели древните с магнетита? – попита Ви-гор с растящо вълнение в гласа.

Грей знаеше отговора.

– Правели са компаси! – Напомпа въздух в жилетката са и се понесе към повърхността. – Всички горе!

### *11:10*

Само след няколко минути вече сваляха кислородните бутилки, жилетките и коланите с тежести. Рейчъл се настани зад кормилото – приятно ѝ беше отново да седне. Натисна бутон за изтегляне на котвата. Чу се звукът от навиването на веригата.

– И карай бавно – каза Грей. Беше заел пост до рамото ѝ.

– Аз съм „за“ – обади се Монк.

– Аз ще наблюдавам компаса – продължи Грей. – Ти карай много бавно покрай крепостта. Помръдне ли стрелката на компаса, пускаме котва и търсим отдолу.

Рейчъл кимна. Молеше се каквото и намагнетизиран камък да лежи долу, излъчването му да е достатъчно силно, за да го улови компасът на лодката.

След като котвата се намота докрай, Рейчъл отвори минимално дросела, колкото да се завъртят витлата. Движението напред беше едва доловимо.

– Така е добре – прошепна Грей.

И се плъзнаха напред. Слънцето бавно се издигаше в небето. Вдигнаха гюрука на лодката с надеждата сянката му да ги спаси поне малко от обедната жегата. Монк лежеше на пейката до левия борд и тихо похъркваше. Никой не говореше.

Тревогата на Рейчъл растеше с всяко бавно завъртане на витлата.

– Ами ако камъкът не е тук? – прошепна тя на Грей, който стоеше на пост до компаса. – Ако е вътре в крепостта?

– Значи ще го потърсим и там – каза той и вдигна очи към каменната цитадела. – Но все още смятам, че си права за тайния вход. Хематитовата плоча закриваше таен тунел, извеждащ от пещерата под гробницата до речния тунел. Вода. Може би това е друг пласт от гатанката.

– Или пък търсим под вола теле – обади се Кат. – Разпъваме гатанката в посоката, която ни е нужна.

При кърмата Вигор разтриваше прасеца си – сигурно беше разтегнал някой мускул при плуването.

– Според мен основният въпрос къде може да се намира този камък – на суша или във вода – зависи от това кога алхимиците са скрили уликата. Ние решихме, че улуките са били скрити приблизително през тринайсети век, може би малко по-рано или по-късно, но така или иначе това е критичната епоха на конфликти между гностицизма и ортодоксалната философия. Така че кога са скрили алхимиците улуката – преди или след като Александрийският фар се е сринал през 1303 – та?

Никой не му отговори.

Но след няколко минути стрелката на компаса потрепна видимо.

– Задръж! – изсъска Грей.

Стрелката се стабилизира отново. Кат и Вигор погледнаха към тях.

Грей сложи ръка върху рамото на Рейчъл.

– Малко назад.

Рейчъл изключи от скорост. Вече нищо не ги тласкаше напред и вълните бавно ги преместиха назад.

Стрелката се раздвижи отново, в дъга от четвърт оборот.

– Пусни котвата – нареди Грей.

Затаила дъх, Рейчъл натисна освобождаващия бутон.

– Долу има нещо – каза Грей.

Всички едновременно посегнаха към нови кислородни бутилки.

Монк се сепна от дрямката си, седна и сънено попита:

– Какво става?

– Май пак ще останеш на вахта – каза Грей. – Освен ако не предпочиташ да се топнеш малко?

Монк се навъси красноречиво.

След малко четиримата влязоха във водата.

Рейчъл изпусна въздуха от жилетката си и потъна под повърхността.

Гласът на Грей стигна до нея по радиото:

– Наблюдавайте компасите на китките си. Те ще ни заведат при аномалията.

Рейчъл наблюдаваше компаса си. Водата тук беше сравнително плитка. По-малко от десет метра. Бързо стигна до пясъчливото дъно. Другите се спуснаха около нея като кръжащи птици.

– Няма нищо – каза Кат. Дъното беше равно и еднообразно.

Рейчъл заби поглед в компаса си. Отблъсна се няколко крачки в страни, после се върна обратно.

– Аномалията е точно тук.

Грей се спусна досами дъното и прокара китка на сантиметри от него.

– Права е.

Посегна към другата си китка и извади ножа от канията. Разрови с острието му мекия пясък. Ножът се забиваше до дръжката. Водата бързо се размъти.

При седмия удар дръжката в ръката му разтресе, а острието потъна само на няколко сантиметра.

– Открих нещо – каза Грей.

Прибра ножа и започна да разравя пясъка с ръце. Водата се размъти съвсем и Рейчъл го изгуби от поглед.

После го чу да възкликва.

Рейчъл са приближи. Грей се оттласна назад. Разровеният пясък постепенно се утаи.

От пясъка стърчеше тъмен човешки бюст.

– Мисля, че това е магнетит – каза Кат; оглеждаше камъка, от който беше направена скулптурата. Прокара компаса на китката си над бюста. Иглата се разигра. – Магнит.

Рейчъл се придвижи по-близо, разглеждаше лицето. Чертите не можеха да се сбъркат. Вече няколко пъти днес беше виждала същото лице.

Грей също го позна.

– Още един сфинкс.

## 12:14

Трябваша му десет минути да разчисти раменете и горната част на торса, за да стигне до лъвската половина. Нямахше съмнение, че е един от сфинксовете, пръснати по морското дъно.

– Скрили са го на видно място – каза Вигор. – Това като че ли отговаря на въпроса кога алхимиците са крили съкровището си тук.

– След като фарът се е сринал – каза Грей.

– Именно.

Кръжача край магнитния сфинкс и чакаха пясъкът да се слегне.

Вигор продължи:

– Това древно общество на магове трябва да е знаело местоположението на Александровата гробница, след като Септимий Север я е скрил през трети век. Оставили са я непокътната, като един вид трезор за най-ценните свитъци от изгубената библиотека. После земетресението от 1303 – та, изглежда, не само е срутило фара, но е изложило на риск и гробницата. И те са се възползвали от възможността да скрият още неща тук долу, използвали са хаоса след земетресението да заложат следващата си улика, да я заровят и да оставят на времето да я скрие окончателно.

– Ако си прав – каза Грей, – това ни дава точната дата, когато са били заложени податките. Спомнете си, че вече определихме приблизителното време – тринайсети век. Сгрешили сме само с няколко години. Станало е през 1303 – та. Първото десетилетие на четиринайсети век.

– Хмм... – Вигор се приближи до статуята.

– Какво?

– Чудя се. През същото това десетилетие законното папство е било прогонено от Рим и се е преместило във Франция. Антипапите са управлявали Рим през следващото столетие.

– И?

– По подобен начин костите на влъхвите са били преместени от Италия в Германия през 1162 – ра – друг период, в който истинският папа е бил прогонен от Рим и на папския престол е седял антипапа.

Грей проследи посоката на мислите му.

– Значи онези алхимици са си криели нещата всеки път, когато папството е било изложено на риск.

– Така излиза. Което пък навежда на мисълта, че обществото им е било свързано по някакъв начин с папската институция. Може би в онези неспокойни времена алхимиците наистина са се присъединили към християните гностици, християни, които са били отворени към търсенето на тайно познание – с други думи, християните на Тома.

– И това тайно общество се е сляло с ортодоксалната църква? Вигор кимна към размътената вода.

– Когато официалната църква е била заплашена, същото се е отнасяло и за тайната църква. Така че са взели предпазни мерки. Първо са преместили костите на сигурно място в Германия, още през дванайсети

век. После, през трудните години на изгнаничество, са скрили истинското сърце на своето познание.

– Дори това да е вярно, как ни помага да намерим гробницата на Александър? – попита Кат.

– Точно както указанията, водещи към гробницата на свети Петър, бяха скрити в католическите писания, отпратките тук може да са свързани с митологията на Александър, Вигор прокара пръст по лицето на статуята. – Защо иначе ще отбелязват портата със сфинкс?

– Гръцките майстори на гатанките – измърмори Грей.

– И чудовищата те убивали веднага, ако не им отговориш правилно – напомни им Вигор. – Може би изборът на символ е също и предупреждение.

12:32

*Последно спускане в Александрия*

Частният „Гълфстрийм IV“ получи разрешение за кацане. Сейчан слушаше разговора на пилотите през отворената врата на кабината. Седеше на мястото най-близо до вратата. Слънцето напичаше през прозореца вдясно от нея.

Едър силует се приближи отляво.

Раул.

Тя продължи да гледа през прозореца. Самолетът наклони криле над виолетово-синьото Средиземно море и заходи към пистата.

– Какви са новините от свързката ти на земята? – попита я Раул ядно.

Сигурно я беше видял да използва бордния телефон. Сейчан погали драконовата фигурка на медальона си.

– Още са във водата. Ако имаш късмет, може и да решат гатанката вместо теб.

– Не са ни притрябвали – можем и сами. – Раул се върна при хората си, отряд от шестнайсет души, включително главният експерт на Двора.

Сейчан вече се беше срещала с прехваления им ватикански библиофил доктор Алберто Менарди, кльощав среброкос мъж с надупчено от пъпки лице, дебели устни и малки очи. Той седеше в дъното на самолета и страдаше мълчаливо заради счупения си нос. Сейчан имаше пълно досие за него. Връзките му с една определена сицилианска престъпна организация бяха отдавнашни и сериозни. Изглежда, дори Ватиканът не можеше да опази градината си от тези плевели. От друга страна, не

можеше да отрече острия ум на свещеника. Коефициентът му на интелигентност беше с три точки над този на Айнщайн.

Именно доктор Алберто Менарди преди петнайсет години беше разгадал с помощта на колекцията от гностически текстове, притежавани от Драконовия двор, способността на електромагнетизма да отключва енергията на тези свръхпроводими метали. Пак той беше съгласувал и надзиравал изследователските проекти в Лозана и бе изпробвал въздействието на металите върху животни, растения и минерали. А и Кой би обърнал внимание на някой и друг изчезнал швейцарски планинар? Тези последни експерименти биха обърнали стомаха и на най-безскрупулните нацистки учени.

Доктор Менарди имаше и обезпокоителна страст към млади момичета.

Не за секс обаче.

За друг вид забавления.

Беше виждала няколко снимки и ѝ се искаше да не беше. Ако Гилдията не я беше инструктирала да го елиминира, щеше да го направи на своя глава.

Самолетът се снижи за кацане.

Някъде долу екипът на Сигма се трудеше ли, трудеше.

Те не представляваха заплаха.

Щеше да е лесно като стрелба по неподвижни мишени.

## ЗАГАДКАТА НА СФИНКСА

*26 юли, 12:41*

*12. Александрия, Египет*

– Спомнете си онази проклета риба – обади се Монк по радиото от лодката над тях.

Четири метра по-надолу Грей се намръщи към подскачащия кил на лодката. През последните пет минути бяха отхвърляли различни варианти. Може би сфинксът седеше върху входа на тунел. Само че как щяха да преместят един тон камък? Обсъдиха и левитация посредством амалгамата, като при гробницата на свети Петър. Грей имаше една епруветка с пудрата, останала му от тестовите с костите от Милано. Но да я активират щеше да им е необходимо електричество... а това не беше добра идея, когато си на метри под водата.

– За каква риба говориш, Монк? – попита Грей. Тук долу беше видял достатъчно риби, за да го отвратят до живот от морските блюда.

– Онази от първата загадка – отговори Монк. – Сещаш се. Нарисуваната риба в катакомбите.

– Какво по-точно?

– Виждам ви – и вас и статуята – с подводната камера. Сфинксът гледа право към крепостта.

Грей сведе поглед към статуята. Тук, където видимостта не надхвърляше пет метра, беше трудно да обхванеш цялостната картина. Перспективата на Монк беше по-добра. А и точно това умееше той – да вижда цялото зад подробностите.

– Катакомбите... – измърмори Грей, разбрал накъде бие колегата му.

„Нима е толкова лесно?“ – Спомняте ли си – продължи Монк, – че тръгнахме в посоката, накъдето гледаше онази риба, за да намерим следващата подсказка? Може би сфинксът гледа към отвора на тунела.

– Монк може и да е прав – каза Вигор. – Тези указания са заложени в началото на четиринайсети век. Редно е да погледнем на проблема от перспективата на онова време, време на ниски технологии. Тогава не са имали водолазни екипировки. Но са имали компаси. Сфинксът може да е просто магнитен километричен камък. Намираш го с помощта на компаса. Гмурваш се колкото да видиш накъде гледа и поемаш към сушата.

– Има само един начин да разберем – каза Грей. – Монк, ти оставаш тук с лодката, докато ние проверим. Тръгваме с плуване към брега.

Отгласна се от статуята и изчака да се отдалечи достатъчно, така че магнитната статуя да не влияе на показанията на компаса.

– Добре, да видим къде ще ни заведе.

Заплува. Другите го последваха. Държаха се близо един до друг.

Брегът не беше далеч и в този участък се издигаше стръмно от морските води. Песъчливото дъно свърши внезапно пред отрупани каменни блокове. Издялани от човешка ръка.

– Сигурно някога са били част от Александрийския фар – каза Вигор.

Миди и анемонии бяха превзели района и го бяха превърнали в риф. Раци шапукаха и миниатюрни рибки се стрелкаха на ята.

– Трябва да се разделим – каза Кат. – Да претърсим участъка.

– Не. – Грей интуитивно разбираше какво трябва да се направи. – Същото е като с магнитния сфинкс, скрит сред другите сфинксове. – Отблъсна се от дъното и се издигна нагоре покрай чудатите извивки на

рифа. Държеше едната си ръка пред себе си и не отделяше очи от компаса.

– Не му отне много време.

На минаване покрай един от блоковете видя стрелката на компаса да се завърта. Намираще се само на четири метра от повърхността. Предната страна на каменния блок беше около два квадратни метра.

– Тук – каза той.

Другите се приближиха до него. Кат извади нож и почна да стърже полепналите по камъка слоеве от морски животинки.

– Отново хематит. Но по-слабо намагнитизиран. Никога не би го забелязал, ако не го търсиш.

– Монк – каза Грей.

– Да, шефе.

– Докарай лодката тук и пусни котва.

– Тръгвам.

Грей огледа ръбовете на блока. Беше циментиран за съседите си – горе, долу и от двете страни – със спойка от корали, пясък и плътно покритие от молюски с грапави черупки.

– Всеки да си избере по една страна и да започне да разчиства ръбовете – нареди той. Представи си хематитовата плоча под гробницата на свети Петър – беше покривала вход към таен тунел. Беше сигурен, че са на прав път.

За разнообразие.

След няколко минути ръбовете на хематитовия блок бяха почистени.

Ритъмът на витло проехтя глухо през водата. Монк бавно се приближаваше към бреговата линия.

– Виждам ви – каза той. – Като банда раирани жаби, които клечат на камък.

– Спусни котвата – каза Грей. – Бавно.

– Идва.

Когато тежката стоманена котва се изхлузи от гнездото в кила, Грей доплува до нея и внимателно я насочи към хематитовия блок. Заби единия ѝ връх в цепнатина между блока и съседа му отдясно.

– Навивай – нареди на Монк.

Веригата на котвата постепенно се обра и накрая се изпъна.

– Всички назад – предупреди Грей.

Блокът се разклати. Вдигна се пушилка от дребен пясък. После тежката скала се охлаби. Оказа се дебела само трийсетина сантиметра.



Търколи се надолу по рифа, подскачаше с приглушен звук, накрая се стовари тежко на дъното.

Грей изчака мътилката да се слегне. По рифа продължаваха да се търкалят камъчета. Той заплува напред. В отвора зад отстранения хематитов блок цареше мрак.

Грей включи фенерчето на китката си и го насочи към явора. Лъчът му освети прав тунел, под малък ъгъл нагоре. Много тесен. Нямахше място за кислородните бутилки.

Накъде ли водеше?

Имахше само един начин да разберат.

Грей посегна към закопчалките на кислородната си бутилка, отвори ги и я изхлузи от гърба си.

– Какво правиш? – попита Рейчъл.

– Някой трябва да влезе вътре.

– Можем да откачим подводната камера от лодката – каза Кат. – Ще я вържем за въдица или гребло и ще я вкараме в тунела.

Не беше лош план... но щеше да отнеме време.

А те нямаха време.

Грей нагласи бутилката си на едно равно място в скалата. – Връщам се веднага. – Пое си дълбоко дъх, откачи регулаторния маркуч от лицевата си маска и се обърна към тунела.

Много беше тесен.

Спомни си гатанката на Сфинкса. За това как ходел човек в Ранното си детство – на четири крака. Май моментът беше подходящ и той да се върне към този начин на придвижване.

Отгласна се с крака и се вмъкна в тесния тунел. Докато тунелът го поглъщаше, си спомни предупреждението на Вигор за гатанката на Сфинкса.

Отговориш ли грешно... умираш.

*13:01*

Плавниците на Грей изчезнаха в тунела и Рейчъл затаи дъх.

Това си беше чиста проба безразсъдство. Ами ако се заклещеше? Ако част от тунела беше пропаднала? Един от най-опасните видове водолазен спорт беше гмуркането в пещери, Само онези, които си играеха със смъртта, харесваха това занимание.

Но дори и те го правеха с кислородни бутилки.

Рейчъл стисна до болка ръба на скалната стена. Вуйчо ѝ дойде при

нея и хвана ръката ѝ, сякаш да ѝ вдъхне кураж.

Кат клечеше до отвора. Фенерчето ѝ пронизваше тъмния тунел.

– Не го виждам.

Рейчъл стисна ръба още по-силно. Вуйчо ѝ долови движението ѝ.

– Той знае какво прави. Знае докъде му стигат възможностите.

„Знае ли наистина?“ През последните няколко часа Рейчъл беше доловила натегнатата като пружина възбуда у Грей. Тя я вълнуваше и плашеше едновременно. Грей не разсъждаваше като другите хора. Той се движеше по границите на здравия разум и разчиташе, че бързата му мисъл и рефлексии ще го измъкнат от трудните ситуации. Но и най-острият ум и най-бързите рефлексии няма да ти помогнат, ако се заклешиш в тесен скален тунел.

В слушалките ѝ се чува накъсани думи: – ... мога... ясно... добре...

Беше Грей.

– Командире – високо каза Кат, – връзката се разпада – Чакай...

Кат погледна Рейчъл и Вигор. Тревогата ѝ се виждаше ясно дори през маската.

– Така по-добре ли е? – попита Грей. Връзката сега беше значително по-стабилна.

– Да, командире.

– Не бях във водата. Наложих се да потопя отново глава. – В гласа му се долавяше силно вълнение. – Тунелът е къс – каза той. – Не завива никъде, изкачва се под малък ъгъл. Ако си поемете дълбоко дъх и ритате силно с плавници, ще изскочите право при мен.

– Какво откри? – попита Вигор.

– Каменни тунели. Изглеждат стабилни. Смятам да ги проуча.

– Идвам при теб – каза Рейчъл и задържа закопчалките на жилетката си.

– Нека първо да проверя дали е безопасно.

Рейчъл смъкна кислородната си бутилка и жилетката и ги подпря в една пукнатина. Грей не беше единственият смелчага.

– Идвам.

– И аз – каза вуйчо ѝ.

Рейчъл напълни с въздух дробовете си и откачи маркуча. После се стрелна към отвора на тунела и се вмъкна вътре. Беше тъмно като в рог. От бързане беше забравила да включи фенерчето си. Но след няколко бързи движения с плавниците напред се появи слаба светлина, само на три метра от нея. Тя зарита още по-бързо. Светлината се усили. Тунелът се разшири.

И само след секунди тя изскочи над повърхността в малък вир.

Грей я изгледа намръщено. Стоеше на каменния бряг, обикалящ кръглия басейн. Намираха се в кръгла камера. Пещера, дело на човешки ръце. Таванът беше издялан на стесняващи се кръгове, които създаваха впечатлението, че се намираш във вътрешността на малка стръмна пирамида.

Грей ѝ протегна ръка и я издърпа на брега.

– Не трябваше да идваш.

– А ти не трябваше да тръгваш – възрази тя. Погледът и продължаваше да шари по каменните блокове около тях – Пък и щом това място е устояло на земетресението, съборило Александрийския фар, значи ще устои и на моите стъпки.

Или така поне се надяваше.

*13:04*

Миг по-късно и Вигор изскочи с плясък във вирчето.

Грей въздъхна. Досега трябваше да е опознал тези двамата достатъчно, за да не таи празни надежди, че ще стоят настрана.

Рейчъл смъкна маската си и свали качулката. Разтърси коса, после се наведе да издърпа монсеньора от водата.

Грей остана с маската си и потопи глава във вира. Радиото работеше най-добре във водна среда.

– Кат, остани на пост при изхода на тунела. Излезем ли от водата, връзката бързо ще се изгуби. Монк, ако възникне нещо непредвидено, предупреди Кат. Тя ще дойде да ни изведе.

Получи утвърдителни отговори и от двамата. Кат му се стори подразнена.

Монк изглеждаше доволен да си остане на мястото.

– Вървете, моля. На мен ми писна да лазя из разни гробници.

Грей се изправи и свали маската си. Въздухът беше изненадващо свеж, макар и със силна миризма на водорасли и сол. Сигурно имаше пукнатини към повърхността.

– Гробна могила – каза Вигор; той също бе смъкнал маската си и оглеждаше каменния таван. – По етруски модел.

Два тунела извеждаха от камерата под тъл. Грей нямаше търпение да ги огледа. Единият беше по-висок, но и по-тесен, колкото да се промуши човек, и то едва-едва. Другият беше нисък и трябваше да се приведеш, за да влезеш, но пък беше по-широк. Вигор плъзна ръка по

блоковете на едната стена.

– Варовик. Издялан и припаснат съвсем точно. Пипнете обаче... блоковете са скрепени с олово. – Обърна се към Грей. – Според историческите данни по същия начин е бил построен и Александрийският фар.

Рейчъл продължаваше да се оглежда.

– Това може да било част от фара, нещо като подземен етаж или мазе.

Вигор се отправи към по-близкия тунел, по-ниския от двата.

– Да видим накъде води. Грей го спря.

– Аз ще вляза пръв.

Монсеньорът кимна, донякъде извинително.

– Разбира се.

Грей се приведе, насочи фенерчето си и каза:

– Засега пестете батериите. Не знаем колко дълго ще останем тук.

Пристъпи напред, изгърбен под ниския таван. Болка го прободеше в гърба, спомен от нараняванията му в Милано. Чувстваше се като старец.

Застина.

По дяволите.

Вигор се блъсна в него.

– Назад, назад, назад... – почти викна Грей.

– Какво? – попита Вигор, но се подчини. Грей се върна в камерата с вирчето. Рейчъл го изгледа странно.

– Какво има?

– Чували ли сте историята за мъжа, който трябвало да избира между две врати – зад едната имало тигър, зад другата имало жена?

Рейчъл и Вигор кимнаха.

– Може и да греша, но мисля, че сме изправени пред същия избор. Две врати. – Грей посочи тунелите. – Спомнете си гатанката на Сфинкса, за етапите на човешкия живот Пълзешком на четири крака, изправен на два и приведен над бастуна. Дотук стигнахме пълзешком. – Точно за това си беше помислил на влизане в тунела.

– А сега пред нас има два пътя – продължи той. – Един където можеш да ходиш изправен, и друг, който изисква да се приведеш. Както казах, може и да греша, но предпочитам първо да тръгнем по другия тунел. Този, в който ходиш изправен – втория етап от човешкия живот.

Вигор изгледа тунела, в който преди малко бяха навлезли на няколко крачки. Като професионален археолог, той със сигурност знаеше всичко за залаганите в гробници капани. Кимна.

– Няма причина да прибързваме.

– Така е. – Грей заобиколи вирчето и тръгна към другия тунел.

Така беше затаил дъх, че чак след десет крачки се сети да вдиша.

Тук въздухът беше малко по-спарен. Тунелът сигурно водеше навътре в полуострова. Грей почти усещаше тежестта на крепостта над себе си.

Проходът извиваше, но скоро лъчът на фенерчето огря края му. Там, изглежда, се откриваше широко пространство. Светлината от фенерчето се отрази в нещо.

Грей продължи по-бавно.

Другите се скупчиха зад него.

– Какво виждаш? – попита Рейчъл от края на редицата.

– Невероятно!

*13:08*

На монитора на подводната камера Монк гледаше как Кат успокоява раздразнението си при входа на тунела. Беше напълно неподвижна, рееше се с цената на минимални усилия, за да пести енергия. Докато той я наблюдаваше тайно, тя помръдна съвсем леко, изпълнявайки движенията на подводно тай-чи. Изпъна крак и движението подчерта дългата извивка на тялото ѝ.

Монк прокара пръст по екрана на монитора.

Съвършена извивка.

Съвършена.

Поклати глава и се обърна. Какво си въобразяваше?

Плъзна поглед по плоската синя шир. Беше с поляризирани очила, но дори и те не го спасяваха от безмилостния обеден блясък.

И от горещината...

Дори и на сянка сигурно удряше четирийсет градуса. Сухият му водолазен костюм щеше да го умори. Беше смъкнал ципа и горната част на костюма, така че гърдите му бяха голи. Само че всичката пот, изглежда, се беше стекла при чатала му.

А сега му се и пикаеше.

Май беше прекалил с диетичната кола.

Някакво движение привлече погледа му. Откъм далечния край на полуострова. Голям кораб с издължена форма, тъмносин. Десет метра палуба. Монк плъзна поглед по очертанятията му. Не беше обикновен кораб. Хидрофойл – кораб с подводни криле. Стрелкаше се над водата, едва забележимо издигнат над порещите морската повърхност плъзгачи.

Летеше необезпокоявано над малките вълни, приплъзваше се като шейна на лед.

Бърз беше, мамка му.

Хидрофойлтът заобиколи полуострова и се отправи към Източния пристан. Много малък беше за туристически. По-скоро частната яхта на някой арабски богаташ. Монк вдигна бинокъла и огледа кораба. Дори не успя да го засече в първия миг, толкова бързо се движеше.

На кърмата се виждаха две момичета по бански. Нищо общо с арабската скромност и разните му там чаршафи, с които увиваха жените си. Монк вече беше огледал няколко от другите яхти в границите на пристанището и ги бе подредил върху мислената си шахматна дъска. На една минияхта се вихреше купон и се лееше шампанско. На друга – с голяма кабина – се кипреше възрастна двойка, мъж и жена, печача се на слънце по голи задници.

– Монк – повика го Кат по радиото.

Той носеше слушалки, свързани към подводния предавател.

– Какво има, Кат?

– Приемам пулсиращ статичен шум по радиото. От теб ли е? Той сваля бинокъла.

– Не. Ще пусна една диагностика на предавателя. Може би улавяш сигнала на сонар за засичане на рибни пасажи.

– Прието.

Монк хвърли поглед към хидрофойла. Той забавяше и газеше малко по-дълбоко. Стигнал беше до отсрещния край на пристанището.

Добре.

Монк фиксира кея, където беше пристанал хидрофойлтът, и го подреди при другите яхти в главата си, още една фигурка върху шахматната дъска. После насочи вниманието си към предавателя. Завъртя копчето за контрол на амплитудата и си спечели вой в ухото, после настрои отново канала.

– Сега как е?

– По-добре – отговори Кат. – Вече почти изчезна. Монк поклати глава. „Никак не го обичам това оборудване под наем...“ – Каж ми, ако се появи отново.

– Добре. Благодаря.

Монк измери с поглед силуета ѝ върху екрана на камерата и въздъхна. Какъв смисъл имаше? Взе си бинокъла. Къде бяха онези две момичета по бански?

13:10

Рейчъл влезе в камерата последна. Двамата мъже отстъпиха встрани, за дай направят път. Въпреки предупреждението на Грей да пестят батериите, вуйчо ѝ беше включил фенерчето си.

Двата лъча светлина осветяваха още една кръгла камера и куполообразен таван. Мазилката на тавана беше боядисана в черно. Сребърни звезди грееха ярко на тъмния фон. Само че не бяха нарисувани. Бяха от вграден метал.

Таванът се отразяваше в застиналата вода на вир, който заемаше почти целия под. Изглеждаше дълбок до коляното. Ефектът на огледалния образ създаваше впечатлението за съвършена сфера от звезди, горе и долу.

Но не това беше най-удивителната гледка.

В средата на помещението от вира се издигаше стъклена пирамида, висока човешки ръст. Изглеждаше така, сякаш се носи безтегловна в центъра на въображаемата сфера.

Стъклената пирамида хвърляше познати златни отблясъци.

– Възможно ли е...? – промълви Вигор.

– Златно стъкло – измърмори Грей. – Гигантски свръхпроводник.

Тръгнаха по тесния каменен перваз, който обточваше вира. По края му от водата стърчаха четири медни гърнета. Вуйчо ѝ огледа едно от тях, после продължи. Древни лампи, предположи Рейчъл. Само че те си бяха донесли собствено осветление.

Насочи вниманието си към пирамидата в центъра на вира. Беше с квадратна основа и четири стени, като пирамидите в Гиза.

– Има нещо в нея – каза Рейчъл.

Стъклената повърхност отразяваше светлината и беше трудно да се различат детайли от вътрешността ѝ. Рейчъл скочи във водата. Стигаше малко над коленете ѝ.

– Внимавай – каза Грей.

– Ти пък все едно би се вслушал в такъв съвет – заяде го тя, докато газеше към пирамидата.

Плисък зад нея ѝ подсказа, че и мъжете са нагазили в басейна. Стигнаха до стъклената конструкция. Вуйчо ѝ и Грей насочиха фенерчетата си така, че лъчите им да проникнат във вътрешността ѝ.

Появиха се две неща.

Едното беше в точния център на пирамидата. Представляваше бронзова скулптура на гигантски пръст, който со-чеше нагоре. Толкова

беше голям, че Рейчъл се зачуди дали би могла да го обгърне с ръце. Детайлите на изработката бяха изключителни, от оформения нокът до гънките на ставите.

Но по-интересна ѝ се стори другата фигура – тази под вдигнатия пръст. Фигура с корона и маска от злато и дълга бяла роба лежеше върху каменен олтар. Ръцете бяха опънати перпендикулярно от двете страни на тялото, по подобие на разпънатия Христос. Само че златното лице определено беше гръцко.

Рейчъл се обърна към вуйчо си.

– Александър Велики.

Вуйчо ѝ тръгна бавно около пирамидата, за да я огледа от всички страни. Очите му се напълниха със сълзи.

– Гробницата му... историческите хроники споменават, че последният му дом бил от стъкло. – Посегна да докосне една от протегнатите ръце, само на няколко сантиметра отвъд стъклената преграда, после размисли и отпусна ръка.

– А бронзовият пръст? – попита Грей.

Вуйчо Вигор се върна при тях.

– Мисля, че е от Родоския колос, гигантската статуя при пристанището на острова. Посветена е била на бог Хелиос, но за модел е използван Александър Велики. Никой не предполага, че част от статуята все още съществува.

– И сега тази последна отломка се е превърнала в надгробна плоча на Александър – каза Рейчъл.

– Мисля, че всичко това е посветено на Александър – каза вуйчо ѝ. – И на науката и познанието, които той е поддържал. Именно в Александрийската библиотека Евклид е открил законите на геометрията. А тук навсякъде има триъгълници, пирамиди и кръгове.

После посочи нагоре и надолу.

– Отразената сфера, разделена с вода, ни връща към Ератостен, който в Александрия изчислил диаметъра на Земята. Дори и водата тук – сигурно се влива през малки канали, щом нивото на басейна не спада. Пак в Библиотеката Архимед изобретил първата водна помпа на принципа на тирбущона, който се използва и до днес. Поклати глава с удивление.

– Всичко това е паметник на Александър и на изгубената Александрийска библиотека.

Това напомни нещо на Рейчъл.

– А не тръбваше ли тук да има и книги? Септимий нали е скрил



най-важните свитъци тук, долу?

Вигор се огледа.

– Сигурно са ги изнесли след земетресението. Тогава, когато са заложили и указанията. Свитъците трябва да са били отнесени в тайното хранилище, което търсим сега. Някъде наблизо.

Рейчъл долови трепета в гласа му. Какво ли друго щяха да открият?

– Но преди да продължим – каза Грей, – трябва да разгадаем тази гатанка.

– Не – каза Вигор. – На този етап не ни е даден дори достъп до гатанката. Спомнете си гробницата на свети Петър. Първо трябва да преминем някакъв тест. Да докажем знанията си, както го направи Драконовият двор с разбирането си на магнетизма. Едва след това се е разкрила тайната.

– Но какво трябва да направим? – попита Грей.

Вигор отстъпи назад, очите му бяха приковани в пирамидата.

– Трябва да я активираме.

– И как по-точно ще го направим? – попита Грей.

– Трябва ми малко кола – каза Вигор.

### 13:16

Грей чакаше Кат да му донесе последните кутийки кола. Трябвах им още два стека от по шест кутийки.

– Има ли значение дали е диетична, или от обикновената? – попита Грей.

– Не – каза Вигор. – Просто ми трябва нещо киселинно. Дори лимон-ов сок би свършил работа, или оцет.

Грей погледна Рейчъл. Тя само поклати глава и сви рамене.

– Нещо против да ни обясниш? – обърна се Грей към вуй-чо й.

– Спомнете си, че първата гробница беше отворена с по-мощта на магнетизма – каза Вигор. – Знаем, че древните са познавали добре това свойство на някои метали. Магнитите били широко разпространени и използвани. Китайците са използвали компаси още през второто столетие преди Новата ера. За да продължим напред, трябваше да докажем, че разбираме магнетизма. Нали именно той ни доведе тук. Магнитен маркер, оставен под водата.

Грей кимна.

– Следователно тук трябва да демонстрираме друго научно чудо – продължи Вигор.

Прекъсна го появата на Кат. Тя изскочи над повърхността на вира, вдигнала високо още два стека от по шест кутийки, с което стековете ставаха четири.

– Ще ни трябва и помощта на Кат за малко – каза Вигор. – Необходимо са четирима души.

– Как са нещата горе? – попита я Грей. Тя сви рамене.

– Спокойни. Радиото даде смущения, но Монк го оправя. Това беше единственото ни вълнение.

– Уведоми го, че за няколко минути няма да има връзка с теб – каза Грей неохотно. Но трябваше да открият какво се крие тук, а друг начин нямаше.

Кат се потопи във водата да предаде съобщението. После излезе от вира и всички се върнаха при гробницата на Александър.

Вигор им махна да се разпръснат. Посочи едно от медните гърнета по края на басейна.

– Всеки да вземе по един стек кола и да заеме позиция при своето гърне.

Направиха го.

– Ще ни кажеш ли все пак какво ще правим? – попита Грей.

Вигор кимна.

– Ще демонстрираме друго научно чудо. Ще покажем познанията си за друга сила, позната дори на древните гърци. Наричали са я „електрикус“. С тази дума назовавали статичния заряд при търкането на плат в кехлибар. Наблюдавали са го във вид на светкавици и по мачтите на платноходните си кораби, последното по-късно се нарича „огънят на свети Елм“.

– Електричество – каза Грей. Вигор кимна.

– През 1938 – а един немски археолог, Вилхелм Кьониг, открил в Националния музей на Ирак странни глинени стомни. Били високи само петнайсет сантиметра. Приписвали ги на персийците – спомнете си, че Персия е родната страна на нашите библейски влъхви. Миниатюрните стомни били запушени с асфалт, а от асфалта стърчали медни цилиндри с железни пръчки в средата. Тази комбинация е позната на всеки, който познава електронауките дори в най-обща линия.

Грей се намръщи.

– А за онези, които не ги познават?

– Стомните... представлявали точно подобие на батерии и дори си спечелили името „Багдадските батерии“.

Грей поклати глава.

– Древни батерии?

– Както „Дженеръл Електрик“, така и списанието „Сайънс Дайджест“ направили копия на тези стомни през 1957 – а. Добавили им оцет и стомните произвели електричество със значителен волтаж.

Грей погледна гърнето в краката си. Вигор беше поискал кола, която също имаше високо киселинно съдържание. Забеляза и желязната пръчка, която стърчеше от гърлото на тежкото медно гърне.

– И твърдиш, че това са батерии, така ли? Древни батерии с медно покритие?

Плъзна поглед към басейна. Ако монсеньорът беше прав... Грей вече разбираше защо батериите са поставени във вира с морска вода. Каквото и заряд да генерираха, той щеше да протече през водата към пирамидата.

– Защо не го направим по простия начин? – предложи Кат. – С акумулатор от лодката?

Вигор поклати глава.

– Мисля, че активирането на пирамидата е обвързано със силата на електрическия ток и позицията на батериите. Когато се отнася до силата на тези свръхпроводници – особено при проводник с такъв размер, – предпочитам да се придържам към оригиналните инструкции.

Грей беше съгласен. Спомни си трусовете и разрушенията в базиликата. И то само при един цилиндър с прах в м-състояние. Плъзна поглед по гигантската пирамида и си помисли, че ще е добре да се съобразят с препоръката на монсеньора.

– И какво трябва да направим сега? – попита той. Вигор отвори една от кутийките с кола.

– По мой знак започвате да пълните празните батерии. – Сви устни и добави: – А, освен това няма да е зле да се отдръпнем.

13:20

Монк седеше зад кормилото и почукваше с празна кутийка от кола по десния парапет. Омръзнало му беше цялото това чакане. Може пък гмуркането да не беше чак толкова неприятно в края на краищата. Водата изглеждаше все по-примамлива в тази жега.

Силен рев на двигател привлече погледа му към другия край на пристанището.

Хидрофойлтът, който доскоро като че ли беше хвърлил котва, тръгваше. Монк се заслуша във воя на форсирания двигател. На палубата

имаше някакво раздвижане.

Посегна към бинокъла си. По-добре беше да не рискува.

Преди да вдигне бинокъла към очите си, хвърли поглед към монитора на подводната камера. При входа на тунела все така нямаше никой. Какво толкова правеше Кат?

13:21

Грей изля и третата кутийка в цилиндричната вътрешност на гърнето си. Колата шупна и се заизлива на балончета по медната обвивка на батерията – тя се беше напълняла.

Той стана и изпи остатъка от газираната напитка.

„Уф... диетична...“ Другите приключиха почти едновременно с него, изправиха се и отстъпиха назад.

По малко пяна се къдреше върху гърлата и на четирите гърнета. И толкоз – нищо друго не се случваше. Може би бяха сгрешили нещо или пък колата не вършеше работа – или пък, още по-вероятно, хрумването на монсеньора просто беше далеч от истината.

После една искра затанцува по върха на желязната пръчка в стоманата на Грей, плъзна се по медната повърхност и изсъска в морската вода.

Същата хилава пиротехника се разигра и при другите батерии.

– Може да минат няколко минути, докато батериите генерират и отдадат електричество с необходимия волтаж. – Гласът на Вигор беше изгубил предишната си увереност.

Грей се намръщи.

– Мисля, че това няма да...

Едновременно и от четирите батерии изпукаха блестящи Дъги от електричество и по дъното на басейна се стрелнаха пламъци. И удариха с удивителна точност четирите ъгъла на пирамидата.

– До стената, назад! – изкрещя Грей.

Не беше нужно да ги предупреждава. Ударна вълна откъм пирамидата ги запрата към стените. Налягането предизвика у Грей фалшивото усещане, че лежи по гръб, че камерата с форма на барабан се върти, а пирамидата виси над него.

Грей обаче знаеше какво го държи.

Майснерово поле, силата, която можеше да левитира гробници.

А после започнаха истинските фойерверки.

От всички повърхности на пирамидата към тавана лумнаха

припукващи светкавици, сякаш се целеха във вградените там сребърни звезди. Мълнии пронизваха и басейна, все едно се опитваха да заковат отразените във водите му звезди.

Грей усети как силната светлина прогаря ретината му, но не затвори очи. Струваше си риска да ослепее. Там, където светкавиците удряха водата, изригваха пламъци и танцуваха по повърхността на басейна.

Огън от вода!

Знаеше на какво присъства.

Електролиза на вода във водород и кислород. След което електричеството във въздуха възпламеняваше освободения газ.

Неспособен да помръдне, Грей наблюдаваше огъня под и над себе си. Мисълта му не беше в състояние да обхване силата, разбесняла се тук.

Чел беше теоретични разработки как свръхпроводниците могли да натрупват в матрицата си енергия, дори светлинна, за неограничен период. А в един съвършен свръхпроводник количеството енергия или светлина можеше да е безкрайно.

На това ли ставаха свидетели тук?

Преди да го е осмислил напълно, енергиите внезапно утихнаха като буря в чаша – страховита, но кратка.

С отслабването на Майснеровото поле светът се върна към първоначалното си положение и натискът изчезна. Грей залитна крачка напред. Успя да спре, преди да е паднал в басейна. Пламъците във водата угасваха. Каквато и енергия да бе уловена в пирамидата, вече се беше изчерпала.

Никой не каза и дума.

Скупчиха се мълчаливо, водени от нуждата да са заедно, да усетят чисто физически присъствието на себеподобни.

Вигор се опомни пръв и посочи към тавана.

– Вижте.

Грей вдигна глава. Черната боя и звездите си бяха там, но странни букви грееха в огнен надпис пред купола.

???? ????? ???????, ??? ???? ????????

– Това е уликата – каза Рейчъл.

Буквите избледняваха пред очите им. Също като малката клада върху черната хематитова плоча в гробницата на свети Петър, и това откровение имаше кратък живот.

Грей се разбърза да извади подводната си камера. Трябваше да заснемат написаното.

Вигор го спря.

– Знам какво пише. На гръцки е.

– Можеш да го преведеш? Монсеньорът кимна.

– Не е трудно. Това е една фраза, която приписват на Платон. За това как ни въздействат звездите и че ние всъщност сме отражение на самите себе си. Тази фраза е поставила основите на астрологията и е крайъгълен камък на гностичните вярвания.

– И каква е фразата? – попита Грей.

– „Каквото е горе, такова е долу“.

Грей погледна звездния таван, после и отражението му във водата. Горе и долу. Същото, но изразено визуално.

– Но какво означава?

Рейчъл бавно вървеше покрай стената. После извика:

– Елате тук!

Грей чу плисък на вода.

Забързаха към нея. Рейчъл газеше към пирамидата.

– Внимавай – предупреди я Грей.

– Вижте – каза тя и посочи.

Грей заобиколи ъгъла на пирамидата и видя какво я е развълнувало толкова. На едната ѝ стена, приблизително по средата, зееше отвор, квадрат със страна петнайсетина сантиметра. Пред него се виждаше едната от протегнатите ръце на Александър Велики, свита в юмрук. Рейчъл посегна към нея, но Грей я спря:

– Остави на мен.

Посегна да докосне ръката, доволен, че още е с водолазните си ръкавици. Трошливата плът се усещаше като камък. Между стиснатите пръсти блещукаше парче злато.

Грей стисна зъби и отчупи един от пръстите, с което си спечели възмутено ахване от страна на Вигор.

Но това не можеше да се избегне.

Грей измъкна от свития юмрук златен ключ, дълъг около осем сантиметра, с дебели зъбци. Единият му край бе оформен като кръст. Беше изненадващо тежък.

– Ключ – промълви Кат.

– Но за коя ключалка? – попита Вигор. Грей отстъпи встрани.

– Ключалката е там, където трябва да отидем сега. – Очите му се вдигнаха към тавана, където буквите вече бяха изчезнали.

– Каквото е горе, такава е долу – повтори Вигор, забелязал накъде гледа.

– Но какво означава? – измърмори Грей и прибра ключа в чантичката на колана си. – Накъде ни насочва?

Рейчъл се беше дръпнала встрани. Обръщаше се бавно в кръг и оглеждаше помещението. Спря и закова поглед в Грей. Очите ѝ светеха ярко. Този поглед вече му беше познат.

– Знаем откъде да започнем.

### 13:24

В повдигнатата навигаторска каюта на хидрофойла Раул вдигна ципа на водолазния си костюм. Корабът беше собственост на Гилдията. Драконовият двор беше платил цяло състояние за него, но грешките днес бяха недопустими.

– Приближи ни в широка дъга, възможно най-близо, без да събудим подозрение – нареди той на капитана.

Две млади жени, едната черна, другата бяла, стояха от страни на капитана. Бяха по бански – техният еквивалент на камуфлажно облекло, – но в очите им светеше обещание за смъртоносна сила.

Без да каже нищо, капитанът завъртя кормилото и корабът пое под гъгл встрани.

Раул обърна гръб на капитана и жените и тръгна към стълбата за долната палуба.

Мразеше да използва превозно средство, над което няма пълен контрол. Слезе по стълбата и отиде при отряда си от дванайсет мъже, които щяха да извършат гмуркането. Другите трима отговаряха за оръдията, умело вградени в носа и от двете страни на кърмата. Последният член на отряда му, доктор Алберто Менарди, си беше в каютата и се готвеше да разгадае тукашните гатанки.

Оставаше и нежеланата добавка към екипа му.

Жената.

Сейчан стоеше с разкопчан до пъпа водолазен костюм. Неопренът едва прикриваше гърдите ѝ. Стоеше до кислородните си бутилки и водната си шейна. Миниатюрните едночленни шейни се задвижваха от по два пулсови двигателя. Плъзгаха се по вълните с главоломна скорост.

Азиатката вдигна очи към него. Раул се отвращаваше от смесената ѝ кръв, но иначе жената му беше полезна. Погледът му се плъзна по голата ѝ кожа. Две минути насаме с нея и от постоянната ѝ

пренебрежителна усмивчица и помен нямаше да остане.

Засега обаче се налагаше да я търпи.

Намираха се на територия на Гилдията.

Сейчан беше настояла да придружи нападателяния отряд.

– Само ще наблюдавам и ще съветвам – беше измъркала. – Нищо повече.

Той обаче забеляза автоматичния харпун сред другите ѝ водолазни принадлежности.

– Начало след три минути – каза Раул.

Щяха да напуснат хидрофойла, докато той бавно обръща покрай полуострова – просто туристи, решили да погледнат отблизо старата крепост. Оттам щяха да се придвижат на позиции с плуване. Хидрофойлът щеше да изчаква на разстояние, готов при необходимост да се наме-си с оръдията. Сейчан дръпна ципа си догоре.

– Накарах радиста ни да заглушава от време на време сигнала им. Така че когато връзката им се разпадне напълно, да не изглежда толкова подозрително.

Раул кимна. От тая кучка имаше някаква полза все пак. Поне това трябваше дай признае.

Погледна за последно часовника си, вдигна ръка и нареди:

– По шейните.

### 13:26

Рейчъл бе коленичила на каменния под в тунела към гробницата на Александър и се трудеше трескаво, за да илюстрира хрумването си.

Грей се обърна към Кат:

– Ти по-добре се връщай отвън. Свържи се с Монк. Минаха доста повече от няколкото минути, за които го предупредихме. Сигурно вече си гризе ноктите.

Кат кимна, но очите ѝ се плъзнаха по камерата и се спряха за миг върху стъклената пирамида. После неохотно се обърна и тръгна по тунела към входния вир.

Лицето на Вигор грееше от вълнение.

– Не мисля, че пак ще пламне така. Грей кимна към Рейчъл.

– Златната пирамида сигурно е служела за хранилище. Съхранявала е енергията си, съвършено запазена в свръхпроводимата матрица... докато зарядът не бъде освободен от токовия удар, предизвиквайки верижна реакция, която източва съхранената енергия.



– Това означава – каза Вигор, – че дори да открият тази пещера, онези от Драконовия двор никога няма да се доберат до гатанката.

– Нито до златния ключ – каза Грей и потупа чантичката на кръста си. – Най-сетне сме на цяла крачка пред тях.

Рейчъл долови облекчението и задоволството в гласа му, но все пак му напомни:

– Но първо трябва да разгадаем гатанката. Имам идея откъде да започнем, но не и какъв е отговорът.

Грей си приближи към нея.

– Какво точно правиш?

Беше разстлала на пода карта на Средиземноморието. С черен маркер беше отбелязала разни места по картата със съответните им имена от страни.

Рейчъл махна, обхващайки с жест пещерата.

– Фразата – „каквото е горе, такова е долу“ – първоначално се е отнасяла до звездите и как да съотнесем позициите им към собствения си живот.

– Астрология – каза Грей.

– Не точно – възрази Вигор. – Звездите наистина са управлявали древните цивилизации. Съзвездията били пазителите на сезоните, по тях се ръководели пътешествениците, пак те били и домът на боговете. Цивилизациите изразявали почитта си към тях, като им строели монументи, един вид отражения на звездната нощ. Една нова теория за трите пирамиди в Гиза твърди, че подредбата им отговаря на трите звезди в пояса на Орион. Дори и в по-нови времена всеки католически храм се проектира по оста изток – запад, отбелязвайки изгрева и залеза на слънцето. Ние и до днес почитаме тази традиция.

– Значи трябва да търсим модели – каза Грей. – Значими местоположения на нещо на небето или на земята.

– И гробницата ни казва на какво да обърнем внимание – допълни Рейчъл.

– Тогава аз значи съм глух – каза Грей. Вуйчо й също вече се беше сетил.

– Бронзовият пръст на Колоса – каза той и погледна към Центъра на пещерата. – Пирамидата, навярно копие на онази в Гиза. Останките от Александрийския фар над нас. Дори и особената форма на гробницата – като барабан – може би е отражение на Мавзолея в Халикарнас.

– Чакай малко – прекъсна го Грей. – Какъв мавзолей?

– Друго от Седемте чудеса – обясни Рейчъл. – Нали пом-ниш до

каква степен е обвързан Александър с всички тях?

– Да – каза Грей. – Нещо, че раждането му съвпаднало с едно от тях, а смъртта му – с друго.

– Храмът на Артемида – каза Вигор и кимна. – И Висящите градини във Вавилон. Всички те са свързани с Александър... и с това място.

Рейчъл посочи картата, върху която работеше.

– Отбелязах местоположенията на всичките. Пръснати са из източното Средиземноморие. На практика всичките са в района, изобразен на картата върху хематитовата плоча.

Грей разгледа картата.

– Казваш, че трябва да потърсим някакъв модел в разположението на тези седем точки, така ли?

– „Каквото е горе, такова е долу“ – цитира Вигор.

– И откъде ще започнем? – попита Грей.

– От времето – каза Рейчъл. – Или по-скоро от времето като процес, както намеква гатанката на Сфинкса. От раждането към смъртта.

Грей присви очи, после ги вдигна към нея, най-сетне проумял.

– В хронологичен ред. Според това кога са били построени Седемте чудеса.

Рейчъл кимна.

– Само че това аз не го знам.

– Аз го знам – каза Вигор. – Няма археолог в Средиземноморието, който да не го знае.

Коленичи и взе маркера от племенницата си.

– Мисля, че Рейчъл е права. Първата отпратка, която сложи начало то на всичко това, е била скрита в една книга в Кайро, близо до Гиза. Пирамидите освен това са и най-старите от Седемте чудеса. – Той сложи върха на маркера върху Гиза. – Струва ми се много интересно, че тази гробница лежи под Александрийския фар, между другото.

– И защо? – попита Грей.

– Защото Фарът е построен последен. От първото към последното. Това може би подсказва и друго – че където и да е следващата ни спирка, тя ще е и последната, краят на пътя. Последната спирка.

Вигор се приведе и внимателно очерта линии, свързващи Седемте чудеса по реда на построяването им.

– От Гиза към Вавилон, после към Олимпия, където се е издигала статуята на Зевс.

– Предполагаемият истински баща на Александър – вметна Рейчъл.

– Оттам отиваме към Храма на Артемида в Ефес, после

Халикарнас, после остров Родос... и накрая стигаме до нашето място на картата. Александрия и нейният прочут фар.

Вуйчо ѝ ги погледна.

– Някой да се чуди още дали сме на прав път? Рейчъл и Грей се взираха в резултата от чертожните му усилия.

– Господи... – промълви Грей.

– Оформя съвършен пясъчен часовник – каза Рейчъл. Вигор кимна.

– Който е символът на отминаващото време. Съставен от Два триъгълника. Спомнете си, че египетският символ за белия прах, с който хранели фараоните, също е триъгълник.

В интерес на истината, с триъгълниците е изобразяван също и египетският камък „бенбен“, който е бил символ на свещеното познание.

– Какъв е този камък „бенбен“? – попита Грей. Отговори му Рейчъл:

– Това са шапките, поставяни на върховете на египетските обелиски и пирамиди.

– Но в изкуството се изобразяват предимно с триъгълници – добави вуйчо ѝ. – Всъщност можеш да видиш такъв камък на гърба на всяка доларова банкнота. На американската валута е изобразена пирамида с кръжаш над върха ѝ триъгълник.

– Онази с вписаното вътре око – каза Грей.

– Всевиждащо око – поправи го Вигор. – Символ на свещеното знание, за което говорех. Започвам да се чудя дали това общество на древни магове не е имало някакво влияние върху ранните братства на нашите предци. – Последното беше казано с усмивка. – Колкото до египтяните, при тях определено съществува мотив от триъгълници и тайно познание, всичките свързани с мистериозния бял прах. Дори и името „бенбен“ илюстрира тази връзка.

– Какво имаш предвид? – попита Рейчъл.

– Египтяните придавали значение на правописа на думите си. Например „а-и-с“ на древноегипетски се превежда като мозък „,, но ако го обърнеш на“ с-и-а „,, това вече означава“ съзнание „,. Самият правопис е свързвал двете по значение – съзнанието към мозъка. А сега да се върнем на“ бенбен „,.

Б-е-н“ се превежда като „свещен камък“, както споменах, но знаете ли какво означава, ако се чете отзад-напред? Рейчъл и Грей вдигнаха рамене едновременно.

– „Н-е-б“ се превежда като „злато“. Грей възкликна изненадано.

– Значи златото е свързано със свещения камък и свещеното

познание.

Вигор кимна.

– И всичко това е започнало в Египет.

– Къде свършва обаче? – попита Рейчъл, вперила поглед в картата.  
– Какво е скрито зад пясъчния часовник? Как ни насочва той към следващата ни цел?

Всички вдигнаха очи към пирамидалната гробница. Вигор поклати глава. Грей коленичи.

– Сега е мой ред с картата.

– Хрумнало ти е нещо? – попита Вигор.

– Не е нужно да се правиш на толкова изненадан.

13:37

Грей използваше тъпата страна на ножа си за линейка. Трябваше да го направи добре. С маркера в другата си ръка, той заговори, без да прекъсва работата си.

– Този голям бронзов пръст – каза той. – Виждате ли как е поставен в точния център на пещерата, под купола?

Рейчъл и вуйчо ѝ погледнаха към гробницата. Водата се беше успокоила напълно и гладката ѝ повърхност слабо блещукаше. Извитият звезден пейзаж на тавана отново се отразяваше във водата и създаваше илюзия за обсипана със звезди сфера.

– Пръстът е разположен като оста север – юг на сферичния мираж. Оста, около която се върти светът. А сега вижте картата. Коя точка е в центъра на пясъчния часовник?

Рейчъл се наведе по-близо и прочете надписа.

– Остров Родос – каза тя. – Откъдето е дошъл пръстът, Грей се усмихна на почудата в гласа ѝ. Заради разкритието ли беше, или защото той се беше сетил?

– Мисля, че от нас се очаква да намерим оста през пясъчния часовник – каза той. Взе отново маркера и начерта линия, която разполовяваше часовника вертикално. – Бронзовият пръст сочи към северния полюс. – Той премести леко ножа, за да продължи линията на север.

Маркерът спря върху един добре познат и значим град.

– Рим – каза Рейчъл.

– Фактът, че цялата тази геометрия сочи обратно към Рим, не може да е случаен. Сигурно там трябва да идем сега. Но къде в Рим? Във Ватикана ли?

Рейчъл беше сбърчила чело.

– Според мен си прав и едновременно с това грешиш – каза Вигор.  
– Мога ли да използвам ножа ти?

Грей му го подаде, доволен да предаде щафетата на мон-сеньора.

Вигор си поигра с ръба на ножа по картата.

– Хмм... два триъгълника. – И почука по рисунката на пясъчния часовник.

– Тоест?

Вигор поклати глава, без да вдига поглед.

– Прав беше, че линията води към Рим. Но не там трябва да отидем.

– Откъде знаеш?

– Спомнете си за многото пластове на гатанките, с които си имаме работа. Трябва да се вгледаме по-надълбоко.

– Докъде?

Вигор прокара пръст покрай ръба на ножа и продължи линията отвъд Рим.

– Рим е бил само първата стъпка. – Той продължи въображаемата линия още по на север, във Франция. Спря при една точка малко на север от Марсилия.

Кимна и се усмихна.

– Умно.

– Какво?

Вигор му върна ножа и почука с пръст по новата точка.

– Авиньон. Рейчъл ахна.

Грей не виждаше какво толкова я е развълнувало. Обърканото му изражение очевидно го издаде. Рейчъл се обърна към него.

– Именно Авиньон е бил седалището на папството в изгнание в началото на четиринайсети век. Почти цял век папският престол е бил там.

– Вторият център на папската власт – подчерта Вигор, – Първо Рим, после Франция. Два триъгълника, два символа на власт и знание.

– Но как можем да сме сигурни? – попита Грей. – Може би всичко това е само плод на въображението ни?

– Спомни си, че вече определихме датата, когато са заложени указанията, а именно – когато папството е напуснало Рим – каза Вигор. – Първото десетилетие на четиринайсети век.

Грей кимна, но още не беше напълно убеден.

– И тези изобретателни алхимици са ни оставили още един пласт в гатанката, за да ни помогнат да определим със сигурност мястото. – Вигор посочи фигурата върху картата. – Кога според теб е бил изобретен

първият пясъчен часовник?

Грей поклати глава.

– Предполагам, че е поне преди две хиляди години... или още порано.

– Колкото и да е странно, пясъчният часовник е изобретен по времето, когато са се появили и първите механични часовници. Само преди седемстотин години.

Грей пресметна наум.

– Тоест пак в началото на четиринайсети век.

– И определя времето, както се полага на един пясъчен часовник, насочвайки ни назад към началото на френския папски период.

Сърцето на Грей затупка по-бързо. Вече знаеха къде трябва да отидат. Заедно със златния ключ. В Авиньон, френския Ватикан. Долови същото вълнение у Рейчъл и вуйчо й.

– Давайте да се махаме оттук – каза Грей и бързо ги поведе през тунела към първия вир.

– Ами гробницата? – попита Вигор.

– Съобщението за откритието ще трябва да почака. Ако Драконовият двор се добере дотук, ще открият, че вече са закъснели.

Щом стигна до вира, Грей коленичи, нахлузи маската си и потопа глава във водата, за да съобщи на другите добрата новина.

И щом главата му се озова под водата, радиото му оживя, със силен и дразнещ статичен шум.

– Кат... Монк... чувате ли ме?

Отговор нямаше. Грей си спомни думите на Кат за някакъв проблем с връзката. Заслуша се. Сърцето му се разблъска още по-силно.

По дяволите!

Извади глава от водата.

Шумът не беше статичен. Заглушаваха ги.

– Какво? – попита Рейчъл.

– Драконовият двор. Вече са тук.

## КРЪВ ВЪВ ВОДАТА

*26 юли, 13:45*

*13. Александрия, Египет*

Кат се полюшваше, тласкана от леките вълни.

Преди десет секунди радиото ѝ окончателно беше отказало. Беше излязла на повърхността да провери как са нещата при Монк. Завари го с бинокъл на очите.

– Радиото... – започна тя.

– Нещо не е наред – прекъсна я той. – Повикай другите.

Тя реагира моментално, изви се и краката ѝ щръкнаха високо над водата. Тежестта я запрати във вертикално гмуркане. Изпусна въздуха от жилетката си и потъна като камък.

Без да сваля очи от приближаващия се тунел, тя посегна с другата си ръка да освободи катарамите, които придържаха жилетката и кислородната ѝ бутилка. Някакво движение при входа на тунела я спря.

Човек във водолазен костюм изскочи от тунела. Със синя ивица през гърдите на черния костюм – значи беше Пиърс. Воят в ушите ѝ не спираше. Нямаше начин да го предупреди.

Но както се оказа – не се и налагаше.

По петите на командира от тунела излетяха още два силуета.

Вигор и Рейчъл.

Кат изключи радиото си, за да сложи край на ужасния вой, и заплува към Грей. Той сигурно беше разбрал, че прекъсването на връзката означава неприятности. Само я погледна въпросително през маската си и вдигна ръка нагоре.

„Чисто ли е на повърхността?“ Тя му даде знак за потвърждение. Горе нямаше вражески единици. Поне засега.

Грей не си направи труда да прибира бутилката си. Махна на другите да плуват нагоре и всички се оттласнаха от скалите и се насочиха към кила на лодката.

Кат забеляза, че котвата се вдига.

Монк се подготвяше за незабавно потегляне.

Кат напълни с въздух жилетката си и зарита силно с плавници, за да компенсира тежестта на кислородната бутилка и колана с тежестите. Другите вече изскачаха на повърхността.

Нов жужащ звук стигна до ушите ѝ.

Този път не беше от радиото.

Тя огледа водите за източника му, но видимостта в замърсеното пристанище беше ниска. Нещо се приближаваше... и се приближаваше бързо.

Като офицер от военноморското разузнаване, тя беше прекарала много време на всякакви плавателни съдове, включително и на подводници. И бързо позна равномерното жужене.

Торпедо.

Прицелено в тяхната лодка.

Зарита трескаво нагоре, макар да знаеше, че няма да стигне навреме.

13:46

Монк включи двигателя на лодката, като едновременно с това наблюдаваше хидрофойла през бинокъла си. Той току-що се беше скрил зад полуострова. Монк обаче го беше видял как забавя подозрително няколко секунди по-рано, на двеста метра от тяхната лодка. Нищо особено не се беше случило на задната му палуба, но не му убягна слабото вълнение и мехурчетата зад хидрофойла, когато той отново пое по пътя си.

После чу воя по радиото.

Кат се появи секунда след това.

Трябваше да се махнат оттук. Усещаше го с червата си.

– Монк! – извика някой. Беше Грей – тъкмо бе изплувал дясно на борд.

Слава Богу!

Монк понечи да свали бинокъла и точно тогава забеляза нещо дълго да пори водата. Перка разсичаше вълните. Метална перка.

– Мамка му...

Захвърли бинокъла и завъртя дросела на пълна мощност. Лодката подскочи напред с рев на двигателя. Монк завъртя кормилото, за да избегне Грей.

– Всички долу! – изкрещя той и нахлузи маската си. Нямахше време да вдигне ципа на костюма си.

Хукна към кърмата върху беснеещата лодка, стъпи на задната седалка и се хвърли във въздуха.

Торпедото удари. Ударната вълна на експлозията го преметна през глава. Нещо го блъсна в хълбока толкова силно, че чак зъбите му изтракаха. Той се удари във водата, претърколи се по повърхността ѝ, гонен от огнена вълна.

Преди пламъците да го достигнат, потъна в хладната прегръдка на морето.

Рейчъл изскочи на повърхността точно когато Монк извика. Видя го как тича към кърмата. Заразена от паниката му, се превърта за гмурване.



Товага дойде експлозията.

Макар и смекчена от водата, ударната вълна сякаш прониза ушите й дори през плътния неопрен на качулката. Всичкият въздух излетя от дробовете й. Закопчалките на маската й се счупиха и в нея нахлу вода.

Тя зарита обратно нагоре. Не виждаше нищо, очите й горяха.

Главата й най-сетне излезе на повърхността и тя свали маската, за да излее нахлулата вода. Кашляше и се давеше Отломки от лодката падаха наоколо, димяха и се полюшваха във водата. Горящи реки от газолин яхаха вълните.

Тя се огледа трескаво.

Никой.

После вляво от нея някой изскочи над повърхността. Монк – замаян и полуудавен.

Тя заплува към него и го стисна за ръката. Маската му се беше извъртяла настрана. Рейчъл го задържа, докато той успее да си поеме нормално дъх.

– Мамка му – изхриптя той и си оправи маската. Нов звук се плъзна над водата. И двамата се обърнаха. Рейчъл видя голям хидрофойл – появи се иззад крепостта, килнат над плъзгачите си. Идваше към тях.

– Долу! – извикай Монк.

Гмурнаха се. Експлозията беше размътила водата и на метър не се виждаше нищо.

Рейчъл посочи по памет към входа на тунела, който се губеше в мътилката. Трябваше да стигнат до оставените там кислородни бутилки.

Стигнаха до натрупаните каменни блокове и тя се огледа, напрягаше очи да зърне входа на тунела или някой от другите. Къде се бяха дянали?

Придвижи се покрай блоковете. Монк се държеше близо до нея и се бореше с костюма си. Беше закопчан само до половината. Разтворената горна част се беше подвила и той не успяваше да дръпне ципа.

Къде бяха бутилките? Да не би да бъркаше посоките?

Нещо тъмно мина над главата й. Хидрофойлът. Ако се съдеше по реакцията на Монк, точно той беше източникът на неприятностите им. Дробовете й горяха.

Нещо просветна в сумрака напред. Тя заплува инстинктивно към светлината с надеждата да намери вуйчо си или Грей. От мрака се появи двама водолази, приведени над моторизирани шейни. Мътилка се въртеше на спирали зад тях.

– Водолазите извиха в дъга, за да ги задържат до брега.

На светлината на лампите им проблеснаха стоманени стрели. Харпуни.

Сякаш за да подчертае заплахата, се чу остър припукващ звук. Стоманено копие се стрелна към Монк. Той се дръпна встрани, но харпунът прободe незакопчаната част на костюма му.

Рейчъл разпери ръце към водолазите.

Единият посочи с палец нагоре в знак да изплуват.

Измъкване нямаше.

Грей помогна на Вигор.

Монсеньорът се беше блъснал в него при експлозията. Парче фибростъкло го беше уцелило отстрани по главата и бе срязало неопреновата качулка. От раната течеше кръв. Грей нямаше представа колко сериозно е пострадал свещеникът, но със сигурност беше замаян.

Грей успя да стигне до кислородните бутилки и помогна на монсеньора да се прикачи към едната. Вигор му даде знак, че всичко е наред – че въздухът стига до дробовете му. Грей се обърна към втората бутилка и бързо прикачи регулатора.

Вдиша дълбоко няколко пъти.

Огледа входа на тунела. Не можеха да се скрият в него. Драконовият двор със сигурност щеше да дойде тук. Повече не желаше да го гсават в гробници.

Награби бутилката си и посочи в обратната посока.

Вигор кимна, но продължи да оглежда мътните води.

Грей знаеше за какво се страхува.

За Рейчъл.

Но за да помогнат на другите, първо трябваше да оцелеят. Грей заплува, като дърпаше Вигор. Трябваше да намерят някоя ниша между отрупаните каменни блокове, където да се скрият. По-рано беше забелязал ръждясалия корпус на потънал скиф на десетина метра по-нататък, преобърнат и килнат върху скалите.

Водеше Вигор покрай рифа. Потъналата лодка се появи.

Грей настани монсеньора в сянката ѝ, даде му знак да остане там, после нахлузи бутилката, за да си освободи ръцете.

Посочи назад и описа кръг с ръка.

„Ще потърся другите“.

Вигор кимна, уж обнадеждено.

Грей заплува назад към тунела, придържаше се близо до дъното. Ако бяха в състояние да го направят, другите щяха да се насочат към

кислородните бутилки. Плъзгаше се от сянка към сянка, съвсем близо до каменните блокове.

Вече се приближаваше до входа на тунела, когато напред се появи светлина – няколко отделни лъча, които обливаха скалите.

Той спря в мрака зад един блок и зачака. Наблюдаваше.

Водолази с черни костюми се бяха струпали около входа на тунела. Носеха минибутилки, които побираха въздух за не повече от двайсетина минути – бяха предназначени за кратки гмуркания.

Един от водолазите се мушна в тунела и изчезна вътре.

След няколко секунди другите, изглежда, получиха чаканото потвърждение. Още петима водолази влязоха един по един в тунела. Грей позна последния тънък силует, който хлътна в отвора към гробницата.

Сейчан.

Сега вече никой от съекипниците му нямаше да дойде тук.

Понечи да се изтегли от прикритието си... и сякаш от нищото пред него изникна човек. Огромен човек. Острият връх на харпун едва не проби корема му.

Около него блеснаха светлини.

Зад маската Грей позна чертите на Раул.

Рейчъл помогна на Монк да се освободи. Стрелата на харпуна беше приковала незакопчаната предница на костюма му към морското дъно. Тя я издърпа.

На метър и нещо от тях двамата водолази кръжаха, яхнали шейните си като сърфисти счупени сърфове. Единият им даде знак да изплуват. Веднага.

Нямаше нужда да я подканят.

Понечи да се подчини, но изведнъж мярна някаква тъмна сянка да се появява зад водолазите.

Какво беше това?

Две сребристи неща се стрелнаха през водата.

Единият водолаз стисна трескаво въздушния си маркуч. Късно. Рейчъл го видя как зяпва и нагълтва морска вода зад маската си. Другият извади още по-лош късмет – падна от шейната си с нож в гърлото.

Около него заплува кървав облак.

Нападателят измъкна ножа си и облакът потъмня още повече.

Рейчъл забеляза розовата ивица през гърдите на черния костюм.

Кат.

Първият водолаз се мятеше лудо, давеше се в маската си. Опита се да заплува към повърхността, но на пътя го чакаше Кат и с ножовете си

бързо го освободи от земните му мъки.

После изблъска с крака трупа му встрани. Кислородната бутилка и коланът с тежестите бързо го повлякоха към дъното.

Приключила с това, Кат довлече шейната при Рейчъл и Монк, посочи към повърхността, после и към шейната.

Бърз начин да се измъкнат.

Рейчъл нямаше представа как се управлява това нещо... Монк обаче имаше. Обкрачи късата седалка и стисна ръчките. Даде й знак да се хване за него.

Тя го направи и обви ръце около раменете му. Зрението ѝ вече се изпъстряше с бели петна.

Кат заплува към другата шейна с харпун в ръка.

Монк завъртя дросела и шейната ги повлече нагоре, към безопасност и въздух.

Пробиха повърхността като кит в полет, после се плъснаха обратно. Сблъсъкът разтърси Рейчъл, но тя не отпусна хватката си. Монк поведе шейната на зигзаг между горящите отломки. Водата беше покрита с дебел слой газолин и масло.

Рейчъл пусна едната си ръка, колкото да свали маската си и да напълни дробовете си с въздух. После издърпа и маската на Монк.

– Ох – възкликна той. – Внимавай с носа ми! Подминаха преобърнатия корпус на лодката си... и се озоваха току под носа на хидрофойла, който ги чакаше вляво.

– Може да не са ни видели – прошепна Монк. Изстреляха изстрели – тегел през водата, право към тях.

– Дръж се! – изкрещя Монк.

Раул изтика с харпуна си Грей от скривалището му. Друг водолаз почти опря второ острие в гърлото му.

После Раул замахна към него с нож.

Грей се дръпна инстинктивно, но ножът само срязва коланите на бутилката му. Тежкия цилиндър падна на дъното. Раул му даде знак да откачи регулатора си. Какво искаха – да го удавят ли?

Раул посочи входа на тунела.

Явно първо щяха да го разпитат.

Нямаше избор.

Грей преплува разстоянието до входа, заобиколен от неколцина пазачи. Навлезе в устието му, като трескаво се опитваше да измисли някакъв план. Стигна до входния вир и откри, че в камерата вече има и

други мъже във водолазни костюми. Минибутилките им бяха достатъчно малки, за да преплуват тунела, без да ги свалят. Някои вече смъкваха бутилките и жилетките си. Други го посрещнаха с насочени харпуни, явно предупредени от Раул.

Грей се измъкна от вира и свали маската си. Харпуните следяха и най-малкото му движение.

Забеляза Сейчан. Стоеше облегната на една от стените и изглеждаше необичайно спокойна. Вдигна леко пръст и това беше единственият знак, че го е познала.

„Здрасти“.

Раул дойде последен. Изправи се във вира и разкърши рамене – явна демонстрация на физическа сила. Сигурно едва беше проврял изпълнителската си снага през тунела. Бутилката си беше оставил навън.

Свали маската и качулката си и тръгна към Грей.

Грей за пръв път имаше възможност да огледа добре противника си. Чергите му бяха остри, носът – дълъг и тънък. Черната му коса висеше до раменете. Ръцете му, дебели като бедрото на Грей, набъбваха от мускули – явно резултат от стероиди и твърде много време във фитнеса, а не от физическо натоварване в реалния свят.

Евробоклук, помисли си Грей.

Раул надвисна над него в явен опит да го спласи.

Грей само повдигна въпросително вежда.

– Какво?

– Ще ни кажеш всичко каквото знаеш – каза Раул. Английският му беше добър, но със силен привкус на презрение и нещо немско.

– И ако не го направя?

Раул махна с ръка и сякаш по негов знак още един човек изскочи от вира. Грей го позна веднага – Вигор. Бяха открили монсеньора.

– Малко неща могат да убягнат на сканиращ радар – каза Раул.

Буквално извлякоха Вигор от вира, доста грубо. От раната на главата му се стичаше кръв. Бутнаха го към тях, но той се спъна и падна тежко на колене.

Грей се наведе да му помогне, но върхът на харпун го принуди да се изправи.

Още един водолаз се появи във вира. Носеше нещо. Раул отиде да го вземе. Още един от онези продълговати снаряди. Запалителна граната.

Раул метна устройството на рамо и се върна при тях. Вдигна харпуната си и го насочи към слабините на Вигор.

– Понеже монсеньорът и без това се е заклел да не използва по предназначение тази част от анатомията си, мисля да започнем от нея. Една грешка от твоя страна и монсеньорът ще може да се включи в кастратския хор на църквата си.

– Какво искаш да знаеш? – попита Грей.

– Всичко... но първо ни покажи какво сте открили.

Грей вдигна ръка към тунела за гробницата на Александър, после я завъртя към другия, по-ниския, по който не можеше да се мине, без да се приведеш.

– Натам – каза той.

Очите на Вигор се разшириха.

Раул се ухили, вдигна харпуна и даде знак на неколцина от хората си да влязат в тунела.

– Проверете го.

Петима хукнаха натам, при Раул останаха трима. Сейчан, която стоеше близо до тунела, изчака петимата да влязат и понечи да ги последва.

– Ти – не – каза Раул. Сейчан го погледна през рамо.

– Искаш ли да напуснеш това пристанище, ти и хората ти? Лицето на Раул почервеня.

– Лодката е наша – напомни му тя и хлътна в тунела. Раул стисна ядно юмрук, но не каза нищо. Проблеми в рая...

Грей се обърна. Вигор го гледаше въпросително. Грей помръдна очи. „Гмуркаш се при първа възможност“.

Отново се обърна към тунела. Молеше се да е прав за гатанката на Сфинкса. Да дадеш грешен отговор означаваше да се простиш с живота си. И това със сигурност щеше да се докаже тук и сега, по един или друг начин.

С което оставаше да се отговори само на една загадка.

Кой щеше да умре?

Монк се надбягваше с куршумите. Шейната му се плъзгаше по повърхността на водата. Рейчъл висеше на гърба му и беше на път да го удуши.

В пристанището цареше хаос. Другите плавателни съдове бягаха от престрелката като ято подплашени риби. Монк пресече завихрената следа на една рибарска лодка и шейната излетя високо във въздуха.

Куршуми се забиха във вълната отдолу.

– Дръж се! – изкрещя той.

Обърна шейната странично миг преди да се ударят във водата, изправи я и наклони носа надолу. Стрелнаха се на метър под повърхността.

Или така поне се надяваше.

Беше стиснал здраво очи. Без маската си и без това не би видял много. Но преди да се гмурнат, беше зърнал една закотвена платноходка точно пред тях.

Ако можеше да мине под нея... така че тя да остане между него и хидрофойла...

Броеше наум, пресмяташе и се молеше.

Светът за миг потъмня през клепачите му. Намираха се в сянката на платноходката. За всеки случай той преброи до четири и изви носа на шейната нагоре, към повърхността.

Изскочиха отново на слънце и въздух.

Монк изви врат назад. Целта беше постигната, че и отгоре.

– Да ви го начукам! – изкрещя триумфално той. Хидрофойлът трябваше да заобиколи препятствието, а това щеше да отнеме време.

– Монк! – изпищя Рейчъл в ухото му.

Той се обърна напред и видя високия борд на яхта право пред себе си – яхтата на голите старчоци. Мамка му! Летяха право към левия ѝ борд. Нямахше начин да избегне удара.

Прехвърли рязко тежестта си напред и натисна носа на шейната право надолу. Гмурнаха се почти вертикално... но дали дори това щеше да е достатъчно, за да минат под тази яхта, както под платноходката преди малко?

Отговорът беше „не“.

Носът на шейната се удари в кила и тя се обърна. Монк стисна ръцете с всички сили. Шейната се плъзна покрай дървения борд; мидите, с които беше обрасла яхтата под ватерлинията, раздраха рамото му. Той даде газ и шейната го повлече още по-дълбоко.

Най-накрая се озова под яхтата.

Подмина я и пое нагоре с мисълта, че времето му изтича.

Рейчъл беше изчезнала, изтръскана от врата му още при първия сблъсък.

Грей затаи дъх.

Почти веднага откъм ниския тунел се чу врява. Първият водолаз, изглежда, беше стигнал края му. Явно проходът беше къс.

– Eine Goldtur! – извика някой. „Златна врата“.

Раул тръгна натам, влачеше Грей със себе си. Вигор остана до вира

под надзора на водолаз с харпун.

Тунелът, осветен от фенерите на изследователите, беше дълъг само десетина метра и леко завиваше. Краят му не се виждаше, но последните двама мъже – и Сейчан – се очертаваха ясно на светлия фон, всичките вперили поглед напред.

Грей се уплаши, че може би са сгрешили за златния ключ, който бяха открили в пирамидата. Може би той отключваше тази врата.

– Es wird entriegelt! – извика някой. „Отключена е!“ Грей чу изщракването при отварянето на вратата. Твърде силно изщракване.

Сейчан, изглежда, също го забеляза. Завъртя се рязко и хукна обратно към тях. Уви, беше късно.

От всички стени от пукнатини и тъмни ниши се изстреляха заострени стоманени колове. Запречиха прохода, пронизаха плът и кост и се забиха в отвори на отсрещните стени. Смъртоносната решетка започна откъм дъното на тунела и се придвижи напред за има-няма две секунди.

Лъчите на фенерчетата заподскачаха. Мъжете закрепяха, пронизани от всички страни, закаρφичени като пеперуди в хербарий.

На Сейчан й оставаха само две крачки до спасението, ала капанът я улови в последния момент. Един остър прът я прониза в рамото.

Тих стон беше единственият звук, който издаде, надяната на шиша.

Потресен, Раул отслаби за миг хватката си около ръката на Грей.

Грей се възползва от временното предимство, дръпна се и хукна към вира.

– Давай! – извика в движение на Вигор.

Преди да е направил втората крачка, нещо го удари в тила. Силно. Той падна. Удариха го отново, този път отстрани по главата с приклада на харпуна.

Беше подценил бързината на гиганта.

Грешка.

Раул го ритна и натисна с ботуш врата му с цялата си тежест.

Грей едва си поемаше дъх. Видя как изваждат Вигор от вира. Бяха го хванали за глезена в последния момент.

Раул се наведе и се ухили мазно в лицето му.

– Гадно номерче. – Не знаех...

Ботушът го притисна още по-силно и прекъсна думите му.

– Но пък, без да искаш, ми реши един проблем – продължи гигантът. – Отстрани оная гадна кучка от картинката. Сега обаче имаме да свършим нещо... двамцата.

Рейчъл издрапа към повърхността и пак си удари главата в корпуса



на лодката. Нагълта вода, но в следващия миг главата ѝ изскочи на открито. Давеше се и кашляше и не можеше да спре.

Внезапно част от парапета на лодката се спусна и Рейчъл видя мъж на средна възраст да стои там гол-голеничък.

– Tudo bem, menina?

Португалец. Питаше я дали е добре! Господи!

Тя разклати глава; продължаваше да кашля.

Той се наведе и ѝ подаде ръка. Рейчъл я стисна и го остави да я издърпа на палубата. Къде беше Монк?

Хидрофойлът завиваше, отправяше се към открито море. Причина-та скоро се изясни – два катера на египетската полиция се приближаваха с висока скорост – най-после. Хаосът в пристанището, изглежда, ги беше забавил, но по-добре късно, отколкото никога.

Изпълни я облекчение.

Обърна се и видя жената, съпруга или приятелка на го-лия мъж, и тя гола като него.

Но с пистолет.

Монк зави около „голата“ яхта. Оглеждаше се за Рейчъл. Навътре в пристанището два полицейски катера пореха с вой вълните. Светлини примигваха в гневно червено и бяло. Хидрофойлът се отдалечаваше – набираще скорост, изправил се максимално на плъзгачите си.

Бягаше.

Нямаше начин бреговата охрана да го настигне. Хидрофойлът набираще скорост – към международни води или към някой скрит пристан.

Монк насочи вниманието си изцяло към задачата да намери Рейчъл. Страх го беше, че ще я открие да се носи по очи, удавена. Свърна покрай кърмата, придържаше се близо до лодката.

Рейчъл... беше с гръб към него. Голият старчък я придържаше с една ръка.

Монк намали.

– Рейчъл... добре ли...

Тя погледна назад с паника в очите. Мъжът вдигна другата си ръка. Държеше тъпоноса автоматична пушка, насочена към лицето на Монк.

– О... май не си – измърмори Монк.

Вратът на Грей всеки миг щеше да се скърши.

Раул беше коленичил отгоре му, едното му коляно го затискаше в

гърба, другото – във врата. С едната си ръка стискаше косата му и изви-ваше главата му назад. С другата, изпъната, държеше харпуна на санти-метри от лявото око на Вигор.

Монсеньорът беше на колене, пазен от двама водолази, и те с оръ-жия. Трети наблюдаваше отстрани и се мръщеше, с нож в ръката. Очите на всички излъчваха неподправена омраза. Номерът на Грей беше отнел живота на петима от другарите им.

Откъм окървавения тунел още се чуваха стонове, но никой не мо-жеше да помогне на ранените. Можеха само да отмъстят за тях.

Раул се наведе по-близо.

– Дотук с игричките. Какво научихте във... Нещо извири и пре-късна думите му.

Харпунът изтрака върху камъка. Раул изкрещя и пусна Грей.

Грей се претърколи по пода, грабна изпуснатия харпун и стреля по един от мъжете, които държаха Вигор.

Стрелата прониза врата му и го отхвърли назад.

Другият мъж се изправи и завъртя оръжието си към Грей, но преди да е стреля, нещо се стрелна през въздуха откъм вира и го прониза в корема.

Той стреля по рефлекс, но вече падаше назад и прицелът му се измести.

Вигор бутна към Грей харпуна, с който не беше стреляно, после се просна по очи на пода.

Грей го хвана и го завъртя към Раул.

Гигантът хукна към по-близкия тунел, онзи, който водеше към гробницата на Александър. Стискаше с едната си ръка китката на друга-та, дланта му бе пронизана от стоманена стрела.

Кат се беше прицелила съвсем точно – едновременно го бе обезоръ-жила и го бе осакатила.

Последният от хората на Двора, онзи с ножа, пръв хлътна в тунела, последван от Раул.

Грей се изправи, прицели се в гърба на Раул и стреля.

Стрелата литна през тунела. Раул нямаше да стигне навреме до първия завой. Стрелата се удари в гърба на едрия мъж и изтрака.

После падна безсилно на каменния под.

Грей прокле късмета си. Беше уцелил запалителната граната, която още висеше праметната на ремъка през рамото му. Спасен от собствена-та си шибана бомба.

Гигантът се скри зад завоя.

– Трябва да се махаме – каза Кат. – Убих двамата пазачи отвън. Промъкнах се с една от собствените им шейни и ги сварих неподготвени. Но не знам още колко има наоколо.

Грей погледна към тунела. Колебаеше се. Вигор вече газеше през водата.

– А Рейчъл?

– С Монк ги качих на друга шейна. Вече трябва да са стигнали до брега.

Вигор я прегърна, очите му грееха от сълзи на облекчение. После смъкна маската си.

– Командире?

Грей се чудеше дали да не тръгне след Раул, но притиснатото в ъгъла куче е най-опасно. Не знаеше дали Раул няма пистолет в непромокаема опаковка или друго някакво скрито оръжие, но пък определено имаше бомба. Можеше да я заложи с къс фитил и да ги взриви всичките.

Обърна се.

Имаха каквото им трябваше.

Опипа чантичката на кръста си и скрития вътре златен ключ.

Време беше да тръгват.

Сложи си маската и отиде при другите. Мъжът, когото беше прострелял в гърлото, вече беше мъртъв. Другият стенеше със стрела в корема. Под него се събираше локва кръв. Стрелата беше пронизала бъбрека. След минути и той щеше да е мъртъв.

Грей не изпита жал. Помнеше жестокостите в Кьолн и Милано.

– Да се махаме оттук.

Раул издърпа стрелата. Стоманата изстърга в кост. Огън се стрелна нагоре по ръката му към гърдите и го остави без дъх. Рукна кръв. Той си смъкна ръкавицата и стегна неопрена около дланта си с надеждата да спре кръвенето.

Нямаше счупени кости.

Доктор Алберто Менарди имаше необходимите медицински познания да го закърпи.

Раул огледа помещението, осветено от лъча на фенерчето, което беше захвърлил на пода. Що за място беше това, по дяволите?

Стъклена пирамида, вода, звезден купол...

Последният оцелял, Курт, се появи откъм прохода. Беше отишъл на разузнаване.

– Тръгнаха са си – докладва той. – Бернар и Пелц са мъртви.

Раул приключи с ръката си и се замисли за следващия си ход. Налагаше се да се евакуират бързо. Американците можеха да пратят насам египетската полиция. Първоначалният план беше да подмамят местните власти с хидрофойла, докато Раул и хората му проведат на спокойствие пълно разследване под водата, после да се изтеглят с раздрънканата и съвсем обикновена на вид яхта, която ги чакаше горе.

Сега нещата се бяха променили.

Раул изпсува и се наведе към раницата си на пода. В нея имаше цифрова камера. Щеше да заснеме всичко, да го занесе на Алберто и да тръгне след американците.

Докато вадеше камерата, закачи с крака си ремъка на запалителната граната. Част от непромокаемото ѝ платно се разви. Той не обърна внимание, докато не забеляза бледочервеникаво сияние на съседната стена.

Мамка му...

Грабна бомбата и я завъртя да погледне дигиталното екранче.

00:33.

Забеляза дълбоката вдлъбнатина в обвивката ѝ близо до таймера. Там, където онова американско копеле я беше уцелило със стрелата.

00:32.

Ударът беше задействал таймера. Раул въведе кода за отмяна. Нищо. Скочи и от рязкото движение болка прониза ранената му ръка.

– Тръгвай – нареди той на Курт.

Курт не можеше да откъсне поглед от бомбата. Но накрая все пак кимна и хукна към тунела.

Раул взе камерата, направи няколко бързи снимки, прибра я в един непромокаем джоб на костюма си и се гмурна в тунела.

00:19.

Стигна до входната пещера. Курт вече беше изчезнал.

– Раул! – извика го някой.

Той се стресна, но се отпусна, като видя, че е Сейчан. Кучката още беше прикована в другия тунел. Раул ѝ махна.

– Приятно ми беше да работя с теб.

Сложи си маската и се гмурна във вира. Провря се през тунела и завари Курт да го чака на изхода – оглеждаше два трупа: още двама техни другари.

Див бяс изпълни Раул до пръсване.

После глуха вибрация разтърси водата със звук като от минаващ товарен влак. Тунелът зад него изплю мътно оранжево сияние. Раул погледна назад, но сиянието се стопи бързо. Вибрациите – също.

Край.

Раул затвори очи. Нямаше какво да покаже като резултат от днешната акция. Дворът щеше да му отреже топките... а сигурно и нещо отгоре. Замисли се дали просто да не изчезне. Имаше пари, скътани в три различни швейцарски банки.

Но щяха да го преследват.

Радиото оживя в ухото му.

– Тюлен едно, тук Бавен влекач.

Раул отвори очи. Яхтата, която трябваше да ги прибере.

– Тюлен едно слуша – с гробовен глас отговори той.

– Докладваме за двама непредвидени пътници на борда. Раул застина.

– Моля уточни.

– Една жена, която познавате, и един американец. Раул стисна ранената си ръка в юмрук. Солената вода го прогори като очищение. Огънят плъзна по вените му.

Перфектно.

15:22

Грей крачеше нервно в хотелската стая, която Монк беше резервирал за групата им. Намираха се на последния етаж на хотел „Корниш“, пристигнали бяха преди двайсет и пет минути. Прозорците на терасата гледаха към стъклено-стошанената шир на новата Александрийска библиотека. Пристанището отвъд грееше като тъмносин лед. Лодките и яхтите бяха като инкрустирани скъпоценни камъни. От скорошния хаос нямаше и следа.

Вигор беше пуснал местния новинарски канал още щом пристигнаха. Водещият съобщи за разпра между членовете на контрабандистка банда. Полицията не успяла да ги залови. Дворът пак се беше измъкнал.

Грей знаеше и за унищожението на гробницата. С помощта на кислородните бутилки и две от изоставените шейни бяха избягали към другия край на пристанището, където зарязаха екипировката си под един кей. Но по пътя натам Грей беше чул глух тътнеж във водата зад себе си.

Запалителната граната.

Раул, изглежда, я беше взривил.

Тримата, по бански костюми, се смесиха с тълпата туристи, облечени по същия начин, и прекосиха крайбрежната градина към хотела. Грей

смяташе, че ще завари Рейчъл и Монк там.

Но от двамата все така нямаше и следа.

Нито обаждане, нито съобщение някакво.

– Къде може да са? – попита Вигор. Грей се обърна към Кат.

– Видяла си ги да тръгват с една от шейните, така ли? Тя кимна; лицето ѝ се бе стегнало от вина.

– Трябваше да изчакам, докато...

– Ако беше изчакала, двамата с Вигор щяхме да сме мъртви – прекъсна я Грей. – Трябвало е да вземеш решение и си го направила.

Не можеше да я вини. Разтърка очи.

– А и Монк е с нея все пак. – Това му носеше известно облекчение.

– Какво ще правим? – попита Вигор. Грей се загледа през прозореца.

– Трябва да приемем, че са ги заловили. Което означава, че и ние не можем да останем още дълго тук. Ще трябва да се изнасяме. – Да си тръгнем? – възкликна Вигор и се изправи. Грей усети пълната тежест на отговорността. Обърна се към Вигор и го погледна право в очите.

– Нямаме избор.

16:05

Рейчъл навлече хавлиения халат, уви го плътно около голото си тяло и изгледа злобно жената.

Високата мускулиста блондинка не ѝ обърна внимание, а отиде при вратата на каютата и извика:

– Тук приключихме!

Вратата се отвори и на прага ѝ застана друга жена, пълно копие на първата, само че с кестенява коса. Влезе и задържа вратата на Раул. Огромният мъж приведе глава, за да влезе.

– Чиста е – докладва русата, докато сваляше латексовите си ръкавици. Беше претърсила Рейчъл основно, включително в телесните кухини. – Няма нищо скрито.

„Вече не, това поне е сигурно“, гневно си помисли Рейчъл. Обърна се с гръб към тримата и завърза колана на халата под гърдите си. Ръцете ѝ трепереха. Стисна възела с пръсти. Сълзи напиреха в очите ѝ, но тя устоя – отказваше това удоволствие на Раул.

Погледна през миниатюрния люк, опитваше се да различи нещо познато, нещо, което да ѝ подсказва къде се намират. Но видя само еднообразно море.

С Монк ги бяха преместили. Яхтата беше излязла бавно в открито море, където се беше срещнала с моторница. Четирима дебеловрати мъже ги вързаха, сложиха им качулки и запушалки в устата и ги прехвърлиха на по-малката лодка, която после отпраши с висока скорост нанякъде. Пътуваха сякаш половин ден, макар че сигурно не беше много повече от час. След като най-сетне ѝ свалиха качулката, Рейчъл видя, че слънцето почти не се е преместило.

В малък залив, скрит сред големи скали, познатият ѝ вече хидрофойл чакаше като тъмносиня акула. Готвеха го за отплаване. Раул стоеше на кърмата, скръстил ръце пред гърдите си.

Извлякоха ги на палубата и ги разделиха.

Раул пое Монк.

Рейчъл не знаеше какво е станало с него. Завлякоха я в една каюта под палубата, охранявана от двете амазонки. Хидрофойлът веднага напусна залива и набра скорост към вътрешността на Средиземно море.

Всичко това беше станало преди повече от половин час.

Раул се приближи и я стисна над лакътя. Другата му ръка беше бинтована.

– Ела с мен. – Пръстите му се впиваха дълбоко, почти до кост.

Тя се остави да я изведе в облицования с ламперия коридор, осветен от аплици по стените – минаваше по цялата дължина на кораба и от двете му страни имаше врати. Само една стръмна стълба извеждаше към главната палуба.

Вместо да я поведе към стълбата, Раул я повлече към носа.

Почука на вратата на последната каюта.

– Entri – каза приглушен глас отвътре.

Раул отвори вратата и бутна Рейчъл през прага.

Тази каюта беше по-голяма от онази, в която я бяха държали досега. Освен легло и стол тук имаше още бюро, масичка и лавици за книги. На всяка равна повърхност бяха отрупани книги, списания и дори свитци. В единия ъгъл на бюрото имаше лаптоп.

Човекът в стаята стана и се обърна. На върха на носа му бяха кацнали очила. – О, Рейчъл – топло каза той, сякаш бяха най-добри приятели.

Рейчъл познаваше възрастния мъж от времето, когато беше придружавала вуйчо си във ватиканските библиотеки. Главният префект на архивите доктор Алберто Менарди. Предателят беше с десетина сантиметра по-висок от нея, но раменете му бяха прегърбени и изглеждаше по-нисък.

Той почука по един лист на бюрото си.

– Ако се съди по скорошния надпис – почеркът е женски, ако не се лъжа – тази карта трябва да е била разкрасена от твоята ръка.

Даде й знак да се приближи.

Не й оставаше избор. Раул я бутна напред.

Тя се спъна в купчина книги и се хвана за ръба на бюрото, за да не падне. Сведе поглед към картата на средиземноморския район. На нея се виждаше очертанието на пясъчния часовник, както и имената на Седемте чудеса.

Опита се да овладее изражението си.

Бяха намерили картата ѝ. Беше я прибрала в една непромокаема кейсика на водолазния си костюм. Сега ѝ се искаше да я беше изгорила.

Алберто се наведе към нея. Дъхът му вонеше на маслини и кисна-то вино. Прокара пръст по оста, която беше начертал Грей. Тя свършваше в Рим.

– Каж ми за това.

– Натам щяхме да тръгнем – излъга Рейчъл. Добре, че вуйчо ѝ само беше показал с ножа на Грей накъде води линията по-нататък, без да използва маркера.

Алберто обърна глава.

– И защо? Ще ми се да чуя всичко, което се е случило в гробницата. В подробности. Раул е била така добър да направи снимки, но според мен един разказ от първа ръка би бил по-ценен.

Рейчъл не каза нищо.

Пръстите на Раул се свиха около ръката ѝ и тя примижа от болка.

Алберто махна на Раул да я пусне.

– Няма нужда от това.

Болката отслабна, но Раул не я пусна.

– Имаш си американеца за тази цел, нали? – попита Алберто. – Може би трябва дай покажеш. Май всички имаме нужда от малко чист въздух.

Раул се ухили.

Сърцето на Рейчъл се сви от страх.

Изведоха я от каютата и я бутнаха да се качи по стълбите. Раул пъхна ръка под хавлията ѝ, нагоре по бедрото, стисна я. Тя забърза напред.

Стълбите водеха до откритата кърма на хидрофойла. Ярката слънчева светлина се отразяваше в белите дъски. Трима мъже седяха на скамейки до бордовете – с автомати в ръце.



Огледаха я.

Тя уви още по-плътно хавлията около себе си. Не можеше да се отърси от усещането за пръстите на Раул по крака си. Гигантът излезе след нея, следван от Алберто.

Рейчъл заобиколи преградата, която отделяше стълбището от палубата. И видя Монк.

Той лежеше по корем, само по боксерки, китките му бяха вързани на гърба и пристегнати към глезените. Изглежда, два от пръстите на лявата му ръка бяха счупени, защото бяха извити под невъзможен ъгъл. Кръв беше размазана по палубата. Той отвори едното си подутото око и я погледна.

Не я посрещна със закачка.

И това я изплаши повече от всичко.

Раул и хората му явно си бяха изкарали гнева на Монк, поради липса на друга жертва.

– Развържете му ръцете – нареди Раул. – И го обърнете по гръб.

Мъжете бързо се подчиниха. Монк изстена. Обърнаха го по гръб и един от пазачите опря дулото на автомата си в ухото му. Раул грабна една пожарна брадва от стойката.

– Какво правиш? – Рейчъл застана между него и Монк.

– Зависи от теб – каза Раул и метна брадвата на рамо. Един от мъжете сграбчи Рейчъл за лактите и ги изви зад гърба ѝ. Повлякоха я назад.

Раул посочи с брадвата към третия мъж.

– Седни му на гърдите и притисни лявата му ръка при лакътя. – Пристъпи напред, докато мъжът изпълняваше нареждането му, и погледна Рейчъл. – Ако не се лъжа, професорът ти зададе въпрос.

Алберто пристъпи напред.

– И не пропускай нито една подробност.

Рейчъл беше толкова ужасена, че изобщо не можеше да реагира.

– На тази ръка има пет пръста – каза Раул. – Ще започнем със счупените. Те и без това не са му от полза в момента, – И вдигна брадвата.

– Не! – успя да извика Рейчъл.

– Недей... – изграчи ѝ Монк. Пазачът с автомата го ритна в главата.

– Ще ви кажа! – викна Рейчъл.

И заговори бързо. Обясни всичко, което се беше случило, от това как бяха намерили тялото на Александър до активирането на древните батерии. Не пропусна нищо освен истината.

– Отне ни известно време, но накрая решихме гатанката. Картата,

Седемте чудеса – всичко сочи назад към началото. Пълен кръг. Обратно към Рим.

Очите на Алберто грейваха все повече; от време на време я прекъсваше да зададе въпрос или кимаше доволно. – Да, да...

– Това е всичко, което научихме – завърши Рейчъл. Алберто се обърна към Раул.

– Лъже.

– И аз така си помислих. – И замахна с бравдата.

*16:16*

Писъкът ѝ му достави искрено удоволствие.

Измъкна острието на бравдата от палубата. Беше пропуснал на косям пръстите на пленника. Метна пак бравдата на рамо и се обърна към Рейчъл. Лицето ѝ беше преbledняло почти до прозрачност.

– Следващия път ще е наистина – предупреди я. Доктор Алберто пристъпи напред.

– Нашият приятел е снимал пирамидата от различни ъгли. На една от снимките се вижда квадратен отвор. За който ти пропусна да споменеш. Това е равностойно на лъжа, а да се лъже е грях. Нали така, Раул?

Раул вдигна бравдата.

– Да опитаме ли пак?

Алберто се приведе по-близо до Рейчъл.

– Няма нужда приятелят ти да се разделя с части от анатомията си. Знаем, че сте взели нещо от гробницата. Не е логично да ни насочват слепешката към Рим без някакво допълнително указание. Какво взехте от пирамидата?

Сълзи се стичаха по лицето ѝ.

Раул прочете агонията и терзанието, изопнали всяка черта на лицето ѝ. Спомни си усещането отпреди малко и се възбуди до болка. През еднопосочно огледало беше гледал как една от кучките на капитана бърка с пръсти в Рейчъл. Искан беше сам да извърши точно това претърсване, но капитанът беше отказал. Корабът бил негов, следователно той определял правилата. Раул не настоя. Капитанът и без това се беше вкиснал от новината за смъртта на Сейчан.

Освен това Раул съвсем скоро щеше сам да направи подробна инспекция на тази жена... само че не смяташе да е толкова нежен, никак даже.

– Какво взехте? – настоя Алберто.

Раул разкрачи крака за по-добра опора и вдигна брадвата над главата си. Прясно защитата рана на ръката го заболя, но той не обърна внимание на болката. Може би тя нямаше да каже... може би това щеше да се проточи...

Само че жената се огъна.

– Ключ... златен ключ – изскимтя тя, после се свлече на колене. – Грей... командир Пиърс го взе.

Зад сълзите й Раул долови нишка на надежда. Знаеше как да смазва надеждата. Замахна силно. Брадвата отсече ръката на мъжа при китката.

*16:34*

– Време е да тръгваме – каза Грей.

Беше отпуснал на Вигор и Кат още четиридесет и пет минути, за да говорят по телефона с всички местни болници и медицински центрове, дори и с градската полиция – в последния случай, без да навлизат в подробности. Възможно беше хората му да са пострадали и да не могат да се свържат с тях. Или пък се бяха озовали в някоя арестантска килия.

Сателитният телефон в раницата му извънтя. Всички обърнаха очи натам.

– Слава Богу – възкликна Вигор.

Само шепа хора знаеха този номер – директор Кроу и членовете на екипа.

Грей грабна телефона и издърпа антената. Приблужи се до прозореца.

– Командир Пиърс слуша.

– Ще съм кратък, за да няма объркване.

Грей се напрегна. Беше Раул. Което можеше да означава само едно...

– При нас са жената и колегата ти. Ще направиш каквото ти кажа, иначе ще изпратим главите им по пощата до Вашингтон и Рим съответно... след като си поиграем до насита с телата им, разбира се.

– Откъде да знам, че още са...

Нещо изстърга в другия край на линията. Нов глас, променен почти до неузнаваемост. Рейчъл хлипаше.

– Те... аз... отрязаха ръката на Монк. Той... Взеха й телефона.

Грей се опита да запази самообладание. Не беше време за емоции. Въпреки това пръстите му се впиха до болка в апарата. Сърцето му се качи в гърлото.

– Какво искаш?

– Златния ключ от гробницата – каза Раул.

Значи знаеха. Грей разбираше защо Рейчъл е издала тайната. Не би могла иначе. Сигурно беше разменила информацията срещу живота на Монк. Двата сяха да са в безопасност, докато Дворът знаеше, че ключът е у Грей. Това, уви, не означаваше, че няма да ги подложат на още мъчения, ако той не им съдействаше. Спомни си в какво състояние бяха заварили изтезаваните свещеници в Милано.

– Искаш размяна – студено каза той.

– Има един полет на египетските авиолинии за Женева. Самолетът излита от Александрия в девет вечерта. Бъди на самолета. Само ти. Ще намериш фалшиви документи и билети в едно шкафче, така че пътуването ти няма да бъде регистрирано в компютрите. – Последваха указания за шкафчето. – Няма да се свързваш с началниците си – нито във Вашингтон, нито в Рим. Ако го направиш, ще разберем. Ясно ли е дотук?

– Да – изсъска той. – Но откъде да знам, че ще изпълниш своята част от сделката?

– Няма откъде. Но като жест на добра воля, когато кацнеш в Женева, пак ще се свържеш с теб. Ако следваш точно указанията ми, ще освободя колегата ти. Ще бъде настанен в местна швейцарска болница. За което ще получиш задоволително потвърждение. Но жената ще остане при нас, докато не ни предадеш златния ключ.

Грей знаеше, че предложението да освободят Монк вероятно е искрено, макар и не продиктувано от добра воля. Животът на Монк беше нещо като аванс по сделката, начин да подлъжат Грей да им съдейства. Опита се да не мисли за казаното от Рейчъл. Бяха отрязали ръката на Монк.

Нямаше избор.

– Ще бъда на самолета – каза той. Раул още не беше свършил.

– Другите от екипа ти – кучката и монсеньорът – могат да правят каквото искат, стига да не ни се пречат в краката. Ако някой от тях стъпи в Италия или Швейцария обаче, сделката отпада.

Грей се намръщи. Разбираше защо искат да ги държат извън Швейцария... но Италия защо? И тогава се сети. Представи си картата на Рейчъл. Линията, която беше начертал. И която сочеше Рим. Рейчъл беше разкрила много... но не всичко.

Добро момиче.

– Съгласен съм – каза Грей. В главата му вече се въртяха различни

сценарии.

– При първия знак за двойна игра можеш да се простиш завинаги с жената и с колегата си. Е, може и да ги видиш пак... във вид на телесни части, които ще получаваш ежедневно по пощата. – Връзката прекъсна.

Грей се обърна към другите. Преразказа им разговора.

– Смятам да се кача на самолета.

Всичката кръв се беше отцедила от лицето на Вигор – разбираше, че най-лошите му страхове са се оправдали.

– Могат да ти направят засада, на всеки етап – възрази Кат.

– Така е, но смятам, че докато се движа към тях, ще ме оставят на мира – каза Грей. – Няма да рискуват да изгубят ключа при неуспешен опит за нападение.

– А ние? – попита Вигор.

– Искам и двамата да заминете за Авиньон. И да работите върху загадката там.

– Аз... не мога – промълви Вигор. – Рейчъл... – И се отпусна тежко на леглото.

Грей се постара гласът му да звучи твърдо.

– Рейчъл ни спечели възможност да успеем в Авиньон. Платена с кръвта и ръката на Монк. Няма да позволя усилията им да отидат на вятъра.

Вигор вдигна очи към него.

– Трябва да ми се довериш – още по-твърдо каза Грей. – Ще измъкна Рейчъл. Имаш думата ми.

Вигор впи очи в него, опитвайки се да прочете нещо в лицето му. Каквото и да откри, то, изглежда, му вдъхна поне малко решителност.

Грей се надяваше тя да му стигне.

– Ти как ще... – започна Кат. Грей поклати глава.

– Колкото по-малко знаем за действията си, толкова по-добре. Като измъкна Рейчъл, ще се свържа с вас.

И тръгна.

С една надежда.

17:55

Сейчан седеше в тъмното и държеше парче от счупен нож.

Острият прът, пробил рамото ѝ, още я приковаваше към стената. Дебелото повече от два сантиметра копие се беше забило под ключицата ѝ и бе излязло през горната част на рамото, без да засегне големите

кръвоносни съдове. Но я държеше в плен. Кръв се стичаше по вътрешната страна на водолазния ѝ костюм.

Всеки миг беше агония.

Но беше жива.

Последният от мъжете на Раул беше издъхнал тихо, долу-горе по времето, когато живите му колеги се изнесоха от пещерата. Запалителната бомба, заложена от Раул, не беше причинила почти никакви щети във входната пещера. Горещината при взрива едва не беше сварила Сейчан – сега обаче тя можеше да се сгрее само със спомена за нея.

Беше ѝ студено и студът я мъчеше дори през костюма. Каменните повърхности изпиваха топлината от тялото ѝ. А кръвозагубата не помагаше.

Но тя нямаше да се предаде. Опипа счупеното острие в ръката си. От известно време човъркаше с него каменния блок, в който беше забило копието. Ако успееше да го разхлаби и да го измъкне...

Отчупени парченца камък бяха посипали пода. При тях беше и счупената дръжка на ножа. Беше се счупила малко след като Сейчан започна да дълбае камъка.

Останало ѝ беше само седемсантиметрово острие. Пръстите ѝ се бяха разкървали от острия ръб и грапавата скала. Усилията ѝ бяха напразни.

Студена пот покриваше лицето ѝ.

Някъде встрани се появи светлинка. Сейчан реши, че халюцинира. Обърна глава. Вирът при входа блестеше. Светлината стана по-силна.

Водата се раздвижи. Някой идваше.

Сейчан стисна острието на ножа – със страх и надежда едновременно.

Кой?

Тъмен силует изскочи над водата. Водолаз. Лъч на фенерче я заслепи, докато човекът цапаше към брега.

Тя заслони с ръка очите си срещу внезапната светлина.

Водолазът свали фенерчето.

Сейчан различи познато лице, когато мъжът свали маската си и тръгна към нея. Грей Пиърс.

Той спря пред нея и вдигна един секач.

– Хайде да поговорим.

## ДЕН ЧЕТВЪРТИ

### ГОТИКА

*27 юли, 18:02 източно време*

*14. Вашингтон*

Директор Пейнтър Кроу знаеше, че му предстои още една безсънна нощ. Беше чул репортажите от Египет за престрелка в Източния пристан на Александрия. Имаше ли екипът на Грей нещо общо с това? Нито един сателит не беше минал оттам в съответния отрязък от време, така че и на такава информация не можеше да се разчита.

А от терена още нямаше никаква вест. Последните съобщения бяха разменени преди дванайсет часа.

Пейнтър съжали, че не бе споделил с Грей подозренията си. Но на онзи етап те бяха само това – подозрения. Нужно му беше време да събере по-точни данни от разузнаването. И досега не беше напълно сигурен. Ако предприемеше по-смели действия, конспираторът щеше да разбере, че е разкрит. И това би застрашило още повече Грей и колегите му.

Така че Пейнтър действаше сам от своя край на веригата.

Някой почука на вратата на кабинета му и той изключи монитора, за да скрие върху какво работи. После натисна вграденото в бюрото копче, което отключваше вратата. Секретарката му вече си беше тръгнала.

Влезе Логан Грегъри.

– Самолетът им скоро ще кацне.

– И все така лети за Марсилия? – попита Пейнтър. Логан кимна.

– По разписание каца след осемнайсет минути. Малко след полунощ местно време.

– Защо във Франция? – Пейнтър разтърка уморените си очи. – И продължават с комуникационното затъмнение?

– Пилотът потвърждава дестинацията им, но нищо друго. Успях да изровя една товарителница от френските митници. На борда има двама пътници.

– Само двама? – Пейнтър се намръщи.

– Летят с дипломатически ваучери. Анонимно. Мога да се опитам

да пороя и в това.

Отгук насетне Пейнтър трябваше да действа предпазливо.

– Не – каза той. – Това може да вдигне излишна тревога. Екипът иска да скрие действията си. Ще им дадем възможност да го направят. Засега.

– Да, сър. Получихме и запитвания от Рим. Ватиканът и карабинерите не са получили вести от своите хора и започват да се тревожат.

Пейнтър трябваше да им подхвърли нещо, иначе властите на Европейския съюз можеха да прибягнат до по-крути мерки. Обмисли възможностите. Европейските власти бързо щяха да открият и сами дестинацията на самолета. Това може би щеше да е достатъчно.

– Покажи желание да им съдействаш – каза той накрая. – Уведоми ги, че самолетът лети за Марсилия и че ще им предадем още информация, когато се доберем до нея.

– Разбрано, сър.

Пейнтър се загледа в празния си компютърен екран. Имаше още една, макар и малка възможност.

– След като се свържеш с тях, искам да ми свършиш още нещо. В АИОП.

Логан се намръщи.

– Искам лично да занесеш нещо на доктор Шон Макнайт. – Пейнтър плъзна по плота на бюрото си запечатано писмо в червена папка. – Никой не трябва да знае, че си тръгнал натам.

Очите на Логан се присвиха любопитно, но той кимна.

– Ще имам грижата. – Взе папката, пхна я под мишница и се обърна.

Пейнтър го спря.

– Разчитам на пълна дискретност.

– Няма да предам доверието ви – твърдо каза Логан и затвори вратата, която се заключи автоматично.

Пейнтър включи отново монитора. Появи се карта на Средиземноморския басейн, пресечен от сини и жълти ивици. Сателитни пътеки. Той кликна върху една от тях. Най-новият сателит на Националната разузнавателна служба, по прякор Ястребово око. Кликна два пъти да извика подробности за траекторията и параметрите на търсене.

Введе Марсилия. Появиха се часове. Той направи сверка с метеорологичната карта на Националната агенция за океаните и атмосферата. Буреносен фронт се придвижваше към Франция от юг. Плътната облачна покривка щеше да блокира наблюдението. Оставаше му съвсем тесен



прозорец.

Погледна си часовника, вдигна телефона и набра охраната.

– Уведомете ме, когато Логан Грегъри напусне командния център.

– Слушам, сър.

Пейнтър затвори. Подборът на момента можеше да се окаже от критично значение. Изчака още петнайсет минути – наблюдаваше как буреносният фронт минава над Западна Европа.

– Хайде де – измърмори по едно време.

Телефонът най-сетне иззвъня. Потвърдиха му, че Логан е излязъл, и Пейнтър на свой ред стана и излезе от кабинета си. Залата за сателитно наблюдение беше един етаж по-долу, в съседство с кабинета на Логан. Пейнтър забърза натам и завари само един техник, който пишеше нещо в дневника на смяната, обграден отвсякъде с монитори и компютри.

Човекът се изненада от внезапната поява на шефа и скочи на крака.

– Директор Кроу, сър... какво има?

– Трябва ми достъп до настройките на сателит Н-Е Четири на НРС.

– Ястребово око? Пейнтър кимна. – Аз нямам разрешение за такова...

Пейнтър сложи на бюрото пред него лист с дълга поредица букви и числа. Кодът за достъп, осигурен му от Шон Макнайт, беше валиден още половин час.

Техникът се ококори, но почна работа без излишни въпроси.

– Нямаше нужда да идвате лично. Доктор Грегъри можеше да препрати данните към вашия кабинет.

– Логан не е тук. – Пейнтър сложи ръка на рамото на техника. – Освен това искам всички данни за включването ни да бъдат изтрити. Без записи. Нищо, което да подсказва намесата ни. Дори тук, в Сигма.

– Слушам, сър. Техникът посочи един екран.

– Ще се появи на този монитор. Ще ми трябват GPS координати, за да го насоча.

Пейнтър му ги даде.

След една сякаш безкрайна минута на екрана се появи тъмна бродерия от писти.

Марсилското летище.

Пейнтър стесни обхвата към една определена писта. Образът потрепна, после гладко се увеличи. Появи се малък самолет, „Сайтейшън Х“. Намираще се близо до сградата на летището, вратата му беше отворена. Пейнтър се наведе напред, за да закрие донякъде монитора от погледа на техника.

Закъснял ли беше?

Някакво движение размаза пикселите. Един човек, после и още един се появиха в отвора. Забързаха по стълбичката. Нямаше нужда да увеличава лицата им.

Монсеньор Верона и Кат Брайънт.

Пейнтър чакаше. Може пък товарителницата да бе подправена. Може би всички бяха на борда.

Образът потрепна, размаза се на едри пиксели.

– Времето се разваля – каза техникът.

Пейнтър все така наблюдаваше вратата на самолета. Повече никой не излезе. Кат и монсеньорът се скриха в сградата. Той благодари на техника и се дръпна.

Къде, по дяволите, беше Грей?

*01:04 (местно време)*

*Женева, Швейцария*

Грей седеше в първокласната каюта на реактивния самолет на Египетските авиолинии. Трябваше поне едно да признае на Драконовия двор – не пестяха средства. Плъзна поглед по малката каюта. Осем места. Шестима пътници. Един или повече сигурно бяха шпиони на Двора, които го държах под око.

Нямаше значение. Той им съдействаше напълно... засега.

Беше взел самолетните билети и фалшивите документи за самоличност от шкафче на една автогара, после беше продължил към летището. Полетът траеше четири часа без междинни кацания. Грей изяде вкусния обяд, изпи две чаши червено вино, изгледа някакъв филм с Джулия Робъртс, дори поспа половин час.

Обърна се към прозореца. Златният ключ помръдна на гърдите му. Беше го вързал на верижка около врата си. Телесната му топлина беше затоплила метала, но въпреки това Грей го усещаше тежък и студен. Животът на двама души висеше на него. Представи си Монк, вечно усмихнат, наблюдателен. И Рейчъл. Смесица от стомана и коприна, интригуваща и сложна. Само че последните й думи не му даваха мира, преследваха го, изпълнени с болка и страх. И него го болеше, болеше го до мозъка на костите, защото я бяха заловили, докато беше под негова опека.

Самолетът направи стръмен заход, без който не би могъл да кацне в този град, сгушен сред високите Алпи.

Светлините на Женева заискриха. Лунната светлина поеребряваше върховете и езерото. Самолетът прелетя над минаващ през града участък от река Рона. Колесниците се спуснаха с вой. След няма и минута вече кацаха на международното летище на Женева.

Грей изчака каютата да се изпразни, преди да вземе грижливо приготвения си багаж. Надяваше се, че е взел всичко, от което би имал нужда. Преметна сака на рамо и тръгна към вратата.

Излезе от първокласната каюта и се огледа за някакви признаци на опасност.

И за още нещо. За спътничката си.

Пътувала беше в туристическата класа. Беше с руса перука, консервативен тъмносин делови костюм и тежки черни слънчеви очила. Лявата ѝ ръка бе пристегната в шина, наполовина скрита под самото. Дегизировката нямаше да издържи оглед отблизо. Само че никой не я оглеждаше.

Сейчан беше мъртва за света.

Излезе преди него, без да поглежда встрани.

Грей я следваше през няколко пътници. Нареди се на опашката за митническа проверка, показва фалшивите си документи, изчака да ги подпечатат и тръгна. Не беше чекирал никакъв багаж.

Излезе на добре осветената улица, по която още пъплеха множество хора. Окъснели пътници се надпреварваха към колите под наем и такситата. Грей нямаше представа какво се очаква да направи сега. Трябваше да чака Раул да се свърже по някакъв начин с него. Приближи се към стойката на такситата.

Сейчан беше изчезнала, но Грей усещаше, че е някъде наблизо.

Имаше нужда от съюзник. Отрязан от Вашингтон и от собствените си съекипници, беше сключил договор с дявола. Беше я освободил, след като бе изтръгнал едно обещание от нея. Щяха да работят заедно. В замяна на свободата си тя Щеше да му помогне да освободи Рейчъл. След това щяха да се разделят. Всички дългове щяха да бъдат опростени, минали и сегашни.

Тя се беше съгласила.

Докато той почистваше и превързваше раната ѝ, тя го беше погледнала много странно – гола до кръста, без капчица смушение. Разглеждаше го, както се разглежда някакъв куриоз, някаква странна буболечка, задълбочено и любопитно. Не беше казала много – беше изтощена, и от болка, и от кръвозагубата. Но постепенно дойде на себе си, като бавно събуждаща се лъвица; пресметливост и черен хумор вляха живец в

погледа ѝ.

Грей знаеше, че се е съгласила да му съдейства не толкова заради даденото обещание, колкото водена от гнева си към Раул. Съдействието просто съвпаднаше с непосредствения ѝ приоритет. Бяха я оставили да умре, бавно и в нечовешка агония. Искаше Раул да си плати. Каквото и споразумение да бяха сключили Дворът и Гилдията, за нея то вече беше без значение. Интересуваше я единствено отмъщението.

Само това ли обаче?

Грей си спомни как го беше погледнала, с онова тъмно любопитство. Помнеше обаче и какво го беше предупредил Пейнтър за нея. И това, изглежда, си беше проличало по лицето му.

– Да, аз определено ще те предам – каза Сейчан, докато навличаше тениската си. – Но чак след като приключим с това. Ти също ще се опиташ да ме предадеш. И двамата го знаем. Взаимно недоверие. Нима има по-добра форма на честност?

Сателитният телефон най-после иззвъня и Грей го извади от сака и каза троснато:

– Пиърс слуша.

– Добре дошъл в Швейцария – каза Раул. – Билет за влак те чака на гарата в центъра на града, на фалшивото ти име. Влакът пътува за Лозана. Потегля след трийсет и пет минути. Гледай да го хванеш.

– А съекипникът ми? – попита Грей.

– Както се договорихме, той е на път за болницата в Женева. Докато се качиш на влака, вече ще си получил потвърждение.

Грей тръгна към такситата и попита:

– А лейтенант Верона?

– За жената се грижат добре. Засега. Гледай да не си изпуснеш влака.

Връзката прекъсна.

Грей се качи в едно такси. Не си направи труда да се оглежда за Сейчан. Беше вмъкнал в телефона си един чип, свързан с нейния мобилен апарат. Тя беше чула разговора. А Грей не се съмняваше, че е способна да го последва.

– Централната гара – каза той на таксиджията. Мъжът кимна отсечено и таксито се включи в трафика към центъра на Женева. Грей се облегна назад. Сейчан се оказа права. Когато разбра, че искат от него да замине за Швейцария, му каза къде смята, че държат Рейчъл. В някакъв замък в Савойските Алпи.

След десетина минути таксито вече минаваше покрай езерото. В

центъра му огромен фонтан изстрелваше водни струи на повече от сто метра височина. Прочутият Жет д'О. Осветен беше с лампички и приличаше на приказна феерия. Близо до кейовете се вихреше някакъв фестивал.

До Грей достигна ехо от песни и смях.

Все едно идваше от друг свят.

След още няколко минути таксито го стовари пред гарата. Грей отиде на касата, каза фалшивото си име и показа документите си. Дадоха му билет до Лозана.

Тръгна към перона, като се оглеждаше предпазливо. Нямаше и помен от Сейчан. Започваше да се тревожи. Ами ако тя просто изчезнеше някъде? Ако го беше преметнала и го бе предала на Раул? Прогони тези мисли. Беше направил своя избор. Рискът беше разумен.

Телефонът му иззвъня отново.

Той го извади и издърпа антената.

– Пиърс слуша.

– Две минути, за да се успокоиш. – Пак беше Раул. Чу се прищракване и жуженето от прехвърляна връзка. Гласът, който се обади след това, звучеше по-отдалеч и малко неясно, но затова пък му беше до болка познат.

– Шефе?

– Монк? Къде си? – Беше сигурен, че подслушват разговора, и то не само Сейчан. Трябваше да внимава какво говори.

– Стовариха ме в някаква болница с този телефон. Казаха, че ще се обадиш. Намирам се в спешното отделение. Всички доктори говорят на шибан френски.

– В Женева си – каза Грей. – Как си? Дълга пауза.

– Знам за ръката ти – каза Грей.

– Копелета мръсни! – изсъска гневно Монк. – На кораба имаше лекар. Упоиха ме, сложиха ме на системи и обработиха ръ... чукана ми. Тукашните лекари искат да ми правят рентгенова снимка и така нататък, но изглеждат доволни от... хм, да кажем – от уменията на другия лекар.

Грей оцени по достойнство опита на Монк да омаловажи случилото се. Но в гласа му се усещаше напрежение, което не успяваше да скрие съвсем.

– Рейчъл?

В гласа на Монк се прокрадна болка.

– Не съм я виждал, откакто ме упоиха. Нямам представа къде е. Но... слушай, Грей...

– Какво?

– Трябва да я измъкнеш.

– Работя по въпроса. А ти? В безопасност ли си?

– Така изглежда – каза Монк. – Казаха ми да си затварям устата.

Така че го правя – умело се преструвам на малоумен. Само че докторите повикаха местната полиция. Имам охрана.

– Засега прави каквото са ти казали – нареди Грей. – Ще те измъкна при първа възможност.

– Грей – напрегнато започна Монк. Този тон Грей го познаваше. Колегата му искаше да ме каже нещо, но знаеше, че и други ще го чуят. – Те... те ме пуснаха да си вървя.

Връзката зажува отново. Пак Раул.

– Времето ти изтече. Както виждаш, ние държим на думата си. Ако искаш да освободим и жената, ще трябва да донесеш ключа.

– Разбрано. Как ще процедираме?

– На гарата в Лозана ще те чака кола.

– Не – отсече Грей. – Няма да се пхна в ръцете ти, преди да съм сигурен, че Рейчъл е добре. Когато пристигна в Лозана, искам да получа потвърждение, че е жива. Тогава ще се разберам за по-нататък.

– Не насилвай късмета си – изръмжа Раул. – Иначе току-виж ти изневерил, също като на твоето едноръко приятелче. Ще продължим разговора, когато пристигнеш.

Връзката прекъсна.

Грей свали телефона. „Значи Раул е в Лозана“.

Зачака влака. Беше последният заминаващ. На перона нямаше много хора. Той огледа бъдещите си спътници. Сейчан не се виждаше никъде. Дали имаше шпиони на Двора?

Влакът пристигна и спря с пронизително изсвирване. Грей се качи в средния вагон, после бързо се придвижи към последния с надеждата да се отърве от евентуална опашка.

В пролуката между последните два вагона го чакаше Сейчан.

Не го погледна дори, само му подаде дълго кожено палто. После се обърна и се мушна през един авариден изход, който водеше към отсрещната страна на релсите, далеч от перона.

Той я последва. Скочи край релсите, намъкна палтото и вдигна яката му.

Сейчан бързо мина през съседния коловоз и се качи на следващия перон. Напуснаха гарата и се озоваха в края на някакъв паркинг.

Един мотор БМВ, в черно и жълто, чакаше на крачка встрани.

– Качвай се – каза Сейчан. – Ще трябва ти да караш. Рамото ми... –  
Беше махнала шината, за да докара мотоциклета дотук, но до Лозана  
имаше повече от осемдесет километра.

Грей се метна на седалката и отметна полите на палтото назад. Мо-  
торът още беше топъл.

Сейчан се качи зад него и го хвана със здравата си ръка през  
кръста.

Грей вече беше запаметил пътищата до Лозана. Излезе от паркинга  
и даде газ. Пое към магистралата, която извеждаше от града в посока  
към планините.

Фарът пронизваше мрака.

Той потегли, все по-бързо и по-бързо, вятърът брулеше полите на  
палтото. Сейчан се притисна по-плътно до него и бръкна под палтото да  
се хване за колана на панталона му.

Той устоя на подтика да отблъсне ръката ѝ. Мъдро или не, вече си  
беше постлал. Летеше по шосето. Трябваше да стигнат в Лозана поло-  
вин час преди влака. Дали това време щеше да им е достатъчно?

Замисли се за разговора си с Монк. Какво се беше опитал да му ка-  
же той? „Пуснаха ме да си вървя“. Това беше достатъчно ясно. Що за  
подтекст обаче беше вложил Монк в тези простички думи?

Замисли се за собствената си по-раншна преценка, още в Египет.  
Беше стигнал до извода, че Дворът ще пусне Монк да си върви. С цел да  
си осигурят съдействието на Грей и да приспят бдителността му. А и Ра-  
ул все още разполагаше с Рейчъл в залог.

„Пуснаха ме да си вървя“.

И нещо друго ли се криеше зад освобождаването му? Дворът беше  
безмилостен. Не се славеха като хора, които с лека ръка се лишават от  
потенциалните си предимства. Бяха осакатили Монк, за да накарат Рей-  
чъл да проговори. Биха ли се лишили току-така от подобно средство за  
натиск върху нея? Монк беше прав. Не биха го направили, освен ако  
Дворът не държеше Рейчъл с нещо още по-силно.

Какво обаче?

02:02

*Лозана, Швейцария*

Рейчъл седеше в килията си, изтощена и на ръба на съзнанието.

Щом затвореше очи, преживяваше ужаса наново. Виждаше брадвата  
да се спуска надолу. Тялото на Монк да се сгърчва конвулсивно.

Отрязаната му ръка да подскача по палубата като риба на сухо. Пръските кръв.

Алберто се беше развикал на Раул – не заради жестокостта, а защото искаше пленника жив. Раул го беше успокоил, че няма причини за притеснение. Сложиха на раната турникет. Алберто накара хората на Раул да завлекат Монк в корабния Кабул.

По-късно една от жените ѝ каза, че Монк бил жив. След още два часа хидрофойлът пристана до един остров в Средиземно море. Там ги прехвърлиха в малък частен самолет.

Рейчъл зърна за миг Монк – на носилка, видимо упоен, ръката му бе превързана до лакътя. След това я заключиха в някакво задно отделение. Сама. Без прозорци. През следващите два часа кацаха два пъти. Накрая я изведоха навън.

Монк го нямаше.

Раул върза очите ѝ и ѝ запуши устата. Прехвърлиха я от самолета в някакъв камион. Още половин час преход с множество завой и пристигнаха. Чу гумите на камиона да скърцат по дървени дъски. Мост. Камионът спря.

Навън я посрещна какофония от ръмжене и лай – силен и гневен.

Поведоха я за лакътя през някакъв вход и надолу по стълби. Врата се затвори зад нея и заглуши кучешкия лай. Замириса ѝ на студен камък ѝ влага. Беше усетила и разликата в налягането, докато камионът пътуваше насам.

Планини.

Бутнаха я напред и тя се спъна в нещо. Падна тежко на ръце и колене.

Раул стисна с две ръце задника ѝ и се засмя.

– Вече си го проси, моля ви се.

Рейчъл скочи като опарена и удари рамото си в нещо твърдо. Измъкнаха подгизналата кърпа от устата ѝ и ѝ свалиха качулката. Тя зарзтрива рамото си и плъзна поглед по малката каменна килия. И тук нямаше прозорци. Започваше да губи представа за времето. Мебелировката се състоеше от стоманена койка. Тънък дюшек, навит в единия ѝ край. И възглавница. Без чаршафи.

Килията нямаше решетки. Едната стена беше изцяло от дебело стъкло, с изключение на херметически затваряща се врата и големи колкото юмрук вентилационни отвори. Но дори и те имаха капаци, които можеха да се нагласят над отворите за звукоизолация или като метод за бавно задушаване на затворника.



Сега беше тук повече от час.

Дори и пазачи нямаше. Макар че откъм коридора се чуваха гласове, така че сигурно стояха на пост при стълбището.

Чу се врява. Тя вдигна лице и се изправи. Раул крещеше някакви заповеди. Рейчъл отстъпи по-далеч от стъклената стена.

Появи се Раул, придружаван от двама мъже.

Не изглеждаше доволен.

– Излизай – изсъска той. Отключиха вратата и я извлякоха навън.

– Насам – каза Раул. Поведе я по коридора.

Тя забеляза други килии, някои затворени като нейната, други отворени и пълни с бутилки вино.

Раул я забута към стълбите и нагоре към огрян от луната вътрешен двор. Каменни зидове се издигаха от всички страни. Проход, затворен с решетка, извеждаше към тесен мост над дълбока пропаст.

Намираше се в замък.

Редица камиони бяха спрени покрай стената до портата.

Покрай другата стена имаше двайсетина клетки. От тях се надигна басово ръмжене. Едри сенки се размърдаха, мускулести, силни.

Раул, изглежда, забеляза накъде е насочено вниманието й.

– От Канарските острови са – каза с някаква дивашка гордост. – Бойни кучета с потекло, водещо началото си от първото десетилетие на деветнайсети век. Чистокръвни бой – ци. Само мускули, челюсти и зъби.

Рейчъл се зачуди дали не би описал по същия начин и себе си.

Той я поведе към централната сграда. Два ката стълби водеха към масивна дъбова врата. Беше осветена ярко с аплици, почти гостоприемна. Но не натам тръгнаха. Една странична врата водеше към етаж под стълбите.

Раул набра някаква комбинация на контролно табло отстрани и бравата прещрака.

Когато вратата се отвори, Рейчъл усети миризма на дезинфектант и на нещо гадно, като мърша. Бутнаха я в квадратна стая, ярко осветена с флуоресцентни лампи. Каменни стени, линолеум на пода. При единствената врата, която извеждаше от стаята, стоеше пазач.

Раул отиде да я отвори.

Видя се дълъг коридор с отвори към серия стаи. Рейчъл надникна в няколко, докато вървяха по него. В първата имаше клетки от неръждаема стомана. Редици компютри, свързани с редици плочи, изпълваха втората. Електромагнити, предположи тя – за експериментите им със

смесите в м-състояние. В третата стая имаше само стоманена маса, приблизително във формата на буквата Х. Кожени ивици навеждаха на мисълта, че масата е предназначена за разпънат човек. Над нея висеше хирургическа лампа.

Побиха я тръпки.

По-нататък имаше още шест стаи. Беше видяла достатъчно и когато спряха при една врата, не съжали, че не знае какво има в другите.

Раул почука и я бутна през прага.

Контрастът я свари неподготвена. Все едно се беше озовала в салон от началото на двайсети век, обитаван от изтъкнат член на Кралското научно общество. Цялата стая грееше с полиран махагон и орех. На пода имаше дебел килим в отънъци на червено и зелено.

Библиотечки и витрини обточваха всички стени. Зад стъклата мяр-на първи издания на Нютоновите „Принципи“ и Дарвиновия „Произход на видовете“. В една от витрините имаше осветен разгънат египетски ръкопис. Рейчъл се зачуди дали не е ръкописът, откраднат от музея в Кайро, подправеният текст със загадъчните стихове, който беше дал началото на цялото това смъртоносно приключение.

Накъдето и да погледнеше, очите ѝ попадаха върху произведения на изкуството. Етруски и римски статуетки красяха лавиците, включително висок две стъпки персийски кон с отчупена глава, шедьовър, откраднат от Иран преди десет години, който вероятно изобразяваше прочутия кон на Александър Велики – Буцефал. На малкото свободни места по стените висяха картини. В една от тях Рейчъл позна платно на Рембранд, в друга – на Рафаело.

В центъра на стаята имаше масивно махагоново писалище с пищна дърворезба, близо до камина, висока от пода до тавана. Ниски пламъчета подскачаха в огнището.

– Professore! – извика Раул и затвори вратата зад тях. От друга врата се появи доктор Алберто Менарди. Беше облечен с черен смокинг, поръбен с червено. Имаше наглостта да носи и римската си свещеническа якичка.

Стискаше под едната си мишница книга. Размаха пръст на Рейчъл.

– Не беше напълно откровена с нас. Сърцето ѝ спря да бие.

Алберто се обърна към Раул.

– А ако ти не ми беше отклонил вниманието с необходимостта да оправям китката на американеца, щях да го открия по-рано. Елате и двамата.

Махна им да се приближат към писалището.

Рейчъл видя своята карта на средиземноморския район, разгъната на плота. Бяха добавени нови линии, кръгове, меридиани, градуси. Миниатюрни странни числа бяха изписани по единия ѝ край. До картата бяха оставени компас, триъгълник и секстант. Алберто очевидно беше работил върху загадката – или защото нямаше доверие на Рейчъл, или защото смяташе, че двамата с вуйчо ѝ са прекалено тъпи.

Префектът почука с пръст по картата.

– Рим не е следващата спирка по пътя. Рейчъл се опита да запази привидно спокойствие. Алберто продължи:

– Целият подтекст на този геометричен модел подсказва придвижване напред във времето. Дори и пясъчният часовник той сегментира времето, песчинка по песчинка чак до неминуемия край. По тази причина пясъчният часовник винаги е бил символ на смъртта, на края на времето. Присъствието на пясъчен часовник тук може да означава само едно.

Раул се навъси още повече, в знак че не разбира.

Алберто въздъхна.

– Очевидно означава края на това пътешествие. Сигурен съм, че накъдето и да насочва тази улика, тя сочи към края, към последната спирка.

Рейчъл усети как Раул се размърдва до нея. Бяха близо до крайната си цел. Но все още не разполагаха със златния ключ, а колкото и да беше интелигентен Алберто, явно не беше разкрил загадката докрай. Но щеше да го направи.

– Не може да е Рим – каза Алберто. – Това е движение назад, а не напред. Предстои ни да разбулим още една загадка.

– Само това можахме да измислим, преди да ни нападнат – каза Рейчъл и махна с ръка към стаята. – Нямахме вашите ресурси.

Алберто я наблюдаваше внимателно. После бавно каза:

– Аз... склонен съм да ти вярвам. Монсеньор Верона е умен човек, но тази гатанка има много пластове.

Рейчъл запази унилата си физиономия – позволи си само малко страх, колкото да изглежда, че се е предала. Алберто работеше сам. Явно се беше затворил тук със задачата да разгадае мистериите на Двора. Не се доверяваше на никой друг, убеден в собственото си превъзходство. Той не би могъл да оцени по достойнство по-широката перспектива, сблъсъка и допълването на различни гледни точки. Те бяха сглобили мозайката с общи усилия, целият екип, а не благодарение на нечие самостоятелно вдъхновение.

Префектът обаче не беше глупак.

– Все пак – каза той, – редно е да съм напълно сигурен. Ти скри от нас за златния ключ. Може да си премълчала и друго.

Страхът впи нокти в сърцето ѝ.

– Казах ви всичко – каза тя с цялата убедителност, която успя да изстиска от себе си. Но дали щяха дай повярват? ли щяха да я подложат на изтезания?

Преглътна с мъка, опитваше се да скрие тревогата си. Никога нямаше да проговори. Залогът беше прекалено голям. Беше видяла на какво е способна онази сила – в Рим и в Александрия. Такова нещо не трябва да попада в ръцете на Драконовия двор.

Дори и животът на Монк вече не беше достатъчен залог. И двамата бяха войници. На хидрофойла Рейчъл беше издала информацията за златния ключ не само за да спаси Монк, но и за да включи в играта Грей, да му даде шанс да направи нещо. Тогава това ѝ се стори разумен риск. Също като сега, и тогава на Двора му липсваше съществена част от мозайката. По някакъв начин Рейчъл трябваше да запази информацията за Авиньон и френското папство.

Или всичко щеше да отиде на вятъра.

Алберто сви рамене.

– Има само един начин да разберем дали знаеш нещо повече. Време е да изтръгнем от теб цялата истина. Заведи я в съседната стая. Би трябвало вече да сме готови.

Дишането на Рейчъл се ускори, а в същото време не ѝ стигаше въздух. Раул я изблъска от кабинета на префекта. Алберто ги последва, като свали в движение смокинга си, готов да почне работа.

Рейчъл пак си спомни за ръката на Монк на палубата. Трябваше да се подготви за нещо още по-лошо. Не биваше да издава нищо. За нищо на света. Нищо не можеше да е толкова ужасно, че да изтръгне от нея истината.

Видя, че стаята от другата страна, онази със странната маса във формата на буквата Х, сега е много по-ярко осветена. Някой беше включил хирургическата лампа над масата.

Раул ѝ запречваше гледката и тя забеляза само бутилка за интравенозно вливане, закачена на стойка. Поднос с дълги хирургически инструменти, остри, извити като тирбушон или с назъбено острие като триони. Някакъв човек беше завързан за масата. О, Господи... Монк?

– Можем да проточим разпита цяла нощ – каза Алберто и я заобиколи да влезе пръв в стаята. Приблужи се до масата и си сложи

стерилни латексови ръкавици.

Раул я повлече през прага.

И Рейчъл най-накрая видя кой лежи на масата, с разпънати и пристегнати ръце и крака и разкъравен нос.

– Някой дойде да души там, където не му е работа – ухили се Раул.

И в този миг от волята на Рейчъл не остана и помен.

Тя се хвърли напред.

– Не!

Раул я сграбчи за косата и я повали на колене.

– Ще гледаш оттук. Алберто взе един скалпел.

– Ще започнем с лявото ухо.

– Не! – изпищя Рейчъл. – Ще ви кажа! Ще ви кажа всичко! Алберто свали скалпела и се обърна към нея.

– Авиньон – проплака тя. – Авиньон.

Не изпита вина за постъпката си. Вече трябваше да разчита само на Грей. Всичките им надежди се фокусираха в него.

– Nonna... – простена Рейчъл.

Беше баба ѝ.

02:22

*Авиньон, Франция*

Град Авиньон крещеше, пееше и танцуваше, облян в светлини.

Ежегодният летен театрален фестивал се провеждаше през юли и градът се превръщаше в най-голямото на света изложение на музика, драма и изкуство. Младежи шурмуваха града, разпъваха палатки в парковете, препълваха хотелите и общежитията. Купонът не спираше и за миг. Дори мрачното небе не пречеше на ентузиастите.

Вигор извърна поглед от една двойка, разменяща си бурни ласки на уединена пейка в парка. Дългата коса на жената почти скриваше усилията ѝ да достави удоволствие на партньора си. Вигор забърза напред с Кат. Бяха решили да минат през парка към Плас дю Пале – Дворцовия площад. Папският дворец се издигаше на скалист хълм с изглед към реката.

Реката се мярна за миг в ниското. Над нея се протягаше прочутият мост от детските стихчета – Пон д'Авиньон. Построен в края на дванайсети век, той бил единственият мост над Рона... макар че след толкова много векове бяха останали само четири от първоначалните му двайсет и две арки. Оцелялата отломка от прочутия мост беше ярко осветена и

превърната в танцувална площадка – ако се съдеше по цветовете на костюмите, беше ред на народни танци. Музиката стигаше чак до Вигор и Кат.

В Авиньон миналото и настоящето се сливаха по начин, с който можеше да се похвалят малко други градове.

– Откъде ще започнем? – попита Кат.

По време на полета насам Вигор беше направил някои проучвания, за да отговори точно на този въпрос. Тръгнаха към града, отдалечавайки се от реката.

– Авиньон е един от най-старите градове в Европа – каза Вигор. – Корените му могат да се проследят чак до неолита. Основан е от келтите, после го превзели римляните. Днес обаче Авиньон е най-известен с готическото си наследство, което е процъфтявало тук през столетието на френското папство. Авиньон може да се похвали с един от най-големите комплекси на готическа архитектура в цяла Европа. Истински готически град.

– И до какво ни води всичко това? – попита Кат. Вигор долови напрежението в гласа ѝ. Тя се тревожеше за хората от екипа си – бяха я изпратили тук без никаква връзка с тях. Усещаше също, че Кат дълбоко в себе си изпитва вина за залавянето на племенницата му и Монк. Носеше тази тежест въпреки категоричните думи на командира ѝ, че е постъпил правилно.

Вигор също беше разтревожен. Все пак тъкмо той беше въвлякъл Рейчъл в тази беда. И сега тя беше в ръцете на Драконовия двор. Знаеше обаче, че чувството на вина няма да им помогне с нищо. Той беше отраснал с вярата. Тя беше крайъгълният камък на самото му същество. Намираще известна утеха в мисълта, че спасението на Рейчъл е в ръцете на Бог... и на Грей.

Но това не означаваше, че трябва да седи със скръстени ръце и да чака помощ свише. „Помогни си сам, за да ти помогне и Господ“. Дватамата с Кат имаха свой дълг тук.

Вигор отговори на въпроса с:

– Думата „готически“ идва от гръцката дума „гоетик“. Която означава вълшебен, магически. И точно за вълшебна била смятана тази архитектура. Била нещо невиждано за времето си. Финото оребряване, летящите контрафорси, невъзможните височини. Всичко това създавало впечатление за безтегловност.

Вигор наблегна на последната дума и Кат веднага разбра защо.

– Левитация. Вигор кимна.

– Почти всички катедрали и други готически сгради били построени от група зидари, които наричали себе си Децата на Соломон, смесица от рицари тамплиери и монаси от Цистерцианския орден. Успели да запазят за себе си математическите тайнства, които били в основата на тези сгради и които уж били получени, когато тамплиерите открили изгубения Соломонов храм по време на Кръстоносните походи. Тамплиерите станали богати... или по-скоро още по-богати, защото се твърдяло, че вече били открили несметното съкровище на цар Соломон, а може би дори и кивота, който уж бил скрит в Соломоновия храм.

– И уж пак в кивота Мойсей скрил гърнетата с манна – каза Кат. – Рецептата си за металите в м-състояние.

– Недей бърза да отхвърляш тази възможност – каза Вигор. – В Библията на много места се споменава за странни сили, които се излъчвали от кивота. Описва се левитация. Същност самата дума „левитирам“ произлиза от името на хората, които се грижели за кивота, или ковчега – левитите. Освен това се знае и за смъртоносните свойства на кивота – как убивал със светкавици. Един човек, колар, казал се Оза, се опитал да нагласи по-добре кивота, който се бил килнал настрани. Докоснал го с ръка и бил поразен. Това толкова уплашило цар Давид, че отначало той отказал да приеме кивота в своя град. Но левитите му показали как да се приближи без опасност към него. С ръкавици, защитна престилка и след като свали от себе си всички метални предмети.

– За да не го хване ток. – В гласа на Кат започваше да се усеща известно оживление под заразителното въздействие на мистерията.

– Може би кивотът е действал като електрически колектор заради прахообразните вещества в м-състояние, които са били в него. Свърхпроводимият материал абсорбирал заобикалящата го енергия от естествен произход и я съхранявал също като златната пирамида. Докато някой не нарушавал по погрешка равновесието му.

– И го удрял ток. Вигор кимна.

– Добре – каза Кат. – Да приемем, че тамплиерите са открили кивота, а може би и свърхпроводниците в м-състояние. Но как да разберем дали са разкрили тайните им?

– Може би имаме някакъв отговор. Командир Грей още в началото ми постави задачата да откроя исторически сведения за този странен моноатомен прах.

– От Египет до библейските влъхви – каза Кат.

– Да. Но аз се зачудих дали няма да откроя нещо и в по-скорошни времена. След епохата на Христос. Дали и през по-късен период нямаше

да изникнат някакви улики?

– И си намерил – каза Кат, доловила вълнението му.

– Този прах в м-състояние е бил известен под много имена – бял хляб, прах на познанието, Райски камък, Камъкът на влъхвите. За моя изненада, когато се разтърсих из по-новите времена, открих друг тайнствен камък, свързан с историята на алхимията. Прословутият философски камък.

Кат се намръщи.

– Камъкът, който можел да превръща оловото в злато?

– Това е широко разпространена заблуда. Един философ от седемнайсети век, Иринеи, уважаван член на Кралското научно общество, е бил съвсем точен в трактата си. Според него философският камък бил, цитирам: „не друго, а злато в неговата най-чиста форма... наречено «камък» заради непроменливото си естество... злато, по-чисто от най-чистото... но на вид прилича на много фин прах“.

– Пак онзи златен прах – каза изненадано Кат.

– Може ли да има по-ясна отправка? А и не е бил само Иринеи. Един френски химик от петнайсети век, Никола Флаemel, описал подобен химически процес със следните думи: „Получи се фин златен прах, който е философският камък“.

Вигор си пое дъх.

– От което става ясно, че някои учени по онова време са експериментирали със странна форма на златото. Всъщност цялото Кралско научно общество било луднало по нея. Включително сър Исак Нютон. Малцина знаят, че Нютон е бил запален алхимик, а също и колега на Иринеи.

– И какво е станало с цялата им работа? – попита Кат.

– Не знам. Повечето учени навярно са стигнали до задънена улица. Но друг колега на Нютон, Робърт Бойл, също изследвал алхимичното злато. Само че на даден етап нещо го уплашило, нещо, което открил. Прекратил изследванията си и обявил подобни занимания за опасни. Толкова опасни, че по негови думи погрешната им употреба можела „да породи хаос в делата човешки и да обърне света с главата надолу“. Да се чуди човек какво го е уплашило толкова. Дали не се е докоснал до нещо, което е накарало и нашето изгубено алхимистко общество да мине в дълбока нелегалност?

Кат поклати глава.

– Но какво общо има философският камък с готическата архитектура?



– Повече, отколкото подозираш. Един французин, живял в началото на двайсети век, Фулканели, написал трактат, превърнал се в нещо като бестселър за времето си, със заглавие „Мистерията на катедралите“. Твърдял, че в готическите катедрали на Европа са кодирани тайни послания, сочещи към изгубено познание, включително и как да се приготви философски камък и други алхимически тайни.

– Код в камък?

– Не се изненадвай. Църквата отдавна го прави. По онова време огромната част от населението била неграмотна. Декорациите в катедралите били едновременно възпитателни и образователни, библейски притчи, издялани в камък. Ай спомни си кой е построил тези огромни готически книжки с приказки.

– Рицарите тамплиери – каза Кат.

– Общество, известно с това, че е получило тайно познание от Соломоновия храм. Така че нищо чудно освен библейски притчи да са включили и други кодирани послания, предназначени за техните събратя, масонските алхимици.

На лицето на Кат се изписа съмнение.

– Трябва само да се вгледаш по-внимателно в някои произведения на готическото изкуство и ще започнеш да си задаваш интересни въпроси. Иконографията им е пълна със зодиакални символи, математически гатанки, геометрични лабиринти, излезли директно от алхимическите текстове на съответното време. Дори авторът на „Парижката Света Богородица“, Виктор Юго, посвещава цяла глава от романа си на това да се възмушава, че украсата на парижката катедрала е в противоречие с принципите на католическата църква. Описва готическото ѝ изкуство като „бунтарски страници“ от камък.

Вигор посочи напред през дърветата. Вече се приближаваха към Дворцовия площад.

– А Фулканели и Юго не били единствените, които смятали, че в изкуството на тамплиерите има нещо еретическо. Знаеш ли защо петък тринайсети се смята за фатален ден?

Кат го погледна и поклати глава.

– Тринайсети октомври 1307 – а. Петък. Кралят на Франция, с подкрепата на папата, обявил тамплиерите за еретици и ги осъдил на смърт. Водачът им бил разпънат и изгорен на клада. Мнозина смятат, че истинската причина за гоненията срещу тамплиерите се криела в стремежа на краля да им отнеме влиянието и да се домогне до богатствата им, включително до тайното им познание. Френският крал подложил хиляди

тамплиери на изтезания, но хранилището на богатствата им така и не било открито. Ордена на тамплиерите обаче така и не се възстановил.

– Денят наистина е бил фатален за тях.

– А е маркирал и края на едно черно столетие, ако питаш мен. – Двамата излязоха от парка и тръгнаха към центъра на града. – Разделението между Църквата и ордена на тамплиерите започнало сто години по-рано, когато папа Инокентий III брутално избил катарите, секта на християни-гностици, които били свързани с тамплиерите. Проточила се стогодишна война между ортодоксалната църква и гностичните вярвания.

– И всички знаем кой я е спечелил – каза Кат.

– Знаем ли наистина? Чудя се дали е било победа, или по-скоро асимилация. Ако не можеш да ги победиш, присъедини ги. През септември 2001 – ва се появи интересен документ, озаглавен „Пергаментът от Шинон“. Свитък, датиран приблизително година след онзи кървав петък тринайсети и подписан от папа Климент V, с който той опрощава и реабилитира рицарите тамплиери. За жалост, френският крал Филип не се съобразил с това и продължил гоненията в страната си. Защо обаче Църквата е променила толкова драстично отношението си? Защо папа Климент V е построил своя авиньонски дворец според готическата традиция, рожба на същите тези зидари-еретици? И защо Авиньон на практика се е превърнал в готическия център на Европа?

– Намекваш, че Църквата е направила завой на сто и осемдесет градуса и е приела тамплиерите в лоното си?

– Спомни си как вече стигнахме до заключението, че някои аспекти от вярванията на християните на Тома, християни с гностични убеждения, вече били пуснали филизи в Църквата. Може би те са убедили папа Климент да се намеси и да защити тамплиерите от зверствата на крал Филип.

– С каква цел?

– За да бъде скрито нещо изключително ценно – ценно и за Църквата, и за света. През столетието на Авиньонското папство тук се появила истинска вълна от ново строителство което в голямата си част било ръководено от Децата на Соломон. Лесно са могли да закопаят нещо, дори да е било със значителни размери.

– Но откъде ще започнем да търсим? – попита Кат.

– От сградата, построена от ръцете на тамплиерите и поръчана от онзи странен папа, сградата, която е един от най-големите шедьоври на готическата архитектура.

Вигор махна напред, където улицата се вливаше в голям площад, пълен с развеселени младежи. Цветни светлинни оформяха дансинг, рок група, качена на импровизиран подиум, блъскаше жици, а младежите се кълчеха, смееха се и крещяха. По краищата на площада бяха наслагани маси, и те заети от празнуващ народ. Жонгльор мятеше във въздуха запалени факли. Бирата течеше, заедно с кафе в картонени чашки. Цигарен дим се кълбеше във въздуха и се смесваше с дим от друг вид – ръчно свити цигари, пълни с трева.

Но зад този шумен купон се издигаше исполинска тъмна висока сграда, обточена от квадратни кули, с масивни каменни арки отпред и две високи коничени кули. Каменната ѝ фасада беше в пълен контраст с веселбата долу. Историята я притискаше сякаш... историята и една древна тайна.

Дворецът на папите.

– Някъде в тази сграда е скрита бунтарска страница от камък – каза Вигор. – Сигурен съм. Трябва да я намерим и да я разчетем.

– Но откъде ще започнем? Той поклати глава.

– Каквото и да е уплашило Робърт Бойл, каквото и ужасна тайна да е продиктувала в крайна сметка съюза между тамплиерите еретици и официалната църква, каквото и мистерия да предизвика и този лов на съкровища из цялото Средиземноморие... отговорът е скрит тук.

Откъм реката повя студен вятър. Авиньон беше наречен на постоянния вятър откъм Рона, но сега, изглежда, се задаваше истинска буря. Звездите в небето бяха изчезнали. Сбираха се тъмни облаци.

Колко време им оставаше?

02:48

*Лозана, Швейцария*

– Така стигнахме до извода, че търсеното място е Авиньон – завърши Рейчъл. – Френският Ватикан. Следващата и последна спирка.

Още стоеше на колене върху линолеума. Баба ѝ все така лежеше вързана на масата. Рейчъл им беше казала всичко, до най-малката подробност. Беше отговорила на всички въпроси, зададени ѝ от Алберто. Не се беше опитала да шикалкави. Не можеше да рискува префектът да изпробва откровеността ѝ върху плътта на баба ѝ.

Монк и Рейчъл бяха войници. Баба ѝ не беше.

Нямаше да позволи нищо лошо да се случи на старицата. Сега зависеше от Грей да опази златния ключ от Двора. Беше стоварила цялата си

надежда и доверие върху неговите плещи. Друг избор нямаше.

Докато тя разказваше, Алберто си водеше бележки – прескочи до кабинета си да вземе тефтер и химикалка, както и картата на Рейчъл. Когато тя приключи разказа си, той кимна, очевидно доволен.

– Разбира се. Толкова простичко, толкова елегантно. Накрая и сам щях да се сетя, но сега ще мога да съсредоточа усилията си върху следващата мистерия... в Авиньон.

И се обърна към Раул.

Рейчъл застина. Помнеше какво беше станало последния път. Макар да им беше казала за златния ключ, Раул все пак беше отсякъл ръката на Монк.

– Къде са монсеньор Верона и американката? – попита Алберто.

– По последна информация са тръгнали за Марсилия – каза Раул. – С частен самолет. Мислех, че изпълняват заповеди. Да са наблизно, но извън Италия.

– Марсилия е само на двайсет минути от Авиньон – каза Алберто и се намръщи. – Монсеньор Верона сигурно вече е на път към града и разбулването на загадката. Разбери дали самолетът им е кацнал.

Раул кимна, предаде нареждането на един от своите хора и той хукна да го изпълни. Рейчъл бавно се изправи.

– Баба ми... – успя да промълви. – Ще я пуснете ли вече? Алберто махна с ръка, сякаш съвсем беше забравил за старицата. Явно имаше по-важни неща наум.

Друг от подчинените на Раул се приближи и разкопча кожените каиши, които стягаха ръцете и краката на баба й. Разплакана като момиченце, Рейчъл й помогна да слезе от масата.

После се помоли – за Грей, за Монк, за себе си и за баба си.

Баба й стъпи неуверено на крака и се подпря на масата. Посегна да изтрие сълзите на Рейчъл.

– Хайде, хайде, дете... стига вече сълзи. Не беше чак толкова страшно. И по-ужасни неща съм преживявала.

Рейчъл едва не се засмя. Баба й се опитваше да я утеши! Старицата й махна да се дръпне и тръгна към префекта.

– Алберто, срамота! – Каза го, все едно се обръщаше към дете.

– Nonna... не... – предупреди я Рейчъл и протегна ръка да я спре.

– Не ми вярваше, че внучка ми е способна да скрие нещо. – Докуцука до Алберто и го целуна по бузата. – Казах ти, че Рейчъл е прекалено умна дори и за теб.

Протегнатата ръка на Рейчъл замръзна. Кръвта й се смрази.

- Трябва по-често да се вслушваш в думите на старите дами, нали?  
 – Права си както винаги, Камила. Рейчъл се задъха.  
 Баба й даде знак на Раул, че иска да го хване под ръка.  
 – А ти, младежо, може би вече разбираш защо такава силна драконова кръв си заслужава защитата. – Потупа го по бузата. – Дватама с внучка ми... ще си родите *bellissimo bambini*. Красиви бебчета.  
 Раул се обърна и измери Рейчъл със студените си, мъртви очи. После изръмжа:  
 – Ще се постарая.

## ЛОВ

27 юли, 03:00

15. Лозана, Швейцария

Грей следваше Сейчан по обраслия с борове планински склон. Бяха зарязали мотоциклета на дъното на тясно дефиле, скрит сред някакви разцъфнали алпийски храсти. Преди това бяха изменили последния километър на тъмно, с изгасен фар. Допълнителната предпазливост ги беше забавила, но не можеше да се избегне.

Сега се катереха по стръмен склон, покрит с дребни камъчета, които се търкаляха под краката им; целта им беше отвесната скална стена напред. Грей се опитваше да пробие с поглед тъканата черга от борови клонки. По-рано, по пътя от Лозана към тукашните планини, беше зърнал за миг замъка. Каменната сграда клечеше като прегърбено гранитно чудовище с квадратно лице, светлите прозорци бяха като злобни очи. После минаха под някакъв мост и замъкът се скри от поглед.

Грей се изравни със Сейчан. Тя държеше пред себе си GPS устройство.

- Сигурна ли си, че можеш да намериш онзи заден вход?  
 – Първия път ме доведоха тук със завързани очи. Но си бях скрила един GPS следач... – хвърли поглед към Грей – на едно интимно местенце. Записах посоката и височината. Тези данни би трябвало да ни изведат при входа.

Продължиха напред и нагоре.

Грей я огледа. С кой акъл й се доверяваше изобщо? Тъмната гора с нищо не облекчаваше тревогите му. И не само заради избора му на партньор. Започваше да се съмнява в собствената си преценка. Така ли

постъпваше един истински водач? Рискуваше всичко заради тази спасителна операция. Всеки добър тактик бе преценил залозите и би поел с ключа право към Авиньон. А той поставяше в опасност цялата мисия.

И ако Драконовият двор спечелеше...

Грей си представи мъртъвците в Кьолн, изтезаваните свещеници в Милано. Още много хора щяха да умрат, ако се провалеше.

И за какво?

Поне на този въпрос знаеше отговора.

Продължи да се катери, потънал в мисли.

Сейчан погледна данните на устройството си и свърна вляво. Спря пред пукнатина в скалната стена, наполовина скрита от килната гранитна плоча, обрасла с мъх и бели цветчета.

Мушна се под плочата и поведе по тесен тунел, като включи миниатюрно фенерче. Малко по-навътре стара решетка препречваше пътя. Сейчан бързо се справи с ключалката.

– Някакви алармени системи? – попита Грей. Сейчан вдигна рамене и бутна решетката.

– Скоро ще разберем.

Грей огледа стените. Солиден гранит. Никакви жици.

Грубо издялано в камъка стълбище водеше нагоре. Оттук Грей пое водачеството. Погледна си часовника. Влакът от Женева щеше да пристигне на гарата в Лозана всеки момент. И отсъствието му щеше да излезе наяве. Времето им изтичаше.

Той затича по-бързо по стълбите – но не спираше да се оглежда за наблюдателни и сигнални системи. С всяка стъпка напрежението му нарастваше.

Накрая тунелът ги изведе в по-широко помещение, поточно кухня в скалата. До отсрещната стена имаше извор – оттичаше се в прорез в скалата към планинските недра. Пред извора имаше голяма плоча от дялан камък. Олтар. На тавана бяха нарисувани звезди. Римският храм, който му беше описала Сейчан. Засега поне информацията ѝ беше съвсем точна.

– Стълбите към замъка са ей там – каза Сейчан и посочи друг тунел, извеждащ от пещерата.

Грей направи крачка натам... и мракът при отвора на прохода се раздвижи. Нечий едър силует пристъпи на смътната светлина.

Раул.

С автомат в ръце.

Светлина блесна вляво от него. Още двама стрелци излязоха от

прикритието си иззад плочата. Някъде долу в прохода шумно се затръшна стоманена врата.

И още по-лошо, Грей усети студеното дуло на пистолет в тила си.

– Златният ключ е на верижка около врата му – каза Сейчан.

Раул тръгна напред. Спря пред Грей.

– Трябва да избираш спътниците си по-предпазливо.

И преди Грей да е казал нещо, заби юмрук в корема му. Грей се свлече на колене.

Раул посегна към гърлото му, стисна верижката и я скъса. Вдигна ключа към светлината.

– Благодаря ти, че ни достави това нещо. Както и самия себе си. Имаме няколко въпроса към теб, преди да тръгнем за Авиньон.

Грей го погледна смаяно. Дворът беше разбрал за Авиньон? Как?

Но вече знаеше.

– Рейчъл... – промълви той. – О, не се притеснявай. Жива и здрава е. И в момента си навакхва със семейната история.

Грей не разбираше.

– Не забравяй и за колегата му в болницата – каза Сейчан. – Нищо не трябва да води към нас.

– Вече се погрижихме за това – отвърна със смях Раул.

03:07

*Женева, Швейцария*

Монк не можеше да заспи и гледаше телевизия. На френски. Не знаеше френски, така че всъщност не обръщаше внимание на предаването. То му беше нещо като бял фон на мислите. Не че и мисленето му се удаваше особено след всички морфин, с който го бяха наблъскали докторите.

Внимаваше да не поглежда към бинтования си чукан.

Гневът не позволяваше на силните болкоуспокояващи да го приспят. Гняв не само заради осакатяването, а и защото беше отпаднал от операцията. Принудили го бяха да напусне битката. Използваха го като залог. Другите бяха в опасност, а той лежеше заключен, пазен от охрана.

Въпреки това не можеше да отрече наличието на една куха болка дълбоко в себе си, болка, която морфинът не можеше да отслаби. Нямаше право да се самосъжалява. Нали беше жив. Войник беше в крайна сметка. Беше виждал да извличат от бойното поле ранени в много по-

лошо състояние от неговото. Но болката не си отиваше. Чувстваше се насилен, използван, по-малко мъж и със сигурност по-малко войник.

Логиката не успяваше да успокои сърцето му.

Телевизорът продължаваше да каканиже нещо.

Някакъв шум пред вратата привлече вниманието му. Спор. На висок глас. Монк се надигна и седна. Какво ставаше?

Вратата се отвори с трясък.

Монк не успя да скрие изненадата в гласа си.

– Кардинал Спера?!

03:08

*Лозана, Швейцария*

Бяха върнали Рейчъл в килията ѝ – но този път не беше сама.

Пред бронираното стъкло стоеше пазач. Баба ѝ приседна с въздишкане на леглото.

– Може и да не го разбираш сега, но ще го разбереш, Рейчъл поклати глава. Стоеше до стената, объркана, замаяна.

– Как... как можа?

Баба ѝ вдигна към нея проникателните си очи.

– Някога и аз бях като теб. Бяха само на шестнайсет, когато за пръв път дойдох в този замък от Австрия – избягах след края на войната.

Беше ѝ разказвала как семейството ѝ избягало в Швейцария, а после в Италия. Тя и баща ѝ били единствените оцелели.

– Бягали сте от нацистите.

– Не, дете, ние бяхме нацистите – поправи я баба ѝ. Рейчъл затвори очи. „О, Господи...“ Баба ѝ продължи:

– Татко беше партиен водач в Залцбург, но имаше връзки и с Имперския драконов двор на Австрия. Много силен мъж, с голямо влияние. Именно със съдействието на това братство успяхме да избягаме в Швейцария, благодарение на щедростта на барон Соваж, дядото на Раул.

Рейчъл я слушаше с нарастващ ужас, макар че ѝ идеше да си запуши ушите и да отрече всичко.

– Но гладко организираното ни бягство трябваше да се заплати. И баща ми го направи. Моята девственост... отне я баронът. Също като теб, и аз се дърпах, защото не разбирах. Баща ми ме държа със собствените си ръце първия път, за мое добро. Но не беше последният. Крихмехе се в замъка четири месеца. Баронът ляга с мен много пъти, докато не



забременях с копелето му.

Рейчъл установи, че се снизва покрай стената към студения каменен под.

– Но копеле или не, детето беше добра кръстоска, смесица от благородната австрийска линия на Хабсбургите и швейцарска бернска линия. Докато детето растеше в корема ми, започнах да разбирам. Така се правят нещата в Двора, с цел Да се заздравят чистокръвните линии. Баща ми непрекъснато ми го повтаряше. Докато не разбрах, че нося дете с благороден произход, чиито предци са били императори и крале.

Рейчъл се опитваше да проумее жестокостта спрямо младото момиче, което по-късно се беше превърнало в нейна баба. Дали баба ѝ не се беше примирила с жестокостта и изнасилването, оправдавайки ги с една по-грандиозна цел? На крехка възраст и с промит мозък, не от друг, а от собствения ѝ баща. Опита се да открие в сърцето си някакво съчувствие към нея, но не намери нищо.

– Баща ми ме отведе в Италия, в замъка Гандолфо, при летния дворец на папата. Там родих майка ти. Срамота. Заслужих си боя. Всички се надяваха на мъжко дете.

Баба ѝ поклати тъжно глава. После продължи да ѝ разказва една различна версия на семейната история. Как я омъжили за друг член на Драконовия двор, който имал връзки с Църквата в Кастел Гандолфо. Бракът бил уговорен. Семейството получило задачата да внедри децата и внуците си в Църквата, за да бъдат нищо неподозиращи шпиони на Двора, слепи къртици. За да запазят тайната, на майката на Рейчъл и на вуйчо ѝ Вигор не било казано нищо за истинския им произход.

– На теб обаче бяха възложени много по-големи надежди – с гордост продължи баба ѝ. – Ти доказа драконовата си кръв. Беше забелязана и избрана да бъдеш върната пълноправно в лоното на Двора. Кръвта ти беше твърде ценна, за да се пропилее с лека ръка. Императорът лично те избра за кръстоска на нашата семейна линия с древната линия Соваж. Твоите деца ще бъдат крале.

Очите на баба ѝ грееха с нещо близко до екстаз.

– *Molti bellissimo bambini*. Всичките – крале на Двора. На Рейчъл не ѝ бяха останали сили дори да вдигне глава.

Скри лицето си в шепи. Животът ѝ се изниза пред нея като кинолента на бързи обороти. Кое беше истинско? Коя беше тя? Спомни си колко пъти беше заставала на страната на баба си, когато двете с майка ѝ имаха разногласия, дори беше приемала съвети от нея за любовния си живот. Беше се възхищавала на възрастната жена, уважавала бе

твърдостта ѝ, граничеща често с безкомпромисност. Но откъде идваше тази солидност – от сила на характера или от лудост? И какво говореше това за самата нея? Тя носеше същата кръв... като баба си... и, мили Боже, като онзи мръсник Раул.

Коя беше тя?

И тогава друга тревога си проби път в ума ѝ. Страхът ѝ даде сили да проговори.

– Какво... ами вуйчо Вигор... синът ти? Баба ѝ въздъхна.

– Той изпълни ролята си в Църквата. Обетът за безбрачие сложи край на кръвната му линия. Вече не е необходим. Семейното ни наследство ще бъде продължено от теб и ще се увенчае с невиджана слава.

Рейчъл долови в последните думи на баба си нещо като болка и вдигна очи. Знаеше, че баба ѝ обича Вигор... всъщност че го обича повече от майка ѝ. Зачуди се дали баба ѝ не е намразила подсъзнателно дъщерята, зачената с изнасилване. И дали тази травма не се е пренесла неусетно и към следващото поколение? В отношенията на Рейчъл с майка ѝ винаги беше съществувало напрежение, неизречена на глас болка, която никоя от двете не можеше да преодолее, нито да разбере.

И къде щеше да свърши всичко?

Вик привлече вниманието ѝ към вратата. Идваха някакви мъже.

По коридора се появиха пазачи. Водеха Грей, с вързани зад гърба ръце. Той хвърли поглед към килията ѝ. Видя я и очите му се разшириха от изненада. Спъна се и за малко да падне.

– Рейчъл...

Раул го бутна напред, после се ухили към килията ѝ и вдигна високо някаква верижка.

Златен ключ.

Обзе я пълно отчаяние.

Вече нищо не стоеше между Драконовия двор и съкровището в Авиньон. След столетия на манипулации и машинации Драконовият двор беше победил.

*03:12*

*Авиньон, Франция*

Всичко това никак не харесваше на Кат. Твърде много цивилни имаше наоколо. Тя тръгна по стъпалата към главния вход на Папския дворец. През вратата се низеха потоци хора – По традиция пиесата се поставя в двореца – каза Вигор – Тази година е четиричасова

постановка на „Хамлет“. Пиесата и купонът продължават почти до сутринта. Провеждат ги в Двора на честта. – Той посочи напред.

Промъкнаха се през група немски туристи, излизачи от двореца, и минаха под арката на входа. Каменните стени връщаха ехото на смес от различни езици, силни гласове идваха някъде отпред.

– Не виждам как ще претърсим подробно двореца при толкова много хора – намръщено каза Кат.

Вигор кимна едновременно с трясъка на сурваща се през небето гръмотевица.

Чуха се смях и ръкопляскания.

– Пиесата трябва вече да е към края си – каза той.

Дългият проход ги изведе в открит вътрешен двор. Дворът тънеше в мрак с изключение на голямата сцена в дъното, обточена със завеси и с декорите на тронна зала в голям замък. За фон ѝ служеше самата стена на двора. От двете ѝ страни се издигаха огромните колони на високоговорителите и кули с осветление, които обливаха актьорите със светлината на прожектори.

Под сцената се разстилаше множеството на публиката – на столове или проснати на одеяла върху каменния под. На самата сцена няколко фигури стояха прави сред купчина трупове.

Пиесата наистина приближаваше края си.

Вигор я дръпна настрани.

– Този двор разделя двореца на две – новата и старата му част. Задната стена и стената вляво са част от Пале Вьо – стария дворец. Където сме ние сега и надясно е Пале Нюф, който е построен по-късно.

– Откъде ще започнем? Вигор посочи към старата част.

– Има една загадъчна история, свързана с папския дворец. Много историци от онова време пишат, че призори на двасти септември 1348 – а над старата част на двореца била забелязана исполинска огнена колона. Видяна била от целия град. По-суеверните сметнали, че огънят е предвестник на чумата, Черната смърт, която започнала горе-долу по това време. Но ако не е било това? Ако е било някаква проява на Майснеровото поле, поток от енергия, изпуснат при запечатването на някаква тайна? Появата на огнената колона може би маркира точната дата, когато е било скрито съкровището.

Кат кимна. Все беше нещо.

– Изтеглих от интернет подробна карта – каза Вигор. – Има един вход към стария дворец близо до Портата на Дева Мария. Почти не се използва.

Вигор тръгна наляво. Мушнаха се в един проход миг преди огромна светкавица да разсече небето. Почти веднага изтрещя и гръмотевицата. Актьорът на сцената спря посред монолога си. Нервен смях се чу тук-там сред публиката. Бурята можеше да прекрати пиесата мигове преди края ѝ.

Вигор посочи една тежка врата встрани.

Кат приклепна и извади шперцовете си, а Вигор застана така, че да я прикрива с тялото си. Бравата ней създаде затруднения. Езичето шракна.

Нова светкавица привлече погледа на Кат към двора. Последва гръм и небесата се разтвориха. Дъждът се изсипа на порой от ниските облаци. Викове и дюдюкания се надигнаха откъм публиката. Започна масово преселение.

Кат натисна с рамо тежката врата и двамата с Вигор се вмъкнаха през нея.

– Трябва ли да се притесняваме за охраната? – попита Кат, след като заключи.

– За жалост – не. Както ще се увериш сама, почти няма какво да се открадне. Управата се притеснява повече от прояви на вандализъм. Може обаче да има някой нощен пазач, така че по-добре да внимаваме.

Кат кимна и реши да не включва фенерчето си. През високите прозорци проникваше достатъчно светлина и рампата към следващия етаж се открояваше ясно.

Вигор поведе нагоре.

– Частните покои на папата се в Ангелската кула. Именно те винаги са били най-охраняваната част на двореца. Ако нещо е било скрито, най-разумно ще е да проверим там.

Кат извади компас и го вдигна пред себе си. Магнитен маркер ги беше отвел до гробницата на Александър. Може би и тук щеше да им помогне.

Минаха през няколко зали. Стъпките им ехтяха кухо. Сега Кат разбираше защо липсва истинска охрана. Дворецът беше каменен гроб. Почти нямаше мебели, нито гоблени или друга украса. Нямаше и помен от лукса, сигурно изпълвал двореца преди векове. Опита се да си представи тежките дипли на кадифе и ценни кожи, богатите гоблени по стените, разточителните банкети, златото и среброто. Бяха останали само камък и дървени подиуми.

– След като папите напуснали Авиньон – прошепна Вигор, – дворецът бързо западнал. По време на Френската революция опоскали

каквото било останало, после бил превърнат в гарнизон и казарми за армията на Наполеон. В по-голямата си част стените били варосани. Само тук-там са останали оригиналните фрески, включително в папските покои.

Кат също усети странната конструкция на двореца – коридори, които свършват внезапно; стаи, които изглеждат неестествено малки; стълбища, които се спускат до нива без врати. Дебелината на стените варираше от няколко стъпки до пет метра. Дворецът беше истинска крепост, но криеше и тайни места, проходи, стаи – нещо характерно за всички средновековни замъци.

Това се потвърди, когато влязоха в стая, която според Вигор била скарповищницата на двореца. Той посочи четири места.

– Заравяли са златото под пода. В подземни стаи. Винаги са се носели слухове, че още има неоткрити подземия със злато.

Минаха и през други стаи – голям дрешник, бивша библиотека, празна кухня, чиито квадратни стени се стесняваха надолу до осмоъгълен комин над централното огнище.

Най-сетне стигнаха до Ангелската кула.

Компасът на Кат не беше потрепнал дори – тя буквално не откъсваше очи от него. Тревогата ѝ се засилваше. Ами ако не откриеха входа? Ако се провалеше? Отново. Ръката ѝ започна да трепери. Първо провалят ѝ с Монк и Рейчъл...

А сега и това.

Стисна по-здраво компаса и заповяда на ръката си да се успокои. Дватамата с Вигор щяха да решат гатанката. Трябваше – и толкова. Или всички жертви на приятелите им щяха да са напразни.

Стиснала решително зъби, тя се качваше към поредното ниво на папските покои. Нямахме и помен от пазач, така че Кат рискува и включи миниатюрното си фенерче.

– Дневната на папата – каза Вигор при входа на една от стаите.

Кат тръгна напред, без да откъсва очи от стрелката на компаса. Стените тук бяха покрити с белеща се на петна боя, в ъгъла имаше голямата камина. Гръмотевица отекна през дебелите зидове.

Обиколи стаята и поклати глава.

Нищо.

Продължиха нататък. Следващата стая беше една от най-забележителните в двореца – Стаята на елена. Фреските ѝ изобразяваха изящни ловни сцени – от лов със соколи до лудуващи хрътки, имаше дори правоъгълен рибарник.

– Piscarium – каза Вигор. – Пак риби.

Кат кимна – спомни си значението на рибите в собствения им лов. Обиколи още по-подробно тази стая. Компасът не реагира и тя даде знак на Вигор да продължат.

Качиха се на следващия етаж.

– Папската спалня – каза Вигор. И в неговия глас започваше да се прокрадва разочарование и тревога. – Това е последната стая в покоите.

Кат влезе в спалнята. Нямаше никакви мебели. Стените бяха боядисани в яркосиньо.

– Лапис лазули – каза Вигор. – Високо ценен заради блясъка си.

Богатата декорация изобразяваше гора нощем, обкичена с птичи клетки с всякакъв размер и форма. По клоните се катереха катерици.

Кат обиколи стаята.

И тук нищо.

Обърна се и видя отчаянието в очите на Вигор. Бяха се провалили.

03:36

*Лозана, Швейцария*

Тласнаха Грей в каменна килия. Вратата беше от специално стъкло, бронирано, три сантиметра дебело. Затвори се с трясък. Беше мярнал Рейчъл две килии по-назад... заедно с бабай.

В това нямаше никакъв смисъл.

Раул изръмжа нещо на хората си и се отдалечи със златния ключ в ръка.

Сейчан стоеше до вратата и му се усмихваше. Със завързани зад гърба си ръце, той се хвърли с цяло тяло върху стъклената стена, която ги делеше.

– Проклета кучка!

Тя само се усмихна, целуна върховете на пръстите си и ги притисна към стъклото.

– Чао, сладур. Благодаря, че ме докара дотук.

Грей й обърна гръб. Ругаеше под нос – и мислеше трескаво. Раул беше взел сака му и го беше дал на един от подчинените си. Бяха го обискирали и му бяха взели оръжията от презраменчия и наглезения кобур.

Откъм килията на Рейчъл се чу разговор. Отвори се врата.

Раул изръмжа на един от хората си:

– Заведи мадам Камила при камионите горе. Всички да са в

готовност. Тръгваме към летището след няколко минути.

– Сiao, Рейчъл, bambina.

Рейчъл не отвърна на баба си. Какво ставаше?

Чу отдалечаващи се стъпки.

Но усещаше, че пред другата врата все още има някой.

И отново гласът на Раул:

– Само ако имах повече време – ледено прошепна гигантът. – Но заповедите са си заповеди. Всичко ще свърши в Авињон. Императорът ще се върне тук с мен. Исква да гледа, когато те взема за пръв път. След това ще останем само двамата... до края на живота ти.

– Да ти го начукам – изсъска Рейчъл.

– Обратното е много по-вероятно – изсмя се Раул. – Смятам да те обуча как да пициш и да доставиш наслада на господаря си. И ако не правиш всичко, което поискам, няма да си първата кучка, на която Алберто е направил лоботомия по поръчка на Двора. Не ми трябва умът ти, за да те чукам.

Тръгна си с последно нареждане към пазача:

– Отваряй си очите. Ще ти се обадя по радиото, когато сме готови за американеца. Ще се позабавляваме малко, преди да тръгнем.

Грей се заслуша в отдалечаващите се стъпки на Раул.

Не чака и миг повече. Ритна силно с върха на ботуша си масивната каменна стена. Осемсантиметрово острие изскочи от тока му. Той клекна и срязва връзките, стягащи китките му. Действаше бързо. Всичко зависеше от времето.

Бръкна в предницата на панталоните си. Сейчан беше мушнала миниатюрен спрей зад катарамата на колана му, когато той се хвърли върху стъклената стена. Беше промушила лявата си ръка през един от вентилационните отвори, докато с другата му пращаше целувка за сбогом, отвлитайки по този начин вниманието на евентуалните наблюдатели.

Грей извади спрея, пристъпи към вратата и напръска пантите. Стоманените болтове започнаха да се топят. Поне това трябваше да признае на Гилдията. Имаха интересни играчки. Грей не можеше да се свърже с командването си, но нищо не пречеше на Сейчан да изиска доставка от своето.

Грей изчака цяла минута, после викна на пазача, който стоеше на пост няколко крачки по-нататък:

– Хей! Какво става?

Приближаващи стъпки. Грей се дръпна от вратата. Пазачът се приближи.

Грей посочи съскация дим, къдрещ се около вратата, и изкрещя:

– Какво е това, мамка му? Опитвате се да ме задушите, а? Пазачът свъси вежди и пристъпи към бронираното стъкло. И така ставаше.

Грей скочи напред и връхлетя върху вратата. Тя излетя от пантите и се стовари върху пазача. Той отлетя към отсрещната стена и си удари главата. Посегна да извади пистолета си.

Грей бутна вратата настрани и я използва като опора, около която да се засили и завърти. Острието в тока на ботуша му се заби в гърлото на мъжа и отнесе половината му шия.

Грей се наведе, извади пистолета от кобура на пазача, после и връзка ключове. Хукна към килията на Рейчъл.

Тя вече чакаше при вратата.

– Грей!

Той отключи.

– Нямаме време.

Отвори вратата и Рейчъл се хвърли на врата му. Притисна го към себе си, устните ѝ бяха до ухото му, дъхът ѝ – във врата му.

– Благодаря на Бога – прошепна тя.

– Всъщност е редно да благодариш на Сейчан – каза Грей. Въпреки тиктакация в главата му часовник отпусна на прегръдката още миг, усетил, че Рейчъл се нуждае от нея.

А може би и той.

Накрая все пак се разделиха. Грей си погледна часовника. Две минути.

*03:42*

Сейчан стоеше до стълбите. Знаеше, че единственият път за бягство е през предния вход. Стоманени врати затваряха задния изход под замъка.

В ярко осветения двор кипеше трескава дейност. Десетина-петнайсет души товареха в пет високопроходими джипа някакви сандъци. Кучета лаеха в клетките си.

Сейчан наблюдаваше всичко това с периферното си зрение, насочила вниманието си към един определен човек сред тълпата. Колкото повече врява се вдигнеше, толкова по-добре. Вече си беше осигурила ключове за последния джип – сребрист мерцедес. Любимият ѝ цвят.

От врата зад нея излезе Раул с бабата на Рейчъл.

– Ще те закараме до летището. Оттам самолет ще те откара до Рим.



– Внучката ми...

– Ще се погрижим за нея. Обещавам. – Последното беше казано с ледена усмивка.

Раул забеляза Сейчан.

– Мисля, че повече няма да ни трябва услугите на Гилдията.

Сейчан сви рамене.

– Тогава ще тръгна с вас и ще си продължа по пътя. – И кимна към сребристия джип.

Раул помогна на старицата да слезе по стълбите и тръгна към първия джип, където чакаше доктор Алберто Менарди. Сейчан продължи да наблюдава мишената си. Движение покрай една от стените привлече погледа й.

Отвори се врата. Грей. С пистолет. Добре.

В другия край на двора Раул вдигна към устата си радиостанция. Най-вероятно се обаждаше на пазача в подземие с килиите. Мъжът, когото наблюдаваше Сейчан, не беше толкова близо до Раул, колкото се беше надявала... но пак беше в центъра на събитията.

Тя впери очи във войника, който все още носеше сака на Грей през рамо. Винаги можеше да се разчита на алчност сред пехотинците. Този тип не изпускаше от поглед плячката си. Сакът беше натъпкан с оръжия и скъпо електронно оборудване.

За нещастие на войника, под подплатата имаше и четвърт килограм пластичен взрив. Сейчан натисна предавателя в джоба си и се прехвърли със скок зад балюстрадата на стълбището.

Експлозията взриви средните джипове.

Резервоарите на две от колите се подпалиха. Огнена топка лумна и се затъркаля нагоре. Пламтящи отломки заваляха из целия двор.

Сейчан не губи време. Махна на Грей и посочи с пистолета си към сребристия джип. Предното му стъкло се беше напукало, но иначе му нямаше нищо. Грей и Рейчъл излязоха от укритието си и тримата хукнаха едновременно към джипа.

Двама души се опитаха да ги спрат. Грей свали единия, Сейчан – другия. Стигнаха до колата.

Рев на двигател привлече погледа им към портата на замъка. Водещият джип подскочи напред. Раул се измъкваше. Обсипа ги стрелба откъм войниците, качващи се на втория джип. Двигателят му вече работеше.

Раул се надигна над гюрука на водещия джип. Държеше огромния си пистолет.

– Залегни! – излая Сейчан и се просна по корем.

Пистолетът гръмна като оръдие. Чу се трясък откъм предното стъкло, после и откъм задния прозорец – куршумът мина през целия джип. Сейчан се претърколи към задницата на колата.

Стрелба излая откъм другата страна. Грей, по корем, в по-добра позиция за точен изстрел, стреляше по Раул, докато джипът му занасяше към изхода. Вторият джип го последва.

Раул продължаваше да стреля, без да се притеснява от противниковия огън.

Куршум проби предната решетка на джипа им.

Проклятие!

Предният фар се пръсна.

Първо единият, а после и другият джип изхвърчаха през портата. Смехът на Раул стигна до тях. Решетката се спусна зад втория джип, зъбците ѝ изтрещяха в каменните си гнезда.

Нов шум си проби път до слуха на Сейчан.

Тя се надигна на колене. Стоманени капаци се спускаха пред всички прозорци и врати на замъка. Съвременна защита от нежелани посетители. Дворът не оставяше нищо на случайността. Бяха приклевани.

И още един нов звук.

Прещракване на серия от тежки резета.

Сейчан се обърна едновременно с Грей и Рейчъл. Сега вече ѝ стана ясна причината за смеха на онова копеле.

Вратичките на двайсетте клетки покрай стената се вдигаха.

Чудовища от мускули, твърда кожа и остри зъби скочиха от клетки-те си, ръмжаха, пенеха се, обезумели от шумотевицата и мириса на кръв. Обучените за бой в яма кучета бяха високи до гърдите ѝ, тежаха сигурно по сто кила всяко.

И звънецът за хранене току-що беше прозвучал.

*03:48*

*Авиньон, Франция*

Кат не искаше да се признае за победена. Потиснала донякъде отчаянието си, тя крачеше из синята спалня високо в Ангелската кула. Накрая каза:

– Подхождаме по грешен начин.

За разлика от нея, Вигор стоеше като вкаменен в центъра на стаята. Мислите му бяха другаде. Размишляваше върху проблема или се

тревожеше за племенницата си? Беше ли изобщо в състояние да се съсредоточи?

– Какво имаш предвид? – разсеяно попита той.

– Може би няма магнитен маркер. – Тя вдигна компаса с надеждата да привлече погледа и вниманието му.

– А какво?

– Помниш ли какво ми разказа преди малко? За готическата история на града и на този замък?

Вигор кимна.

– Нещо вградено в конструкцията на сградата. Но без магнитен маркер как ще го намерим? Дворецът е огромен. А като се има предвид състоянието му, уликата отдавна може да е била унищожена или преместена.

– Не може сериозно да вярваш в това – твърдо рече Кат. – Тайното алхимистко общество би намерил начин да я запази.

– Дори и така да е, как ще я открием? – попита Вигор. Светкавица разсече отрязъка от небе в прозореца и освети градините в подножието на кулата и просналия се в ниското град. Тъмната река се гърчеше долу. Дъждът се сипеше безмилостно. Още една светкавица се плъзна по на тежалите черни облаци.

Кат гледаше като омагьосана това светлинно представление, после се обърна към Вигор, набрала сили от внезапно прозрение. Прибра компаса в джоба си, защото знаеше, че повече няма да ѝ трябва.

– Гробницата на свети Петър беше отворена чрез магнетизъм – каза тя. – И пак проява на магнетизъм ни отведе до гробницата на Александър. Но след като я открихме, пирамидата се задейства чрез електричество. Възможно е пак то да ни отведе до тукашното съкровище. – Тя махна с ръка към бурята вън. – Светкавица. Дворецът е бил построен на най-големия хълм, Rocher des Doms, Скалният купол.

– Който привлича светкавиците. Ярка светлина, осветяваща мрака.

– Има ли някакво изображение на светкавица, което да сме пропуснали?

– Не си спомням. – Вигор почеса брадичката си. – Но мисля, че сме на прав път. Светлината е символ на знанието. Просветление. Именно просветлението е било основната цел на гностичната вяра, търсенето на първичната светлина, която се споменава в Битие, достигането до древния извор на познание и сила, която тече навсякъде.

Вигор започна да изброява на пръсти.

– Електричество, светкавица, светлина, знание, сила. Всички са

свързани. И някъде трябва да има символ, вграден в архитектурата на двореца.

Кат поклати безсилно глава. Вигор внезапно застина.

– Какво? – Тя пристъпи към него.

Вигор коленичи и започна да чертае в прахта по пода.

– Гробницата на Александър беше в Египет. Не бива да забравяме, че гатанките са свързани и че едната води към другата. Египетският символ на светлината е кръг с точка в центъра, която пресъздава слънцето.

– Понякога обаче е сплескан в овал, като око, и символизира не само слънцето и светлината, а и знанието. Горещото око на прозрението. Всевиждащото око от иконографията на масоните и тамплиерите.

Кат разглеждаше намръщено рисунките. Не беше видяла такива изображения в двореца.

– Добре, но къде да ги търсим?

– Не е въпросът да бъдат открити... а оформени – каза Вигор и стана. – Как не се сетих по-рано? Характерна черта на готическата архитектура е заиграването със светлината и сянката. Тамплиерските архитекти са били майстори на тези манипулации.

– Но къде можем да...

Вигор я прекъсна, вече тръгнал към вратата.

– Трябва да се върнем на първия етаж. Където видяхме потенциала за пламтящо око в кръг от светлина.

Кат тръгна след него. Не помнеше да е виждала такова нещо. Забързаха по стълбите, после излязоха от Ангелската кула. Вигор я поведе през банкетната зала и спря пред една стая, която вече бяха огледали.

– Кухнята? – невярващо попита Кат.

Плъзна отново поглед по квадратните стени, издигнатото огнище в центъра, осмоъгълния комин. Не разбираше и понечи да го каже на глас.

Вигор протегна ръка и закри с шепа светлината на малкото й като химикалка фенерче.

– Чакай.

Ярка светкавица изпука навън. През отворения комин се livна достатъчно светлина, за да освети в свършен овал огнището отдолу. Сребристият светлик потрепна, после се стопи.

– Каквото е отгоре, такова е отдолу – почти шепнешком каза Вигор. – Ефектът сигурно е още по-силен, когато обедното слънце е точно отгоре или под някакъв определен ъгъл.

Кат си представи огнището запалено, огряно от пламъците. Огън в

кръг от слънчева светлина.

– Но как да сме сигурни, че това е мястото? Той се намръщи.

– Не съм напълно сигурен, но гробницата на Александър е била под фар с неизгасващ огън на върха. А като се има предвид, че и фарът, и кухнята са неща, от които има голяма полза, логично е някак да избереш за скривалище място, което е полезно за хората. Така идните поколения ще го опазят заради полезността му, без дори да подозират какво се крие под краката им.

Без да е особено убедена, Кат се наведе и извади един от ножовете си, за да проучи огнището. Заби острието му в каменната зидария отсрани и след малко се показва камък с оранжев оттенък в основата.

– Не е нито хематит, нито магнетит. – Ако беше едно от двете, може би и тя щеше да повярва на теорията на мон-сеньора. – Обикновен боксит, алуминиево хидроокисдна руда. Добър топлопроводник. Логичен избор за огнище. Нищо необичайно.

Хвърли поглед към Вигор. Той се беше ухилил до уши.

– Какво?

– А като си помислиш, че съм минал на крачка от него – каза невярващо той и се приближи. – Трябваше да се сетя, че и тук камък ще сочи към пътя. Първо хематит, после магнетит, а сега – боксит.

Кат го гледаше съвсем объркана.

– Бокситът се добива в този район. Даже името си е получил от владетелите на Бокс, чийто замък е само на петнайсетина километра оттук, построен върху хълм от боксит. Този камък сочи право към тях.

– И какво?

– Владетелите на Бокс са били в напрегнати отношения с френските папи, новите им съседи. Останали са в историята със странната си претенция, която отстоявали най-енергично. Твърдели, че са потомци на прочут библейски персонаж.

– На кой? – попита Кат.

– На Балтазар. Един от влъхвите.

Кат се ококори и се обърна към огнището.

– Запечатали са отвора с камъни, свързани с потомци на влъхвите?

– Още ли се съмняваш, че сме намерили правилното място? Кат поклати глава.

– Но как ще отворим? Не виждам никаква ключалка.

– Ти вече се досети. С електричество.

Сякаш да подчертае думите му, гръм изтреща през дебелия зидове.

Кат смъкна раницата от гърба си. Струваше си да опитат.

– Нямаме от онези древни батерии. – Тя извади от раницата един по-голям фенер. – Но пък разполагам с няколко съвременни с медно покритие.

Бързо нагласи батериите и когато беше готова, предупреди свещеника:

– Дръпни се.

Дъга от електричество ужили камъка. Отвърна й дълбок басов тон, сякаш някой беше ударил голям барабан.

Кат отскочи и застана при Вигор до стената.

Покрай ръбовете на каменното огнище плъзна огнено сияние – като драскулки по цялата му вътрешност.

– Мисля, че са споили блоковете със стопено злато в м-състояние – измърмори Кат.

– Също като древните египетски строители, които използвали стопено олово, за да споят блоковете на Александрийския фар.

– И сега електричеството освобождава силата, складирана в стъклото.

Нови огнени ивици плъзнаха по огнището, очертаваха всеки камък. Грейнаха още по-ярко и Кат примижа. Заля ги гореща вълна.

Но ефектът не продължи дълго. С избледняването на светлината каменните блокчета боксит започнаха да се сриват, защото вече нищо не ги спояваше – и падаха в някаква яма, скрита под огнището.

Неспособна да съдържа повече любопитството си, Кат пристъпи напред и включи фенерчето. Ръбовете на огнището сега очертаваха тъмно стълбище, което се спускаше надолу.

Тя се бърна към Вигор.

– Успяхме.

– Небесата да са ни помощ – каза той.

03:52

*Лозана, Швейцария*

На половин километър от замъка Раул затвори мобилния си телефон, заповяда да спрат и слезе. Беше бесен. Кръв капеше от раната на главата му. Онази азиатска кучка го беше предала! Но той щеше да си отмъсти. Кучетата щяха да ги разкъсат всичките за нула време.

А ако не...

Отиде при втория джип и посочи двама мъже.

– Връщате се в замъка. Пеша. Ще стоите на пост при решетката.

Стреляйте по всичко, което се движи. Никой да не излезе от двора жив.

Двамата поеха с бърза крачка към замъка.

Раул се върна при Алберто.

– Какво каза императорът? – попита той, когато Раул се настани на предната седалка.

Раул прибра телефона в джоба си. Предателството на Гилдията беше изненадало водача им не по-малко от него. Само че Раул беше премълчал за собственото си предателство в Александрия, когато беше оставил оная кучка да умре и беше излъгал, че е загинала при операцията. Трябваше да се досети, че нещо не е наред. Удари се с юмрук по коляното. Когато му беше предала американеца, той беше станал непредпазлив.

Глулав.

Но резултатът щеше да бъде изравнен.

В Авиньон.

Така че отговори на Алберто:

– Императорът ще се присъедини към нас във Франция, ще доведе и още хора. Продължаваме според плана.

– А другите? – Алберто погледна назад към замъка.

– Те вече са без значение. И не могат да ни спрат. Даде знак на шофьора да потегля. Трябваше да забрави за загубите си тук, да се примири. Но Рейчъл Верона... Имал бе такива интересни планове за нея...

Но поне ѝ беше оставил малък прощален подарък.

03:55

Рейчъл стоеше с Грей и Сейчан на стъпалата пред вратата на замъка. Гърбовете и на тримата бяха опрени в металните капаци на вратите.

Имаха само един пистолет. С шест патрона.

Грей се беше опитал да вземе и друго оръжие от убитите на двора, но беше намерил само две повредени пушки. Сега държеше оръжието на Сейчан. Тя беше заета с GPS-а си.

Какво толкова правеше всъщност?

Рейчъл се бе долепила до Грей. С една ръка стискаше ризата му отзад. Не помнеше кога я е стиснала, но не я пускаше. Само това все още я държеше на крака.

Едно от кучетата мина безшумно покрай най-долното стъпало. Влачеше откъсната от взрива ръка. Двайсетина такива чудовища обикаляха из двора, разкъсваха телата и се зъбеха едно на друго. Избухнаха

няколко битки, жестоки и кратки.

Скоро щяха да обърнат кръвясалите си очи и към тях.

Сякаш се водеха по звуците, всякакви звуци. Стенещите ранени умряха първи. Рейчъл и останалите знаеха, че още при първия изстрел цялата глутница ще ги нападне.

Шест патрона. Двайсет кучета.

Нещо помръдна встрани...

Крехка фигура се надигна сред отломките и мазния дим. Повей на вятъра разнесе дима и Рейчъл позна кой е това.

– Nonna... – прошепна тя.

Кръв беше слепила косата на старицата. Рейчъл мислеше, че баба ѝ е избягала с Раул. Експлозията ли я беше съборила? По-скоро друго, реши Рейчъл. Раул сигурно я бе ударил по главата с пистолета си, за да не му се пречка.

Старата жена простена. Вдигна ръка към главата си.

– Татко! – извика тихичко и напрегнато.

Ударът, объркването, надвисналият замък явно бяха замъглили разсъдъка ѝ, бяха я върнали в далечното минало.

– Татко... – Болка, която не можеше да се обясни само с раната на главата, иззвънтя в гласа ѝ.

Но не само Рейчъл чу болката ѝ.

На няколко метра от старицата иззад една пламтяща гума се надигна тъмен силует – пес, привлечен от немощния вик.

Рейчъл пусна ризата на Грей и залитна към долното стъпало.

– Виждам – каза Грей и я спря с ръка.

Вдигна пистолета си, прицели се и натисна спусъка. Изстрелът прозвуча като истинска експлозия в притихналия двор, но воят на песа беше още по-пронизителен – кучето се затъркаля и загриза ранения си заден крак: атакуваше болката. Други кучета се хвърлиха отгоре му. Привлечени от кръвта. Като лъвове върху ранена газела.

Бабата на Рейчъл, стресната от изстрела, беше паднала по задник, устата ѝ бе отворена от изненада.

– Трябва дай помогна – прошепна Рейчъл. Въпреки предателството си баба ѝ не заслужаваше да умре по този начин.

– Идвам с теб – каза Грей.

– Тя вече е мъртва – каза Сейчан с въздишка и свали GPS-а си. Но въпреки това ги последва по стълбите.

Тръгнаха по края на двора. Догарящите пламъци осветяваха пътя им.



На Рейчъл ѝ идеше да хукне, но един огромен кафеникав звяр на петна, приведен над безглав труп, изръмжа – козината му настръхна и той оголи зъби, на пост до плячката си. Рейчъл знаеше, че затича ли, животното веднага ще се нахвърли върху нея.

Грей го държеше на мушка.

Баба ѝ запълзя по-далеч от трите кучета, които се биеха над ранения си побратим, ръфаха се и се хапеха с такава ярост, че скоро стана невъзможно да различиш кое е простреляното. Други две кучета обаче подскочиха към нея.

Нямаше да стигнат навреме, за да я спасят.

Още два изстрела и едното куче се строполи. Другият куршум само облиза второто. Нараняването като че ли само изостри яростта му и то се хвърли към старицата.

Рейчъл хукна напред.

Кучето обаче стигна до баба ѝ преди нея. Захапа ръката, която старицата бе вдигнала да се защити. Зъбите му с лекота счупиха тънките кости. Баба ѝ падна.

Вик не се чу.

Грей стреля покрай ухото на Рейчъл и изстрелът почти я оглуши. Ударът отхвърли кучето назад. Тялото му се загърчи в конвулсии от куршума в главата... последният куршум от шестте.

Магазинът на пистолета в ръката на Грей се отвори автоматично за нов пълнител.

Рейчъл падна на колене и посегна към баба си. Кръв течеше на тласъци от разкъсаната ръка на старицата. Рейчъл я придърпа в скута си.

Грей коленичи до нея.

Кучета се биеха навсякъде около тях... а на тях им бяха свършили патроните.

Бабай вдигна очи към нея и заговори тихичко.

– Мамо... съжалявам... прегърни ме...

Пукот от автоматично оръжие и баба ѝ се разтресе в ръцете ѝ, простреляна в гърдите. Рейчъл усети как куршумът излезе от тялото ѝ и прогори следа в собствената ѝ ръка.

Вдигна поглед.

На трийсетина метра от тях двама стрелци стояха зад железната решетка на портата.

Новият изстрел примами няколко кучета.

Грей се опита да използва суматохата, за да се оттеглят към стената на замъка. Рейчъл го последва, без да пуска баба си – влачеше я по

земята.

– Остави я – настоя Грей.

Рейчъл не му обърна внимание; плачеше от мъка и гняв. Нов изстрел и куршумът изби искра от каменната настилка на метър от тях. Сейчан се наведе и ѝ помогна да пренесат баба ѝ.

При портата две кучета се нахвърлиха върху решетката, зъбеха се на стрелците и им пречеха да стрелят. Но това нямаше да трае дълго.

Стигнаха до относителното прикритие на стената и Рейчъл се срина върху тялото на баба си. Все още се виждаха ясно откъм портата... но пък и целият двор се виждаше оттам. Едно от кучетата при решетката отхвъркна простреляно назад. Друг куршум рикошира от металния капак на един прозорец над тях.

Рейчъл най-накрая успя да издърпа чантичката, която още беше преметната през рамото на старицата – чантичка, с която баба ѝ май никога не се разделяше. Отвори я, бръкна вътре и напипа студена стомана.

Нацистският люгер Р – 08.

– Grazie, Nonna Прицели се, затаи дъх и позволи на студения гняв да втвърди ръката ѝ. Натисна спусъка... коригира след отката и стреля отново.

И двамата мъже паднаха...

И в същия миг озъбена паст изскочи от дима и полетя към гърлото ѝ.

*04:00*

Грей удари Рейчъл с рамо и я изблъска встрани. Обърна се към чудовището и вдигна другата си ръка. В нея стискаше малък сребрист спрей.

– Лошо куче...

Напръска го право в носа и очите.

Тежкото тяло на кучето го повали по гръб.

Звярът нададе вой – не от жажда за кръв, а от непоносима агония. Претърколи се от Грей и се загърчи, търкаше муцуната си в каменната настилка, дращеше очите си с лапи.

Само че очите му вече ги нямаше. Киселината ги беше разяла.

Кучето се претърколи още два пъти с жално скимтене.

За миг Грей изпита нещо като вина. Други бяха превърнали тези кучета в чудовища. Животните не бяха виновни. Но пък може би всяка смърт беше по-добра от терора, на който ги подлагаше Раул.

Кучето най-после се срина на камъните.

Предсмъртната му агония обаче беше привлякла погледите на десетина други.

Грей погледна Рейчъл.

– Още шест изстрела – отговори тя на незададения му въпрос.

Грей разклати спрея. И в него не беше останало много.

Сейчан вдигна очи към небето. В следващия миг и Грей го чу.

Звук от перките на хеликоптер.

Скоро се появи и самата машина. Прожектори блиснаха светлината си към тях. Завихреният от перките въздух раздуха пепеляка по двора.

Кучетата се пръснала уплашено.

Сейчан надвика врявата:

– Транспортът ни пристигна!

От отворената врата се разви стълба и краят ѝ се удари в камъните само на няколко метра от тях.

На Грей не му пукаше кой е в хеликоптера, стига да се махнеха най-после от този проклет двор. Хукна напред и махна на Рейчъл да се качва. Задържа с една ръка ветреещата се стълба, с другата взе люгера на Рейчъл.

– Качвай се! Аз ще ги задържа.

Очите им се срещнаха. Грей видя бездънния ужас и скръбта, които се кореняха някъде по-дълбоко от случилото се преди секунди.

– Ще се оправииш – каза той. Постара се да прозвучи като обещание.

Обещание, което смяташе да изпълни.

Тя кимна, сякаш почерпила сила от думите му, и се закатери по стълбата.

Сейчан се изкатери след нея, сърчно като опитен акробат въпреки раната в рамото.

Грей тръгна нагоре последен. Не се наложи да използва пистолета. Затъкна люгера под колана на гърба си и след секунди вече се прехвърляше в кабината на хеликоптера.

Вратата се затвори след него и той се изправи да благодари на човека, който му беше подал ръка да го издърпа.

Въпросният човек се беше ухилил до уши.

– Здравсти, шефе.

– Монк!

Грей го награби в мечешка прегръдка.

– Внимавай с ръката ми де – изпъшка Монк.

Грей го пусна. Лявата ръка на Монк беше пристегната към тялото

му, а върху чукана имаше предпазен кожен накрайник. Монк изглеждаше сравнително добре, макар да бе доста блед. Синкави кръгове тъмнееха под очите му.

– Добре съм – каза той и му махна да седне и да си сложи колана. Хеликоптерът вече набираше скорост. – Само не си прави илюзии, че ще ме държиш встрани от екшъна.

– Как ни откри?

– Уловихме сигнала на GPS-а ви – обясни той.

Грей преметна колана през рамото си и го заключи. Обърна поглед към другия човек в кабината и възкликна съвсем объркан:

– Кардинал Спера!

Сейчан седна до него и отговори вместо кардинала:

– А ти кой мислиш ме нае?

## ЛАБИРИНТЪТ НА ДЕДАЛ

27 юли, 04:38

16. Авиньон, Франция

Гръмотевиците трещяха една след друга. Кат чакаше Вигор. Монсеньорът се беше спуснал по тъмното стълбище в огнището преди цели петнайсет минути.

„Да надникна“, беше казал.

Тя насочи лъча на фенерчето си в ямата.

„Къде се губи толкова време?“ Замисли се дали да не го последва, но предпазливостта надделя. Ако беше закъсал, щеше да извика. Помнеше как рампата се беше затворила и бяха попаднали в капан под гробницата на свети Петър. Ами ако и тук станеше нещо такова? Никой нямаше да знае къде да ги търси.

Коленичи до ямата и извика:

– Вигор!

Отвърнахай стъпки, бързи стъпки. Появи се светлинка... лъч на фенерче. Вигор спря на десетина стъпала под нея. Махна й.

– Ела да видиш!

Кат си пое дълбоко дъх.

– Трябва да изчакаме Грей и другите да се обадят. Вигор се качи още една стъпала. Беше смръщил вежди.

– И аз се притеснявам като теб, но долу определено ни чакат още

гатанки. Точно с тази задача ни изпратиха тук. Това е начинът да им помогнем. Драконовият двор, Грей и другите – всички са в Швейцария. Ще минат часове, докато дойдат тук. Редно е да използваме това време пълноценно, а не да го пилеем.

Кат пак си погледна часовника. Спомни си недоволството на Грей заради прекалената ѝ предпазливост. Освен това любопитството не ѝ даваше мира.

Накрая кимна.

– Но през петнайсет минути един от двамата ни ще се качва тук да провери дали няма съобщение от Грей.

– Добре.

Кат нарами раницата си и му махна да слиза. Остави един от мобилните си телефони до огнището, за да приема евентуални повиквания... и да послужи като знак, ако се окажеха затворени долу.

Може и да отстъпваше пред обвиненията в прекалена предпазливост, но не беше чак толкова безразсъдна.

Това го оставяше на Грей.

Заслиза по стълбите след Вигор. Отначало стълбището се спускаше право надолу, после завиваше рязко и пак поемаше надолу. Колкото и да беше странно, въздухът не миришеше на влага, по-скоро бе сух.

Стъпалата свършиха пред къс тунел.

Вигор ускори крачка.

По кънтящото ехо на стъпките му Рейчъл прецени, че напред има голяма кухня. И само след миг предположението ѝ се потвърди.

Пристъпи на триметров каменен корниз. Лъчите на фенерчетата им описваха широки дъги по високото и дълбоко помещение, проснало се над и под тях. Изглеждаше като естествена кухня, но някой беше положил сериозен труд, за да я промени.

Кат коленичи и прокара пръсти по зидарията под краката си – прецизно споени блокове от необработен мрамор. Стана и насочи фенерчето си встрани и надолу.

Умели майстори бяха изградили серия от дванайсет ката, спускащи се от техния корниз до пода далеч долу. Пещерата представляваше неправилен кръг. Всяко ниво беше по-малко от горното, като огромен амфитеатър... или обърната стъпаловидна пирамида.

Тя насочи фенерчето си към празното пространство в центъра.

Не беше празно.

Арки от гранит се издигаха, поддържани от гигантски колони. Арките ѝ бяха познати. Бяха като онези в готическите катедрали.

Всъщност цялото вътрешно пространство тук създаваше усещането за безтегловност и простор, типично за храмовете от готическия период.

– Трябва да са го построили тамплиерите – каза Вигор и тръгна напред. – Това е нещо невиждано! Истинска соната от геометрия и инженерство. Поема от камък. Готическа архитектура от най-висш порядък.

– Подземна катедрала – промълви Кат, обзета от дълбоко благоговение.

– Само че тази е построена във възхвала на историята, изкуството и знанието. – Вигор махна с ръка да обхване огромната пещера.

Но нямаше нужда да обяснява.

Каменната рамка имаше само една цел – да поддържа сложен лабиринт от дърво. Рафтове, стаи, стълбища и стълби. Стъкло хвърляше нежни отражения. Злато грееше сякаш със собствена светлина. И всичко това представляваше хранилище на книги, свитъци, статуетки и странни устройства. Всяка стъпка сякаш откриваше вход към нови пространства, невъзможни ъгли, пространствени противоречия, поддържани от камък и дърво.

– Това е библиотека – каза Кат.

– А също музей, хранилище и галерия – довърши Вигор. И забърза напред.

Маса от камък, нещо като олтар, стоеше недалеч от входния тунел.

Книга с кожена подвързия лежеше отворена на нея под стъклен похлупак... похлупак от златно стъкло.

– Побоях се да я докосна – каза Вигор. – Но и през стъклото се вижда достатъчно ясно. – Той насочи ръка на фенер-чето си към отворените страници.

Кат се наведе да погледне. Страниците бяха украсени със сложни рисунки. Ръкопис. Надпис с дребен шрифт се нижеше по страницата. Приличаше на списък.

– Мисля, че това е каталог на цялата библиотека – каза Вигор. – Системата на подреждане и така нататък. Но не съм сигурен.

Дланите му кръжаха над стъкления похлупак, но не смееха да го докоснат. И двамата бяха виждали на какво е способен този свръхпроводим материал. Кат отстъпи. Стъклото хвърляше отблясъци из целия комплекс. Дори и стените на катове бяха инкрустирани със стъклените плочи, като прозорци от скъпоценни камъни.

Какво означаваше това?

Вигор все така стоеше приведен над книгата.

– Вписано е, на латински – „Свещеният камък на свети Трофим“.

Кат го погледна въпросително.

– Той пръв донесъл християнството в тази част на Франция. Казват, че Христос му се явил по време на тайна среща на ранните християни в един некропол. Христос коленичил върху един саркофаг и отпечатъкът от коленете му останал. Капакът на саркофага бил смятан за съкровище, защото онези, които го погледнали, отваряли сърцето и ума си за Христос. Смяташе се за изгубен. Но е тук. Както и толкова други неща.

Посочи отново книгата.

– Пълни текстове на забранени евангелия, а не само орфаните фрагменти, които бяха открити близо до Мъртво море. Само на тази страница видях четири вписани евангелия. За едното дори не съм чувал. Кафявото евангелие от Златните хълмове. Какво ли съдържа? Но най-вече... Според каталога тук някъде се намира Мандилионът.

Кат се намръщи.

– Какво е това?

– Истинската погребална плащаница на Христос, артефакт, който предшества съмнителната Торинска плащаница. Бил пренесен от Едеса в Константинопол през десети век, но при някое от плячкосванията на града изчезнал. Мнозина подозират, че накрая се е озовал в съкровищницата на рицарите тамплиери. – Вигор кимна. – И тук някъде се крие доказателството. И навярно истинското лице на Христос.

Кат усети тежестта на столетията... на самото време, облечено в съвършена геометрия.

– Една страница – измърмори Вигор.

Кат знаеше какво има предвид монсеньорът – че всички тези чудеса са описани само върху една страница на подвързаната с кожа книга... която, изглежда, имаше поне хиляда страници.

– Какво ли друго има тук? – прошепна омаяно Вигор.

– Стигна ли до дъното? – попита Кат.

– Не. Върнах се да те взема.

Кат тръгна към тясното стълбище, което свързваше нивата.

– Трябва да получим поне обща представа за конструкцията, преди да се върнем горе.

Вигор кимна, но сякаш не му се искаше да се отдели от книгата.

Въпреки това последва Кат по стълбището, което менеше посоката си между всеки две нива. По някое време тя погледна нагоре. Цялата конструкция висеше над нея, окачена колкото в пространството, толкова и във времето.

Най-сетне стигнаха до последния кат. От него стълбището се спускаше до равен под, обточен от последното ниво. Библиотеката не се спускаше до долу. Всичките ѝ съкровища се пазеха над тях, овесени на две исполински арки, издигащи се от последното ниво.

Кат веднага позна от какъв материал са направени арките.

Не беше гранит, нито мрамор.

Магнетит, отново.

Освен това, точно под пресечната точка на арките, на метър височина от пода се издигаше колона от магнетит, като каменен пръст, който сочи нагоре.

Кат се спусна предпазливо към пода долу. Подът беше от Дебело стъкло, поръбен по краищата с естествени гранитни образувания. Не какво да е стъкло, разбира се. Златно стъкло. Кат не посмя да стъпи на него. В тухлените стени наоколо също бяха вградени огледални плочи от златно стъкло Преброи дванайсет, същия брой като нивата.

Вигор застана до нея.

Също като Кат, и той оглеждаше напрегнато подробностите, но накрая и двамата съсредоточиха вниманието си върху сребристите линии – навярно чиста платина, – вдълбани в пода. Рисуният изглеждаше като най-естествения край на това дълго търсене. Изобразяваше сложен лабиринт, водещ до розетка в центъра. Именно там се издигаше и колоната от магнетит.

Кат се огледа – огледа лабиринта, арките от магнетит, стъкления под. Всичко това ѝ напомняше за гробницата на Александър, с нейната пирамида и огледалния басейн.

– Прилича ми на поредната гатанка. – Тя вдигна очи към съкровищата, увиснали над главите им. – Но щом вече отворихме това древно хранилище на маговете, какво още предстои да открием?

Вигор пристъпи до нея.

– Не забравяй златния ключ на Александър. Досега не ни се наложи да го използваме.

– Което означава...

– Че има и друго освен библиотеката.

– Но какво?

– Не знам – каза Вигор. – Но този лабиринт ми е познат. Кат се обърна към него.

– Това е лабиринтът на Дедал – въздъхна той.

05:02



*Над Франция*

Грей изчака с въпросите си, докато не излетят отново. Хеликоптерът ги беше откарал до международното летище на Женева, където по нареждане на кардинал Спера един частен „Гълфстрийм“ чакаше с пълни резервоари и разрешение за незабавно отлитане за Авиньон. Изглежда, нищо не можеше да се опре на високопоставените служители на Ватикана.

Което породило и първия въпрос на Грей.

– Защо Ватиканът ще наема оперативен агент на Гилдията? – попита той.

Петимата бяха завъртели седалките си така, че да се гледат.

Кардинал Спера кимна бавно, преди да отговори.

– Не самият Свещен престол нае Сейчан. – И махна към седалката до него жена. – А една по-малка група, която действаше самостоятелно. Научихме за интереса и действията на Драконовия двор. Вече бяхме използвали Гилдията, за да проучи незабелязано Двора.

– Използвали сте наемници? – Грей се намръщи.

– Онова, което се опитвахме да защитим, изискваше средства, които бяха недостъпни по официалните канали. Гилдията може и да си е спечелила лоша слава, но не може да им се отрече, че действат ефективно, уважават партньорите си и не пестят средства за постигане на набелязаната цел.

– Да, но не направиха нищо, за да предотвратят убийствата в Кьолн.

– Боя се, че това беше недоглеждане от моя страна. Не подозирахме до какво може да доведе кражбата на онзи текст от музея в Кайро. Нито че ще се задействат толкова бързо.

Кардиналът въздъхна и завъртя един от пръстените си, после и другия – жест, който при него беше знак за безпокойство.

– Толкова много невинна кръв. След убийствата пак се свързах с Гилдията с молбата да внедрят свой агент в Двора. Което не беше трудно, след като Сигма се включи в играта. Гилдията предложи услугите си, Сейчан вече си беше имала вземане-даване с вас и Дворът налага стръвта.

Сейчан се обади:

– Заповедите ми бяха да разбера какво знае Дворът, докъде е стигнала операцията им – и да им попреча по начин, който преценя за най-подходящ.

– Като например да наблюдаваш отстрани, докато те измъчват свещеници – каза Рейчъл.

Сейчан сви рамене.

– Просто закъснях за малкото им парти. А и разгорещи ли се Раул, нищо не може да го спре.

Грей кимна. Монетата ѝ от Милано още беше у него.

– А и тогава ти ни помогна да избягаме.

– Съвпаднаше с целите ми. Като ви помагах, изпълнявах задачата си да държа Двора на нокти.

Грей я наблюдаваше. На чия страна играеше тя всъщност? При всичките ѝ двойни и тройни игрички дали не криеше и още нещо? Обяснението ѝ звучеше правдоподобно, но всичките ѝ усилия можеха да са просто димна завеса в услуга на Гилдията.

Ватиканът беше проявил наивност да се довери на Гилдията... и лично на Сейчан.

Във всеки случай обаче дълговете му към Сейчан се бяха умножили с още един.

Както бяха планирали, тя се беше погрижила да измъкне Монк от болницата, преди да се пристигнали мутрите на Раул. Грей беше предположил, че Сейчан ще използва някой от колегите си в Гилдията, а не че ще се обади на Спера, своя работодател. Ала кардиналът се беше справил със задачата си, обявил беше Монк за човек на Ватикана и го беше извел на бърза ръка от женевската болница.

И сега летяха към Авиньон.

Едно нещо обаче не му даваше мира.

– Тази ваша група във Ватикана – каза той; наблюдаваше внимателно Спера. – Какъв е вашият интерес във всичко това?

Спера беше сплел пръсти на масата. Очевидно предпочиташе да не казва нищо повече по този въпрос. Изведнъж Рейчъл се пресегна, хвана ръцете му и ги сложи с дланите надолу и с разперени пръсти на масата. После се наведе да ги огледа.

– Имате два златни пръстена с папския печат. Кардиналът издърпа ръцете си и прикри едната с другата.

– Единият е за това, че съм кардинал – обясни той. – Другият – заради поста ми на държавен секретар. Еднакви пръстени. Такава е традицията.

– Но те не са еднакви – каза Рейчъл. – Не го бях забелязала, преди да сплетете пръсти – така двата пръстена се оказаха един до друг. Не са еднакви. Всеки е огледален образ на другия. Съвършени отразени

копия.

Грей се намръщи.

– Близнаци – каза Рейчъл.

Грей помоли кардинала да погледне пръстените му. Рейчъл беше права. Обърнати изображения на папския печат.

– А Тома означава „близнак“ – измърмори под нос Грей и вдигна очи към кардинала. Спомни си казаното от Спера, че само една малка група във Ватикана се е обърнала за услуга към Гилдията. Вече знаеше коя е тази група.

– Вие сте част от църквата на Тома – каза той. – Точно затова тайно сте се опитвали да попречите на Двора.

Спера мълча дълго, после бавно кимна.

– Нашата група отдавна е приета, макар и негласно, от Апостолическата църква. Въпреки всеобщото мнение Църквата не е обърнала гръб на науката и изследванията. Католически университети, болници и изследователски центрове подкрепят напредничавото мислене, новите идеи. Да, има и такива, които упорито се придържат към традицията и реагират бавно и неохотно на промените, но има и други, които приемат предизвикателствата и поддържат Църквата гъвкава. Това е роля, която все още изпълняваме.

– А в миналото? – попита Грей. – Онова древно общество на алхимици, по чиито следи се движим сега? Уликите, които следваме?

Кардинал Спера поклати глава.

– Съвременната църква на Тома не е същата като преди. Онази църква е изчезнала по време на френското папство заедно с рицарите тамплиери. Останали са само сенки и слухове. Истинската съдба на гностичната църква и нейното древно познание са тайна и за нас.

– Значи и вие знаете колкото нас, тоест почти нищо – каза Монк.

– За жалост е точно така. Само дете ние знаехме, че онази църква е съществувала. А не е била само мит.

– Същото важи и за Драконовия двор – каза Грей.

– Да. Но нашият стремеж беше да запазим тайната, като се доверим на мъдростта на нашите предци. Вярвахме, че не са я скрили без основание и че познанието ще се разкрие самб, когато настъпи моментът. Драконовият двор, от друга страна, се опитва да разкрие тайната чрез кръвопролития, корупция и изтезания и се стреми единствено към сила, с чиято помощ да постигне власт над цялото човечество. Ние им се противопоставяме от поколения.

– И сега те са само на крачка от успеха – каза Грей.

– И имат златния ключ – напомни Рейчъл и поклати глава.

Грей въздъхна. Сам им го беше дал. За да убеди Раул в лоялността на Сейчан. Беше си чиста проба хазарт, но това важеше и за спасителния план като цяло. Надявах се Раул да загине или да бъде заловен в замъка... но той се беше измъкнал.

Грей погледна Рейчъл. Чувстваше се виновен и му се искаше да каже нещо, да обясни постъпката си... но в този момент пилотът се обади по интеркома:

– Затегнете коланите. Навлизаме в гръмотевична буря. Светкавица разцепи облаците.

Летяха към пастта на буря.

05:12

*Авиньон, Франция*

Вигор вървеше по каменния перваз, заобикалящ стъкления под и вдълбания в него лабиринт. Вече цяла минута го разглеждаше мълчаливо, завладян от тайната му.

– Забеляваш ли, че всъщност това не е истински лабиринт – каза той накрая. – Няма задънени проходи. А само една дълга непрекъсваща лъкатушна пътека. Съвсем същият лабиринт, изграден от сини и бели камъни, може да се види в катедралата в Шартър.

– Но защо са го направили тук? – попита Кат. – И защо го нарече лабиринта на Дедал?

– Шартърският лабиринт е бил познат под много имена. Едното било „le Dedale“ – Дедалът. На името на митичния архитект, построил критския лабиринт на цар Минос. В него живеел Минотавърът.

– Но защо им е било да правят лабиринт в Шартър?

– И не само там. По време на разцвета в строежа на църкви през тринайсети век, когато готическата архитектура била в разцвета си, в много катедрали имало лабиринти. В Амиен, в Реймс, в Оксер... тамошните катедрали също имали лабиринти – в самите си кораби. Но столетия по-късно Църквата ги разрушила до един, обявила ги за езически. Всички освен този в Шартър.

– Него защо са го оставили? Вигор поклати глава.

– Тази катедрала винаги е била изключение от правилото. Самите й корени са езически, защото е построена върху Друидската пещера, прочуто езическо място за поклонение. И до ден днешен, за разлика от всички други катедрали, нито един крал, папа или известна личност не е

погребан там.

– Но това не отговаря на въпроса защо лабиринтът е бил повторен тук – каза Кат.

– Хрумват ми няколко обяснения. Първо, Шартърският лабиринт е направен по рисунка от един гръцки алхимически текст от втори век. Подходящ символ за нашите изгубени алхимици. Но лабиринтът в Шартър винаги се е възприемал и като символ на пътя от този свят към рая. Богомолците в Шартър пълзят на ръце и колене по извивките на пътеката му, от входа чак до централната розетка в символично поклонение до Йерусалим или от този свят към следващия. Оттам и другите имена на лабиринта. *Le Chemin de Jerusalem* – Пътят към Йерусалим. Или *le Chemin du Paradis* – Пътят към рая. Нещо като духовно пътуване.

– Мислиш ли, че и ние трябва да изминем същия път тук, към това ли ни насочват? Да последваме алхимиците, за да разгадаем последната им велика тайна?

– Да, точно така мисля.

– Но как ще го направим?

Вигор поклати глава. Имаше една идея, но се нуждаеше от повече време да я обмисли. Кат усещаше, че не ѝ казва всичко, но го уважаваше достатъчно, за да не го притиска.

Вместо това си погледна часовника.

– Трябва да се връщаме горе. Да проверим дали Грей не се е опитал да се свърже с нас.

Вигор кимна. Погледна още веднъж назад и насочи фенерчето си през пространството. Лъчът му се отрази в стъклените повърхности – пода и вградените в стената плочи. Насочи го нагоре. Там грейнаха още отражения, като скъпоценни камъни върху гигантско дърво от познание.

Имаше отговор тук.

И той трябваше да го намери, преди да е станало късно.

05:28

*Над Франция*

„Защо не отговарят?“ Грей бе долепил телефона до ухото си. Опитваше се да открие Кат. Засега – без успех. Може да беше заради бурята, която смущаваше сигнала. Самолетът подскачаше и пропадаше сред обстрел от мълнии и басов трясък на гръмотевици.

Беше се преместил в дъното на кабината. Другите, затегнали коланите си, обсъждаха ситуацията.

Само Рейчъл поглеждаше от време на време назад, с надеждата да получи вест от вуйчо си. Или и по друга причина. Откакто я бяха спасили в Лозана, тя не се отделяше на повече от крачка от Грей. Все още не беше разказала в подробности какво се е случило в замъка. Приличаше на човек, преследван от призраци. И сякаш търсеше някаква сигурност в него. Не че му се беше увесила на шията – не беше в стила ѝ. Стремеше се по-скоро към простичка утеха, нещо, което да я задържи твърдо стъпила в настоящия момент. А за това думи не бяха нужни.

Монк също беше жестоко травмиран, но Грей знаеше, че двамата рано или късно ще поговорят за това. Бяха братя по оръжие, близки приятели. Щяха да намерят пътя един към друг.

Но спрямо Рейчъл такова търпение не му беше по силите. Част от него настояваше за незабавно решение, за отговор на въпроса какво я измъчва. Уви, всеки негов опит да поговорят за случилото се в Лозана срещаше твърд, макар и любезен отпор. Той обаче разчиташе болката в очите ѝ. И колкото и да го болеше сърцето, можеше само да стои до нея и да я чака, с надеждата, че все някога ще се почувства готова да говори.

Непрестанният сигнал свободно в ухото му най-после прекъсна – в другия край на линията вдигнаха.

– Брайънт слуша. Слава Богу!

– Кат, Грей съм.

Всички в кабината се обърнаха към него.

– Рейчъл и Монк са при нас – каза той. – Как са нещата при вас?

Гласът на Кат, обикновено хладен, сега иззвънтя от облекчение.

– Добре сме. Намерихме тайния вход. – И тя му обясни накратко какво са открили. От време на време връзката се разпадна заради бурята и той пропускаше по някоя и друга дума.

Рейчъл го гледеше напрегнато и той ѝ кимна. Вуйчо ѝ беше добре.

След като Кат приключи с доклада, Грей ѝ разказа набързо за събитията в Лозана.

– Ако бурята не ни забави много, след трийсетина минути ще кацнем на авиньонското летище. Но преднината ни пред Двора не е голяма. Може би половин час, ако имаме късмет.

Сейчан им беше казала това-онова за начина, по който се придвижваше Дворът. Раул разполагаше с два самолета на малко летище близо до Лозана. Предвид скоростта, която развиваха самолетите на Двора, Грей беше преценил, че преднината им е малка. Но не смяташе да я пропилява.

– Вече всички членове на екипа ни са налице – каза той на Кат, –

така че смятам да се свържа с централното командване. С директор Кроу. Ще го помоля да ни осигури наземни подкрепления със съдействието на местните власти. Ще ти звънна пак веднага щом кацнем. Междувременно си отваряйте очите на четири.

– Разбрано, командире. Ще те чакаме.

Грей затвори и набра номера за достъп до командването на Сигма. Изчака серията от кодирани прехвърляния и най-накрая го свързаха.

– Логан Грегъри.

– Доктор Грегъри, аз съм Пиърс.

– Капитане... – В гласа на Грегъри звучеше явно раздражение.

Грей го прекъсна, преди да е подхванал официалното конско заради липсата на комуникация:

– Трябва Незабавно да разговарям с Пейнтър Кроу.

– Това не е възможно. Тук приближава полунощ. Директорът си тръгна преди пет часа. И никой не знае къде е отишъл. – Към края думите му се застъпваха от зле прикрити чувства, надвишаващи дори раздражението му към Грей.

Грей много добре го разбираше – беше обзет от чувство за безсилие. Но защо директорът си беше тръгнал в такъв момент?

– Може да е отишъл в АИОП при доктор Шон Макнайт – продължи Логан. – Аз обаче все още съм оперативен ръководител на тази мисия. Искам пълен доклад за местонахождението ви.

Грей изведнъж се притесни. Къде беше отишъл Пейнтър Кроу? И отишъл ли беше някъде въобще? Заля го студена вълна. Дали Грегъри не се опитваше да възпрепятства контакта му с директора? От Сигма изтичаше информация. На кого можеше да се довери?

Прецени ситуацията – и направи единственото възможно. Може и да беше прибързано, но трябваше да се довери на инстинкта си.

Прекъсна връзката.

Не можеше да рискува.

Имаше преднина пред Драконовия двор. Нямахше да я пропилее.

05:35

На осемдесет мили оттам Раул изслушваше доклада на свързката си по радиостанцията в самолета. Бавна усмивка се изписа на лицето му.

– И още са в Папския дворец, така ли?

– Да, сър.

– И знаеш точно къде са?

– Да, сър.

Раул се беше обадил от замъка веднага щом научи за Авиньон. Беше координирал действията си с група местни любители-шпиони в Марсилия. Пратил ги беше в Авиньон да открият двамата агенти – монсенъора и оная кучка от Сигма, която го беше ранила в ръката. Може и да бяха любители, но си бяха изпълнили задачата успешно.

Погледна си часовника. Кацаха след четиридесет и пет минути.

– Можем да ги обезвредим по всяко време – каза свързката му.

Раул не виждаше причина да отлагат.

– Направете го.

05:39

*Авиньон, Франция*

В момента, в който Кат се измъкна от тунела, един куршум разтроши камъка до главата ѝ.

Тя се претърколи, измъкна глока си, легна по гръб и стреля между коленете си. Към тъмния вход, откъдето беше дошъл куршумът.

Стреля четири пъти, в дъга, за да покрие всички ъгли.

Със задоволство чу нечие пъшкане и изтропването на пистолет, паднал на каменната настилка. После и още нещо падна – по-тежко и по-меко.

Претърколи се по пода към Вигор – монсенъорът клечеше до изхода на тунела – и му подаде пистолета си.

– Смъкни се по-надолу – нареди му. – И стреляй по всеки, когото видиш.

– Ами ти?

– По мен няма да стреляш, моля те.

– Имах предвид ти какво ще правиш?

– Аз тръгвам на лов. – Вече беше изключила фенерчето си. Откачи от колана си очилата за нощно виждане и ги нагласи на очите си. – Може да има още. – Извади нож от колана си.

Спокойна за Вигор – той бе в относителна безопасност – Кат запълзя към вратата. Всичко тънеше в отсенки на зеленото. Дори кръвта. Тя беше единственото движещо се нещо – разливаше се в локва под проснатото тяло.

Кат стигна до облечения в маскировъчни дрехи мъж.

Наемник.

Извадила беше късмет – един от изстрелите ѝ го беше уцелил в



гърлото. Не си направи труда да го проверява за пулс. Взе пистолета му и го пъкна в кобура си.

Приведена, тя тръгна по коридора. Ако имаше и други, щяха да са близо. Неуспешното нападение сигурно ги бе накарало да се скриват. Глупаци. Твърде много залагаха на огневата мощ, разчитаха стрелецът да им свърши работата.

Завърши обхода си. Нищо.

Така.

Посегна назад към страничния джоб на раницата си и извади увит в плътен найлон пакет. Счупи с палец печата му и свали ръка към бедрото си.

Зави зад един ъгъл и пристъпи в единствения коридор, който водеше обратно към кухнята. Поизправи се и тръгна уверено напред.

Примамка.

Пригответи ножа в дясната си ръка. С лявата изсипа съдържанието на пакета по пода зад себе си.

Гумени топчици със суперчерно покритие.

Невидими за очила с нощно виждане.

Посипаха се по пода зад нея, отскачаха и се търкаляха безшумно.

Тръгна към кухнята. Не чу приближаването на втория мъж, но го чу как обърка стъпките си зад нея.

Извъртя се и метна ножа с цялата сила на рамото и цялото умение на китката си. Ножът литна със смъртоносна точност и се заби право в устата на мъжа, който бе зяпнал изненадано, докато дясната му пета се пързаяше върху гумените топчици. Пистолетът му гръмна – твърде високо. Куршумът се заби в дървените греди на тавана.

Мъжът се строполи по гръб и се загърчи в конвулсии.

Кат тръгна към него. Плъзгаше крака по пода, за да разбута топчиците.

Той вече лежеше неподвижно. Тя издърпа ножа си, прибора му оръжието и се върна в кухнята. Изчака още две минути – послушваше се за трети или четвърти убиец.

Дворецът бе тих.

Гръмотевници обаче трещяха все по-често зад стените. Ослепителни светкавици бляскаха зад високите прозорци. Хълмът, изглежда, се беше озовал в епицентъра на бурята.

Спокойна, че са отстранили заплахата, Кат извика на Вигор, че всичко е спокойно. Той се подаде над ямата.

– Стой там – предупреди го тя, в случай че грешеше.

Отиде при първия труп и го претърси. Както се боеше, намери в един от джобовете му мобилен телефон.

По дяволите!

Постоя малко с телефона в ръце. Щом наемниците бяха получили заповед да ги обезвредят, значи присъствието им в двореца вече бе известно.

Върна се при Вигор. Погледна си часовника.

– Дворът знае къде сме – каза Вигор, също преценил ситуацията.

Кат не сметна за нужно да потвърждава очевидното. Извади собствения си мобилен телефон. Трябваше да уведоми Пиърс. Набра номера, който беше оставил, но не чу сигнал. Опита по-близо до прозореца. Същата работа.

Бурята беше разкатала фамилията на обхвата.

Поне до самолета във въздуха.

Прибра телефона.

– Може би след като кацнат – каза Вигор, разбрал за неуспешния й опит да се свърже. – Но ако Драконовият двор знае, че сме тук, предни-ната ни току-що се стопи.

– Какво предлагаш? – попита Кат.

– Да си я върнем. – Как?

Вигор посочи към тъмното стълбище.

– Все още имаме двайсетина минути, преди Грей и другите да пристигнат. Нека ги използваме. Ще решим загадката долу, така че когато се появят, да действваме незабавно.

Кат кимна – предложението му изглеждаше логично. А и май само така можеше да компенсира грешката си. Беше допуснала нападателите да се приближат твърде много.

– Да действваме тогава.

06:02

Грей и хората му подтичваха по блъсканата от бурята писта. Бяха кацнали на авиньонското летище само преди пет минути. Трябваше да го признае на кардинал Спера... или поне на ватиканското му влияние. Минаването им през митницата беше уредено още преди да кацнат, а сега едно БМВ чакаше да ги закара до Папския дворец. Самият кардинал ги беше оставил – бе тръгнал към сградата на летището, за да се свърже с местните власти. И пиле не трябваше да прехвъркне в Папския дворец.

След като те стигнеха там, разбира се.

Грей тичаше с телефона в ръка, опитваше се да набере Кат и Вигор. Никой не вдигаше.

Накрая се отказа. Отговорът така или иначе ги чакаше в двореца.

Подгизнали, четиримата се качиха в колата под илюминациите на поредната светкавица, която обля със светлината си Авиньон, сгущен покрай сребърната панделка на Рона. Папският дворец, най-високата точка в града, се виждаше ясно.

– Свърза ли се? – попита Монк.

– Не.

– Може да е от бурята – каза Сейчан. Никой не вярваше в това.

Грей беше предложил на Сейчан да остане на летището. Искаше до себе си само онези, на които можеше да разчита изцяло. Но кардинал Спера беше настоял Сейчан да ги придружи – вярваше безрезервно на договора си с Гилдията. А Сейчан напомни на Грей за собствената им уговорка. Беше се съгласила да спасят Монк и Рейчъл, за да си отмъсти на. Раул. Беше изпълнила своята част от сделката. Сега Грей трябваше да изпълни своята.

Рейчъл седна зад волана.

Този път дори Монк не възрази.

Обаче сложи пушкалото в скута си – насочено към Сейчан. И той не искаше да поема излишни рискове. Оръжието го беше прибрал кардинал Спера от Изкопа под катедралата „Свети Петър“. Монк изглеждаше много доволен да си го върне, почти все едно му бяха върнали ръката.

Рейчъл направи обратен завой и подкара към града.

Летяха по тесните улички с главоломна скорост. Толкова рано сутринта и при разразилата се буря почти нямаше други коли.

Само след минути Рейчъл наби спирачки на площада пред двореца. Колата занесе и забърса със задницата си купчина столове. Гирлянди цветни лампички, тъмни сега, висяха над площада. Изоставен купон, наводнен и опустял.

Изскочиха от колата.

Рейчъл, която беше идвала тук, ги поведе към главния вход. Минаха на бегом през някаква порта, през вътрешен двор, оттам към една странична врата – онази, за която Кат беше казала на Грей.

Езичето на бравата беше отрязано и целият заключващ механизъм – изтръгнат.

Определено не беше почеркът на бивш офицер от разузнаването.

Някой друг се беше вмъкнал вътре.

Грей им махна да се дръпнат назад.

– Останете тук. Аз ще проверя.

– Не че не се подчинявам – каза Монк, – но повече не искам и да чувам за разделяне. Последния път не се получи добре.

– Аз идвам – каза Рейчъл.

– Колкото до мен, откаго имаш право да ми казваш къде да ходя и къде да не ходя? – сопна му се Сейчан.

Грей нямаше време да спори – особено щом не можеше да надвие в спора.

Влязоха в двореца. Грей беше проучил и запомнил плана му. Придвижваше се на прибежки, предпазливо, но и без да се бави излишно. След като се натъкна на първия труп, забави малко темпото. Човекът вече изстиваше.

Провери го. Е, това вече беше почеркът на бивш офицер от разузнаването. Продължи напред и едва не се строполи, когато се хързулна на гумена топчица. Успя да се подпре на стената.

Играчките на Кат, без съмнение.

Продължиха, като разритваха топчиците.

Още един труп лежеше близо до входа на кухнята. Трябваше да минат през локвата кръв, за да влязат.

Грей чу гласове. Задържа другите в коридора и напрегна слух.

– Закъснели сме – каза някой.

– Съжалявам. Трябваше да съм сигурен – да измеря всички ъгли.

Кат и Вигор. Спореха. Гласовете им идваха от дупка в средата на кухнята. Появи се светлинка, усили се.

– Кат – извика Грей на колежката си. По коридорите беше видял достатъчно доказателства за уменията ѝ. – Ние сме.

Светлината угасна.

След миг се появи Кат. Пистолетът ѝ бе насочен към тях.

– Ние сме – повтори Грей.

Кат се измъкна от дупката. Грей махна на другите да влязат в кухнята.

Вигор се появи след Кат.

Рейчъл хукна към него. Той разпери ръце и я прегърна.

Кат заговори първа – кимна към коридора и каза:

– Драконовият двор знае къде сме.

– Кардинал Спера отиде при местните власти – отвърна Грей. – Трябва всеки момент да пристигнат.

– Тогава може би ще ни остане достатъчно време – каза Вигор. Все

още не беше пуснал Рейчъл.

– За какво?

– За да стигнем до истинското съкровище долу.

– Току-що разгадахме гатанката – допълни Кат.

– И какъв е отговорът? – попита Грей. Очите на Вигор грейнаха. – Светлина.

*06:14*

Не можеше да чака повече.

Беше изчакал групата да потегли – и още пет минути, както беше поискал Пиърс, за да имат време да стигнат до двореца. Сега кардинал Спера стана и тръгна към един от въоръжените охранители – русококс млад мъж.

Заговори го на френски – помоли го да го заведе при дежурния ръководител на охраната. Показа му ватиканските си документи.

– Случаят е изключително спешен.

Очите на младежа се разшириха, когато осъзна кой стои пред него.

– Разбира се, кардинал Спера. Веднага.

Младият мъж го изведе от чакалнята през служебен вход, който се отваряше с карта. В дъното на коридора се намираще кабинетът на началника на охраната на летището. Русокосият младеж почука и отвори сърдито му извикаха да влезе.

Той отвори вратата, обърна се към кардинала... и не видя пистолета със заглушител, който се вдигна към тила му.

Кардинал Спера ахна:

– Не!

Изстрелът прозвуча като суха кашлица. Главата на младежа се пръсна. Кръв оплиска коридора.

Съседната врата се отвори.

На прага й цъфна втори стрелец. Дуло на пистолет се заби в корема на кардинала. Блъснаха го в кабинета. Издърпаха вътре и трупа на охранителя. Трети мъж хвърли парцал на пода отвън и обра кръвта с крак.

Вратата се затвори.

Още един труп лежеше в стаята, отстрани на бюрото.

Покойният шеф на охраната.

Зад бюрото стоеше човек, когото Спера познаваше.

Кардиналът поклати невярващо глава.

– Ти си от Драконовия двор?!

– Всъщност аз съм водачът му. – Мъжът вдигна пистолет изпод плота. – Разчиствам терена тук, докато пристигнат и другите ми хора.

Пистолетът се вдигна по-високо. Дулото просветна.

Кардинал Спера усети силен удар в челото... и после нищо.

06:18

Рейчъл, Грей, Монк, Вигор и Сейчан стояха пред стъкления под с лабиринта.

Кат стоеше на пост горе, екипирана с радио.

Бяха се спуснали до най-долното ниво в почти благоговейно мълчание. Вигор беше обяснил някои неща за огромния музей, вграден в тази подземна катедрала, но слушателите му като че ли не бързаха да задават въпроси.

Усещането наистина беше като в църква и пораждаше шепот и страхопочитание.

Докато слизаха надолу, Рейчъл се чудеше накъде да погледне по-напред, изтръпнала при мисълта за всичките тези чудеса. Целия си професионален живот беше посветила на опазването и събирането на открити антики и произведения на изкуството. А тук имаше неща, пред които бледнееше колекцията и на най-богатия музей. Десетилетия щяха да минат и цял университет с учени щеше да е необходим, за да се опише и каталогизира всичко. Пред необозримостта на времето, сгъстено тук, нейният живот изглеждаше малък и незначителен.

Дори понесената лична психическа травма, истината за срамното минало на семейството ѝ, изглеждаше нещо дребно, миниатюрно петънце на фона на вековете история тук.

Колкото по-надолу слизаше, толкова по-леко ѝ ставаше на душата. Стегата около сърцето ѝ се отпусна. Обзе я приятно чувство на безтегловност.

Грей клекна да огледа стъкления под и очертания с платина лабиринт.

– Това е Дедалов лабиринт – каза Вигор и обясни набързо историята му и връзката с Шартърската катедрала.

– И какво трябва да направим сега? – попита Грей. Вигор тръгна около кръглия под. Беше ги предупредил да останат на гранитния корниз по края на стъкления лабиринт.

– Очевидно това е нова гатанка – каза той. – Освен лабиринта имаме и двойна магнитна арка над нас. И колона от същия материал в

центъра. И тези дванайсет плочи от злато в м-състояние. – Той посочи стъклените прозорци, вградени в стената, оформена от последното ниво.

– Разположени са по периферията като цифрите на часовник – продължи той. – Още един. Като пясъчния часовник който ни доведе тук.

– Така изглежда – каза Грей. – Но ти спомена нещо за светлина.

Вигор кимна.

– Светлината винаги е била в основата на всичко. Търсене на първичната светлина от Библията, светлината, която създаде вселената и всичко в нея. Точно това трябва да докажем тук. Като с магнетизма и електричеството преди, сега трябва да покажем, че познаваме естеството на светлината... и не просто на някаква светлина. А на светлината, която притежава сила. Или, както я описа Кат, кохерентна светлина.

Грей се намръщи.

– Имаш предвид лазер?

Вигор кимна и извади някакъв предмет от джоба си. Устройство за лазерно насочване, свалено от някое от оръжията на Сигма, помисли си Рейчъл.

– Със силата на тези свръхпроводими амалгами, комбинирани със скъпоценни камъни като диаманти и рубини, древните може да са изобретили някакъв семпъл способ за генериране на кохерентна светлина, някакъв вид древен лазер. Смятам, че познаването на този процес е необходимото условие, за да отворим последното ниво.

– Защо си толкова сигурен? – попита Грей.

– Двамата с Кат измерихме дванайсетте огледални плочи. Те са прецизно нагласени под такива ъгли, че да отразяват и препращат светлина една към друга в постоянен модел. Но за да се затвори кръгът, е необходима мощна светлина.

– Като лазер – каза Монк и огледа с тревога плочите.

– Не мисля, че е необходимо голямо количество кохерентна светлина – каза Вигор. – Също като слабите Багдадски батерии, с които задействахме златната пирамида в Александрия, и тук е необходима някаква минимална сила, която е по-скоро доказателство, че разбираме природата на насочената светлина. Мисля, че енергията, натрупана в плочите, ще свърши останалото.

– А може и въобще де не е енергия – каза Грей. – Ако си прав, че светлината е в основата на тази гатанка, спомни си, че свръхпроводниците могат да съхраняват не само енергия за безкраен период, а и светлина.

– Искаш да кажеш, че малко насочена светлина може да освободи

останалата?

– Възможно е – каза Грей. – Как обаче ще отключим верижната реакция? Ще насочим лазера към някоя от стъклените плочи ли?

Вигор посочи ниската магнитна колона, която стърчеше в средата на лабиринта.

– Пиедесталът там е на същата височина като стъклените плочи. Подозирам, че каквото и устройство да са използвали древните, то мястото му е било върху колоната, насочено към един определен прозорец. Стрелката, която удря дванайсетия час.

– И кой по-точно е въпросният прозорец? – попита Монк. Вигор посочи една плоча и каза:

– Истинският север. С Кат обиколихме поне сто пъти, докато определим с компаса къде е север при всичките магнитни материали тук. Но това е плочата. Според мен трябва да поставим лазера върху колоната, да го насочим към тази плоча и да се разкараме по най-бързия начин.

– На мен ми звучи логично – каза Монк. – Имам предвид това да се разкараме.

Грей понечи да направи първата крачка към пиедестала в Центъра, но в този момент радиото му изжужа. Той затисна с Ръка ухото си и се заслуша. Всички го гледаха напрегнато.

– Кат, внимавай – каза той в микрофона. – Приблужи се предпазливо. Дай им да разберат, че не си враждебно настроена. И не казвай нищо за нас, докато не си сигурна.

После прекрати връзката.

– Какво има? – попита Монк.

– Кат е забелязала патрул на френската полиция. Влезли са в двореца. Ще отиде да провери. – Грей махна към стълбите. – Това тук ще трябва да почака. По-добре да се качим горе.

Изнизаха се един по един покрай стъкления басейн. Рейчъл изчака вуйчо си. Той не можеше да откъсне очи от стъкления под.

– Може би така е най-добре – каза му тя. – Може би не трябва да рискуваме глупаво с нещо, което не разбираме. Ами ако грешим? – Кимна към огромната колекция от древно познание над главите им. – Ако се поддадем на алчността си, може да изгубим всичко.

Вуйчо ѝ кимна, прегърна я през раменете и двамата поеха нагоре. Но въпреки това Вигор все хвърляше по някой поглед назад.

Бяха стигнали до четвъртото ниво, когато нечий усилен с мегафон глас избумтя заповеднически над тях:

– Tout le mond en le bas la! Sortez avec vos mains sur la tete! Всички



замръзнаха.

Рейчъл преведе:

– Искат да излезем с ръце зад тила.

Нов глас извика през мегафона на английски. Беше Кат.

– Командире! Взеха ми радиото, но са от френската полиция. Проверих документите на старшия им.

– Сигурно ги е пратил кардинал Спера – каза Монк.

– Или някой е забелязал светлината тук и се е обадил да съобщи за обир – добави Рейчъл. – Или е заради разбитата ключалка.

– *Sortez tout de suite! C'est votre dernier avertissement!* – Определено не са доволни – каза Монк.

– Ти какво очакваш при всичките трупове горе? – изхъмка Сейчан.

– Добре – нареди Грей. – Качваме се. Трябва да им кажем, че Раул идва с приятелчетата си.

Тръгнаха отново нагоре. Грей ги накара да приберат pistolетите. Не биваше да изнервят полицайте, така че всички се подчиниха и продължиха нагоре с ръце на тила.

Празната доскоро кухня сега беше пълна с униформени мъже. Рейчъл забеляза Кат, с гръб до една от стените и с ръце на тила като тях. Френските полицаи явно не поемаха рискове.

Веднага ги разделиха и ги накараха да застанат до стената. Старшият насочи фенерчето си в отвора на ямата и сбърчи отвратено нос.

Откъм коридора се чу раздвижване – явно пристигаше по-голям началник. Рейчъл погледна натам и видя стар познат семеен приятел – съвсем не на място тук, но добре дошъл. Кардинал Спера ли го беше повикал?

Вуйчо й също му се зарадва.

– Генерал Ренде! Слава Богу!

Беше шефът на Рейчъл, началникът на нейния отдел. Осанката му беше внушителна, дори и в цивилни дрехи.

Вигор се опита да пристъпи напред, но го бутнаха обратно до стената.

– Трябва да накараш французите да ни изслушат. Преди да е станало късно.

Генерал Ренде изгледа вуйчо й с презрителна усмивка – Рейчъл никога не го беше виждала да се усмихва така.

– Вече е късно.

Зад него се появи Раул.

## ЗЛАТНИЯТ КЛЮЧ

27 юли, 07:00

17. Авиньон, Франция

Грей кипеше от яд. Наемниците, преоблечени като френски полицаи, им вземаха оръжията и ги връзваха. Дори мръсният Раул беше с полицейска униформа.

Гигантът се изстъпи пред Грей и каза ухилено:

– Много е трудно да те убие човек. Но и на това му се вижда краят. И не се надявай кардиналът да те измъкне с връзките си. Той се сблъска със стар приятел на летището. – И кимна към генерал Ренде. – Нашият водач май реши че бедният кардинал вече не е от полза за Двора.

Сърцето на Грей се сви.

Раул се ухили кръвожадно.

Генерал Ренде се приближи към тях – цивилен, със скъп черен костюм и вратовръзка, с лъснати скъпи обувки. Допреди миг беше разговарял с друг мъж – със свещеническа якичка. Това сигурно беше префектът Алберто Менарди, къртицата на Двора във високите етажи на Ватикана. Менарди държеше някаква книга под едната си мишница и чанта в ръка.

Генералът се приближи към Раул.

– Достатъчно.

– Да, императоре. – Раул отстъпи крачка назад. Ренде посочи тунела.

– Нямаме време да злорадстваме. Свалете ги долу. Разберете какво са научили. После ги убийте. – Плъзна поглед из стаята. Сините му очи бяха ледени, сребрилата му коса – пригладена с гел назад. – Няма да се преструвам, че ще ви пощадя живота. Можете само да избирате дали да умрете бавно, или бързо. Така че се сбoguвайте с белия свят по начин, който сами си изберете.

– Как можа? – възкликна Вигор. Ренде тръгна към него.

– Не бой се, стари приятелю, племенницата ти ще я пощадим. Това ти го обещавам. И двамата изпълнихте дълга си, като държахте Двора в течение за съкровища с археологическа и художествена стойност. През всичките тези години ти служеше на Двора.

Лицето на Вигор замръзна. Монсеньорът не можеше да приеме истината, че е бил използван.

– Сега тази ти роля е към края си – продължи Ренде. – Но във вените на племенницата ти тече кралска кръв и ние ще се погрижим тя да роди нови крале.

– Като ме кръстосате с тоя урод? – изсъска Рейчъл.

– Мъжът и жената са без значение – каза Раул. – Винаги са били важни само кръвта и бъдещето. Чистотата на гените ни е не по-малко съкровище от онова, което търсим сега.

Грей гледаше Рейчъл, която стоеше до вуйчо си. Лицето ѝ беше бледо, но очите ѝ мятаха мълнии от ярост. Особено когато Раул я стисна за лакътя. Тя го заплю в лицето.

Той я удари през устата. Главата ѝ отхвъркна назад и от сцепената ѝ устна потече кръв.

Грей се хвърли напред, но дулата на две пушки го блъснаха обратно до стената.

Раул се наведе към нея.

– Обичам да ми е интересно в кревата. – Повлече я напред. – Този път няма да те изпусна от очи и за миг.

– Хайде да вземем онова, за което дойдохме – каза Ренде. По нищо не личеше насилието да го е смутило. – После ще започнем да товарим, преди бурята да е спряла. Камиионите ще пристигнат след петнайсетина минути.

Сега вече Грей разбираше защо са се дегизирали. Униформите щяха да им осигурят време, през което да измъкнат част от съкровището. От погледа му не убягна сандъкът със сребристи запалителни гранати, който бяха внесли в стаята, докато ги връзваха. Всичко, което Дворът не успееше да изнесе, щеше да бъде унищожено.

Алберто се приближи до Раул.

– Донесете брадвите, електрическите бормашины и киселината – каза Раул и махна на хората си да действат.

Грей знаеше, че изброените инструменти няма да бъдат използвани за строителство.

Те бяха инструментите на един извратен до мозъка на костите си садист.

Подкараха ги към тунела под дулата на оръжията, на разстояние един от друг. След като се спуснаха долу, дори и наемниците, самодоволни и свикнали с всичко мъже, зяпнаха удивено.

Раул огледа огромното помещение и каза само:

– Ще ни трябват още камиони. Алберто беше като зашеметен.

– Удивително... просто удивително. А според „Аркадиума“ това са

само песъчинки, оставени на прага към още по-велико съкровище.

Вигор го изгледа смаяно.

– Имаш завещанието на Жак дьо Моле?

Алберто притисна книгата, която носеше, до гърдите си.

– Копие от седемнайсети век. Последното известно. Грей погледна въпросително Вигор.

– Жак дьо Моле е бил последният Велик майстор на рицарите тамплиери, изтезаван от инквизицията заради отказа си да разкрие къде е скрито съкровището на ордена. Изгорили го на клада. Но винаги е имало слухове за тамплиерски документ – последната воля на Моле, преди да го заловят.

– Така нареченият „Аркадиум“ – каза Алберто. – Който от столетия е притежание на Драконовия двор, В него се намеква за съкровище. Различно от златото и скъпоценностите на тамплиерите. По-велико съкровище. Което ще сложи в ръката на откривателя си ключовете към целия свят.

– Изгубената тайна на влъхвите – каза Вигор.

– И тя е тук – каза Алберто с грейнали очи. Заслизаха надолу към стъкления под.

При най-долното ниво войниците се разпръснаха и заеха позиции по цялата окръжност. Блъснаха Грей и другите да коленичат. Алберто слезе сам при стъкления под, наведе се да огледа лабиринта и измърмори:

– Последната гатанка.

Раул застана до Рейчъл близо до стълбището. Обърна се към коленичилите пленници и каза:

– Мисля да започнем с жените. С коя обаче?

Дръпна Рейчъл за косата, изви главата ѝ и я целуна силно в устата. Тя се загърчи, давеше се, но с вързани ръце не можеше да направи нищо.

Грей побесня. Притисна върха на ботуша си в камъка и скритото острие изскочи от тока – същото, с чиято помощ се беше освободил от килията в замъка. Скри ножа зад вързаните си китки и бързо сряза връзките на ръцете си. Овладя се обаче и с нищо не показа, че е свободен.

Раул най-сетне пусна Рейчъл. Долната му устна кървеше, Рейчъл го беше ухапала, но той само се ухили доволно. Бутна я силно в гърдите и тя падна назад.

– Долу – каза Раул с разперена напред длан, сякаш говореше на куче.

Дуло до слепоочието на Рейчъл придаде допълнителна тежест на нареждането му.

Раул се обърна към другите пленници.

– С нея ще се позабавлявам по-късно. Така че ще ни трябва друга жена за начало. – Тръгна към Сейчан, огледа я, после поклати глава. – На теб сигурно ще ти е приятно всъщност.

После се обърна към Кат и даде знак на двамата пазачи край нея да я извлекат пред другите. След което се наведе и взе две неща от инструментариума си – брадва и бормашина. Огледа ги, после остави брадвата.

– Това вече го правих.

Вдигна бормашината и натисна копчето. Писъкът на моторчето отекна в просторната пещера с обещание за болка.

– Ще започнем с едното око – каза Раул.

Един от войниците изви назад главата на Кат. Тя се задърпа, но другият я изрита в корема и ѝ изкара въздуха. Грей видя сълза да се търкулва от едното ѝ око. Не беше уплашена. Беше разгневена.

Раул приближи бормашината към лицето ѝ.

– Недей! – извика Грей. – Ще ти кажа каквото знаем.

– Не – викна и Кат и си спечели удар в лицето.

Грей знаеше какво се крие зад това нейно „не“. Ако Драконовият двор се добереше до скритата тук сила, до „ключовете към света“, това би означавало Армагедон. Собственият им живот, кръвта им, беше без значение.

– Ще ти кажа – повтори Грей. Раул се поизправи.

Грей се надяваше да го примами по-близо. Но Раул не мръдна от мястото си.

– Не помня да съм задал някакъв въпрос. – И се наведе отново. – Това е само демонстрация. Когато стигнем до фазата на въпроси и отговори, нещата ще загубеят.

Бормашината зави още по-силно.

Грей не можеше да чака повече. Нямаше да седи и да гледа как този луд осакатява втори човек от екипа му. По-добре да умре в престрелка. Скочи и заби лакът в слабините на войника, който го пазеше. После хвана пушката му, насочи я към Раул и натисна спусъка.

Щрак.

Нищо.

07:22

Рейчъл гледаше безпомощна как един от войниците зад Грей го поваля на земята с приклада на пушката си.

Раул се разсмя и натисна копчето на бормашината по-силно.

– Свалете му ботушите – нареди той и се приближи към Грей, докато наемниците изпълняваха заповедта му. – Да не си мислиш, че не съм прегледал подробно записите от охранителните камери след бягството ти? Когато първите двама, които изпратих в замъка да ви убият, не се обадиха, пратих нов екип да разбере какво се е случило. Заварили в двора само кучетата. После обаче открили как си избягал и ми се обадиха веднага.

Наемниците му смъкнаха ботушите.

– Така че ти оставих малката ти надеждица – продължи Раул. – Винаги е добре да знаеш каква тайна крие врагът ти. Това свежда изненадите до минимум. Предположих, че рано или късно ще се опиташ да се добереш до някое пушкало... но се надявах да си по-издръжлив. И да изчакаш, докато всичко не плувне в кръв. – Раул вдигна бормашината и му обърна гръб. – Така, докъде бяхме стигнали?

Рейчъл гледаше как пак връзват ръцете на Грей зад гърба му. Лицето му беше като празна черупка, безнадеждно. И това я уплаши повече от предстоящите изтезания.

– Остави другите на мира – каза Грей с мъка и се изправи. – Губиш си времето. Знаем как да отворим портата. Нараниш ли дори един от хората ми, няма да научиш нищо.

Раул го изгледа.

– Обясни и ще обмисля предложението ти.

Грей плъзна безпомощен поглед по другарите си, после каза:

– Светлина.

Кат изпъшка. Вигор провеси глава.

– Прав е – извика някой отдолу. Беше Алберто, качваше се към тях. – Огледалата на стените са отразяващи и обърнати под ъгъл.

– Нужна е светлината на лазер – продължи Грей, разкриваше всичко. И им преразказа теорията на Вигор.

– Да, да... напълно логично – замърмори Алберто.

– Е, скоро ще разберем – каза Раул. – Ако лъже, ще започнем да режем крайници.

Грей се обърна към Рейчъл и другите.

– Така или иначе щяха да разберат. Вече имат златния ключ.

– Свалете пленниците долу – нареди на хората си Раул. – Никакви рискове. Наредете ги до стената. Останалите – той вдигна поглед към

кръга от войници, – не сваляйте очи от тях. Застреляйте всеки, който помръдне.

Свалиха ги на долното ниво и ги наредиха покрай стената. Грей беше само на три стъпки от Рейчъл. Тя копнееше да протегне ръка и да хване неговата, но той изглеждаше потънал в собствените си терзания.

А и самата тя не смееше да помръдне.

Войниците на горното ниво бяха залегнали и ги бяха взели на прицел.

Грей измърмори нещо. Думите му стигнаха само до нейните уши.

– Лабиринтът на Минотавъра.

Тя сбърчи вежди. Без да помръдва, той изкриви поглед към нея, после обратно към пода. Какво се опитваше да й каже?

„Лабиринтът на Минотавъра“.

Това беше едно от имената на лабиринта. Дедаловият лабиринт. Митичният лабиринт, обитаван от чудовищния Минотавър, смъртоносен звяр в смъртоносен лабиринт.

„Смъртоносен“.

Рейчъл си спомни капана в гробницата на Александър. Смъртоносния проход. Технологията беше необходимото, но не и единственото условие, за да се решат тези гатанки. Трябваше да познаваш историята и митологията. Грей се опитваше да я предупреди. Вярно, бяха се досетили за необходимата технология, но още не бяха решили гатанката.

Сега вече знаеше на какво се надява Грей. Беше казал на Раул достатъчно, за да го убие – с малко късмет.

Раул свали лазерния прицел на една пушка и понечи да тръгне към централния пиедестал. После, изглежда, размисли и се обърна към Грей.

– Ти. – Изгледа го подозрително. – Ти го занеси там. Избутаха Грей от стената, далеч от Рейчъл. Развързаха му ръцете. Но само толкова. Оръжия го следяха от всички страни.

Раул бутна лазера в ръката му.

– Нагласи го. Както каза.

Грей погледна Рейчъл, после тръгна по стъкления под по чорапи.

Нямаше избор.

Трябваше да влезе в лабиринта на Минотавъра.

07:32

Генерал Ренде си погледна часовника. Гръмотевица изтрещя зад стените на двореца. Онова, към което се беше стремил толкова дълго,

щеше да се осъществи всеки миг. Дори ако не успееш да отворят каквото там тайно подземие се криеше долу, той вече беше огледал набързо пещерата. Само по себе си хранилището беше съкровище, пред което бледнееха всички други.

Щяха да изнесат каквото могат, а другото щяха да унищожат.

Експертът по експлозивите вече залагаше запалителните заряди.

Оставаше само да изчакат камионите.

Три големи камиона. Щяха да циркулират между двореца и един огромен склад в предградията, да оставят там товара си, да им прикачат нови ремаркета и да се връщат за още товар.

Насам и натам – докато може.

Генералът се намръщи. Закъсняваха. Шофьорът на първия камион му се беше обадил преди пет минути. Пътищата били в ужасно състояние и макар слънцето да беше вече изгряло, от поройния дъжд и плътните облаци не се виждало почти нищо.

Но макар да ги забавяше, бурята беше добре дошла, защото прикриваше действията им и свеждаше интереса към тях до минимум. От своя страна, външните постове щяха да елиминират всеки любопитен. А и бяха дадени доста подкупи.

Би трябвало да разполагат с половин ден.

Чу повикване по радиото и натисна бутона за приемане.

– Първи камион – докладва шофьорът. – Изкачвам хълма. Изтрещя гръм.

Започваше се.

07:33

Грей вървеше към ниската колона от магнетит. Над главата му се извиваха двете арки от същия камък. Дори и без да докосва нищо, усещаше спящата тук сила.

– По-бързо! – викна Раул.

Грей пристъпи към пиедестала. Сложи лазера върху колоната, закрепил го и го насочи към прозореца на дванайсетия час. Спря да си поеме дъх. Опитал се беше да предупреди Рейчъл, че трябва да е готова за всичко. Активираха ли това нещо, всички щяха да са в опасност.

– Включи лазера! – викна Раул. – Или започвам да стрелям по колелете на приятелчетата ти.

Грей посегна и натисна копчето.

Тънък лъч червена светлина опря в плочата от златно стъкло.



Грей си помисли за батериите в гробницата на Александър. Минаваше известно време, докато се натрупа какъвто там заряд или електрически капацитет се натрупваше, после започваха фойерверките.

Нямаше намерение да стои тук, когато започнеха.

Обърна се и бързо тръгна назад. Не тичаше, не правеше никакви резки движения – иначе щяха да го застрелят. Върна се на мястото си до стената.

Раул и Алберто стояха до стълбите.

Всички погледи бяха приковани в лъча червена светлина и огледалото.

– Нищо не става – изръмжа Раул.

– Може да минат няколко секунди, докато се генерира достатъчно енергия, за да се активира огледалото – обади се Вигор.

Раул вдигна пистолета си.

– А ако не се активира... Активира се.

Дълбок мелодичен тон прозвуча и нов лазерен лъч се изстреля от дванайсетата плоча към плочата, която обозначаваше петия час. Последва половинсекунден шемет.

Всички мълчаха като онемели.

После нов светлинен лъч изригна, целеше се в плочата на десет часа. Отрази се моментално и заотскача от огледало в огледало.

Грей се взираше в рисунъка пред себе си – огнена звезда на нивото на кръста му. Той и другарите му стояха между върховете на звездата и не смееха да мръднат.

Символизмът беше очевиден.

Витлеемската звезда.

Светлината, водила влъхвите.

Жуженето набра сила. Огънят на звездата също.

Грей обърна глава и примижа.

И тогава го усети – преминаването на някакъв праг. Налягането се ливна отвътре навън и го залепи за стената.

Майснеровото поле – отново.

Звездата се изду в центъра си, сякаш нещо я буташе откъм пода. Стигна до пресечната точка на магнетитните арки горе.

Излив на енергия изпука по арките.

Грей усети как нещо дърпа металните копчета на ризата му.

Магнитният заряд на арките беше нараснал стократно.

Новото поле отблъсна енергията на звездата и я запрати надолу, където тя удари стъкления под със силен металически звън като от

огромна камбана.

Централната колона литна нагоре, сякаш изстреляна от сблъсъка на енергии. Удари се в центъра на пресечените арки... и си остана там. Два електромагнита, слепени от полетата си.

Звънтежът започна да утихва и ушите на Грей изпукаха с отслабването на полето. Звездата примигна и угасна – рисунъкът ѝ сякаш се беше отпечатал в зениците му. Той примигна.

Късата колона още висеше, прилепнала към пресечката на двете арки, и сочеше надолу. Грей проследи посоката на каменния пръст.

В средата на пода, там, където беше стояла колоната, сега имаше идеален кръг от масивно злато. Същото като на ключа. В центъра на кръга – „центъра на всичко“ – имаше черен прорез.

– Ключалката! – възкликна Алберто. Пусна книгата си, отвори чантата и извади златния ключ.

Грей улови суровия поглед на Вигор от другата страна на кръга. Грей им беше дал не само златния ключ, а ключа към света.

Алберто, изглежда, беше стигнал до същия извод и развълнуван стъпи на стъкления под.

Електрически мълнии се изстреляха от повърхността, пронизаха го, вдигнаха го във въздуха и го задържаха увиенал там. Той крещеше и се гърчеше, а пламъците го облизваха. Кожата му почерня; косата и дрехите му се подпалиха. Раул отстъпи ужасен назад, спъна се в първото стъпало и падна по задник.

– Бягай! – викна Грей на Рейчъл.

Това навярно беше единственият им шанс.

Тя обаче не го чуваше, хипнотизирала като всички други.

Письците на Алберто най-послед секунха. Сякаш разбрала, че плячката ѝ е мъртва, последната мълния захвърли трупа му към брега на стъкления басейн.

Никой не помръдна. Разнесе се воня на печено месо.

Всички бяха приковали погледи в смъртоносния лабиринт.

Минотавърът беше дошъл.

07:35

Генерал Ренде се оттегли назад по стъпалата към кухнята. Един от войниците му го беше повикал долу, когато се беше запалила звездата. Искал бе да види какво ще стане... но от безопасно разстояние.

После светлината беше угаснала.

Разочарован, той се беше обърнал – и в същия миг прозвуча агониращ писък.

Писък, от който целият настръхна.

Избяга обратно в кухнята. Един от неговите хора, във френска униформа, бързо се приближи към него.

– Първият камион е пристигнал!

Ренде се отърси от краткотрайната си тревога. Чакаше го работа.

– Свържи се с всички, които не са на пост. Време е да изпразим подземие.

07:36

Рейчъл знаеше, че са в беда. Раул изрева на Грей:

– Знаел си, че ще стане така!

Грей отстъпи една крачка покрай стената.

– Откъде да зная, че префектът ще се опече? Раул вдигна пистолета си.

– Време е за един урок.

Но пистолетът не беше насочен към Грей.

– Не! – простена Рейчъл.

Пистолетът гръмна. От другата страна на кръга вуйчо й се хвана за корема и изпъшка невярващо. Краката му се подгънаха и той се свлече покрай стената.

Сейчан се плъзна като черна котка към него и подпря краката му, преди да са докоснали стъклото.

Но Раул не беше приключил с тях. Обърна пистолета си към Кат. Тя беше само на три метра от него. Пистолетът сочеше към главата й.

– Недей! – каза Грей. – Нямах представа, че ще стане така! Но вече знам къде сгреша Алберто!

Раул се извъртя към него. От цялото му същество се излъчваше гняв. Но не заради смъртта на Алберто, реши Рейчъл, а защото тази внезапна и ужасна смърт го беше изплашила. А той мразеше да го е страх.

– Казвай! – изръмжа Раул. Грей посочи лабиринта.

– Не може просто така да отидеш до ключалката. Трябва да следваш пътеката. – Той махна към извитите линии на лабиринта.

Раул присви очи и огънят в тях поутихна. Страхът му отстъпи пред логиката на предложеното обяснение.

– Звучи логично – каза Раул. Отиде при трупа, наведе се и скърши сгърчените от огъня пръсти, които още стискаха ключа. Измъкна го и

изтри овъглената плът, полепнала по него.

Махна на един от хората си да слезе и посочи към центъра на лабиринта.

– Занеси това там. – И му даде златния ключ. Младият войник се дръпна като ужилен. Видял беше какво стана с Алберто.

Раул опря дулото на пистолета си в челото му.

– Или ще умреш веднага. Ти избираш.

Младежът взе ключа.

– Размърдай се – подкани го Раул. – Имаме да спазваме график. – Държеше пистолета си насочен към гърба на войника.

Младежът се приближи към входа на лабиринта, стъпи с върха на единия си ботуш върху стъклото, после отдръпна крак. Нищо не се случи. Малко по-уверен, макар и нащрек, той стъпи върху стъклото с цяло стъпало.

Пак нищо, никакви фойерверки.

Стиснал зъби, войникът стъпи с два крака върху стъкления под.

– Не стъпвай по платинените линии – предупреди го Грей. Войникът кимна и хвърли благодарен поглед към него.

Направи още една крачка.

Без предупреждение острие от ален огън се изстреля от два прозореца. Звездата примигна за част от секундата, после угасна.

Войникът беше застинал на място. После краката му се подгъваха. Падна назад извън лабиринта. Когато се удари в земята, тялото му се раздели на две половини, срязано през кръста от лазера. На пода се изсипа оплетено кълбо от черва.

Раул отскочи назад, очите му хвърляха огън. Пистолетът му се върна отново.

– Още някоя умна идея? Грей стоеше неподвижно. – Аз... не знам.

– Може да е свързано с времето – извика от мястото си Монк. – Може би не трябва да спиращ. Като в онзи филм, „Скорост“.

Грей погледна съекипника си, после отново към лабиринта. Не изглеждаше убеден.

– Писна ми да губя свои хора – каза Раул с нарастваща ярост. – Писна ми да чакам, докато вие си сглобявате мозайката. Така че ще ти се наложи просто да ми покажеш как става.

И даде знак на Грей да действа.

Грей не помръдна; явно се опитваше да намери някакъв отговор.

– Ами да почна пак да стрелям по приятелите ти. Ако не друго, това винаги ми помага да се справя със стреса. – И пак насочи пистолета

си към Кат.

Най-накрая Грей се размърда, прекрачи разполовеното тяло.

– Не забравяй ключа – каза Раул. Грей се наведе да го вземе.

И тогава Рейчъл се сети. „Разбира се!“ Грей се изправи и тръгна към входа на лабиринта. Зае позиция, привел се като за спринт, явно решил да последва съвета на Монк.

– Не! – извика Рейчъл. Мисълта, Че ще помогне на Раул, ѝ беше омразна. Беше се подготвила да умре, ако с това щеше да попречи на Двора. Да гледа обаче как Грей също умира, разрязан на две или изпепелен – това беше невъзможно.

Спомни си как ѝ беше прошепнал за Минотавъра. Грей не се беше предал. Докато бяха живи, още имаше надежда. Тя вярваше в него. И което беше по-важно, имаше му пълно доверие.

Грей се обърна към нея.

И в очите му тя прочете същото доверие.

Към нея.

Тежестта на това доверие я накара да затвори уста.

– Какво? – кресна Раул.

– Не е скоростта – каза Рейчъл. – Тези алхимици са ценили високо времето. Уликите, които са оставили – спомнете си пясъчния часовник, а сега и този циферблат от огледала. Не биха използвали времето, за да убиват.

– Тогава какво? – попита Грей, без да сваля поглед от нея. Погледът му тежеше, но този товар тя поемаше с охота.

Рейчъл заговори бързо:

– Лабиринтите във всички катедрали. Символизирани са пътуване. От този свят към отвъдния. Към духовното просветление в центъра. – Тя посочи мъртвото тяло, срязано на две през средата, на височината на огледалните прозорци. – Но за да стигнат центъра, богомолците са пълзели. На ръце и колене.

Грей кимна.

– Под нивото на прозорците тук.

От другата страна на кръга вуйчо ѝ простена; кръв се стичаше между пръстите му. Сейчан седеше до него. Рейчъл знаеше, че не от болка стене вуйчо ѝ. Прочете го в очите му, Той вече се беше досетил за решението на гатанката. Но беше запазил мълчание.

За разлика от него, Рейчъл беше предала бъдещето, бе изложила на риск целия свят.

Очите ѝ намериха Грей. Беше направила избора си. И не

съжаляваше.

Дори Раул ѝ повярва.

Махна на Грей да му върне ключа.

– Сам ще го занеса. Но ти ще минеш пръв.

Може и да ѝ беше повярвал, но не напълно все пак. Грей му върна ключа.

– Всъщност – каза Раул и насочи пистолета си към Рейчъл, – понеже идеята е твоя, защо не дойдеш и ти? Като допълнителен стимул за приятелчето ти.

Освободиха ръцете ѝ и тя клекна до Грей. Той ѝ кимна мълчаливо, но посланието му не се нуждаеше от думи.

„Ще се справим“.

Рейчъл не виждаше основания за излишна увереност, но все пак също му кимна.

– Действайте – каза Раул.

Грей тръгна пръв – навлезе пълзешком в лабиринта без колебание, доверил се изцяло на нейната преценка. Раул я задържа, докато Грей не измина първия метър. Стъкленият под остана спокоен.

– Добре, сега ти – нареди Раул.

Рейчъл запълзя след Грей. Усещаше слаба вибрация с дланите си. Повърхността на стъклото беше топла. Пълзеше и чуваше далечно жужене, не механично или от електричество, а по-скоро като гълчавата на огромна тълпа, чута от разстояние. Или пък беше от кръвта, която шумеше в ушите ѝ, изтласквана бързо от тревожното ѝ сърце.

Раул изкрещя на хората си:

– Застреляйте всеки от другите при най-малкото движение! Същото важи и за двамата в лабиринта. Стреляте по мое нареждане.

Значи ако лабиринтът не ги убиеше, щеше да го направи Раул.

Рейчъл продължи напред. С една-единствена надежда.

Грей.

07:49

Ренде сложи ръка върху рамото на експерта по взривовете.

– Готови ли са зарядите?

– Всичките шестнайсет – отговори мъжът. – Трябва само да натиснете бутона три пъти. Гранатите са свързани успоредно с десетминутно закъснение.

„Идеално“.

Ренде се обърна към редицата от шестнайсет мъже. Още палети стояха в коридора, готови да поемат товара си. Също и пет ръчни колички. Първият камион вече чакаше със задницата си до централния вход, вторият пътуваше насам. Време беше да опразнят подземие.

– Хващайте се на работа. Двойна надница.

07:50

Коленете го боляха.

Беше изминал три четвърти от пътя в лабиринта и пълзенето се беше превърнало в истинско мъчение за капачките му. Гладкото стъкло се усещаше като грапав цимент. Но не смееше да спре. Трябваше да се добере до центъра.

Завоите често го извеждаха на успоредни пътеки с Рейчъл и Раул. Лесно можеше да изблъска Раул от пътечката му. Явно и Раул беше стигнал до същия извод, защото вдигаше пистолета си към лицето му всеки път, когато се озовяха близо един до друг.

Но предпазливостта му беше излишна. Грей знаеше, че ако пресече платинените очертания дори само с ръка или хълбок, ще загине едновременно с Раул. А активираше ли се стъклената повърхност, най-вероятно и Рейчъл щеше да загине.

Така че той остави Раул на мира.

Когато пътечките го приближаваха към Рейчъл, двамата приковаваха очи един в друг. Без да говорят. Помежду им се беше създала връзка, изтъкана от опасността и доверието. При всяко доближаване сърцето му се стягаше до болка – изпитваше неустоимата нужда да я прегърне, да я утеши. Но за спиране и дума не можеше да става.

Завой, след завой, след завой – до премала.

Еднообразен шум набираше сила в главата му, вибрираше по костите на ръцете и краката му. Чуваше и врявата горе. В катедралата. Войници, заети с нещо.

Изгласка всичко това от мислите си и продължи да пълзи.

След един последен завой стигна до прав участък към централната розетка и забърза напред, най-сетне на крачка от целта. Коленете му горяха и той се метна напред през последния участък, после се претърколи по гръб и остана да лежи така.

Еднообразният шум нарасна в шепот на границата на сетивата му. Грей седна. Цялото му тяло вибрираше в унисон с шума. „Какво става, по дяволите?“ Появи се Рейчъл и залази към него. Наведен съвсем близо

до пода, той ѝ помогна да излезе в центъра. Тя се отпусна в прегръдката му.

– Грей... какво ще...

Той коленичи до нея и я стисна в знак да замълчи.

Имаха само една надежда.

Слаба.

Раул допълзя до тях. Ухилен до уши.

– Драконовият двор е задължен и на двама ви за щедрата услуга. –

Вдигна пистолета си. – А сега станете.

– Какво? – попита Грей.

– Чу ме. Станете. И двамата.

Нямаше избор. Грей се опита да се отскубне от ръцете на Рейчъл, но тя не го пусна.

– Нека аз стана пръв – прошепна ѝ той.

– Заедно – отвърна тя.

Грей я погледна в очите и видя решимостта в тях.

– Довери ми се – каза тя.

Грей си пое дълбоко дъх и двамата станаха едновременно. Грей стисна зъби с мисълта, че ще бъде срязан на две, но подът остана спокоен.

– Безопасна зона – каза Рейчъл. – В центъра на звездата. Лъчите не минават оттук.

Грей не свали ръката си – притискаше Рейчъл лекичко към себе си и това изглеждаше най-естественото нещо на света.

– Не мърдайте или ще ви застрелят – предупреди ги Раул. После също се изправи, разкърши рамене и бръкна в джоба си. – А сега да видим каква е наградата, която ни осигурихте.

Извади ключа, наведе се, пхна го в ключалката и измърмори:

– Пасва идеално.

Грей придърпа Рейчъл по-близо до себе си. Боеше се от онова, което щеше да последва, и само едно нещо знаеше със сигурност.

Прошепна в ухото ѝ тайната, която беше пазил само за себе си от Александрия насам.

– Ключът е фалшив.

07:54

Генерал Ренде беше слязъл да надзирава изнасянето на първия товар. Не можеха да изнесат всичко, така че някой трябваше да направи



подбора, да избере най-доброто от текстовете и антиките. Стоеше няколко стъпала над най-горното ниво с инвентарен списък в ръце. Хората му пълзяха по най-високия кат на масивната конструкция.

И тогава странно громолене разтърси подземието.

Не беше земен трус.

По-скоро сякаш нещо разтърси всичките му сетива едновременно. Дори чувството му за равновесие сякаш се измести с няколко градуса встрани. Ушите му забучаха. Кожата му изстина, сякаш го бяха ползали мравки. Но най-лошо от всичко – зрението му се замъгли. Все едно светът се беше превърнал в скапан телевизор, който криви образа и си играе с перспективата. Трите измерения се разкривиха в плоска реалност без дълбочина.

Ренде падна назад върху стъпалата.

Нещо ставаше. Нещо лошо.

Усети го с костите си.

И хукна нагоре по стълбите.

07:55

Когато вибрациите се усилиха, Рейчъл се притисна към Грей. Подът под тях пулсираше с бяла светлина. С всяко пулсиране арки от електричество се лисваха навън по платинените очертания, пукаха и хвърляха искри. Само след секунди целият лабиринт грееше с вътрешен огън.

Казаното от Грей ехтеше в главата ѝ. „Ключът е фалшив“.

И лабиринтът реагираше съответно.

Дълбок звук прозвънтя някъде под краката им, зловец и вещаещ катастрофа.

Налягането отново се повиши, рязко, непоносимо.

Генерираше се ново Майснерово поле и изкривяваше възприятията.

Целият комплекс над тях сякаш вибрираше като жичката на електрическа крушка, преди да изгори.

Реалността се изкриви.

На метър от тях Раул се изправи над вкарания в ключалката ключ и се огледа объркано. Но изглежда, и той го беше усетил. Потискащото усещане за погрешност, което хвърляше сетивата в паника.

Рейчъл се беше вкопчила в Грей като удавник за сламка.

Раул се завъртя към тях и вдигна пистолета. Твърде късно беше осъзнал истината.

– Дал си ни друг ключ, по дяволите. Грей го погледна право в

очите.

– И ти губиш.

Раул се прицели.

Навсякъде около тях огнената звезда изгря отново, изстрелваше се с трясък от всички прозорци едновременно. Раул се наведе от страх да не бъде разполовен.

Над тях, каменният пиедал се отскубна от магнитната прегръдка на арките. И полетя към пода. Раул твърде късно вдигна очи. Камъкът го удари с ръба си в рамото и го повали на пода.

При сблъсъка с колоната стъклото се пропука под тях като лед и пукнатините се плъзнаха във всички посоки. И от тях бликна ослепително сияние.

Грей и Рейчъл стояха прави.

– Дръж се здраво – прошепна Грей.

Рейчъл също го усети. Растящата вибрация на незнайна сила – под тях, около тях, през тях. Трябваше да е по-близо до него. Той откликна на тялото ѝ, обърна я с лице към себе си, ръцете му я притиснаха болезнено към гърдите му, плътно, почти смазвайки я. Тя се сгуши да обере последните пролуки помежду им, докато не усети сърцето му през собствените си ребра.

Нещо се надигаше мълниеносно под тях.

Мехур от черна енергия. И щеше да удари всеки момент.

Тя затвори очи и светът избухна в светлина.

Повален на пода, Раул се бореше с агонизиращата болка в рамото си. Смазаните кости се търкаха една в друга. Той се мъчеше да избяга, изпаднал в паника.

А после една свръхнова избухна под и през него, толкова ярка, че проникна в тила му. Заля мозъка му. Той се мъчеше да я спре, защото разбираше, че тя ще е краят му.

Чувстваше се изнашен, разрязан на маса за дисекция, всяка мисъл, всяко действие, всяко желание – оголени.

Не...

Не можеше да я прогони. Тя беше по-голяма от него, повече от него, неустойима. Цялото му същество потече заедно с нея като сияйна бяла нишка. Опъната до скъсване, агонизираща, но и без място за гняв, самоомраза, срам, ненавист или обвинения. Само и единствено чистота. Недокосната и неомърсена есенция. Такъв, какъвто е можел да бъде, за каквото е бил роден.

Не...

Не искаше да вижда това. Но не можеше да извърне поглед. Времето се разтегли към безкрайността. Беше в капан, гореше в очистващ огън, много по-болезнен от най-страшния ад.

Изправи се лице в лице със себе си, с живота си, с потенциала си, с падението си, с очишчението...

Видя истината... и тя го изгори.

Стига, стига вече...

Но най-лошото тепърва предстоеше.

Сейчан притискаше стареца към гърдите си. И двамата бяха навели глави пред ослепителната светлинна експлозия, но Сейчан успяваше да зърне по нещо с периферното си зрение.

Огнената звезда се изстреля нагоре върху фонтан от светлина, издигна се от центъра на лабиринта, завъртя се около оста си, все по-бързо и по-бързо, и се устреми към тъмната катедрала горе. Други стъклени огледала, вградени в огромната библиотека, уловиха сиянието ѝ и го отразиха стократно усилено, захранваха бушуващия вихър. Верижна реакция обхвана целия комплекс. Само за миг двуизмерната звезда се разгъна в гигантска триизмерна сфера от лазерна светлина, въртяща се в и около подземната катедрала.

Енергийни залпове се отделяха с пукот от сферата и помитаха нивата.

Писъци отекнаха от всички посоки.

Над главата ѝ един войник скочи от горното ниво в опит да стигне до пода долу. Но там не го чакаше убежище. Мълнии го удариха още преди да е докоснал земята и само обгорените му кости се сринаха върху пода на лабиринта.

Но всичко това бледнееше пред странната трансформация на самата катедрала. Погледът я възприемаше като нещо плоско, без никакво усещане за дълбочина. После дори и този образ затрепери, сякаш увисналата над Сейчан гигантска конструкция беше само отражение във водна повърхност, мираж без реална плътност.

Сейчан затвори очи, защото видяното я ужасяваше до мозъка на костите.

Грей притискаше Рейчъл. Светът беше чиста светлина. Долавяше хаоса отвъд, но тук и сега бяха само те двамата. Еднообразното жужене отново се надигна около тях, излъчваше се от самата светлина, праг, който той не би могъл да пресече, нито да проумее.

Спомни си думите на Вигор.

„Първичната светлина“.

Рейчъл вдигна лице. Очите ѝ така грееха в отразената светлина, че той почти усещаше мислите ѝ. Изглежда, и тя разчиташе неговите.

Имаше нещо в естеството на светлината, постоянност, която не може да бъде отречена, безвремие, което смалвяваше всичко до нищожност.

С изключение на едно.

Грей наведе глава, докосна устните ѝ със своите, дъхът им се сля.

Не беше любов. Още не. Само обещание.

Светлината припламна по-силно, когато Грей я целуна истински, отпи от вкуса ѝ. Жуженето се превърна в песен. Очите му се затвориха, но той още я виждаше. Усмивката ѝ, живецата в очите, извивката на шията ѝ, линията на гърдите ѝ. Отново усети онази постоянност, онова безвременно присъствие.

Светлината ли беше? Или те двамата?

Само времето щеше да покаже.

Генерал Ренде избяга още при първите писъци. Повече не му трябваше да знае. Докато се измъкваше от ямата в кухнята, отразената светлина на разбеснелите се долу енергии го настигна.

Не се беше издигнал толкова високо в йерархията на Двора с прояви на безразсъдство.

Безразсъдството оставяше на такива като Раул.

Придружаван от двама войници, той тръгна към централния двор. Щеше да се качи на камиона, да се върне в склада, където да прегрупира силите си и да състави нов план.

Трябваше да се върне в Рим преди обяд.

Външните постове, все още в полицейски униформи, стояха при портите, където им беше мястото. Дъждът бе намалял до ситен ръмеж.

Добре.

Така щеше да се оттегли по-бързо.

Шофьорът на камиона и още четирима униформени забелязаха появата му и тръгнаха да го пресрещнат.

– Трябва да тръгнем незабавно – нареди Ренде на италиански.

– Някак не го виждам да стане – каза шофьорът на английски и си свали шапката.

Четиримата униформени вдигнаха оръжията си.

Генерал Ренде отстъпи крачка назад.

Тези бяха истински френски полицаи... с изключение на шофьора. Ако се съдеше по акцента, той очевидно беше американец.

Ренде погледна назад към портата. И там стояха на пост френски полицаи. Беше попаднал в собствения си капан.

– Ако търсиш своите хора – каза американецът, – те вече са на сигурно място в ремаркетото на камиона.

Генерал Ренде погледна отново шофьора. Черна коса, сини очи. Не го беше виждал, но познаваше гласа от разговорите им по телефона.

– Пейнтър Кроу – каза той.

Пейнтър забеляза проблясъка на нечие дуло. От прозорец на втория етаж. Самотен снайперист. Някой, когото бяха пропуснали.

– Назад! – извика той на патрула около себе си. Куршуми се забиха в мокрия паваж между Пейнтър и генерала. Полицайте се пръснаха.

Ренде хукна назад, като измъкна в движение пистолета си.

Без да обръща внимание на обстрела, Пейнтър се смъкна на едно коляно и вдигна двата си пистолета. Насочи единия към прозореца на втория етаж.

Един изстрел, втори, трети...

Генералът се хвърли на земята.

Откъм втория етаж се чу вик. Някой падна през прозореца.

Последното Пейнтър забеляза с периферното си зрение. Цялото му внимание беше фокусирано върху генерал Ренде. Целеха се един в друг, и двамата на колене, дулата на пистолетите им почти се докосваха.

– Отдалечете се от камиона! – извика Ренде. – Всички! Пейнтър се вираше напрегнато в генерала, преценяваше го. Прочете суровия гняв в очите му, гняв заради провала на всичките му планове. Ренде щеше да стреля дори ако това означаваше да се прости със собствения си живот.

Което означаваше, че не оставя избор и на него.

Пейнтър пусна единия пистолет, после свали другия към земята.

Генералът се ухили победоносно.

Пейнтър натисна спусъка. Ярка дъга се изстреля от върха на втория пистолет. Жичките на тазера докоснаха локвата при коляното на генерала. Токовият удар отхвърли Ренде назад и той падна тежко по гръб и изпусна пистолета.

Изкрещя.

– Боли, нали? – каза Пейнтър, грабна обикновения си пистолет и го насочи към генерала.

Полицайте се скупчиха около поваления мъж.

– Добре ли сте? – обърна се към Пейнтър един от тях.

– Добре съм. – Той се изправи. – Само дето... работата на терен наистина ми липсва.

Фойерверките в подземиято всъщност бяха продължили само малко повече от минута.

Вигор лежеше по гръб и гледаше нагоре. Письците бяха спрели. И той беше отворил очи, усещайки с някакво примитивно ниво на мозъка си, че всичко е свършило. Успя да види последното завъртане на сферата от кохерентна светлина, после тя се срива в себе си като умиращо слънце.

Над него имаше само празно пространство. Цялата катедрала беше изчезнала заедно със звездата. Сейчан се размърда до него. И нейните очи бяха вперени нагоре.

– Всичко изчезна.

– Ако въобще го е имало – каза Вигор, слаб от загубата на кръв.

07:58

Грей отпусна хватката си около Рейчъл. Необичайната острота на сетивата му изbledняваше заедно със светлината. Но все още усещаше вкуса на Рейчъл върху устните си. И това беше достатъчно.

Засега.

Част от блясъка се задържа в очите ѝ, докато тя се оглеждаше наоколо. Другите се надигаха, събрали смелост. Рейчъл видя Вигор, който се мъчеше да седне. – О, Господи...

Измъкна се от ръцете на Грей и хукна към вуйчо си. Монк също тръгна натам, готов да приложи медицинските си познания на практика.

Грей остана на пост, оглеждаше височините над тях.

Не прозвучаха никакви изстрели. Войниците ги нямаше... изчезнали бяха заедно с библиотеката. Все едно нещо беше изтръгнало ядката, оставяйки само черупката от разширяващи се концентрични нива.

Къде беше отишло всичко?

Стон привлече вниманието му към пода.

Раул лежеше свит на топка недалеч от него, смазан под падналата колона. Грей се приближи и скрита пистолета му настрана. Оръжието се плъзна по стъкления под, сега целия напукан.

Кат дойде при тях.

– По-късно ще се занимаем с него – каза Грей. – Никъде няма да ходи. Най-добре да съберем колкото оръжия намерим. Не се знае още колко от хората им има горе.

Тя кимна.

Раул се обърна по гръб, стреснат от гласа му.

Грей очакваше да го засипе с хули или заплахи, но лицето на Раул беше изкривено от агония. Сълзи се стичаха по бузите му. Но Грей не мислеше, че смазаното му рамо е причината за този пристъп. Нещо в лицето на Раул се беше променило. Постоянната злоба и презрение бяха изчезнали, заменени от нещо по-меко, по-човешко.

– Не съм искал да бъда опростен – изскимтя потресено той.

Грей се намръщи. „Опростен от кого?“ Спомни си собствените си чувства отпреди малко, когато го беше заляла светлината. „Първичната светлина“. Нещо отвъд способността му за разбиране, отвъд зората на сътворението. Нещо беше променило Раул из основи.

Спомни си за изпитанията със свръхпроводимост, проведени от военноморските сили на САЩ – как мозъкът комуникирал посредством свръхпроводимост, дори запазвал спомени по този начин, съхранявани като енергия или може би като светлина.

Сведе поглед към напукания под. Дали само светлина е била съхранена в свръхпроводимото стъкло, или и нещо друго? Спомни си собствените си усещания в онзи момент. Усещането за нещо по-голямо.

Раул закри лицето си с ръка.

Дали нещо не беше свързало по друг начин жичките в душата му? Възможно ли беше дори за него да има надежда?

Някакво движение привлече погледа му и той моментално съзря опасността.

Понечи да я спре.

Без да му обърне внимание, Сейчан се наведе и взе пистолета на Раул. Насочи го към затиснатия под колоната мъж.

Раул обърна лице към дулото. Изражението му си остана дълбоко объркано, но сега в очите му припламна и искра на неподправен страх. Грей позна този лъскав черен ужас – панически страх не от оръжието, не от болката на смъртта, а от онова, което го чакаше отвъд нея.

– Не! – извика Грей.

Сейчан натисна спусъка. Главата на Раул се блъсна назад в стъклото с трясък, силен като гърмежа на пистолета. Останалите застинаха в потрес.

– Защо? – попита Грей зашеметено и пристъпи напред. Сейчан потърка с дулото раненото си рамо.

– Отплата. Нали помниш, че сключихме сделка, Грей? – Тя кимна към трупа на Раул. – Пък и той сам каза, че не е молил за опрощение.

07:59

Пейнтър чу изстрела, отекнал из целия дворец, и даде знак на френския патрул да спре. Тук все още се водеше сражение.

Беше ли замесен неговият екип?

– Бавно – предупреди той и им махна напред. – Бъдете готови.

Пейнтър беше дошъл във Франция на своя глава. Дори Шон Макнайт не знаеше, че е тук, но връзките на Сигма с Европол му бяха осигурили нужните подкрепления в Марсилия. Работил бе по време на целия презокеански полет, за да открие генерал Ренде, първо в един склад край Авиньон, после и в Папския дворец. Помнеше предупреждението на наставника си, че директорският пост е зад бюрото, а не на терен.

Но онова се отнасяше за Шон.

Не за Пейнтър.

Сега Сигма беше под неговото ръководство, а той си имаше свой начин да решава проблемите. Стисна пистолета си и продължи напред.

Още когато Грей му намекна, че вероятно има изтичане на информация, Пейнтър беше стигнал до едно решение. Да не поставя под съмнение организацията си. Той беше сглобил новата Сигма от нулата. Ако бе имало изтичане, то трябваше да е случайно.

И се беше заел да направи следващия логичен ход – да проследи пътя на информацията.

Ог Грей... до Сигма... до карабинерската им свързка в Рим.

Бяха държали генерал Ренде в течение за всеки детайл от операцията.

Наложило се бе да се порови внимателно, докато проследи движението на генерала, които включваха подозрителни пътувания до Швейцария и обратно. Накрая откри и една дребна улика, свързваща Ренде с Драконовия двор. Далечен негов роднина, който бил арестуван преди две години за трафик на крадени антики, и то не другаде, а в Оман. Крадецът бил освободен след натиск от страна на Драконовия двор.

Докато бе ровил все по-надълбоко, Пейнтър беше държал Логан Грегъри в неведение, така че той да продължи да играе ролята си на свързка между Сигма и италианските карабинери. Не искаше да подплаши Ренде, докато не се убеди напълно в двойната му игра.

Сега, когато подозренията му се бяха потвърдили, Пейнтър си имаше друга грижа.

Дали не беше закъснял?



08:00

Рейчъл и Монк превързаха с ризата на Грей раната на Вигор. Беше изгубил доста кръв, но куршумът беше излязъл и според Монк – без да засегне нито един важен орган. Въпреки това Вигор се нуждаеше от спешна медицинска помощ.

Той потупа ръката на Рейчъл, след като свършиха с импровизираната превръзка, после Монк му помогна да се изправи.

Грей се приближи и я прегърна през кръста. Тя се облегна на него да почерпи сили.

– Вигор ще се оправи – обеща й Грей. – Коров човек е. Щом стигна дотук, ще издържи.

Тя му се усмихна, но беше твърде уморена, за да вложи много чувства в усмивката си.

Бумтящ глас отекна над тях, усилен от рупор:

– *Sortez avec vos mains sur la tete!* – Заповедта да излязат с ръце на тила прокълтя в просторното подземие.

– *Deja vu* – въздъхна Монк. – Простете лошия ми френски.

Рейчъл вдигна пушката си.

Последва втора заповед, този път на английски.

– Командир Пиърс, докладвайте за ситуацията. Грей се обърна към другите.

– Невъзможно – промълви Кат.

– Това е директор Кроу – потвърди подозренията й Грей с потрес в гласа.

Обърна се, сви длани около устата си и извика:

– Долу всичко е спокойно! Качваме се! После се обърна към Рейчъл с грейнали очи.

– Свърши ли се? – попита тя.

Вместо отговор той я дръпна към себе си и я целуна. Този път нямаше тайнствена светлина, само силата на ръцете му и устните му върху нейните. Тя потъна в обятията му.

Друга магия не й трябваше.

08:02

Грей ги поведе нагоре.

Монк помагаше на Вигор, прихванал го под мишниците със здравата си ръка. Грей подкрепяше по същия начин Рейчъл. Тя се облягаше

тежко на него, но срещу този товар той нямаше нищо против.

Макар и поуспокоен, този път Грей им нареди да не оставят оръжията си. Във втора засада нямаше да влезе. С пушки и пистолети в ръце, те поеха по дългия път към кухнята. Трупове, някои обгорени, други убити от електрически ток, се валяха по пътя им.

– Ние защо не пострадахме? – попита Монк.

– Може би най-долното ниво ни е защитило – предположи Кат.

Грей не искаше да спори с нея, но подозираше, че има и нещо друго. Помнеше щедрия прилив на светлина. Усетил беше нещо повече от обикновени фотони. Може би не чак интелигентност. Но нещо отвъд суровата сила.

– И какво стана с библиотеката? – попита Сейчан и плъзна поглед по оголялото пространство. – Да не е била холограма или нещо такова?

– Не – отговори Грей, без да спира. Имаше си теория по въпроса. – При определени условия, изискващи големи количества енергия, вътре в Майснеровото поле могат да се зародят енергийни потоци. Които влияят не само на гравитацията, както при левитирането, което вече видяхме, а могат да изкривяват пространството. Айнщайн доказал, че гравитацията всъщност закривява пространството. Енергийните потоци създават такъв вихър от гравитация, че той огъва пространството, дори може би го прегъва на две и така е възможно преминаването от едно място на друго.

Грей забеляза невярващите им погледи и добави:

– В НАСА вече работят по този проблем, между другото.

– Дим и огледала – изръмжа Монк. – Според мен това е било – зрителна измама.

– Но къде е отишло всичко? – попита Сейчан.

Вигор се закашля. Рейчъл пристъпи към него. Той ѝ махна да се успокои, че само си е прочиствал гърлото.

– Отишло е там, където не можем да го последваме – изграчи дрезгаво. – Бяхме преценени и оценката не е била в наша полза.

Грей усети, че Рейчъл се кани да обясни за фалшивия ключ. Стисна я лекичко и кимна към вуйчо ѝ, който още не беше свършил. Може би причината не бе единствено във фалшивия ключ. Дали пък Вигор не беше прав? Дали не се бяха домогнали до нещо, за което не бяха готови?

Монсенбърът продължи:

– Древните са търсели източника на първичната светлина, искрата на цялото съществуване. Може би са открили порта към нея или път към постигането ѝ. Говори се, че белият хляб на фараоните е помагал на

египетските царе да се отърсват от смъртната си плът и да се въздигат като създания от светлина. Може би древните алхимици накрая се постигнали същото, открили са начин да преминават от този свят в следващия.

– Като пътуването през лабиринта – каза Кат.

– Именно. Лабиринтът може би символизира въздигането им. Оставили са портата тук за други, които да ги последват, но дойдохме ние...

– Твърде рано – прекъсна го изведнъж Рейчъл, сякаш обзета от внезапно вдъхновение.

– Или твърде късно – добави Грей. Думите току-що се бяха появили в главата му, сякаш от нищото, като блясък на фотографска светкавица, която го е ослепила за миг.

Рейчъл го погледна. Вдигна ръка и разтърка челото си.

Той съзря подобно на собственото си объркване в очите ѝ, сякаш и нейните думи бяха дошли по своя воля. Надникна над ръба на нивото към напукания стъклен под долу, после отново обърна поглед към нея.

Може би не само Раул бе засегнат от светлината.

Дали някакво ехо не беше се задържало и в тях? Някакво разбиране, някакво последно послание?

– Твърде късно... или твърде рано – продължи Вигор и поклати глава. – Където и да са избягали древните със своите съкровища – в миналото или в бъдещето, – на нас са оставили само настоящето.

– За да си създадем свои собствени рай или ад – каза Монк. Продължиха да се изкачват мълчаливо, ниво след ниво.

На най-горното ги чакаше група френски полицаи, както и един добре познат им човек.

– Командире – каза Пейнтър. – Радвам се да ви видя. Грей поклати глава.

– И представа си нямате аз колко се радвам.

– Хайде да се качваме горе.

Преди да са помръднали, Вигор се отдели от ръката на Монк.

– Чакайте. – Тръгна неуверено, подпираше се с една ръка на парапета.

– Вуйчо... – разтревожено го повика Рейчъл.

Недалече от тях имаше каменна маса. Изглежда, не всичко от библиотеката беше изчезнало. На масата лежеше книга с кожена подвързия. Стъкления ѝ похлупак обаче го нямаше.

– Каталогът – промълви Вигор със сълзи в очите. – Оставили са каталога!

Понечи да го вдигне, но Рейчъл го бутна внимателно встрани и сама взе книгата. Затвори я и я пъкна под мишницата си.

– Защо са го оставили? – попита Монк, докато прихващаше отново монсеньора.

– За да знаем какво ни чака – отговори Вигор. – Да ни дадат нещо, което да търсим.

– За да размахат пословичния морков пред магарето – каза Монк. – Страхотно. Можеха да оставят сандъче със злато... добре де, може би не със злато... повръща ми се вече от това проклето злато. Диаманти, сандъче с диаманти би било добре.

Закуцукаха към стълбището.

Грей хвърли последен поглед назад. Сега, когато пещерата беше празна, формата ѝ се натрапваше по-отчетливо – конусовидна пирамида с върха надолу. Или горната половина на пясъчен часовник, сочеща надолу към стъкления под.

Но къде беше долната му част?

И изведнъж се сети и промърмори:

– Каквото е горе, такова е долу.

Вигор му хвърли остър поглед през рамо. Грей съзря разбирането и знанието в очите на възрастния мъж. Той вече беше стигнал до същия извод.

Златният ключ бе трябвало да отвори някаква порта, някакъв вход. Към долната част на пясъчния часовник. Но къде? Дали нямаше още една пещера под тази? Едва ли, реши Грей. Някъде обаче катедралата от знание чакаше. Онова, което бе висяло доскоро тук, бе просто отражение на друго място.

Точно както беше казал Монк. Дим и огледала.

Вигор го гледаше. Грей си спомни мисията на кардинал Спера – да опази тайната на влъхвите; той смяташе, че познанието само ще се разкрие, настъпи ли правилният момент.

Може би точно това беше смисълът на живота като път.

Търсенето.

Преследването на истината.

Грей сложи ръка върху рамото на монсеньора.

– Хайде да вървим.

Прегърнал Рейчъл, Грей тръгна нагоре по стълбите. От мрака към светлината.

## ЕПИЛОГ

*18 август, 11:45*

*Такома Парк, Мериленд*

Грей натискаше педалите по Сидар Стрийт. Приятно му беше да усеща повея на вятъра и жарките слънчеви лъчи по лицето си. Имаше чувството, че през последните три седмици изобщо не е излизал от подземията на Сигма – прескачаше от едно заседание в следващото.

Току-що беше излязъл от една последна среща с Пейнтър Кроу. Основната ѝ тема беше Сейчан. Агентката на Гилдията беше изчезнала яко дим, докато излизаха от Папския дворец – свърнала бе зад някакъв тъмен ъгъл и повече никой не я видя. Но Грей беше намерил сувенира, който Сейчан беше пуснала незабелязано в джоба му.

Драконовия ѝ медальон.

Пак.

И докато първият медальон, оставен му при Форт Детрик, очевидно беше предназначен да го сплши, в този Грей откриваше различно значение. Обещание. Обещание да се срещнат отново.

Кат и Монк също бяха привикани на срещата. Монк седеше и току попипваше новата си протеза, последен писък в медицинското протезиране. Притеснението му не се дължеше толкова на неудобство заради новата ръка, колкото заради предстоящата вечер. Двамата с Кат щяха да излязат на първата си истинска среща. Бяха се сблизили след връщането си в Щатите. И колкото и да беше странно, Кат беше проявила инициативата и беше поканила Монк на вечеря.

След края на срещата Монк беше дръпнал Грей настрана, оглупял от нерви.

– Сигурно е заради механичната ръка. Има си режим на вибрация. Коя жена не би искала да излезе с мен?

Въпреки лекомислената задявка Грей видя искрените чувства и надеждата в очите на приятеля си. Както и немалка доза истински страх. Грей знаеше, че Монк още не е преодолял психическата травма заради осакатяването си, чувството на неувереност.

Надяваше се Монк да му се обади утре и да му каже, че всичко еминало добре.

Премести тежестта си на единия педал с коляно навън и взе на

скорост завоя към Шеста улица. Майка му го беше поканила на обяд.

И макар че можеше да ѝ откаже, имаше нещо, което отлагаше вече твърде дълго. Подмина редицата къщи във викториански стил, сгушили се на шарена сянка под елхи и кленове.

Зави по Батърнат Авеню, качи се на тротоара и натисна спирачките пред алеята на едноетажната къща. Свали си каската и качи велосипеда на верандата.

Извика през мрежестата врата:

– Мамо, тук съм!

Подпря колелото на парапета и отвори вратата.

– В кухнята съм! – извика майка му.

Грей подуши нещо изгоряло. Под таванските греди се беше насъбрал дим.

– Всичко наред ли е? – попита той и тръгна по късия коридор.

Майка му беше с дънки, карирана риза и престилка на кръста. Беше съкратила часовете си в университета наполовина и работеше два дни в седмицата. За да поддържа ситуацията у дома.

Дим изпълваше кухнята.

– Тъкмо правех печени сандвичи със сирене – каза тя; размахваше ръце да разсее пушека. – Обаче се обадиха от университета. И май съм ги оставила твърде дълго на грила.

Грей огледа купчината сандвичи в чинията. Всичките бяха изгорени до черно от едната страна. Опипа един. Сиренето дори не се беше разтопило. Как го правеше това майка му? Да изгори сандвичите, без дори да ги затопли? Сигурно беше нужен особен талант.

– Добре са си – каза Грей.

– Повикай баща си. – Тя размаха кърпата за бърсане на съдове, опитвайки се да разкара дима. – Той е отзад.

– Още къщички за птици? Майка му завъртя театрално очи.

Грей отиде при отворената задна врата и подаде глава навън.

– Татко! Обядът е готов.

– Идвам!

Майка му почна да слага чинии на масата.

– Ще сипеш ли портокалов сок? – помоли го тя. – Трябва да донеса вентилатора.

Грей отиде при хладилника, откри една кутия сок и започна да сипва по чашите. Когато майка му излезе, остави кутията със сока и извади от задния си джоб малко стъкло шишенце.

Сивкавобял прах го изпълваше до половината. Последната

амалгама.

С помощта на Монк той беше направил някои проучвания за прахообразните метали в м-състояние и по-точно как смесите стимулирали ендокринната система и изглежда, имали силен положителен ефект върху мозъчните функции: засилвали възприятията, бързината на реакциите... и паметта.

Изтръска съдържанието на шишенцето в една от чашите с портокалов сок и го разбърка с лъжица.

Баща му се появи през задната врата. По косата му имаше стъргодини. Изтри ботушите си на черджето, кимна на Грей и се отпусна тежко на един стол.

– Майки ти каза, че ще се връщаш в Италия.

– Само за пет дни – отговори Грей, хвана и трите чаши с двете си ръце и ги занесе на масата. – По работа.

– Хубаво... – Баща му го изгледа. – И кое е момичето?

Грей се стресна и изплиска част от портокаловия сок. Не беше казал нищо за Рейчъл на баща си. Не знаеше какво точно да му каже. След като бяха отгървали кожата, двамата бяха прекарвали една нощ в Авињон, докато се уредят разни подробности от бюрократичен характер, прекарвали я бяха сгушени пред малък огън, докато бурята навън изчерпваше горивото си. Не се бяха любили онази нощ, но бяха говорили. Рейчъл му беше разказала семейната си история и разказът ѝ съвсем не беше гладък, а с много прекъсвания и малко сълзи. Все още не можеше да реши какво изпитва към баба си.

Накрая бяха заспали прегърнати.

На сутринта обстоятелствата и задълженията ги бяха разделили.

Какво щеше да стане оттук нататък?

Точно затова отиваше в Рим – да разбере.

И досега се обаждаше всеки ден, понякога по два пъти. Вигор се възстановяваше бързо. След погребението на кардинал Спера го бяха повишили в главен префект на архивите със задачата да отстрани щетите, нанесени от Двора. Миналата седмица Грей беше получил благодарствено писмо от Вигор, но между редовете му беше открил и скрито послание. Под подписа на монсеньора имаше два папски печата, огледални образи един на друг – символите-близнаци на църквата на Тома.

Изглежда, тайната църква си беше намерила нов член, който да замести покойния кардинал.

След това Грей беше изпратил на Вигор златния ключ на Александър, истинския златен ключ, който беше държал дотогава на съхранение

в трезора на една египетска банка. Защото кой би го пазил по-добре? Фалшивият ключ, онзи, с който бяха измамили Раул, беше изработен в една от многото занаятчийски работилници на Александрия, прочути с умението си да фалшифицират антики. Изработката му беше отнела помалко от час, докато Грей беше зает да освобождава Сейчан от подводната гробница на Александър. Не беше посмял да отнесе истинския ключ във Франция, при Драконовия двор.

Признанията на генерал Ренде пред властите бяха потвърдили колко опасно би било обратното. Серията от жестокости и убийства обхващаше цели десетилетия. След признанията на генерала властите бавно, но решително се бяха заели да изкоренят неговата секта. Доколко щяха да успеят обаче никой не знаеше.

Междувременно, и по-важно за Грей, Рейчъл се беше заела да сложи ред в живота си. След смъртта на Раул тя и семейството ѝ ставаха законни собственици на замък Соваж – наследство, окъпано в кръв. Но поне проклятието беше загинало заедно с баба ѝ. Никой друг от членовете на семейство Верона не подозираше за тъмната тайна на Камила. За да се решат окончателно нещата, замъкът вече беше обявен за продажба. Парите от продажбата му щяха да отидат при семействата на загиналите в Кьолн и Милано.

Така животът на много хора бавно се изцеляваше и продължаваше напред.

Към надеждата.

А може би и към нещо повече...

Баща му въздъхна и се залюля със стола си.

– Синко, напоследък си в ужасно добро настроение. Откакто се върна от онази твоя командировка миналия месец. Само жена може да подпали така очите на един мъж.

Грей сложи чашите със сок на масата.

– Може и да губя паметта си – продължи баща му, – но зрението ми е наред. Така че ми разкажи за нея, ако обичаш.

Грей погледна баща си. Не му беше убягнала неизречената добавка. „Докато още мога да го запомня“.

Под небрежния маниер на баща му се криеше нещо по-дълбоко. Не тъга или загуба. Той се стремеше към нещо ново. Към нещо в настоящето. Към някаква връзка със своя син, която, изглежда, беше загубил в миналото.

Грей застина до масата. За миг се върна старият гняв и още по-старото негодувание. Не се затвори за тези чувства, а ги остави да протекат



през него.

Баща му, изглежда, усети нещо, защото спря да се люлее на стола и смени темата.

– Е, къде са прословутите сандвичи?

Думи отекнаха в главата на Грей. „Твърде рано... твърде късно“. Едно последно послание да се живее в настоящето. Да приемеш миналото и да не бързаш слепешката към бъдещето.

Баща му посегна към чашата с лъжицата вътре.

Грей я покри с ръка. После я вдигна от масата.

– Какво ще кажеш за една бира? Баща му кимна.

– Ето затова те обичам, синко.

Грей отиде при мивката, изля сока в канала и го изчака да изтече.

„Твърде рано... твърде късно“.

Време беше да заживее в сегашното. Не знаеше колко време му остава с баща му, но щеше да вземе каквото може и да го оползотвори по най-добрия начин.

Отиде при хладилника, извади две бири, отвори ги в движение, седна и сложи едната бутилка пред баща си.

– Казва се Рейчъл.

## БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Благодаря ви, че тръгнахте с мен на това приключение. Както и преди, исках да се възползвам от този последен миг, за да отделим фактите от художествената измислица. Надявам се също да разпаля любопитството на някои от вас – да го разпаля достатъчно, за да потърсите още информация по темата. С тази цел описвам някои от книгите, които вдъхновиха сюжета на моя роман.

Нека започнем от началото. Прологът. Реликвите на влъхвите наистина се съхраняват в златен саркофаг в Кьолнската катедрала и керванът, пренасящ костите от Милано към Кьолн през дванадесети век, наистина е бил нападнат из засада.

Ако се придвижим напред към първа глава, „свръхчерно“ е истинско вещество, създадено в Националната лаборатория по физика във Великобритания. Осмата топка е реално съществуваща конструкция във Форт Детрик (извинявам се, че се наложи да я катурна), а течната телесна броня, колкото и да е удивително, наистина съществува, изобретена от Изследователската лаборатория на американската армия.

Няма да навлизам в толкова специфични подробности относно цялата книга. Използвах горепосочените примери само за да покажа, че много от нещата в този роман, които на пръв поглед звучат като пълна измишльотина, всъщност почиват на реални факти. Онези от вас, които биха се заинтересували по-подробно, са добре дошли в моя уебсайт ([jamesrollins.com](http://jamesrollins.com)).

Имперският драконов двор е реална европейска организация, чиито корени са още в Средновековието. Това е добронамерено общество с ударение върху церемониите, съставено от аристократи с различна степен на влияние. Кръвожадната секта, описана в тази книга, е плод на моето въображение и няма за цел да очерни никой от хората, свързани понастоящем с Двора.

Колкото до ядката на този роман, биха били необходими тонове хартия, дискутиращи всички „за“ и „против“ истината както за металите в м-състояние, така и за дългата следа, която са оставили те през историята. За щастие, такава книга вече е написана, книга, която проследява в големи подробности пътеката от египтяните до наше време, включително странните ефекти на Майснеровите полета, свръхпроводимостта и магнетизма. Искрено съветвам всеки, който проявява и най-малък

интерес към тези теми, да прочете книгата на сър Лорънс Гарднър „Изгубените тайни на Свещения кивот“. Тя беше личната ми библия, докато пишех този роман.

Като говорим за библии, сигурно имате доста въпроси за конфликта в раннохристиянската църква между последователите на Йоан и Тома. Две изключителни книги на тази тема са написани от носителя на Нашънъл Бук Ауорд Илейн Пейгълс – „Отвъд вярата: тайното евангелие на Тома“ и „Гностическите евангелия“.

На онези от вас, които проявяват интерес към влъхвите и евентуалното братство, което съществува и до ден днешен, препоръчвам книгата на Ейдриън Джилбърт „Влъхвите: търсенето на една тайна традиция“.

Препоръчвам също и „Когато си в Рим, или Журнал на живота във Ватикана“ от Робърт Дж. Хъчинсън, комуто дължа много. Неговата книга е удивителен източник на прозрение към Ватикана и неговата история. И накрая, надявам се, че моят роман не само ви е забавлявал, а е повдигнал също и някои въпроси. В този ред на мисли ще завърша кратките си размисли за връзката между фактите и художествената измислица, като изтъкна още веднъж главната цел на гностичната традиция – да се търси истината... винаги и всячески. Това ми се струва подходящ край за този роман. И позволете ми да цитирам Матей 7:7: „Търсете, и ще намерите“.

КРАЙ

© 2005 Джеймс Ролинс  
© 2006 Милена Илиева, превод от английски

James Rollins  
Map of Bones, 2005

Сканиране, разпознаване и редакция: сгесге, 2007

**Публикация:**

Оформление на корица: „Megachrom“, 2006  
ИК „БАРД“ ООД, 2006

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4620>]